

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Books by Tessa Bailey are an insta-buy for me."

—SALLY THORNE, author of *The Hating Game*

This house
isn't big enough for
both of them . . .

TOOLS OF

a novel

ENGAGEMENT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TESSA BAILEY

özveri

Aşırı analiz yapanlara

İçindekiler

[Kapak Baş](#)

[sayfa](#)

[özveri](#)

[Birinci bölüm İkinci](#)

[bölüm Üçüncü](#)

[bölüm Bölüm dört](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Bölüm Onbir On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Yirmi](#)

[Bölüm Yirmi Bir Yirmi](#)

[İkinci Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Bölüm Bölüm](#)

[Yirmi Dört Yirmi](#)

[Beşinci Bölüm Yirmi](#)

[Altıncı Bölüm sonsöz](#)

[teşekkürler Yazar](#)

[hakkında Ayrıca Tessa](#)

[Bailey tarafından telif](#)

[hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Birinci

bölüm İÇİNDE

es Daniels bir göz kapağını çıtlattı.

Evin dışındaki sokak lambası, beş yaşındaki yeğeninin yatağının ucunda oturmuş, kovboy şapkasını takmış silüetini seçebileceği kadar içeri giriyordu. Bu garip uyandırma çağrıları düzenli bir olay olmasaydı, onu yaşayan boktan korkuturdu. İlk seferinde hayalet çocuğa ışığa doğru gitmesi için neredeyse bağırırmaya başlayacaktı. Ancak yeğeni erken kalkan biriydi ve bu rutin geçen ay iyice yerleşmişti.

kabul etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Hayır. Hala karanlık." Wes yorganı kafasına kadar çekti. "Saat altı, iki nokta, çift sıfır diyene kadar yatakta kalmalısın evlat. Bunun hakkında konuştuk."

"Ama bugün okula gitmek istemiyorum."

"Okul için değil. . ." Başını kaldırıp saate baktı. "Kral. Okul dokuzaya kadar değil. Bu dört saat sonra. Buna bir buçuk birinci lig beyzbol maçı sığdırabilirsiniz."

Bir an sessiz kaldı. "Okulda hiç arkadaşım yok."

"Elbette biliyorsun." Cevap vermeyince Wes içini çekti, uzanıp lambayı yaktı ve ten rengi fötr şapkasının siperinin altından ona bakan çok ciddi bir çocuk buldu. *Tanrı aşkına, beş yaşındaki bir çocuktan nasıl sorumlu olurum?* Bu soruyu kendine günde birkaç kez soruyordu ama bu düzenlemenin saçmalığı sabah saatlerinde daha da çarpıcı geliyordu. Wes, sesindeki uykuyu temizledi. "Minnie sırt çantalı kıza ne demeli? Dün sizi bıraktığımda ikiniz oldukça samimi görünüyordunuz.

"Hallie'nin en iyi arkadaşı."

"Bu senin de arkadaşın olamayacağı anlamına mı geliyor?"

Laura omuz silkti ve taktik değiştirmek üzere olduğunun açık bir göstergesi olarak dudaklarını büzdü. "Midem dört saat sonra ağrıyacak."

Gerçeklerle yüzleşme zamanı. Fazladan bir saat uyuyamıyordu. Kahretsin, en son ne zaman gerçek gün ışığında uyandığını hatırlayamıyordu. *Keşke arkadaşlarım beni şimdi görebilseydi.* Çok da uzak olmayan bir geçmişte, Wes akşamdan kalma bir şekilde uyuyakalır ve tam zamanında uyanarak rodeodan kazanmayı başardığı her ne kadar nakit parayla San Antonio barlarına tekrar giderdi. Şimdi bile -yirmi dördüncü yaş gününe henüz utangaçtı- bu en iyi yulaf dikme zamanıydı.

Ama bir telefonla her şey değişti. Teksas'ta sorumluluktan arınmış bir parti yaşamından çekip alınmış ve yabancı bir gezegene bırakılmıştı.

Long Island'daki Port Jefferson olarak da bilinir. Bir çocuk yetiştirmek için.

İyi ki geçiciydi. Ve
cehennem, ne değildi?

Wes boğazındaki sert cismi yuttu ve yatağın kenarında oturur pozisyona geldi, yerdeki gömleğine uzandı ve başının üzerinden geçirdi. "Haydi, evlat. Gidip hangi tanıtım reklamlarının yayında olduğuna bir bakalım. Belki bazı yemek pişirme gösterileriyle şansımız yaver gider."

Laura neşelendi. "Belki Instant Pot."

Saçlarını karıştırdı ve yataktan kalkmasına yardım etti. "İşte umut."

Wes, Laura'yı bir battaniyeyle kanepeye yerleştirir yerleştirmez elma suyu istedi. Onu mutfaktan alırken eğildi ve buzdolabına bantlanmış çeşitli programları inceledi. Lanet olası dört kişiydiler. Dört program. Hiçbir programdan dörde geçmenin zor bir geçiş olduğunu söylemek, onu hafife almak olurdu.

Birinci program: anaokulu. Her gün bir şey günüydü. Sınıfla paylaşmak için aptalca bir şiir getirin. Sarı giyin. Bir süper kahraman gibi giyin. Tanrı aşkına, ev ödevi yetmedi mi? Wes, PTA'nın ne anlama geldiğinden bile emin değildi ama öğrendiğinde bir toplantıya katılacak ve bu çılgın kıçların arkasında kimin olduğu gizemini çözecekti.*bir şey*günler. Muhtemelen dişleri ve manyak bir kahkahası vardı.

İçini çekti ve ikinci programa, namı diğer Yüce Gıda Rotasyonuna odaklanmadan önce bir an başını buzdolabına dayadı. Just Us League adında yerel bir kadın grubu vardı ve durumunu öğrendiklerinde ona ve Laura'ya etiketli yiyecek kapları getirmeyi üstlenmişlerdi. İlk başta onlara hayır kurumuna ihtiyacı olmadığını söylemekten son derece memnundu ama her gece yemek yemeden pizza yiyeceklerini kabul edecek kadar alçakgönüllüydü.

Just Us League organizatörünün Bethany Castle olduğunu ve Wes'in onun yakınında olma şansını geri çevirmediğini söylemeye bile gerek yok. Hayır efendim. Sadece bir aptal yapardı. Kızgın boğaların sırtından atıldıktan sonra kafasına birkaç darbe almış olabilirdi ama Wes aptal değildi. Bir on görünce tanıdı.

Bethany on beş yaşındaydı.

Bu da onu üçüncü programa getirdi: çocuk bakımı. Bethany'nin el yazısıyla yazılmıştı ve şimdi parmağını düzgün, kadınsı harflerin üzerinde gezdiriyor, her gün işten eve gelene kadar hangi Just Us League üyesinin Laura'ya bakıcılık yapacağına karar veren renk kodlu sistemine gülümsüyordu. Tabii ki kendisi asla programda değildi. Çocuklar tam olarak onun uzmanlık alanı değildi.

Kulübe katıl, güzelim.

Uzmanlık alanları nelerdi?

Onu tahrik ediyor ve delirtiyor. Ve onlarda mükemmeldi.

İyi ki, onu delirtmek konusunda uzmandı. Bu da Wes'i dördüncü ve son programına getirdi. İş.

Pazartesi sabahından itibaren, Bethany'nin derisinin altına girme fırsatı bulacaktı.*uzatılmış*temel. Wes, geçen ay Port Jefferson'a indiğinde, özgeçmişinde, yerel ev değiştiren tanrılar Brick & Morty ile bir konser vermeye yetecek kadar inşaat deneyimi vardı. Bir sonraki projeleri Bethany'nin evinin tam karşısındaydı. Evet efendim. Pazartesi sabahı geldiğinde, Bethany'yi hiç olmadığı kadar çılgına çeviriyor olacaktı.

Onu getirmek.

"Wes Amca!" Laura, devrimci paspaslarla ilgili bir tanıtım reklamında bağırdı. "Elma suyu!"

"Lanet olsun, evlat. Son hizmetçin neden öldü?" dedi, buzdolabını açıp sarı-altın renkli kabı çıkardı. "Cheerios ister misin?" omzunun üzerinden seslendi. "Sormak için oturmamı bekleme. Bana şimdi söyle."

"Kay. Şerefe."

Bir kâseyi alıp içine bir avuç kuru mısır gevreğini boşaltırken ağzında bir gülümseme belirdi. İdeal baba figüründen çok uzak olabilir, ama bu çocuğun tuhaflıkları bir bilime indirgenmişti. Kıyafetini saat yedide çözmeye başlamaları gerekecekti, yoksa paniğe kapılır ve eriyip giderdi. En sevdiği pembe kot şortunu çamaşır makinesine atıp atmadığını hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı.

"Elma suyu!" yeğeni oturma odasından haykırdı.

"Geliyorum," diye mırıldandı, kanepeye yürüdü ve küçük Cheerios kasesini dizlerinin arasına sıkıştırmadan önce fincanı ona verdi. "Dökülme. Bu benim kanepem değil.

Laura ona huzursuz bir bakış attı ve Wes içinden küfretti. Neden gidip bunu söylemişti? Ebeveynlerinin ayrılıp onu bilgisiz bir bekarın bakımına bıraktığının hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Wes'in burada onların yerinde olması yeterince hatırlatıcı değil miydi? Ablasının ilişkisi başarısız olduktan sonra, annelik de dahil olmak üzere sorumluluklarından biraz uzaklaşması gerektiğini söyleyerek onu aramıştı. Konuşulacak çocuk bakımı deneyimi olmadığı için San Antonio'da bir uçağa binmiş ve New York'a uçmuş, ancak bunun bir bok olduğunu anlamıştı.*karmaşık*. Bir çocuk yetiştirmek, yiyecek ve barınak sağlamaktan çok daha fazlasıydı; aynı zamanda makul miktarda zihin okuma, çoklu görev ve sabır içeriyordu - hepsi çok az miktarda uykuyla.

İyi ki Wes, kız kardeşi tekrar anne olmaya karar verip eve gelene kadar sadece boşluğu doldurmak için oradaydı.*Rolümü bir araya getirene kadar*, demişti ama bir ay mesaj bile gelmeden gelip geçmişti. Yine de Laura'nın anlaşmalarının geçici olduğunu hatırlatmasına ihtiyacı yoktu.

Wes, Laura'nın yanına oturdu ve onu kendi tarafına çekti. Birkaç dakika bekledi ama tek bir Cheerio bile yemedi, bu da onun midesini bulandırdı. Aptal yorumu, bunu yapamamasının bir başka önemli örneğiydi. Burada olmak, bir çocuğun bakıcısı olmaya çalışmak. Neyin dikkatini dağıtacağını ve moralini düzelteceğini bildiğinden gizlice bir Cheerio alıp ağzına attı.

"Hey," diye şikayet etti.

"Kanepe atıştırma hakları adil bir oyundur. Yemeğin tamamını kendine istiyorsun, masaya oturuyorsun. Bunu herkes biliyor."

"HAYIR."

Omuz silkti. "Biraz daha kapmadan önce onları hızlıca yesen iyi olur."

Laura vücudunu kuru mısır gevreği kasesini korumak için çevirdi ve ağzına bir avuç dolusu kürek attı. Daha iyi. Omurgası düzleştiğinde ve televizyonu işaret ettiğinde hâlâ çiğnemenin ortasındaydı. "Ooh. Anında Pot."

Wes kanepenin minderlerine daha çok sokuldu. "Şimdi konuşuyoruz, evlat." Aklını vudu üzerinde çalıştırmak için reklam filmiyle dikkati dağılana kadar bekledi. "Arkadaş edinme konusunda uzman olmadığımı biliyorsun. Ama sınıfta takılıyor, inşaat kağıdına makarna falan yapııştırıyor, sadece kendi işime bakıyorsam... . . ve diğer çocuklardan biri yaptımükemmelScooby-Doo izlenimi, zanaat masamda olmasını isterdim. Yüzde yüz."

Derin bir nefes aldı. "BENiyi bir Scooby-Doo izlenimi bırak."

"Ah, buSağ" Parmaklarını şıklattı. "Siz yapıyorsunuz. Yine nasıl gidiyor?

"Scooby-Dooby-Dooooo," diye uludu, gözleri biraz şaşlı. "Şu?" Taraflı mıydı yoksa kapılarını çalan bir yetenek avcısı mı olmalı?

"Bu kaliteli bir iş, Laura. Scooby ile aynı odadaymışım gibi." Işınlandı.

"Şimdi sen yap."

Bunu çok kasten yaptı. "Rekabet edemem. Sen ustasın." "Teşekkürler." Yeğeni kolunun altına girdi ve başını göğsüne koydu.

"Artık okulda makarnayı kağıda yapıştırmıyoruz. Artık iPad'lerimiz var."

Wes, kendisinden habersiz olduğu imasına değinmek yerine, donakalmış bir şekilde Laura'nın başının tepesine baktı. Bu yeniydi. Daha önce ona hiç sarılmamıştı.

Tam olarak nasıl devam edeceğinden emin olamayarak kolunu onun omuzlarına doladı, onları bir birim olarak yerleştirdi ve televizyon izlemeye geri döndü. Göğsünün ortasında tuhaf bir takla varsa da, görmezden geliyordu. Muhtemelen sadece yorgunluk ya da başka bir şey.

BEthany oturma odasından geçti, ağzında diş fırçası vardı. Bir eliyle inci gibi beyaz tenini ovalarken diğer elini de kanepesini süsleyen mücevherlerle süslü kırlentlerin üzerinde gezdirdi. Ayak parmaklarını kıpırdattı

Fırçayı arka dişlerine götürerek ve kuvvetli bir şekilde dönen kıllarla onları temizleyerek, kalın beyaz halısının üzerinde ve mutlu bir şekilde içini çekti.

Bu geceki Just Us League toplantısı bir saat sonra başlayacaktı. Resmi pozitive beyaz tahtaları oturma odasında mükemmel bir açıda düzenlenmişti ve panjurlar, sonbaharın sonlarında hava nedeniyle puslu hale gelen Cumartesi akşamı ışığının doğru miktarda içeri girmesine izin verecek şekilde en uygun konuma çekilmişti. Mutfak adasına şampanya kadehleri dizilmiş, şampanyayla doldurulmayı bekliyordu. Kuaför randevusundan dönerken bir elma şekerli mum yakmıştı ve evinin içi, küçük bir kasabadaki hasat festivalini anımsatıyordu.

"Tanrım, ben iyiyim," dedi, sözcükler dış fırçasıyla bozuktu. Çenesinden aşağıya beyaz bir köpük damladı ve onu silerek uzaklaştırdı. "Ee, Beth."

Lavaboya tükürüp ağzını silmeden önce, en sevdiği vanilya mumlarının parıltısı beyaz karo üzerinde sallanırken, merdivenleri koşarak en-suite banyosuna çıktı. İyi tarafını aynaya çevirdi ve sarı saçlarını hafifçe karıştırarak gülümsedi.

"Millet hoş geldiniz. Ne kokusu? Mum mu? En son çevirmemizi sahnelemek için sanat eseri alışverişi yaparken Hamptons'daki bir açık hava pazarından aldım. Aynaya yaklaştı ve dilini üst sıra dişlerinde gezdirdi. Göz kamaştırıcı mı? Ben? Hayır. Çok tatlısın.

Mermer makyaj masasından uzaklaştı, ayak başparmağının üzerinde döndü ve yatak odasına girdi. Yatağın üzerine iki kıyafet serildi. Bir omzu açık bırakan krem rengi kaşmir bir süveter, siyah deri taytla eşleştirilmiş. Ve kırmızı balıkçı yaka bir elbise. İlkini genellikle botlarla giydiği ve evden çıkmayacağı için, birinci seçeneği seçti ve topluluğu tamamlamak için bir çift altın babet giydi.

"Yapacaksın," diye fısıldadı, yansımasına eleştirel bir gözle bakarak. "Yine de bunu daha önce giymiştin."

Bethany gömme dolaba girerken boynunun yan tarafını kaşdı. Nabızı parmak uçlarının altında atmaya başladı ve kırmızı işaretler bırakmadan önce kendini kaşımayı bırakmaya zorladı. Artık kıyafet değiştirmeye vakti yoktu. Georgie ve Rosie toplantının hazırlanmasına yardımcı olmak için her an gelebilirdi...

Alt kattaki ön kapı açılıp kapandı, küçük kız kardeşinin ve en iyi arkadaşlarının sesleri merdivenlerden yukarı doğru sürükleniyordu.

Odaklanarak derin bir nefes aldı. "Bir dakika içinde orada ol!" diye neşeyle seslendi, raflardan askıları indirdi ve kadınlardan oluşan destek gruplarının başlangıcından beri giydiği kıyafetlerin bir listesini zihninde çalıştırdı. Üyeler onun kıyafeti yüzünden ıstırap çektiğini bilselerdi ona gülerlerdi. Ona aptalca davrandığını söyle. Heck, bazıları aynısının varyasyonlarını giydi

her toplantıya topluluk, değil mi? Yine de

Bethany Castle değillerdi.

Hayır. Çok daha gerçekçiydiler.

Bethany yine boynunu kaşıdığını fark ederek kendini durmaya zorladı ve dolabının arkasında etiketleri hala bileğinden sarkan zümrüt yeşili ipek bir tunik buldu. Onları çıkardı ve giysiyi kafasına çekerek merdivenlere doğru hızla yürüdü. Aşağı inmeden önce saçını ustaca bir kulağının arkasına sıkıştırdı ve ensesindeki tahriş olmuş deriyi yelpazeledi. Sonra, parmak uçlarını gelişigüzel bir şekilde tırabzandan aşağı kaydırarak, Georgie ve Rosie'yi gülümseyerek selamladı. "Siz hanımlar benim bir kokteyle ihtiyacım varmış gibi görünüyorsunuz."

Georgie mutfak taburesinin üzerinde oturduğu yerden güldü. Bethany'nin flütlerin yanına gümüş bir kovaya yerleştirdiği soğuk şampanya şişesinin tıpasını açarken, "Haydi," dedi.

"Yiyeceğim," diye seslendi Rosie, içinde lezzetli bir şey olan bir tepsiyi fırına doğru uzatarak. "Beth, Georgie hakkında ciddi bir konuşma yapmalıyız."

Georgie, "Buradayım," diye itiraz etti. "Beni özleyemezsin."

"Tahmin etmeme izin ver." Bethany bir kadeh şampanya aldı ve küçük bir yudum aldı. "Bu bekarlığa veda partisiyle ilgili."

Rosie başını salladı. "Bir plana bağlı kalmayacak. O kararlı değil."

Georgie ellerini havaya kaldırıp adaya şampanya döktü. "Ben istemiyorum. Düğün partidir. Parti öncesi bir partiye ihtiyacım yok."

Bethany alt dudağını sarkıttı. "Ön partiler bir amaca hizmet eder. Düğün gününüzde sizi çok fazla içmekten ve cha-cha kaydırağı boyunca tökezlemekten kurtaracak. Sisteminizden çıkarmış olacaksınız." Katlanmış bir mutfak havlusu aldı ve gazlı alkol lekesini sildi. "Ayrıca, bunu çoktan planladım. Renkli sekmeleri ve her şeyi olan bir dosya var."

Rosie bileğinin arkasından homurdandı. "Bunu biliyordum."

"Ne?" Georgie bir an susmadan önce kekeleydi. "Ayrıntılar, lütfen." Taburesinde kıpırdandı. "Bilirsin . . . bu yüzden hayır diyebilirim. Sıkıca."

Bethany gülümseyerek bir yudum şampanya aldı. "Hayır demeyeceksin."

Kesinliği temelsiz değildi. Ailesinin şirketi Brick & Morty için profesyonel bir ev dekoratörü olarak, Bethany'nin bu dünyadaki amacı planlamak, yürütmek ve güzelleştirmekti. Boş bir tuval sunulduğunda, ışığı, gölgeyi, mesafeyi, pratikliği ve hayranlık uyandırma faktörünü hesaba kattı ve boş bir kabuğu bir eve dönüştürdü. Yerinde olmayan dikiş veya kitap sırtında eğrilik yok. mükemmellik İçinde bir şey, o uçsuz bucaksız dağ zirvesine olan özlemini asla bırakmadı. Aşamalarının sonunda aldığı bu korkunç tepki. O başarı telaşı.

Bir noktada, mükemmellik arayışı hayatın diğer tüm yönlerine sızmıştı.

kanamaya ve kanamaya devam etti, ama bu olumlu bir şeydi. Sağ?

Elinin şampanya kadehini fazla sıkıldığını fark edince, şampanya kadehini gösterişli bir hareketle yerine bıraktı ve gülümsedi. "Four Seasons'ta brunch ile başlıyoruz, öğleden sonra kendinizi şımartmaya geçiyoruz - tüysüz ve parlak evleneceksiniz, rica ederim - ve geceyi dışarıda zararsız bir seks partisi ile tamamlayacağız. Ne aşk değil?"

"Durmak. Aman Tanrım." Georgie öksürdü, gözleri yaşardı. "Şampanya. Burnumun içi yanıyor. Çok acı verici."

"Ona gerçek planı anlat, seni kötü kadın," diye azarladı Rosie, gülümsemesini bastırarak.

Bethany gözlerini devirdi. "İyi. Geceyi Buena Onda'da karma bir bekarlığa veda bekarlığa veda yemeği ile sonlandırıyoruz. Annem ve babam da orada olacak. İstedığinin bu olduğunu biliyordum. Travis ve Georgie sonsuza dek. yada yada. Beni hasta ediyorsun."

Georgie taburesinden atladı ve kollarını Bethany'nin beline doladı. "Bayıldım. Bunu taahhüt edebilirim." Ciyakladı ve Bethany'nin kaburgalarını kırmaya çalıştı. "Teşekkür ederim. Mükemmel."

Bethany yanağını öptü ve el salladı. "Rica ederim."

Kapı zili çaldı. Bethany şampanya flütünü tekrar aldı, bileğini gevşeterek tuttu ve kapıya doğru giderken yüzünde parlak bir hostes gülümsemesi vardı. Detaylar önemliydi. Her ayrıntı önemliydi. Bileğinin bir hareketiyle kapıyı açtığı anda, elini kapı pervazına dayayıp saçlarını savurarak dramatik bir şampanya yudumladığında, verandasındaki kadınlar tam da onun görmelerini istediği şeyi gördüler. Her şeye sahip bir kadın.

Her şeyi zahmetsiz gösteren bir kadın.

On dakika sonra, bazıları kanepede, bazıları yerde bağdaş kurmuş, hatta ayakta oturan iki düzine kadın yerleştirildi. Bethany beyaz tahtanın önünde yerini aldı ve işaret kalemini alıp parmaklarının arasında döndürerek odaya kurnaz bir bakış attı.

"Şarkımızla başlayalım mı?"

Zaten neşeli olan havayı bir tezahürat kaldırdı. Tema şarkıları tamamen gülünçtü, çok fazla içkiden sonra bir araya getirilmişti ve "Jingle Bells" melodisiyle söylendi ama onlarınkiydi. *Bukulüpon*larındı. Zumba sınıfına erken gelme talihsizliğine uğramış üç üyeden büyüdüklerine inanmak zordu. . . bunun içine.

O gece, bir halk tiyatrosu yönetmeni tarafından aldatıldığı için erkek nüfustan usanmıştı. Arkadaşlarının da benzer durumda olduğunu fark etmiş ve erkeklerin olmadığı bir yaşam tarzı yolculuğunu kadınların kadınları desteklediği bir kulüple desteklemeye karar vermişti. Şimdi, hedeflerini tartışmak ve birbirlerini desteklemek için haftalık olarak bir araya gelen gerçek bir kış tekmeleyen grubuydular.

o yolculuk Uysalın tam da bu odada güçlenmesini izlemiş, kendi kız kardeşinin ve en iyi arkadaşının mesleki hayallerine ulaşmalarına tanık olmuştu.

Bethany her hafta beyaz tahtanın başına geçti ve siyah beyaz olarak görülebilmeleri için başarıları listeledi. Ya da olduğu gibi metalik altın.

Kendi harikalıklarının kanıtıyla gözlerini kamaştırmaya devam ederse, belki de tahtaya kendi zaferini eklemek için çok geç kaldığını fark etmeyeceklerdi. Ah, aile işinden tek başına ayrılmakla ilgili çok gürültü çıkarmıştı.

Balyoz sallamak istiyorum.

O zamanlar bunu kastetmişti. Şimdi bile, bunu kastetmişti. Asıl sallanma henüz gerçekleşmemişti.

Bethany işaretçiyi mikrofon gibi tutarak topuklarını birbirine vurdu. "Başlayacağım." Boğazını temizler gibi yaptı ve odadan birkaç kıkırdama topladı. "Hanımefendi topları, hanımefendi topları, arz sıkıntısı çekmiyoruz. . "

Herkes onun bıraktığı yerden devam etti. "Bir meydan okuma çok zor görünüyorsa, sadece gözünüze sokun!"

"Ol!" George bitirdi.

Notlar hâlâ havada asılıyken, Bethany tırnaklarını beyaz tahtaya vurdu. "Önce kim gitmek ister?" Yeni iş arayışıyla boğuşan Cheryl'a gözlerini kısarak baktı. "Bu hafta görüşme nasıl geçti?"

"Kuyu." Cheryl dudaklarını birbirine bastırdı. "Aslında çok iyi. Firma bana bir teklifte bulundu ve ben de bunu mevcut işverenimden zam almak için kullandım. Bu yüzden . . . Barbados'a bir gezi ayarladım." Ellerini yanaklarına vurdu. "Bu delilik mi? Dört yıldır tatil yapmadım."

"Deli değil!" Georgie, buzdolabından dönerken elinde taze bir şişe soğutulmuş şampanyayla aradı. "Kesinlikle sahilde uzanıp hindistan cevizinden rom içme hakkını kazandınız. Ya da bir dalgıç eğitmeninin göbeği. Bayinin seçimi! Cheryl için üç şeref.

Alkışlar ve ıslıklar odayı doldurdu.

Bethany tahtaya "kaldıraç/Barbados/göbek içme" yazdı ve odaya geri döndü. "Sıradaki kim-"

"Ya sen, Bethany?" diye sordu Cheryl, alkışlardan hâlâ kızarmıştı. "Ailenin nefesi ensende olmadan, kendi başına bir evi alt üst etmeye çalışmak için çok heyecanlıydın. O inşaat ruhsatları için aylar önce başvurdunuz değil mi? Geçtiler mi?"

Bethany geniş gülümsemesini korudu ama göbek deliğindeki bir vida gevşemiş gibiydi ve midesi halıya düştü. Zihninde, valizinin içine sakladığı ve dolabının arkasına ittiği kalın zarfı görebiliyordu. Haftalardır oradaydı ve onunla alay ediyordu.

Kendi başına yola koyulurken ne düşünüyordun?

Bethany, üniversiteden mezun olduğundan beri Brick & Morty için evler hazırlıyordu, ancak içinde boya örnekleri, tersaneler ve zevkli yeşilliklerle huzursuz olan ve yerleşim planı hakkında söz sahibi olmayan bir yanı vardı.

O olmuştuÇok eminbunun değişmesini istiyordu.

"Hayır, izinleri henüz almadım," diye soludu, sesi yeterince doğal gelmeyince başparmağı kuru silinebilir kalemı ısırды. "Ama yakında cevap vereceğime inansen iyi edersin. İyilik çağırmaya başvurmak istemedim, ama çaresiz zamanlar. . "

Omurgasından aşağı bir ter damlası kaydı.

"Başka biri ister mi-"

"Biraz garip değil mi? Stephen izinlerini çok hızlı alıyor gibi görünüyor," diye devam etti Cheryl, Bethany'nin ağabeyine atıfta bulunarak. Bethany dahil her şeyi yerinde tutmak isteyen Brick & Morty'nin CEO'su olarak da bilinir. Cheryl ön pencereyi işaret etti. "Caddenin karşısındaki ev ancak geçen ay satışa çıktı. Pazartesi günü demoya başladıklarını duydum! Ruhsat ofisinden birine rüşvet veriyor olmalı."

Bethany'nin kafatasında bir uğultu başladı. "Üzgünüm. Brick and Morty'nin Pazartesi günü evimin karşısında takla atacağını mı söyledin?"

Georgie duvara yaslanarak yüzünü buruşturarak, "Annem son prova sırasında bahsetmiş olabilir," dedi. Üzgünüm Beth. Stephen'ın sana söylediğini sanıyordum.

"Yapmadı ama sorun değil. Demek istediğim," -Bethany gelişigüzel bir kahkaha attı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı- "caddenin karşısında bir inşaat ekibi varken, sanırım posta kutusuna pantolon giymeye başlamam gerekecek. Biraz sinir bozucu ama halledeceğim."

Kahkahalar odaya yayıldı ve Bethany bu anı dikkati başka yöne çevirmek için kullandı. Ancak toplantının geri kalanını sürdürmek kolay olmadı, çünkü aklı sürekli iki endişe verici gerçeğe dönüyordu.

Bir: Daha fazla oyalanamazdı. Ya kendi taklasını attı ya da geri adım attı ve gururunu korumak istiyorsa ikincisi bir seçenek değildi.

İki: Teksas tınısı ve onu çok yakından inceleyen gözleriyle onu deli eden adam Wes Daniels, yakın bir gelecekte caddenin karşısında çalışıyor olacaktı. Son aşamalarda, mobilya ölçüleri alırken veya boyacılara talimat verirken onu şantiyelerde gördü. Ama evinin karşısında, Wes'ten kaçınmak imkansızdı.

Bethany'nin karnındaki bir burkulma ona Üçüncü Dünya Savaşı'nın ufukta olduğunu söylüyordu. Onu getirmek.

İkinci bölüm

BEthany yatağının üzerine yayılmış evraklara baktı.

İnşaat ruhsatlarını ne zaman toplamaya başlasa, onları tekrar bırakıp yerine yürümeye başladı.

Ya şimdi ya da aslaydı. Sus ya da sus. Siktir et ya da pottan çık.

Tek başına takla atmaya başlamak için biraz daha beklerse insanlar şüphelenmeye başlayacaktı. Bethany'yi bir korkak olarak görmeyebilirler ama soru sormaya devam edeceklerdi. Birkaç ay önce, Stephen tek başına takla atmasına izin vermediği için ailesine kendi başına saldıracağını duyurmuştu.

Korkmuşlardı. Ve bunun zaten sarsılan güvenini sarsmadığını söylerse yalan söylemiş olurdu.

Bethany, statükoyu koruma arzularını anlamıştı. Ne de olsa, düşüncelerinden spor sutyenlerine kadar her şeyi düzenli, küçük, kategorize edilmiş bölmelerde saklıyordu. Bu bir aile özelliği idi ve ona en yüksek dozda kontrol çılgınlığı verilmişti.

Öyleyse tek başına bir evi çevirmek onun için neden bu kadar önemliydi? Neden her şeyi bu kadar büyük bir sorun haline getirmişti?

Neden gerçekten yetenekli olduğu bir uygulama olan sahnelemeye bağlı kalmasın? Bethany yere oturdu ve meditatif bir pozisyon aldı.

Ellerinin arkasını dizlerine dayadı ve derin bir nefes aldı, bu sabah yapması gereken şeyin stresini çaresizce dışarı atmaya çalıştı.

Görselleştirin.

Kendinizi Brick & Morty'nin şirketin imza tabelasını ön bahçeye çarptığı ve demoyu başlattığı caddenin karşısında yürürken görün.

Bunun olduğunu görün ve sonra yapın.

Kafasında Wes Daniels'ın sırtışı belirdi ve inleyerek kabarık beyaz bir halı bulutunun üzerine sırt üstü düştü. Genç adam her zaman, onun soğukkanlı, sakin ve soğukkanlı tavrı sarsılana kadar ona iğne yapmayı görev edinmiş gibiydi. Onun varlığı zaten korkunç olan bu sabahı daha da kötüleştirecekti.

"Neden?" Boynundaki noktayı kaşıdı. "Neden bunu kendime yapıyorum?"

Cevabı biliyordu ama bir anlık cesareti geçen zaman tarafından unutulmuştu. Karnındaki karıncalanma hissini, kendini test etmeye karar vermenin korkunç heyecanını unutturmak. Evet, harika bir sahne oyuncusuydu. Evet, yine de hoşuna giden bir şeydi ama... . . sonsuza kadar tek şeritte mi kalması gerekiyordu?

Yere yakın duran Bethany, ellerinin ve dizlerinin üzerine çıktı ve emekledi.

yatak odası penceresine, pervazdan sokağın karşısındaki eve bakıyor. Mürettebatın gelmesinden bu yana geçen kısa süre içinde, çimlere saçılmış aletler, garaj yolunda bir testere tezgahı ve gürültü vardı. Çok fazla gürültü.

İnşaat düzgün değildi.

Kendini mükemmel bir atkuyruğu ve yüksek belli bir kot pantolonla şık bir şekilde düzeltici bir sayaya girerken ve duvarları yıkarken hayal etmekle aptallık etmişti. Gerçek hayat HGTV değildi. Yönetmen "Kes!" ve gerçek ekip yeniden devrıldı. Kendi taklasını attığında, tüm kararları alıyor, tüm işi yapıyor olacaktı.

Ve mükemmelden daha az ortaya çıkabilir. Korkunç olabilir.

Bethany pencereden uzaklaştı ve sırtını duvara yasladı, parmaklarını sıkıca alnının ortasına bastırdı ve içeri ve dışarı nefes aldı. İç ve dış. Belki de bir terapistle konuşmanın zamanı gelmişti. Birinin en kötü kusurlarını bilmesi, onları tek başına düzeltebileceği anlamına gelmiyordu.

Bethany bunun en iyi örneğiydi.

On üç yaşındayken dolgu topuklu bir çift rahatsız Mary Janes almıştı. Annesi, önce onları kırmadan okulda giymemesi konusunda onu uyarmıştı. Dinlemiş miydi? Hayır. Ama eve yüzünde bir gülümsemeyle gelmiş, merdivenlerden dans ederek çıkmış ve kendini yatak odasına kapatmıştı.

- bir acı nefesiyle yere düşmeden ve ikiz, kanayan kabarcıkları ortaya çıkarmak için ayakkabıları kaldırmadan önce. Sonra onları sarmış ve ertesi gün ayakkabıları tekrar giymişti.

İnatçı bir orospuydu. Ve en inatçı olduğu şey, her zaman, her şeyi doğru yapmaktı.

Bu takla şaşırtıcı olmaktan öteye giderse, üzerine yara bandı yapıştırıramazdı. Herkesin kaçınılmaz hayal kırıklığıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Mükemmel olmadığına dair yüzlerinde beliren aydınlanmayı izlemesi gerekecekti.

Bethany'nin ayağa kalkması için birkaç canlandırıcı nefes daha alması gerekti. Bir an odasının ortasında durdu, canlı, beyaz dekor ve zevkli Tiffany resim çerçeveleri ona biraz daha kontrollü hissettiriyordu.

Kuyu.

Bu sabah bir açıklama yapacaksa, bunu yaparken iyi görünse iyi olur. Bethany, pek de hissetmediği bir kararlılıkla omuzlarını geriye attı ve ipek sabahlığı arkasında dalgalanarak gömme dolabına yürüdü.

İÇİNDE Su şişesi dudaklarının yarısına geldiğinde duraksadı, Bethany'nin karşıdan karşıya geçtiğini görünce kaşları kalktı. Böyle bir pist yürüyüşüyle,

kadın bir çeşit görevdeydi. Yaşayan, nefes alan bir tanrıçanın huzurunda olmanın değerini takdir etmekten kendini alamadı, çünkü çok geçmeden birinin başına kutsal cehennem yağdıracağından emindi.*Muhtemelen benim.*

Wes'e göre Bethany ile arasındaki kesintisiz çekişme ön sevişmeydi. Sade ve basit. Ama zaman geçtikçe, Bethany'nin farklı bir dalga boyunda olduğunu düşünmeye başlıyordu. Çarşafaların arasında terlemelerini içermeyen bir tane. Hangi, Tanrım, Jump Street'ten beri her gün ve her gece hayalini kuruyordu.

Nişanlısı aracılığıyla dedikodu yapmaktan gurur duyan Travis aracılığıyla toplayabildiği bilgilere göre, Bethany kaçamaklara katılan türden bir kadın değildi. Yakın zamana kadar, tüm ilişki meselesiyle ilgileniyordu, ancak Just Us League'in başlamasıyla birlikte bir erkek ara vermişti. Wes olsa bile *öyleydi* uzun mesafe için Port Jefferson'da, şansı zayıftı.

Zayıf şansı olabilir *Ayrıc* geliştirdikleri bağımlılık yapan iğneleyici sözler yüzünden olabilir ama durdurmak söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Bu noktada, bir düzine uzun saplı gülle kapısının önüne gelip ona onun şimdiye kadar tanıştığı en nefes kesici kadın olduğunu söyleyemezdi.

Onu deliler içinde yuvarlardı.

Ekim ayının ortalarına gelmişlerdi ama kimse Bethany'nin giyimine bakarak bunu tahmin edemezdi. Üzerinde bir tür kız gibi çiçek desenli uzun, dökümlü bir eteğin içine sıkıştırılmış beyaz straplez bir bluz giymişti. Saçları aşağıdaydı, biraz kıvrılmıştı ve rüzgarda uçuşuyor, güzel boynunu gösteriyordu.

"Cehennem," diye mırıldandı, başını sallayarak. Kadının erkek kardeşi üç metreden daha uzakta değildi ama bu bile Wes'in göğüslerinin sallanmasını, eteğinin ince kumaşının sallanan kalçalarını ortaya çıkarmasını takdir etmesine engel olmadı.

Hiçbir şey yoktu, *Hiçbir şey*, şu anda baktığından daha güzeldi. Avuç içleri iş eldivenlerinin içinde terlemeye başladı, şehvetten bir ateş topu alevlendi ve karnında dönmeye başladı. Bu sabah erkenden Bethany'yi görme şansını bekleyen Laura yerine uyanan o olmuştu. Onun ortamında olun. Hatta belki onunla konuşun, yaş farklarıyla ilgili bir şakayla onu kızdırın, yüzünün kızarmasını veya mavi gözlerinin parlamasını sağlayın. Kanını başka hiçbir şey gibi hareket ettirdi. Cumartesi gecesi kapalı gişe oynama tehlikesi bile yok.

Bethany Kalesi. Nihai heyecan yolculuğu.

Onun düzenli inşaat bölgelerini sarısmaya bu kadar kararlı olduğunu görmek onu heyecanlandırmamalıydı, ama kahretsin, hiç yaptı mı? *Hadi o zaman hayatım. geri durma.*

Kapının eşğine geldiğinde Wes kalçasını duvara dayadı.

ve sıkılmış görünmek için elinden geleni yaptı, oysa gerçekte duyuları bir sınavdan önceki iki numaralı kalemin ucu gibi keskinleşmişti.

Bethany, kayıp ön kapının bıraktığı açıklıktan esintilerle içeri girdi ve erkek seslerinin kakofonisi ve Sheetrock sakatlaması kesildi. Çay ve çiçeklerin pahalı bir karışımı olan kokusu, talaş bulutunun arasından ona ulaştı ve karnına dalgalı bir gerginlik gönderdi. Sağ elinde bir manila zarfı tutuyordu ve o kollarını göğsünün üzerinde çaprazlamadan önce parmaklarının arasından geçen en ufak bir titremeyi yakaladı.

Stephen evin arkasından, "Hey, Beth," diye seslendi. "Bir şeye ihtiyacın var? Ölçümler için biraz erken değil mi? Mekanın içini boşaltmayı zar zor bitirdik." Bethany'nin erkek kardeşi, iş çizmelerini çevreleyen katliamı işaret etti. "Bir süreliğine kanepeye ihtiyacım olmayacak."

Wes onun uzun soluk alışını duydu. yaptı mı . . . ortada bir aksama var mı?

Gözlerini kısıtı.

Wes, Port Jefferson'a geldiğinden beri Bethany ve Stephen arasında biraz gerginlik vardı. Çok ilgili görünmeden, Travis'ten biraz istihbarat toplamayı başarmıştı ve Bethany'nin aile şirketini bırakıp kendi başına harekete geçmek istediğini biliyordu, bu da kardeşlerin anlaşmazlığa düşmesine yol açmıştı. Ancak bu, işlerinin önüne geçmedi ve yine de ara sıra bir espri paylaştılar, bu yüzden o, tüm bir çatlak kavramının bir kenara bırakılmasına izin verdi.

Bununla birlikte, Stephen işini kanepelere indirgediğinde Bethany'nin gözlerindeki parıltıyı kesinlikle yakaladı.

Bu kadar yakından ilgilendiğini asla belli etmezdi ama Brick & Morty tarafından satışa çıkarılan bitmiş evlerden birini görmüştü. Adamlar ağır kaldırmadan sorumlu olabilir, ancak Bethany'nin sahnelemesi lanet olası yeri sattı. Bir yeri dört boş duvardan bir . . . yaşam tarzı. Tanrım, bu kulağa bok gibi küstahça geliyordu ama doğrudu. Hayat alıcıların yönlendirdiği şeyin daha iyi bir versiyonunu yarattı ve neredeyse bir meydan okuma gibi kendilerini onun içinde hayal etmelerini sağladı. Wes bile dekorasyon oyununu bırakmak zorunda kalmıştı, bu yüzden Laura'yı Target'a getirmiş ve eve bir kilim, iki yeni lamba ve balkabağı turtası kokulu bir mumla gelmişti.

Bu konuda yemin altında yalan söylerdi.

Sonuç olarak, Bethany'nin ağabeyinin her şeyi kanepelere indirgeme şeklini takdir etmemişti. Daha çok kanepeler, boya rengi, raflar, depolama, karakter gibi. Konuşmamak için alt dudağını sertçe ısırды. Castle ailesinin iç işleri onu ilgilendirmezdi. Teksas'a döndükten çok sonra da devam edecek bir filmde figürandı.

Göğsünde yayılan huzursuzluğu görmezden gelmeye çalışan Wes, Bethany'ye odaklandı.

Bugün onda bir terslik vardı ve bu onu fazladan pervasız yapıyordu. Her zamanki soğukkanlılığı oradaydı, ama göz açıp kapayıncaya kadardı. Sanki kayıp gitmeden önce ona sadece bir an tutunabilecekmiş gibi gidip geliyordu.

Orada. Kendine güvenini buldu, omuzlarını sıkılaştırdı ve Stephen'a bir bakış attı. "Bu takla için ölçülere ihtiyacım olmayacak." Evrakları kolunun altına sıkıştırdığı yerden aldı ve hemen yerine koydu. "Proje için izinlerim şehrin öbür ucundan geldi, bu yüzden... . . bu kadar. Önümüzdeki hafta çalışmalara başlayacağım."

Stephen tek kaşını kaldırdı. "İkisini de yapamaz

mısın?" "HAYIR."

"Neden olmasın?"

"Çünkü tüm odağımı bu işe vermek istiyorum." Omuz silkti. "Ve bunun sadece bir koltuk seçme meselesi olduğunu düşünüyorsan, bunu Kristin'e yaptır."

En eski Kale biraz soldu. Şaşırtıcı değil. Stephen'ın karısı biraz dengesizdi ve o bile bunu biliyordu. Kristin, sahnelemeden sorumlu olsaydı, muhtemelen bilerek korkunç bir iş çıkarırdı, sırf Stephen'ın duygularını incitmek zorunda kalması ve ona daha sonra suçluluğunu gidermesi için bir fırsat vermesi için.

Erkekler ve kadınlar ve akıl oyunları. Kahretsin, o boktan nefret ediyordu ama yine de ona ve Bethany'ye bakın. İsa bunun gerçeklerden en uzak şey olduğunu bildiği halde, birbirlerine hakaret ederek dans ettiler ve büyük bir uyumsuzluk gösterisi yaptılar.

Wes uyumsuzluğun neye benzediğini biliyordu. Kahretsin, koruyucu ailede büyüdü. Muhtemelen insanların birbirlerini nasıl mutsuz edebilecekleri hakkında bir kitap yazabilirdi. Sonsözde, herkesin asla onlardan biri olmayacağını bilmesini sağlardı.

Evet efendim. Sonsuza dek prangasız olacaktı.

Ama Stephen bu prangalardan ve karısının yol açtığı akıl oyunlarından neredeyse zevk alıyor gibiydi. Kesinlikle kafa karıştırıcı bir anormallik.

Bethany. Stephen içini çekti. "Bu konuda mantıklı ol."

Gözlerini devirdi. "Bunu sonbaharın başından beri biliyorsun.

Buna göre plan yapacak kadar beni ciddiye almadıysan özür dilerim."

Stephen'ın burun delikleri açıldı, Bethany'nin dikeninin ardından sessizliği ekibin gergin bir şekilde yer değiştirmesine neden oldu. "İzinler haftalar önce çıkmasaydı seni ciddiye alırdım."

Bethany sarsıldı ve zarfı düşürdü, evraklar yere saçıldı. Çabucak almak için eğildi, o titreme parmaklarındaydı. "Cehenneme git, Stephen," diye mırıldandı. İzin ofisinde arkadaşlarıyla beni kontrol etmemeliydin.

Wes, Stephen'ın söylediklerinden pişman görüldüğünü fark etti ama Wes daha çok Bethany için endişeleniyordu. Stephen ne demek istedi, anladı

İzinler haftalar önce mi? İşe başlamak için neden bu kadar beklesin ki? Ya da bir şey söyle?

Kırmızı yanaklarıyla doğruldu ve Wes arka dişlerini birbirine bastırdı.

Burada her ne oluyorsa, hoşuna gitmemiştir. Elbette, arada bir ona kızılıyordu, ama o her zaman karşılık verdi. Bethany böyle sarsılmadı.

"Haydi, Beth." Stephen tekrar içini çekti. "Önümüzdeki haftaya kadar mürettebatı nereden bulacaksın? Burada bitirmeme izin ver, sana yardım edebilmek için bir sonraki işimi yeniden planlayayım.

Gülüştü kısıydı. "Yardım derken, kontrolü ele almayı kastediyorsun."

Stephen bunu inkar etmeye zahmet etmedi. "Birkaç ay sonra kışa giriyoruz. Bu kadar kısa bir iş arayan iyi birini bulamayacaksın. Güven bana. Kıymetli herkes zaten bu odada." Ablasına işaret etti. "Sen de dahil."

"Ah, yapma, ahmak," diye karşılık verdi. "Şimdi geri adım atma. Küçümseme konusunda çok başarılıydın."

Ses tonu normale dönen Wes biraz daha rahat nefes aldı ama zarfı ne kadar sıkı tuttuğunu görünce iyimserliği tekrar azaldı. Bakışları ona kaydı ve yanaklarının rengi bir ton daha koyulaştı.

Bok.

Gergin olduğu için takla atmayı ertelemiş olabilir miydi? Bethany ve onun taşkın doğası hakkında bildikleri düşünülürse, bu pek işe yaramadı. Ama gözleri ona tamamen farklı bir hikaye anlatıyordu. Şu anda tüm mürettebatın önünde savunmasızdı ve boğazı sürekli bir yutkunma durumunda sıkışmış gibiydi. Kendi gibi.

Bok.

"Ben onunla gidiyorum," dedi Wes, eldivenlerini çıkarırken.

Birisi evin arkasına balyoz düşürdü. "B-bekle. Ne?" diye kekeledi Stephen. "Şimdi?"

"Evet." Sonunda sersemlemiş bir Bethany ile göz teması kurdu. "Birlikte bir oyun planı yapıp malzemeleri toplamaya başlasak iyi olur."

Bir yanıt alacak gibi görünmüyordu. "BEN . . . BEN . . ."

"Sen ne?"

"Demek istediğim, bunların hepsi çok Renée Zellweger *Jerry Maguires*enden ama . . ." Tam olarak hangi sahneden olduğunu biliyordu. *Jerry Maguire* atıfta bulunuyordu—

Tom Cruise süslü spor menajeri işinden ayrıldığında ve ofisteki akvaryum balıklarını çalmakla yükümlü olmasına rağmen ona katılan tek kişi Renée olduğunda - ama Bethany'nin onun yardımını kabul etmesinin aralarındaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Aksi halde onu geri çevirebilirdi ve onu yapayalnız, bir duvarı kırmadan alçıpan örmeye çalışırken düşününce boğazı tuhaf bir şekilde düğümlendi.

ivi. “*Jerry Maguire*? Hiç duymadım. Senin kuşağının siyah-beyaz filmlerinden falan mı?

O kıvılcım gözlerine geri döndü ve rahatlama göğsünde bir aksamaya neden oldu. Özü dilerim. referans almalıydım*Hızlı ve Öfkeli Dokuz*”

Gölümsemesini geri aldı. Gitmeye hazır mısın?

Herkesin onları izlediğini hatırlamış gibiydi ve o seksi alt dudaklarını çiğnemeye başladı. "Düşünüyorum."

"Bethany," diye araya girdi Stephen. "Gerçekten buraya gelip en iyi adamlarımdan birini alacaksın..."

Wes, görünmez bir şapkayı devirerek, "Teşekkürler dostum," dedi.

"Babam bu duruma ne diyecek sence?" Stefan bitirdi. "Gerçekten mi?" Bethany seslendi. "Babana mı söylüyorum"? İstasyona geri mi döndük?

Biz sekiz yaşıdayken Hershey Park'a araba mı gidiyordu?

Yüzü biraz kızarmış olan Stephen, omzunun üzerinden arkasındaki adamlara baktı. "Sadece farklı yönlele gitmemizin onu strese sokacağını kastetmiştim. Tek bir takım olmamız gerekiyordu.

Bethany neşeyle, "Ne derler bilirsin, Stephen," dedi. "Takımda pislik yok"

Wes yumruğına bir kakhaha attı.

Bethany onu yakaladı, ayılmadan önce dudaklarının bir köşesi zıpladı. "Ben herhangi bir şeyi kabul etmeden önce" -izleyicilere bir bakış attı ve sesini alçaltarak Wes'e yaklaştı- "Bence önce planlama aşamasındaki bir toplantıyı halletmeliyiz. Bilirsin, gerçekten yapabileceğimizi doğrulamak için.

Onun sakın tonuna uyuyordu. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. İlk önce yapmalıyız. Gerginliğı kesin."

Stephen, "Seni duyabiliyorum," diye feryat etti.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye fısıldadı Bethany, hararetili ve güzel bir sesle. Aralarındaki havada, o sabah içtiğı pahalı kahvenin tadına o kadar yakındı ki. "Eğer bir toplantıyı birbirimizin kafasını ısırmadan atlatabilirsek, o zaman birlikte çalışmayı düşünürüz."

"Başka seçeneklerin varmış gibi davranacağız, ha?"

Göz kırptı ve derin bir nefes aldı. "Toplantı yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Keskinlik onu ortasından dürttü. "Evet."

Cevabı onu şaşırttı, ama saçlarını savurarak sandaletli bir topuk üzerinde dönmeden önce onun bunu görmesine yalnızca bir saniye izin verdi. "Stephen, prova yemeğinde bunu gündeme getirir ve geceyi mahvedersen, seni hadım ederim. Olduğunuz gibi çocuklar." Wes'e bakmak için kapıda durdu ve Wes nefesini tuttu. "Evde görüşürüz."

Üçüncü bölüm

İÇİNDE *düzenli, düzenli hayatıma ne oldu?*

Bethany, Mercedes'inin sürücü koltuğuna oturmuş, kız kardeşinin nişanlısı Travis Ford'un çocukluğundaki harap olmuş evine bakıyordu. Evi bedavaya verdiğine hâlâ inanamıyordu. Elbette, destansı bir ayrılıktan sonra Georgie'yi geri kazanma planının bir parçasıydı, ama yine de bu hamle en hafif tabirle cömertçeydi.

Söz konusu evin kelimenin tam anlamıyla yıkılmasına rağmen.

Kendileri yıkmasalardı, bir sonraki sert esinti muhtemelen işi onların yerine yapacaktı. Aşırı büyümüş yabancı otlar ve budaklı ağaçlar, evin garaj yolundan ve ana yoldan görüşünü neredeyse tamamen engelliyordu. Bethany henüz içeri girmemişti ama içerisinin daha da kötü olması gerekiyordu.

Sıfırdan başlamak onun kaptan köşkünde değildi. Genellikle tamamen bitmiş bir eve girer ve son fırça darbelerini uygulardı.

Ya bir balyozu duvara gömerse ve bir örümcek kolonisi bir gayzer gibi fişkirirsa? Umarım zamanında eğilebilir ve hepsi Wes'in üzerine iner.

Wes.

Az önce ne oldu?

Port Jefferson'daki herkes arasında Wes, ona yardım etmek için gönüllü olmasını bekleyeceği son kişiydi. Onunla yat, evet. Kendini onunla yakın çevrede tutmak ve yön almakla mı sınırlayacaksın? Hayır. Hayır, bunu kesinlikle beklemiyordu.

Sanki diğer herkesi kandıran kabadayılığın içinden doğrudan aşağıdaki karmaşayı görmüş gibiydi. İstese de istemese de bu ona yardım etmekten başka çare bırakmamış mıydı? Eğer durum buysa, güvensizliklerini ve kusurlarını maskelemek için çok daha iyi bir iş çıkarması gerekiyordu. Özellikle de sürekli bir söz düellosu yürüttüğü Wes'ten. Ve şimdi birlikte çalışıyorlardı.

Tek bir sabahın boşluğunda artık hiçbir şey düzenli ve düzenli değildi.

Önündeki yol dramatik bir dönemeçti ve uzağı yeterince göremiyordu. Kapsamlı bir planlamacı olarak, belirsizlik ona bulutların arasında amaçsızca yüzen bir balon gibi hissettirdi, ne zaman patlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onun içinde de havadan başka bir şey olmayacak mıydı?

Bethany cep telefonu konsolda titrediğinde yerinden sıçradı.

Georgie'nin adı ekranda yanıp söndüğünde, onu aldı ve konuşmaya bastı. "Gerçekten mi? Haber çoktan yayıldı mı? Stephen'ın şantiyesinden on dakika önce ayrıldım."

"Nasıl çalıştığını biliyorsun. Stephen babama, babam anneme annemin bana ağzında şaşı kanarya olan bir kedi gibi seslendiğini söyledi.

Burnu kırıştı. "Bu görüntü rahatsız edici."

"Sen bir kadeh şarap için gevezelik ederken ben hikayenin senin tarafını istiyorum. Olana kadar dinlenmeyeceğim. Wes'in bir Zellweger çektiği doğru mu?"

Bethany tüm sinirine rağmen güldü. "Yarın akşam Zumba sınıfında seni memnun edeceğim."

"Aman Tanrım. Unuttum."

"Hayır. Kristin büyük, dramatik bir açıklama yapamadan hamile olduğunu tahmin ettiğimiz için bize işkence ediyor."

"Sentahmin ettim, ben değil ve Stephen'a ne zaman söyleyecek?"

Muhtemelen 'Evet' demeden bir saniye önce. Bu, baldızımızın drama anlayışını tatmin ederdi. Resmet. Nikah itirazı ile cinsiyet belli olur." Georgie kulağına gülerken, Bethany dikiz aynasını zamanında kontrol ederek Wes'in kamyonunun garaj yoluna döndüğünü gördü. "Yarın gece Georgie. O zamana kadar anlatacak daha çok şey olabilir."

"Emin misin? Şimdi cehennemini umuyordum. "Öğleden önce şarap içilmez."

Georgie, "Bu benim düğün öncesi haftam," diye karşı çıktı. "Gündüz içki içmek sadece izin verilmiyor, aynı zamanda teşvik ediliyor. Rosie zaten diğer hatta zamanı ve yeri bekliyor."

"Yeminlerin üzerinde çalışmaktan kaçınıyor musun?" "Evet, tabii ki öyleyim!"

Bethany homurdandı. "Yarın görüşürüz, kaçık."

Ağlamasının ortasında kardeşinin sözünü kesti ve yüz hatlarını eğiterek arabasından inerken, Wes sıska, kaslı vücudunu kamyonundan çıkardı. Göstermek istediği profesyonelliği bir an için unutan hain bakışları, tozlu kotunun yıpranmış kumaşında gezindi, zamanını kalın kalçalarının ve çalışkan fermuarına değdiği eski gri tişörtün üzerinden geçirdi.

Hadi ama, o metal dişlerin paketin kendi kendine açılmasını engellemek için nasıl gerildiğini fark etmekten kendini alamadı.

Long Island'lı erkekler daha bol kot pantolonlar giyiyordu.

Artık burada yaşıyordu - geleneksel gardırobuna uyması gerekmez miydi?

Karnında dönen buhardan rahatsız olan Bethany, kararlılıkla dikkatini onun yüzüne odakladı, ancak onun bilmiş göz kırpmasını yakaladı. "İşte buradayım, patron," dedi huysuzca. "Beni işe koy."

Tam bir dakika sessiz kaldı.

Bir kadın ıslanmışta hangi vücut dilini sergiledi? Uyluklarını birbirine bastırdı mı veya dudaklarını yaladı mı? *Bunların hiçbirini yapmayın. Kıpırdama. Sadece nemin yayılmasına izin verin ve bu samimi kaslar dışa dönük olmadan kıvrılsın.*

reaksiyon.

Bethany boğazını temizledi ve sözlerini hazırlamaya odaklandı. Bu sabah ışık hızından daha hızlı hareket etmiş olabilirdi ama tek başına takla atmaya giderken düşünmek için biraz zamanı olmuştu. Wes'in ilerlemelerini, pahasına oynanan bir şaka gibi her zaman görmezden gelmişti. Onun yaşı hakkında kaç kez çatlaklar açmıştı? Bazen onun kendisiyle fiziksel olarak ilgilendiğine inanıyor, bazen de kendi kendine, onun oynadığı oyuna kapılmamasını söylüyordu. Yine de, onu yatağa götürmekle gerçekten ilgileniyor olabilir diye, onun beklentilerini yönetmesi gerekiyordu.

Wes?

"Evet Bethany."

"Bunun birlikte uyumak için harika bir yol olabileceğini düşünerek bana yardım etmek için gönüllü olduysan, unutabilirsin. Gönüllü bir erkek ara vermeseydim bile, bu olmayacaktı.

Vereceği cevabı beklerken midesi kasıldı. Neden onu hayal kırıklığına uğratacağından ve yardım teklifinden cayacağından bu kadar endişeliydi? Birinin diğerini hayal kırıklığına uğratabileceği türden bir ilişkileri yoktu. Bir ilişkileri yoktu, nokta.

Wes'in ifadesi zerre kadar değişmemişti. Ve kamyonunu itmek için çizmeli bir ayağını kullandığı için kayıtsız kaldı. "Birlikte çalışacaksa," diye yanıtladı yavaşça, "bana biraz daha itibar etmeye başlayacaksın."

"Hmm tamam? Bir aydır yaptığın cinsel imaları gözden geçirmeme izin ver ve bahsettiğin bu krediyi bulayım.

Elini aralarındaki havadan kesti. "Seks masanın dışında."

Bethany şaha kalktı, gerçekten garip sesler boğazından çıkıyordu. "Hiç masada yoktu, kovboy."

Şüpheci ifadesi, aksini düşündüğünü söylüyordu, ancak yanlış fikrini yüksek sesle dile getirmekten akıllıca kaçındı. "Bakmak. Senden etkilendim, Bethany. Cehennem gibi. Dövüştüğün kadar iyi düzüşüp sevişmediğini öğrenmek için seninle birkaç terli öğleden sonra geçirmek ister miydim, evet. Gerçekten yapardım. Ama bunu gerçekleştirmek için bu işi kaldıraç olarak kullanmazdım. Dediğim gibi, seks artık masadan kalktı.

"Bu işe yaramayacak," diye hırıldadı.

Masada seks istediğin için mi?

"Bunu böyle ifade etmeyi bırak! Bu seks. Servis altlığı değil." Bu zaten kontrolden çıkıyordu. "Ve bu senin yöntemin yüzünden işe yaramayacak.

—"

"İki elinizle bulamayacağınız bir kaşıntı gibi derinin altına mı giriyorsun? Duygular karşılıklı ve bu konuda hiçbir şey yapamam. Avucunu yukarı bakacak şekilde uzattı.

"Anahtarlar?"

"Ölü bırak."

Wes çoktan yanından geçmişti. "On dokuz yaşımdayken sadece bir yıl inşaatta çalıştım ama bunu bilmem yeterliydi. Yapmak isteyeceğiniz ilk şey, bu çevirmeye bir isim vermek. Kişiselleştirin. Özen göster." Ön kapıya ulaştı, durdu, geri çekildi ve Bethany'nin ağzı açık kalırken kapıyı tekmeledi. "Güllerin Savaşı kulağa nasıl geliyor? Uygun görünüyor."

Bethany, Wes'in yanından hızla geçerek eve girdi, ona çarpmamaya dikkat etti. "Şimdi kim eski moda film referansları yapıyor?"

"Patrona yalakalık yapacak kadar gururlu değilim. . "

Bethany'nin yanındaki eve adımını attığında Wes'in sesi azaldı. Görüşleri aynı zamanda ışık eksikliğine göre ayarlandı.

"Kahretsin," diye fısıldadılar bir ağızdan.

Dışarıda da duruyor olabilirlerdi. Bethany önce nereye bakacağını bilemedi. Duvarları ve zemini topaklayan kir? Tavandaki kaya büyüklüğündeki delik, içeride kıvrılan ve açıkta kalan kirişler boyunca büyüyen ağaç dallarıyla tamamlandı mı? İki cam kırıldı. budamla-damla-damla Koridordan su geliyordu, bu özellikle uğursuzdu çünkü bir haftadır yağmur yağmamıştı.

"Biz buna Doomsday Flip diyoruz." Wes'in onu izlediğini hissetti.

"Biz?"

Bethany korundu. Yapabileceğimi sanmıyorum. . . yani, bir kişi bunu tek başına halledemezdi, yani... . "

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum hayatım, ama bunu iki kişinin halledebileceğini sanmıyorum. Makul bir zaman çerçevesine bağlı kalmak istiyorsanız hayır." Sağ gözünü kıstı. "İşe alma bütçemiz var mı?"

"Biz" kelimesini kullandığında göğsündeki baskının hafiflediğine şüphe yoktu. "Travis'in bana evi hediye ettiği düşünülürse, oldukça sağlıklı bir bütçe. Ek işçiliği karşılayabiliriz." O değişti. "Ama kararları ben vermek istiyorum."

Bir kez başını salladı. "Seni duyuyorum, Bethany."

Garaj yoluna geri dönmekten bu kadar açık açık bahseden adam nasıl oldu da aynı adamdı? DSÖöyleydi Wes Daniels mı? Kaba, kinayeli, iyi bir çocuk mu? Bir an önce yeğenini büyütmek için ortaya çıkan ve Zellweger'in kardeşlerinin önünde ortaya çıkan onurlu bir adam mı? Kendisinin zıt tarafları arasında çok hızlı bocaladı. Bu adamın daha fazla katmanı varsa, Tanrı ona yardım etsin. İki zaten yeterince kafa karıştırıcıydı.

Wes kulağının arkasından bir kalem ve arka cebinden bir defter çıkarıp ortaya doğru çevirdi. "Kat planını konuşalım. Neye sahipsin

akılda?"

Daha önce bir evin içine hiç ayak basmadığını düşünürsünüz. Ya da Stephen ve babasının ölçümler ve düzen hakkında konuşmalarını dinleyerek bir milyon saat kayıt yapmış. İnşa etmenin temelleri onun yatma vakti hikayeleriydi. Şimdi, ilk kez boş bir tuval verildiğinde, aklına yeni yeni filizlenen bir fikir gelir gelmez, birisinin bundan hoşlanmaması için bir neden öne sürerek onu bir kenara attı. Ya da tam olarak doğru olmazdı. Ne zamandır orada sessizce durmuş, duvarlara bakıp ona ilham vermeleri için yalvarıyordu?

"Konuş," dedi Wes, neredeyse sıkılmış görünüyordu, ama başını kaldırdığında, Wes onu dikkatle izliyordu.

Bethany güçlükle yutkundu ve bir daire çizerek döndü, sandaletleri kirli zeminde bir eleme sesi çıkardı. "Açıkçası tamamen temizlenmesine ihtiyacımız var. Mutfağın iki kat daha büyük olması gerekiyor, bu da küçük yemek odasını rahat bir kahvaltı köşesi için feda etmek anlamına geliyor." Dudaklarını ıslattı. "Bu kesinlikle bir başlangıç evi. Bu da çocuklar anlamına gelir. Ebeveynlerin onları her zaman mutfaktan izlemesi gerekiyor. Ekstra yemek alanına ihtiyaçları olacak, böylece kahvaltı barı olarak ikiye katlamak için göğüs hizasında bir bölme duvarı koyabiliriz. Mutfaktan evin tüm cephesini görebilir miyiz?"

"İstediğin bu mu?"

Onun istediği bir *Evet, bu harika bir fikir*. Görünüşe göre anlamamıştı. "Evet," demek için kendini zorladı. Tamamen kendi içgüdülerine dayanmasını gerektiren bir cevap. "İstediğim bu."

Kaşlarını çattığı için çok daha yaşlı görünerek not defterine bazı notlar aldı. "Evin geri kalanını gezecek kadar cesur musun?"

Ona göz devirdi. "Sanırım halledebilirim," diye mırıldandı, şimdiden kırık bir camın üzerinden atlayıp koridorda ilerlemeye başladı.

İlk kapı aralığından bir fare koşarak çıktı ve Bethany'nin ayağının tam karşısına bir yol açtı. "Ah! Sıçan sıçan sıçan. Hayır. Hayır! Çılgılığı koridor duvarlarında yankılanırken ve potansiyel olarak onları evin çökme tehlikesiyle karşı karşıya bırakırken, Bethany döndü ve histerik bir kaya tırmanıcısı gibi Wes'in vücuduna tırmandı.

Ona uyum sağlamak için tam zamanında not defterini ve kalemmini düşürdü, tek tepkisi kaşını kaldırmak oldu. Ayaklarını yerden kaldırmak, ayak bileklerini adamın sırtına kilitlemeyi gerektiriyordu ve eğer kemirgenlere bu kadar kapılmasaydı, onun ağırlığı altında ürkmediğini ya da gerilmediğini fark ederdi. Gerçi bunu daha sonra düşünecekti. Çok fazla. "Önce, yok edeceğiz," diye nefes nefese kulağının yanına uzandı ve omzuna iki kez vurdu. "Beni dışarı çıkarır mısın lütfen?"

"HI-hı." Wes, şimdiye kadar insan ya da hayvan tarafından gerçekleştirilen en yavaş dönüşte, geldikleri yöne doğru tembel hayvan benzeri bir yürüyüşe başladı.

"Daha hızlı gidemez misin?"

Adamın kahkahası boynunu gıdıkladığında omurgasından aşağı inen ürpertiği görmezden geldi. "Seni bırakmak istemem, hayatım."

"Kolların bana dolanmadı bile. Hepsi yapışıyor.

"Sadece seni yönlendirmek istemiyorum. Seks masanın dışında, unuttun mu?" "Taşınmak! Bacaklarım titremeye başladı."

İnledi ve onu kollarının arasına aldı, biri poposunun altında, diğeri sırtının ortasında kilitlendi. "Bethany, bu saçmalıkları bana işkence etmek için kasten söylediğini düşünmeye başlıyorum."

Bir yanıt formüle etmek için mücadele etti ama bir tane bulamadı. Bir devre kartına kahve dökülmüş gibi beyninde sinapslar ateşlendiğinde değil. Wes'in vücudunun onunkiyle nasıl birleşeceğini bir kez olsun merak etmediğini iddia ederse yalan söylemiş olurdu. Gerçeğin sinir bozucu derecede daha iyi olmadığını iddia ederse de yalan söylemiş olur. Omuzları, bir kadının yüzünü bastırıp gülebileceği türdendi. Onlar . . . davet ediyor. Ilık. Güçlü. Ve pek çok ilginç anız ile bronz bir boğaza bağlandılar. Çok ilginç.

"Bu sınav için soyunmamı mı istiyorsun?"

"Ne?" Sarsıldı ve onun tutuşunda biraz daha aşağı kaydı ve bunu hissetti. Eteğinin ince kısmından ereksiyonunu hissetti. Wes tısladı, Wes'in yürüyüşü yavaşlayarak durdu ve girişte öylece durdular, yerçekimi onun yumuşaklığını kalın cinsiyetine bastırdı, nefesi kulağında zonkliyordu, Bethany ciğerlerinde hapsolmuştu. "Doğum," diye zorladı. "Emek kiralamamız gerekiyor. Bunun hakkında konuşalım.

Sırtının küçük kısmına dayanan önkol esnetildi - ve bu onun hayal gücü müydü yoksa dudakları saçlarını mı okşuyordu? "İş gücü. Sağ."

Uzuvlarında bir titreme dolandı. "Jeff Limanı'nın dışına bakmamız gerekecek."

Wes'in içsel titreşimini hissetti. Ellerinden biri eteğine yumruk yaptı. "Bethany, söylediğin lanet bir kelimeye odaklanmamı bekliyorsan, bizden bir fermuar uzakta olamayız..."

Vay canına. O cümleyi bitirme." Wes'in uzlaşmacı tutumlarını yüksek sesle kabul etmesi yüzüne bir paintball etkisi yaptı. O ne yapıyordu? O bile yapmadı*beğenmek*bu adam. Onu bir tip olarak yakalayamadı ve erkeklerle hiçbir zaman böyle bir sorunu olmadı. Onlar kendi kendilerine rol yapıyorlardı*Olumsuz*bencil, tembel, aşırı hırslı veya düpedüz yalancı olmak. Wes? O sadece dağınıktı. İçinde bulunduğu tek kategori buydu. Hayır, bekle, o da çok gençti. Pastanın o küçük parçasını nasıl unutabilirdi? Aptal olmayı bırakması için sert bir talimatla Bethany ayak bileklerini çözdü, bacaklarını aşağı indirdi ve onu gergin vücudundan uzaklaştırdı. "Bir fare vardı," dedi kendini savunmak için. "Dışlerinde kan lekeleri ve kesin bir tehdit havası vardı."

Wes mizahsız bir kakhaha atarak arkasını döndü ve sırt kaslarını dalgalanan bir halde bırakarak evden çıktı.

Bethany hâlâ açık olan kapıdan çıkar çıkmaz konuşmaya başladı. "Eğer senin için de uygunsa, bordroya koymaları için birkaç adam toplayacağım." Bunu söylerken, sanki birkaç dakika içinde sığır gütmeye gidecekmiş gibi başparmaklarını kotunun iliklerine yerleştirdi. "Günün her dakikası burada olamam. Laura'yı okuldan almak için gitmem gerekecek ve seni herhangi biriyle bırakmak konusunda kendimi rahat hissetmeyeceğim.

Sağ gözü onun yüksek sesli tonuyla seğirdi. "Beni kendi halime bırakacaksın kovboy. Sorumlu bir insan kadın."

"Bethany, diğer her şeyin kurallarını sen koyabilirsin. Ama senin güvenliğinden ödün vermeyeceğimi çok çabuk öğreneceksin."

"Tanrım." Ellerini yüzüne vurdu. "Bu, bir Western filminden fırlamış bir sahne. Sonra bana küçük hanım diyeceksin ve tükürük hokkasına bir tuvalet sokacaksın."

Wes başını geriye attı ve güldü.

Arabasına doğru süzülürken gergin bir gülümsemeyle, "İşe almakla ben ilgileneneğim," dedi.

Çileden çıkan adam onun yoluna çıktı, yüzündeki mizah hızla kanıyordu. Ben ilgileniyorum. Taviz yok."

Onu doğru göğüs kafesinden dürttü. "Bu, şüpheli bir şekilde, kendinizi sürünün lideri olarak ima ettiğiniz, ardından uygun dişiyle ilgili angajman kurallarını koyduğunuz maço bir erkek ritüeli gibi geliyor."

"Şüphelerini gidermeme izin ver. İşte tam olarak bu."

Bethany en az on yedi kez kırıştırdı. "Seksin söz konusu olmadığı konusunda anlaşmıştık!

Masanın üzerinde hiçbir zaman uzaktan bile olmamasına rağmen!"

Wes kollarını kavuşturdu. "Başkası için masada olmasını istediğim anlamına gelmez."

Yüzünden bir merak ifadesi geçti. Bu davranışa neden şaşırmıştı? Birkaç hafta önce bir akşam, Rosie ve Dominic Splitsville'in tam ortasındaiken, kızlar şehirde bir geceye çıkmışlardı ve bu gece erkekler tarafından hemen dağıtılmıştı. Wes dahil.

Çok hoş, şehir merkezinde finans tarzı bir beyefendi ona az önce bir kokteyl ısmarlamıştı ve elbisesini iltifat ederken, Wes içeceği elinden aldı ve adama içkiyi kapatması için yirmilik kaydırды, bakışları ona anlamlı bir şekilde şunu söylüyordu: *Vur onu sürtük.*

"Kadın süper kahramanların altın çağında bu şovenizm kabul edilemez, Wes."

Gülmemeye çalıştığını hissetti. "Biliyor musun, bir adamı bağlayıp ölümüne dürtükleyeceğini hissettim."

Bethany ellerini salladı. "İlgilendiğimi söylemedim."

"Bunun hakkında emin olmak?" Dilini yanağına soktu. "Tam orada, dilinin ucundaydı."

"Şu anda ayağımı kışına sokmak istiyorum. Bu sayılır mı?"

Gözlerinin köşeleri kırıştı. "İşe alma işini ben yapacağım. Bir yok edici ve bir peyzaj mimarı çağırın. Bu hafta malzemeleri seçmek için biraz zaman ayırın. Fayans, yer döşemesi, dolaplar."

Bethany korundu.

"Düğün bu pazar geliyor. Zaten boğulmuşken bir ekip bulma işini üstlenmenin bir anlamı yok."

Bunu kabul edebilir ya da bir ay daha orada durup tartışabilirdi ve açıkçası, Wes'le tartışmaktan neredeyse biraz fazla zevk almaya başlıyordu. En iyisi oradan hemen çıkmak. "İyi. İşe almaktan sen sorumlusun."

"Harika. Önümüzdeki hafta demo yapmayı hedefleyelim."

Bethany başını salladı ve arabasına doğru giderken ona geniş bir yatak verdi. Elini sürücü tarafındaki kapıya koydu ve tırnaklarını beyaz eğriye vurarak durdu. Wes'in gözleri onun üzerindeydi. Onları hissedebiliyordu. Başka bir şey söylemeden arabasına binip uzaklaşmak tam olarak beklediği şeydi ama o henüz bunu yapmaya kendini ikna edemiyordu. Çünkü bu adam ne kadar iğrenç olursa olsun, kendini bu sabahki kadar yalnız ya da yılgın hissetmiyordu.

Gerçekten.

Wes?

"Evet."

"Teşekkür ederim." Burnunu çekti. "Tamam aşkım?"

"Tamam aşkım." Ona göz kırptı. "Yardımlımı kabul etmen seni daha iyi hissettirecekse, yine de birbirimizden nefret ediyormuş gibi davranabiliriz."

Saçlarını geriye doğru taradı. Kim rol yapıyor?

Arabayla uzaklaşırken, onun orantısız gülümsemesi dikiz aynasının demirbaşıydı. Tanrı aşkına, kendini neyin içine bulaştırmıştı?

Bölüm dört

Tonunki Long Island'dı, Texas değil ama Wes bazı şeylerin asla değişmeyeceğine güveniyordu. Ve Teksas'ta bir adam yardıma ihtiyaç duyduğunda yerel hırdavatçıya giderdi. Bunun için iyi bir sebep vardı. Bir hırdavatçıda, bir adamın projesiyle ilgili en ufak bir ipucu vermesi yeterliydi ve adamlar en iyi tavsiyeleri sunarak koridorlardan dökülmeye başladı. Bu, erkekleri gerçekten yardım istemekten kurtaran ve aynı zamanda diğer erkekleri yararlı hissettiren bir ritüeldi. Erkekliğin "bir kuruş bırak, bir kuruş al" gibi bir şey.

Brick & Morty, maaş bordrosunda Port Jefferson'dan en iyi inşaatçılara sahip olduğundan, Wes Laura'yı okuldan aldı ve komşu kasaba Brookhaven'a gitti. Çıkartmalarla kaplı ön kapıdan onun omuzları üzerinde atını sürdürdü ve üstteki zilin parmaklarıyla ikinci kez şingirdamasına neden oldu.

Boya, poliüretan ve talaşın birbiriyle yarışan kokularını içine çekti ve dükkânın arkasına doğru ilerledi. Tavsiye için çok istekli görünmenize gerek yok. Bu tür şeyler zamanlama ve gözle görülür bir coşku eksikliği gerektiriyordu.

"Wes Amca, bunu alabilir miyiz?"

Wes'in adımları daha da yavaşladı. Laura'nın ondan Wes Amca olarak söz etmesi onu biraz olsun sarsmıştı. Cehennem, beş aydan sonraAMuyandırma çağrıları, o unvanı hak etmişti, değil mi? Ve onlar*vardı*Laura'nın annesi Becky sadece üvey kız kardeşi olsa bile kan bağı vardı.

sahip olduğu gerçeği*herhangi*ailesi onu şok etmişti. Becky, on altıncı yaş gününden hemen önce yaşadığı yerde, San Antonio'daki geçici bir koruyucu ailede görünmüştü. Wes'den bir yaş küçüktü, sıskaydı ve yeni, geçici ebeveynlerine karşı temkinliydi. Wes de dikkatli davranmıştı. Özellikle üvey babaları aracılığıyla Becky ile aynı anneye sahip olduklarını öğrendiğinde ve bu nedenle devlet uzun süredir onları bir araya getirmeye çalışıyordu.

O noktada herhangi birine bağlanmanın aptalca olduğunu bilecek kadar aile arasında transfer edilmişti. Bu yüzden, Becky onun gölgesinde yaşayarak onu takip etmeye başlayana kadar bir süreliğine Becky'yi görmezden gelmişti. Durumunun ondan daha kötü olduğunu düşünmesi için tek kelime etmesine gerek yoktu. Farlardaki geyik ifadesi ona hikayenin çirkin özünü anlattı. Bu nedenle, sistemin kızlar için daha zor olabileceğini bildiği için kuralını çiğnemiş ve kız ev işlerini tamamlamak için zamanında uyanmayınca onu korumaya başlamıştı. Ayrı evlere taşındıklarında, kurtarılması gerektiğinde veya korktuğunda ve uyuyacak bir yere ihtiyaç duyduğunda, genellikle bu şekilde, onu ziyaret etmeye devam etti.

onun dolabı oldu.

Wes, son birkaç gündür ilk kez değil, Becky'nin annelik "nefesinin" onu nereye götürdüğünü merak etti. Teksas'a mı dönelim? Doğu Yakası'nın daha yukarısında mı? Herkesin tahminiydi. Ablasıyla ilgili öngörülebilir tek şey, öngörülemezlikti. Bunu pek çok kez kanıtlamıştı, en önemlisi de on yedi yaşında Laura'ya hamile kalmasıydı.

"AmcaWes."

Kendini sallayarak, Laura'nın kirli parmağının gösterdiği yönü takip etti - gerçekten, bebek mendili falan taşımaya başlaması gerekiyordu - bir bahçe cücesinin üzerine indi. Yeğenini nereye getirirse getirsin, ister postaneye ister dar sokakta yürüyüşe olsun, yeğeninin çaresizce ihtiyaç duyduğu satılık bir şey bulacağını çabucak öğrenmişti. Kesin bir "hayır" asla işe yaramadı, çünkü bir inkarın ardından her zaman en az yetmiş beş "LÜTFEN, WES AMCA" iniltisi gelirdi. Bu yüzden yaratıcı olmaya ve saçmalıklarla onun dikkatini dağıtmaya başlamıştı.

"Bir bahçe cücesi mi?" Homurdandı. "Gerçek bir şeye sahipken neden sahtesine ihtiyacımız var?"

Dizi sarsıldı ve onu çenesinden yakaladı. "Ne?"

Wes çenesini test etti. "Beni duydun. Evi koruyan koca bir kolonimiz var. Siz horlamaya başlayana kadar ortalıkta koşturmuyorlar ama onları bir iki kez hareket halindeyken yakaladım."

"Yalan söylüyorsun." Durdu ve onun dudaklarını büzdüğünü, kaşlarını düşünceyle çatıldığını hayal edebiliyordu. "Onlar ne yapıyordu?"

"Pembe-etrafında-pembe oynamak. Kedileri kovalamak. Kamyonumu çalmaya çalışıyor." Kıkırdaması onu gülümsetti. "Akşam yemeği için McDonald's alabilir miyiz?" "Bağlı olmak. Bu akşam için yemek takvimimizde neler var?"

"Yeşil fasulye güveci."

Wes yüzünü buruşturdu. "Bir Big Mac alabilirim."

"Yay!" Ellerini başının üzerinde kavuşturdu. "Burada ne yapıyoruz?"

"Şovenist oluyorum. Sadece yolculuk için yanındasın.

"Şovenist nedir?"

"Benim durumumda, bir kadın için aptallık yapan biri."

Laura içini çekti. "Ah." Parmakları saçlarının arasında gezindi ve onun bir şeyler yapmaya çalıştığını neredeyse hissedebiliyordu. "Sanırım annem bir keresinde babama bu ismi takmıştı."

"Şovenist mi?"

Sesi asıktı. "Evet."

Ortasında sivri bir şey döndü. "Birbirlerine çok isim taktılar mı?"

Hemen cevap vermedi. "Evet. Onlar evde olmadan çok daha sessiz." A

an geçti. "Annemin ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Yakında evlat," diye yalan söyledi, kendini bir piç gibi hissediyordu. "Muhtemelen çok yakında." İlk defa değil, zihinsel olarak kız kardeşine ulaşmaya çalıştı ve telepati yeteneğine sahip olmasa da onu geri gelmesi ve doğru şeyi yapması için dürtmeye çalıştı. "Hey, düşünüyordum da, bu akşam McDonald's'ta çifte oyuncak almaman için hiçbir neden yok."

Topukları göğsünden sekti. "Evet!"

Kriz önlendi. Şimdilik. Becky'den haber gelmezse daha kaç hafta ya da aylar geçerdi?

Elindeki göreve odaklanmaya çalışan Wes, kasanın önüne gelişigüzel bir geçiş yaptı, ancak şimdiye kadar gördüğü en İtalyan adam etli kollarını tezgaha dayadığında durdu. "Bir şey bulmana yardım etmek mi?"

"Belki," diye yanıtladı, sanki raflardan birinde bir inşaat ekibi oturuyormuş gibi dükkânı gözden geçirmeye devam etti. "Port Jeff'te bir ters çevirme üzerinde çalışıyorum."

Koyu gür kaşları kalktı. "Bir takla, heh?"

"Bu doğru." Wes omuz silkti. "Onları oyalayacak bir şeyler arayan yerliler tanıyorsanız, birkaç kişi için daha yerimiz var sanırım."

Laura kulaklarını çekti. "Wes Amca tam bir gösterişçidir."

"O mu?" dedi adam, Laura'ya tezgâhın altından bir lolipop uzatarak ve neyse ki Laura çaresizce yardıma ihtiyacı yokmuş gibi davranırken onu daha fazla utandırmaktan kurtardı. İtalyan omuz silkti. "Bir iki adam tanıyor olabilir. İş iyi ödeyecek mi?"

Wes başını eğdi. "Doğru ekip için iyi para ödeyecek."

"Oğullarım yardım edebilir. Geceleri üniversitedeler..." "Çirkinler mi?"

Adam geri çekildi. "Hayır, çirkin değiller. Bu nasıl bir soru?"

"Başka kim var?"

"Wes Amca, bunu alabilir miyiz?"

Bu sefer yeğeni lazer işaretçilerle dolu bir kutuyu işaret ediyordu. "Mümkün değil. Yarın o şey doğrudan gözlerimin içine parlayarak uyanmayacağım."

O güldü. "Nasıl bildin? McDonald's'ta bir shake alabilir miyim?"

Hırdavat dükkânı ritüeli plana göre gitmiyordu. İptal zamanı. "Dinle, aklında başka biri var mı, yok mu?"

Wes'in sağında tulumlu bir adam belirdi, ellerini yağlı bir beze sildi. Tuzlu-biberli bıyığıyla Wes, onun ellili yaşlarının sonunda olduğuna karar verdi. "Kulak misafiri olmadan edemedim."

Belki de ritüel bozulmamıştı.

Bir eliyle Laura'nın dizini tutan Wes, bir yığın şekere uzandı.

diğeriyle kasanın yanında duran örnek broşürleri boyayın, parlak sayfaları gelişigüzel bir şekilde gözden geçirin. "Kulak misafiri olun. . . ?"

"Bir takladan bahsettin mi evlat?" "Olabilir."

Tulum şapkasını kaldırdı. "Kuyu. Bu kasabada benim gibi bir düzine daha çirkin, emekli silahşor çocuğu var.

"Bu doğru. Dükkanımda yaşıyorlar. Asla gitmezler."

"Sizi işinizde tutuyoruz."

"Asla bir şey almıyorsun!"

Sahibinin patlamasını görmezden gelen Tulum, tokalaşmak için elini uzattı. Carl Şövalye. Tanıştığıma memnun oldum."

Wes'in arkasından başka bir ses, "Ollie," dedi. Afro-Amerikan bir adam bulmak için döndü.DÜNYA'S EN İYİ BÜYÜKTişört, kabaca Carl'la aynı yaşta. "Çirkin değilim ama bazı sıhhi tesisat işlerinde yolumu bilirim."

Carl tezgahı tokatladı. "İçimizde hâlâ biraz enerji var, değil mi Ollie?"

"Günlerce meyve suyu. En azından birkaç saat."

Wes'in dudakları köşeden kıvrıldı. "Siz ikiniz bir kadından talimat alabilir misiniz?"

"Biz evliyiz," dedi ikisi de aynı anda.

Wes tezgâhtan bir kalem aldı ve kapağına adresi yazdı. "Çarşamba günü görüşürüz çocuklar."

BEthany, Georgie ve Rosie ile yan yana duruyordu, üçü de elleri dizlerinde kamburlaşmıştı. Antrenman odasının önünde Kristin, "Sweet Dreams"in remiks versiyonuna sıçradı, sarı atkuyruğu sağdan sola sallanıyordu, gözleri kapalıydı ve herkesin onu takip etmeyi bıraktığından tamamen habersizdi.

"En baştan başla," diye talimat verdi Rosie, alnındaki teri silerek. "İnşaat alanına baskın yaptın. . ."

"Fırtına yapmıyorum. süzülüyorum." "Ne giyiyordun?"

Bu, yirmi üç yaşına kadar eski modellerden memnun olan ama artık business casual ile smart casual arasındaki farkı anlayabilen kız kardeşindendi. "Beyaz straplez üstümle bilek boyu çiçekli bir etek."

Rosie onu yandan dürttü. "Oooh. Saç?"

"Aşağı, dalgalı. Harika görünüyordum.

Georgie, "Hep yapıyorsun," diye onu temin etti. "Sonra ne oldu?"

"Ona evrakları gösterdim ve ayrıldığımı bildirdim." O bir sallandı

omzunu kaldırdı ve Kristin'in -2008'i doğru hatırlıyorsa- doğrudan Britney'nin "Womanizer" videosundan fırlamış birkaç dans hareketini takip etti. "Bu kadar. Gerçekten o kadar dramatik değildi.

Georgie gözlerini devirdi. "Biliyor musun abla, aslında Zellweger anını atlıyor olman daha anlamlı."

"Ben Olumsuz ayrılmak BT dışarı," Bethany koştu ile söylemek. "Onun Sadece . . . önemsiz."

"Bilmiyorum," dedi Rosie, sağlıklı bir doz yan gözle bakarak. "Kocam söz konusu Zellwegering sırasında oradaydı..."

"Tamam hanımlar, bu bir fiil değil. Fiil olmayı bırakabilir mi?" "Ve Dominic bunun harika bir sahne olduğunu söyledi."

Bethany, Wes'in kendisiyle gideceğini açıklayıp eldivenlerini çıkardığını düşündüğünde tüylerinin diken diken olduğunu görmezden gelerek, "Sanırım sahnemsiydi," diye sözünü kesti. Neden eldivenlerini çıkaracak kadar sinir bozucu derecede sıcaktı? "Evde buluşur buluşmaz, geçici ortaklığımızın herhangi bir fiziksel fayda içermeyeceğini açıkça belirttim."

"Onu gömleksiz çalışırken izlemenin dışında mı demek istiyorsun?" Georgie kalçalarını oynattı. "Bunun büyük bir fayda olarak sınıflandırıldığını söyleyebilirim."

"Georgie, Pazar günü evleniyorsun. Azgın, yaşlı, evli bir kadın rolüne başlamak için balayından sonra en az bir ay bekle."

Ah. Yoksa neden evleneyim?" Bethany'nin kahkahası acı vericiydi. Rosie, bana yardım et.

Üzgünüm Beth. Gömleksiz Wes kesinlikle bir avantaj." Alt dudağını ısırıldı. "Kovboy çizmelerini giyeceğini mi sanıyorsun?"

Georgie beşlik çakmak için Bethany'ye uzandı. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum."

"Kocalarınız endişelenmeli," diye mırıldandı Bethany, gerçi bunu gerçekten kastetmemişti. Rosie ve Georgie, ahablarıyla sonsuz bir aşkın çamurlu birikintisinde yüzüstü kalmışlardı ve sonsuza kadar da öyle kalacaklardı. Bethany onlar için daha mutlu olamazdı. Üzerinde yürüdükleri toprağa tapan, sorgulanamaz bir sadakatle erkekleri hak eden iki kadın varsa, o da kız kardeşi ve Rosie'ydi.

Ancak Bethany, küçük kız kardeşinin önce evlenmesi kesin bir sonuç getirmediyse yalan söylemiş olur. . . kendini yansıtmak. Georgie ve Rosie'yi bu kadar mutlu görmek, zaman zaman kendisinin de mutluluk için yaratıldığından şüphe duymasına neden oluyordu. Dominic ve Travis ile olan ilişkileri, tüm duvarların yıkıldığı türden? Bu onları hiç korkutmadı mı? Bethany ondan hoşlanmadı bile *beveynler* Kendisine bağlı, sadık ve cinsel açıdan çekici olmasını beklediği biri bir yana, onun bokunu bir araya getirmediğini bilmek. nasıl olabilir

sadece kendileri olun, tamamen dürüst olun ve sonunda kişiyi mutlu yoluna göndermeyeceğine güvenin?

Evet, Bethany kız kardeşi ve en iyi arkadaşı için tamamen heyecanlanmış olsa da, körü körüne güven/koşulsuz sevgi olayının nasıl işlediğine biraz şaşırıldığını itiraf edebilirdi. Zaman zaman erkeklerin dünyasında biraz bilgili olduğunu iddia etmiş olabilir, ama gerçekten mi? Karşı cins hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bunu kabul etmesi tam olarak bu saniyeye kadar sürmüştü. En azından kendine.

Lisede ve üniversitede özgürce ve büyük taahhütler olmadan flört etmişti, daha çok tasarım diplomasını almaya ve sevdiği şeyi uygulamanın uzun vadeli bir yolunu bulmaya odaklanmıştı. Columbia'da dört yıl geçirdikten sonra Port Jefferson'a geri yerleştiğinde, erkeklere daha kalıcı bir gözle bakmaya başlamıştı. İlk ciddi erkek arkadaşı, Rivers adında bir tahvil tüccarıydı. Beş yıldır eski kız arkadaşıyla tekrar bir araya geldiğini öğrenmeden önce, sadece altı aydır çıkıyorlardı. Ve böylece daha sonra tozdan daha önemsiz olduklarını kanıtlayacak olan yakışıklı, heyecan verici, başarılı adamlardan oluşan düzenli bir akış başlamıştı.

Just Us League'i kurdukları gece, görüştüğü tiyatro yönetmeni erkek arkadaşı, çalışma programının ona yeterince zaman ayırmadığını iddia ederek daha yeşil otlaklara yöneldiği için, tam da bu odada çok fazla gözyaşı dökmüştü. Erkek arkadaşlarının çoğu aynı şikayette bulunmuştu. Birçoğu peşine düştüğü bu yüzden kadın şirket, gerçekte çalışma saatleri değildi. Otalep etmek.

Ama birinin yanında ne kadar çok zaman geçirirse, onun kusurlarını görme şansları o kadar yüksek oluyordu. Onu, sıcak, bulanık bir ilişki tipi olmadığını kabul etmeye zorlayabilirler ve gerçekte, o bir tür... .soğuk erkeklere gelince Pek çok şey söz konusu olduğunda, gerçekten. Gevşeme ya da tatmin olma yeteneğine sahip görünmüyordu. Gündemi her zaman hareket etmeyi ve planlamayı içeriyor gibiydi. Durup hayattan zevk almaya çalışmasına izin verirse, erkeklerin tadını çıkarın. . . belki yapmazdı. *Yapamadı*, eşit. Belki de eski erkek arkadaşlarının Bethany'nin üşüdüğüne dair iddiaları doğrudu.

Yani, basit çözüm, değil mi?

Erkeklerden kaçın. Kendi erkek arkadaşlarından kaçındı.

"Bethany?" Georgie kalçasını kontrol etti. "Wes'in terle kaplı meme uçlarını düşünüyorsun, değil mi?"

"Ne?" *Şimdi öyleyim.* "HAYIR."

"Hareketleri takip eden var mı?" diye sordu Kristin sınıfın önünden, sanki üç kişi yerine yüz kişi varmış gibi odayı tarayarak. Buraya sadece sağlığım için gelmedim, biliyorsunuz.

"Sağlığınız için egzersiz yapmıyor musunuz?" diye sordu.

"Ah, sus, ukala. Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye azarladı baldızları, var olmayan bebek yumruğunu kaşlarını çatarak kucakladı. Ayrıntılı bir omuz yuvarlamasıyla geri döndü ve Katy Perry ile ritmine girdi.

Rosie ürpererek, "Hamilelik onu kötü yapıyor," dedi.

"Evet, belki dans etsek iyi olur," diye mırıldandı Georgie, en temel ayak hareketlerini yapmaya başlayarak. "Yine de konuşmaya devam et."

"Evet," diye fısıldadı Rosie, sanki her an dönüp zehir kusabilirmiş gibi Kristin'e temkinli gözlerle baktı. "Ona herhangi bir faydası olmayacağını söylediğinde Wes ne dedi?"

"Hiç bir şey. Hiçbir şey söylemedi, diye yanıtladı Bethany çok çabuk. Haydi, dedi Georgie. "O adam asla bir şey söylemez."

Bethany içini çekti. Elini yüksek topuzunun çevresinde sallayarak, "Seks artık bir seçenek değil zaten," diyebilirdi.

Georgie dans etmeyi bıraktı. Rosie de öyle. Ona baktılar. Ve anında kahkahalara boğuldu.

Bethany onlar hakkında konuştu. "Tabii ki ona bunun asla olmayacağını söyledim, bu yüzden söylediği nokta tartışmalı." Dikkatlerini dağıtmanın bir yolunu aradı. "Sonra ayağımın üzerinden bir fare geçti."

Ah, ee, dedi Rosie, omzuna hafifçe vurarak onu teselli ederek.

"Evet." Artık ayık olan Georgie boğazına uzandı. "Ben çok üzgünüm." "Eminim şimdi gülmekten kendini kötü hissediyorsundur."

"Pek sayılmaz," dedi Georgie düz bir yüzle.

Rosie başını salladı. "Üzgünüm hayır."

"Siz ikiniz en kötüsüsünüz," diye homurdandı Bethany. "Wes'le ilgili bir şey yok. Wes ile hiçbir şey devam etmeyecek. Birbirimize sopayla vurmada bunu atlatırsak minnettar olacağım."

Ama birkaç dakika sonra, Kristin onları susturmak için kaşlarını çatığında, Bethany bacaklarının onun kalçalarına nasıl dolandığını düşündü ve endişelenmesi gereken şeyin birbirine sopayla vurmada olup olmadığını merak etti.

Beşinci Bölüm

İÇİNDEes, Buena Onda'nın cam kapısındaki yansımasına baktı ve içeri girmeden önce kendine düşüncelerini toplaması için bir an verdi. Hala sahip olmaya alışıyordu. . . insanlar. Port Jefferson'da geçici olarak kaldığı süre boyunca arkadaş edinmek, onun için bir şeydi.*kesinlikle* beklemiyordu. Sıradan tanıdıklar daha çok onun adımıydı. Ama işten sonra adamlarla birkaç bira, ayakta mutlu saatler buluşmasına yol açmıştı. . . ve sonunda buna geçiş yaptı. Georgie ve Travis'in prova yemeğine davet.

Aşağılanmış bir salak sürüsü gibi Manhattan'a gidip kadınları evlerine sürüklemenin bağ kurma deneyimi de olabilirdi.*mutlak sinir* bir bayanlar gecesini dışarı çıkarmak için, ama konudan saptı.

Görünüşe göre artık arkadaşları vardı, ama yine de bu gerçeğe alışmaya çalışıyordu. . .

Ve Bethany'nin bu gece orada olacağını bilmek, güzel giysiler giyip bebek bakıcısını aramaya karar vermesinde çok yol kat etmişti.

Buena Onda'ya girdiği anda bakışları onu buldu.

Kadın bir çiçek aranjmanıya uğraşmakla meşgul olduğu ve ona aldırış etmediği için kapının hemen içinde durdu ve kendisine onu takdir etmek için birkaç dakika izin verdi. Tanrım. Kadının bu kadar iyi olmaya hakkı yoktu. Doğru değil.

Cuma gecesiydi ve restoran doluydu. Siyah, beyaz ve kırmızı giysili garsonlar kusursuz bir koreografiyle masaların oluşturduğu labirente hareket ediyor, içkileri bırakıyor ve bulaşıkları temizliyorlardı. Aplikler titreyerek altın rengi duvarları ve çerçeveli fotoğrafları öne çıkardı. Arjantin'den renkli sahneler. Yakındaki masalardan konuşma parçaları kulağına ulaştı, ortaya çıktı ve kalabalığın genel vızıltısına geri döndü.

Wes sadece geçerken çevresini algıladı, çünkü Bethany'nin dikkatini çekmişti ve dikkatini orada bırakacaktı, esas olarak onu kızdırıp kızartacaktı. Bu değerli anları kendisini yaklaştırmakta olan savaşlarına hazırlamak için ayırması gerçekten adil değildi. Ona bir avantaj sağladı.

Sonra tekrar, belki bir kenara ihtiyacı vardı. Bu gece tam bir kraliçe gibi görünürken, söz düellolarına devam etmek kolay olmayacaktı. Bethany Castle'ın kılı bile yerinde değildi ama bu akşam onda fazladan bir şeyler oluyordu ve bu, neredeyse kanının geri akmasına neden oluyordu.

Saçları mükemmel bir atkuyruğuydu ve o mükemmel bir atkuyruğu görünce anladı. Laura sürekli olarak Disney Channel yıldızlarında onlara dikkat çekti.*Bak, Wes Amca. At kuyruğu böyle görünüyor. Ne yaptığın değil.*

Pekala, yani tekniği devam eden bir çalışmaydı.

Bethany'nin pürüzsüz sarı saçları şelale gibi çıplak yüzünün ortasına değiyordu.

Wes'in dikkatini narin omuzlarına çekiyordu, sadece onları süsleyen ince bir buz mavisi askı. İpek. İpek giyyordu ve Wes ipekin parlak tenine değdiğini duyabiliyordu. Elbisenin etek ucu dizlerinin hizasındaydı ama mütevazı uzunluğu onun aç düşüncelerini engellemedi. Kaç gece yatakta uyanık yatıp Bethany'nin arkasında durduğunu, elbisesini ellerinin arasına alıp diliyle boynunun kıvrımını keşfettiğini hayal etmişti?

Bethany, sanki düşünceleri yüksek sesle yayınlanmış gibi, uzun ziyafet masasının üzerinden eğildiği yerden doğruldu ve ancak şöyle tanımlanabilecek bir bakışla onu iğneledi.*kibirli-* ve Wes bu kelimenin ne anlama geldiğini zar zor biliyordu.

Yardımlımı kabul etmen seni daha iyi hissettirecekse, yine de birbirimizden nefret ediyormuş gibi davranabiliriz. Wes ona bu güvenceyi vermemiş miydi?

Bunu ciddiye almış gibi görünüyordu.

Bethany tamamen döndü ve kalçasını kaldırıp ona endişeli bir bakış attı. "Vay canına, kendine bir yük al. Bir sığır müzayedesine giderken falan mı kayboldun?"

Wes'in dudakları bir gülümsemeye dönüşmek için ellerinden gelen en iyisini yaptı, ama katıksız irade ve çok fazla pratik, ifadesini yumuşak tuttu. "Hayır, doğru yerdeyim," dedi Wes, Bethany'ye doğru sendeleyerek. "Talimatlar, Resting Bitch Face'i geçersen çok ileri gittiğimi söylüyordu."

Gülümsemesi tatlıydı. "Bir uçurumdan düşene kadar devam etmekten çekinmeyin."

Dilini yanağına soktu ve kulağının yanında konuşmak için eğildi - ve boynunda beliren tüyleri onun fark etmediğini sanıyorsa fena halde yanıliyordu. "Farklı kokuyorsun. Bütün gün neredeydin?"

Hızlı nefes alışı kakhahaya dönüştü. "Seni ilgilendirmez, taklit Yalnız Kovboy." Tek parmağını göğsünün ortasına dayayarak onu birkaç santim geriye itti. "Ama bilmen gerekiyorsa, kaplıcadaydık. Masajlar, cilt bakımı ve ağda. Aynı parmağını üst dudağına dokunmak için kullandı. "Bir gün sakal bırakacak kadar büyüdüğünde, sana bir randevu ayarlayacağım."

Wes bu hakaretin saçmalığına ancak gülebildi. "Ve çatal tırnaklarını kesmesi için bir uzman ayarlayacağım."

"Keskin olmalarını seviyorum."

"Evet?" Göğüslerinin uçlarını göğsünde hissedecek kadar kişisel alanına geri adım attı. "Pekala, hadi o zaman sevgilim. Onları kazan."

Pembe teninin üzerinde gezindi ve midesine bir yumruk gibi doydu. Bethany ile tartışmak seksten daha iyiydi. Bu kadında, teninin esnek olduğunu hissetmesine neden olan şey neydi? Şantiyede Mercedes'inden ilk kez indiği zamanı, tüm şık soğukkanlılığını, muhteşem bacaklarını ve tavrını hâlâ hatırlıyordu. O iki adım atmadan önce, kararını vermişti

onunla yatmak Başka fikirleri vardı.

"Üniversiteli çocukları sadece yazın işe aldığımızı sanıyordum," demişti ağabeyine, Wes'e tiksintiyle bakarak.

Wes kollarını kavuşturmuştu. "Gittiğin her yerde muhtemelen kışı yarattığını düşünüürsek bu zor olmalı."

Nefesi kesilmişti. "Bana buz prensesi mi diyorsun?" "Taç uyuyorsa."

"Clint Eastwood'dan kalma eşyalarının üzerine bir taç alacağım."

"Bana onun kim olduğunu hatırlatır mısın? Sizin nesliniz arasında daha iyi tanınabilir."

Komik, bu anı ona eskisi gibi tatmin vermiyordu. Belki de Doomsday Flip'te ona yardım etmek için Brick & Morty'den ayrıldığında mükemmel pardösüsünün altına bakmasıyla bir ilgisi vardı? Tüm o alay etme ve lakap takma işlerine rağmen, başından beri amacı onun dış görünüşünün altına bir göz atmak mıydı? Artık gerçek Bethany Şatosu'nun önizlemesini gördüğüne göre, kesinlikle daha fazlasını görmekten çekinmezdi.

Yine de, karşılık veren adam olarak kendini çoktan mahvetmiş miydi?

Wes geri çekildi. "Herkes nerede?"

Hanımları üzerimi değiştirmeleri için evime bıraktım. Ailem onları yolda alıyor." Peçeteyi düzeltti ama adam sifonunun hâlâ bozulmamış olduğunu fark etti. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için erken geldim."

Masa üstü tasarım - ya da herhangi bir tasarım söz konusu olduğunda bilgisi yok denecek kadar az olsa da Wes, onun onu öldürdüğünü kabul etmek zorundaydı. Kısa kesilmiş ve peri ışıklarıyla dolu mason kavanozlara dizilmiş küçük taze beyaz çiçekler vardı. Masanın üzerinde eşit aralıklarla yerleştirilmiş zevkli stantlarda Georgie ve Travis'in samimi resimleri vardı. Her bir levhanın ortasına, üzerlerinde herkesin adının yazılı olduğu not kartları yerleştirildi. Onu kendisinden olabildiğince uzağa yerleştirdiğini bilmek için herhangi bir dedektiflik yapmasına gerek yoktu.

Masanın diğer ucunu işaret etti. "Şarap bardağında leke var." "Ne?"

Bethany hayalet lekeyi halletmek için döner dönmez, Wes Stephen'ın isim kartını çaldı ve onunkiyi değiştirerek onu Bethany'nin sağına koydu.

Bethany incelemek için camı kaldırarak, "Hiçbir şey görmüyorum," dedi. Gözleri kadehin içinden buluşarak onun seksi somurtkanlığını büyüttü. "Çok komik."

"Kimse bir leke fark etmezdi."

"Olurdum."

"Her şeyi fark ediyorsun."

"Mmm-hmm."

Wes gülümsedi.

Gözlerini şüpheyle kıstı, ama grubun geri kalanı restoranın girişinde görüldüğünde, onun kartvizit değişimini öğrenmesinden kurtuldu.

Wes yeni gelenleri selamladı. Dominic başını eğdi ve kenarda kalarak Rosie'yi aradı. Stephen, gergin bir enerji topu gibi yuvarlandı ve Travis, kahrolası belediye başkanı gibi şaşkın müşterilerin arasından geçip gitti. Wes orospu çocuğunu bu kadar sevmeseydi ondan nefret ederdi.

Castle ebeveynleri Travis'in arkasından içeri girdiler ve girişleri küçük odada rahatlatıcı bir enerji dalgalanmasına neden oldu. Kasabadaki herkes Morty'ye saygı duyar ve Vivian'a tapardı. Port Jefferson'da yaşadığı kısa sürede bunların bir kurum olduğunu öğrenmişti. Kasabanın yarısı ya evlerini Kalelere satmış ya da onlardan bir ev satın almıştı ve geri kalanlar da zamanında oraya varacaktı.

Wes geride kaldı ve vazgeçilemez alışkanlığı haline gelen Bethany'yi izledi. Anne babasını nasıl öptü, bir eliyle babasını koltuğuna oturttu, diğer eliyle annesinin ceketini aldı. Yerinde bir espriyle Travis'i alt etti ve isteksizce gülümseyerek onu yumuşattı. Sonra Dominic'e karısının ETA'sını söyledi.

Bethany tek kadından oluşan zarif, kusursuz bir karşılama komitesiydi ve gülünç bir şekilde Wes'in liginin dışındaydı. Bu talihsiz gerçek onu durmadan onu düşünmekten alıkoymadı, değil mi?

Döndü ve gözünü omzunun üzerinden yakaladı, mum ışığı tenine pembe bir parlaklık veriyordu ve karnında ağır bir şey sıkıştıyordu. Bu tepkinin artan sıklığını keşfetmek isteyip istemediğinden emin olmayan Wes, sandalyesini çekip oturdu. Bethany'nin ağzı birÖ, dikkati değiştirilen isim kartına kaydı. Wes, dedi dişlerinin arasından.

Göz kırptı. "Selam komşu."

LWes için şans eseri, kadın birlik o anda partiye katıldı, yoksa Bethany onu bir tereyağı bıçağıyla bıçaklamış olabilirdi. Bunun yerine, küçük kız kardeşi tarafından suskun bırakıldı. Georgie, uzun kollu, kısa etekli, kırık beyaz, üzerine tam oturan bir elbise giymişti ve Bethany'nin dolabından ödünç aldığı gümüş ayakkabılar içinde bacakları yaklaşık on beş mil uzunluğunda görünüyordu. Bu nasıl bir zamanlar diş tellerini radyatör vanasına yapıştıran aynı kişi olabilirdi?

Bethany neredeyse Georgie'yi daha iyi tanıma şansını kaçıırıyordu. Ya aylar önce o aptal Zumba dersine girmemişlerse? O gece tesadüfen birbirlerine açılmışlardı, antrenman kıyafetleri içinde yere yayılmışlardı. Elbette, Bethany yine de bu partiyi planlardı. Hala olacaklardı

kız kardeşler, ara sıra Pazar günleri ekmek kırıncı, birbirlerine Noel hediyeleri alın. Ama onlar *Arkadaşlar* Şimdi de.

Tanrım, bunun için çok minnettardı. Ve şimdi, sadece iki kısa gün içinde, pasaklı erkek fatma evleniyordu. Bethany'nin görüşü bulanıklaşmaya başladı ve aklında akan maskara görüntüleri ile yüzünü tavana doğru eğerek gözyaşlarının akması için yalvardı. Bu akşam yemeğini rakun gözlerle pek iyi karşılayamazdı. *Birlikte Çek.*

Bethany'nin eline yumuşak bir şey bastırdı ve aşağı baktığında Wes'in ona kumaş bir peçete uzattığını gördü. "Ah, ama masanın akışını bozar," diye mırıldandı, gözlerini yelpazeleyerek. Arkamdasın. Ağladığımı nasıl anladın?"

"Belki bir şeyleri fark eden tek kişi sen değilsin, hayatım."

Alçak ses tonu, omurgasında istenmeyen bir ürperti yaratırken, Bethany ona yan gözle bakmak için hafifçe döndü. Wes söz konusu olduğunda bu onun varsayılanıydı. Onun şüpheliği karşısında içini çeken Wes, kovboy şapkasını çıkardı ve masanın üzerine düşürdü. "İyi. Kıçın sıkılıydı."

Bethany'den sürpriz bir kahkaha yükseldi. Peçeteyi Wes'e fırlattı ve Wes onu havada yakaladı. "Salak."

Bethany, kız kardeşini karşılamaya gittiğinde, gözbebeklerinden yaşların artık fişkırtma tehdidinde bulunmadığını fark etmeden edemedi. Wes kesinlikle doğru şeyi söylemişti. Tabii ki tesadüfen. Ve vay. O ahmağın kışına baktığını itiraf etmesi şimdi söylenecek doğru şeyse, standartları katlanarak düşüyor olmalı.

Wes'e olan bu ilgiden erkeğinin ara vermesi sorumluydu. Bu olmak zorunda. Belki de piyasaya geri dönmeyi düşünmenin zamanı gelmişti. Çünkü bu hızla devam ederse, Wes'in birbirinin kemiklerini atlamak için o kadar da ince olmayan davetlerinden birini düşünmeye başlayabilirdi ve bu, hayattaki en kötü fikrin üstesinden gelebilirdi. Tarihte.

Olmuyor. Asla olmuyor.

Ondan nefret etmese bile, kendisinden yedi yaş küçük olmasa bile, Wes dağınıktı. Kelimenin tam anlamıyla değil. Kafasına silah dayadı, aslında oldukça iyi temizlik yaptığını kabul edebilirdi. Aslında çok iyi. Kovboy şapkasını çıkarması, asla aynı yöne düşmüyormuş gibi görünen kirli sarı saçlarının şokunu, sürekli esprili bir parıltı tutan kehribar gözlerini ve çiftçi bronzluğunu ve Teksas'ın arka sokaklarını hatırlatan zengin güneşten hoşlanan tenini ortaya çıkarmıştı ve - o ne yapıyordu? Şimdi de bir country-west şarkısının sözlerini mi yazıyorsun?

Adamın çekiciliği ne burada ne oradaydı.

Asıl sorun, Wes'in mükemmel, bir araya getirilmiş ve zahmetsiz olmadığını bilmesiydi. Onu bir an bile kandırmamıştı ve bu kabul edilemezdi.

Hatalarının farkında olması, Bethany'nin elde edilmesi zor bir oyunu oynayabilen yaşlı bir kadınla eğlenmek yerine gerçekten ilgilendiğine inanmakta bu kadar güçlük çekmesinin ana nedenlerinden biriydi. Ama aslında yaptı mı? *istek* onu yakalamak için? Saygısızlığı söylemesini çok zorlaştırıyordu.

Tamam, yani *ovardı* fareden kaçınmak için üzerine atladığında onun için zorlaştı. Sert bir esinti yirmi üç yaşındaki birini sertleştirmez mi?

Kız kardeşinin prova yemeğindeki ereksiyonları düşünmeyi bırak.

"Georgie," diye nefes verdi Bethany, sonunda kız kardeşine ulaşarak. Dokuzlara kadar giyinmiş Georgie'yi görünce göz kapaklarının arkasını tekrar sıcak nem doldurdu ve kendini toparlamadan önce Wes'ten bir başka uygunsuz yorum daha gelmesini diledi. Büyülü görünüyorsun.

"Senin bununla bir ilgin var mıydı?" diye sordu Travis, sanki afallamış gibi, dirseğinden. "O böyle görünürken nasıl üç saatlik bir akşam yemeğini yiyebilirim?"

Georgie nişanlısını dürttü. "Burada yokmuşum gibi benden bahsediyorsun."

"Burada değilsin. Sen bir hologramsın. Bu inanç, var olan tek şeydir. ellerimi senden uzak tutacağım." Travis elini yüzünün aşağısında gezdirdi. "Bu akşam yemeğini uzatabilir miyiz, lütfen?"

Yüzündeki kendini beğenmişliğe hakim olamayan Bethany, gelin ve müstakbel damadın arasına girdi ve yer ayarlarının arkasında durarak onları masaya doğru yönlendirdi. "Herkes lütfen yerlerinize otursun." Kolej öğrencisi garsona bir bakış attı ve adam öne atılarak herkesin kadehlerine birer birer şampanya doldurdu. Son flüt Dom Pérignon ile fokurdarken, kendi flütünü aldı ve yukarı kaldırdı. "Stephen, resepsiyondaki sağdıç olarak sözünü söyleyecek, bu yüzden şimdi iki sentimi koyabilmem adil."

Burnunu çekti ve çoğunlukla neden karısından üç sıra ötede oturduğu konusunda kafası karışmış görünen ağabeyine şakacı hançer bakışları fırlattı.

Travis'e ısınmamın biraz zaman aldığı bir sır değil. onlarca yıl Hâlâ en ufak bir yargılamayı saklı tutuyorum. Yüzde doksan oradayız. Müstakbel kayınbiraderinin omzuna hafifçe vurdu. "Fakat. Kimsenin ablamı bu kadar mutlu edemeyeceğine yüzde yüz eminim. Ya da onu yakala, tıpkı Travis gibi. Onlar cennette yapılmış bir eşleşme ve son bekar Castle olmaktan kesinlikle rahatsız değilim. Kilometrelerce uzunluktaki terapi faturama aldırma. Bethany onları sıktı, duygu onu boğazından yakaladı. "Ciddi bir kayda göre, ikiniz için de çok mutluyum. Şunu demek istiyorum ki. Gerçeği böyle görünüyor." Kadehini biraz daha yukarı kaldırdı. "Travis ve Georgie'ye."

"Travis ve Georgie'ye," diye tekrarladı herkes.

Bethany, müstakbel yeni evliler arasından yavaşça çıktı ve yerine oturdu.

etrafında doğal bir şekilde gelişen konuşmanın tadını çıkarıyor, içecekler tamamen bitmeden yeniden dolduruluyor. Akşam aksamadan harekete geçmişti. Saniye saniye göğsündeki gerginlik hafifledi ve bir kez daha yanında oturan adamın tamamen farkına vardı.

Wes, "Güzel konuşma," dedi. "Daha iyisini bilmeseydim, neredeyse senin bir kalbin olduğunu düşünerek kandırılacaktım."

Ah, ama biliyorum. Seninle aynı yerde." Şampanyasını yudumladı. "Beyninizin olması gereken yerin yaklaşık dokuz inç altında bulunuyor." Cevap vermek için ağzını açtı ama Bethany onun sözünü kesti. "'Dokuz santim' şakası yaparsan, kafana mum dökerim."

"Kahretsin kızım, bu çok garip." Göz kırptı. "Beğendim."

Arka dişlerini gıcırdattı. "Bu yüzden mi yanıma oturmak istedin? Bütün gece beni dürtmek için mi?

Dudağını ısırdı.

Bethany gözlerini kıstı. "Söyle ve öl."

Wes başka bir imadan akıllıca kaçınarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Yine de dizinin masanın altında zıplamasına engel olamıyordu. Bu adam neden onun soğukkanlılığını böyle bozmuştu? Başka hiç kimse onun derisinin altına bu kadar etkili bir şekilde giremezdi. Ya da iyi yerleştirilmiş bir sırtışıyla beynini karıştırın.

diyen bir sırtışı,*Kusurlarını görüyorum. Hepsini görüyorum.*

Tanrım, ona dayanamıyordu.

Sanki Wes'in onun içini görmesi yeterince kötü değilmiş gibi, onun tüm hareketli parçalarını uzlaştırmak imkansızdı (çok şükür bunu yüksek sesle söylememişti). Stephen'a göre. . . ve belki de biraz Web hafiyeliği, Wes çılgın bir çizgiye sahip iyi bir çocuktü. Bir akşam, çok fazla şarap içtikten sonra, uzun süredir ihmal ettiği Instagram hesabı aracılığıyla bunu doğrulamıştı; bu hesap, esasen onun boğalara binerken, acil serviste yaraları için tedavi görürken -genellikle bir başparmak yukarıya ve gülümseyerek- ya da arkadaşları arka planda onu kışkırtırken birasını döverken çekilmiş fotoğraflarından ibaretti.

Bu tür kanıtlar, onun Wes'ten tamamen hoşlanmadığını doğrulamalıdır. Sadece bardaki en ilginç adam olarak evreninin merkezi haline gelebilecek saygısız parti adamlarıyla çıkmıştı. Böyle erkekleri geçmişti. İlgi odağı olmadıklarında asla acı bir pislik çuvalına dönüşmekte başarısız olmadılar.

Ve henüz.

Yeğenini büyütmek için Port Jefferson'a gelmişti. Bunun için bir kurabiye de istemiyor gibiydi. Meraklı.

Bethany, kendisinin ve Wes'in biraz fazla yakın oturduklarını ve birbirlerini incelediklerini fark etti.

diğer yol çok yakından. Aniden eğildi.

"Bize kapakta yardım edecek yetenekli ruhlar bulmayı başardın mı?"

Wes birkaç vuruş için ağzına odaklanmıştı. Ah evet, dedi başını sallayarak. "Bunlar . . . başka bir şey."

Şüphesinin geçmesine izin verdiObelirsiz yanıt gösterisi, ancak yorum yapmamayı seçti. "Yarın banyo malzemeleri için alışverişe gideceğim..."

"Harika. Ne zaman ve nerede? Seninle buluşacağım."

Başını sallıyordu zaten. Kesinlikle gerekli olmadığı halde Wes ile vakit geçirmek? İyi bir fikir değil. İş sahasında yeterince yakın olacaktı. Alışveriş arkadaşı olmaları gerekmiyordu. Ayrıca . . . banyo için ne alacağını tam olarak bilmiyordu ve her satın alma işlemini karıştırdığını izlemek için orada bir tanığa ihtiyacı yoktu. "Bu gerekli değil."

"Ustabaşı olarak, büyük küçük tüm ayrıntılardan haberdar olmayı gerçekten çok isterim." Bethany geri çekildi. "Ustabaşı? Sana kim verdiObaşlık?"

Merakla ona baktı. "Bana hangi başlığı önerirsin?" "Bilmiyorum.

Baş soytarı mı?"

Yüz hatlarında mizah dalgalanıyordu. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, zihnimde senden yönetici olarak söz ediyordum."

"Ah." Bu kadar savunmacı davrandığı için kendini aptal gibi hissederek koltuğunda kıpırdandı. "Daha sonra . . . Sanırım bu isimler işe yarıyor."

Göz kırptı. "Sadece patronu memnun etmeye çalışıyorum."

Savunmacılığından kaynaklanan suçluluk duygusu, karnında aptal bir kurşun top gibi dönüyordu. "Sana banyo malzemelerinin bulunduğu yerin adresini mesaj atacağım. Sabah orada buluşacağız. Sadece . . ."

"Ne?"

Boynundaki tahriş olmuş cilt sıcak bir şekilde parladı, bu yüzden ellerini kucağında sıktı. "Tam olarak bilmiyorumNeihtiyacımız var."

Wes'in eğlencesinin bir kısmı soldu. "Anladım."

Açığa çıkan Bethany kendini masadan geri itti ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse sandalyesini deviriyordu ama Wes tam zamanında yakaladı. Mırıldanarak bir teşekkürle, Wes'in her hareketini katalogladığının gayet farkında olarak, herkesin şampanyadan kırmızı şaraba geçiş için yeni bardakları olduğundan emin olmaya gitti.

Yarın sabah aniden öncekinden çok daha yakın göründü.

Altıncı Bölüm

HBethany seksinin masadan kalktığını söylediğim için tam bir aptallık etmiştim.

Wes'in banyo malzemeleri mağazasına biri fırçayla boyamış gibi görünen yüksek belli bir kot pantolonla ve önüne - tam önüne - bol bir tişört sıkıştırarak girdiğinde ilk düşüncesi buydu. Bu neden sıcaktı? Ve topuklu ayakkabılar. Kadınların giydiği giysilere hiçbir zaman fazla dikkat etmemişti, kesinlikle ince ayrıntılara dikkat etmemişti ama Bethany'nin vücuduna giymeyi seçtiği her giyside o kadar çok düşünce vardı ki, onları kataloglamamak günah gibi geliyordu.

Başının üstünde topuzunu bir arada tutan bir kalem vardı, sanki insanların kendisini lezzetli göstermek için gerçekten zaman harcamadığına inanmasını istiyordu. Sabah ilk iş nasıl görünürdü? Üzerinde bir parça giysi olmadan, berbat saçlar ve makyajsız mı? bilmek istediği buydu. Böyle bir araya getirildiğinde çok güzel görünüyordu ama onu parçalarına ayırırsa onun bambaşka bir şey olacağına dair bir his vardı. Onu çıplak bıraktı.

Bethany gülümseyerek onun önünde durdu. "Hayır." "Özür dilerim, yüksek sesle mi konuşuyordum?"

"Azgın ifaden senin adına konuşuyordu."

"Bu senin hatan. O fare sayesinde, şimdi o bacakları etrafıma doladım.

Güneş gözlüğünü çıkardı ve kapatarak çantasındaki gizli bir bölmeye kaydırdı. "Umarım ilk ve son kez eğlenmişsinizdir."

"Şimdi hadi. Hâlâ içinde birkaç güzel yılın var."

Wes biraz duraksadığında kaşlarını çatı, dudaklarında bir yanıt ölmüş gibi görünüyordu. Normalde yaptığı gibi onu dizlerinden kesmek yerine yanından geçti ve satış memurlarından birine işaret etti. "Merhaba!" Tabii ki gülümsemesi, üzerine tam oturmeyen hakiler ve şirket polo tişörtü içindeki otuzlu yaşlarındaki adam için yüz watttı. "Kirk," dedi sıcak bir şekilde, gömleğine iliştilmiş etiketten onun adını okuyarak. "Banyo malzemeleri için sipariş vermemiz gerekiyor. Bize birkaç katalog ve oturmak için bir yer ayarlar mısınız?"

Kirk, emrini yerine getirmek için çabalarken neredeyse bir ayak bileğini burkuyordu. "Tabi ki."

Wes, onu galerinin arkasına kadar takip etti, ama onun yaşıyla ilgili yaptığı aptalca şakaya verdiği tepki hâlâ onu rahatsız ediyordu. Alaycılık adına ona daha yaşlı olduğu konusunda iğne yaptığını biliyordu, değil mi? Aralarındaki yedi yıl su birikintisinden atlamaktan başka bir şey değildi. Otuz gençti. Kahretsin, kırk beş yaşında olabilirdi ve o hâlâ nefes nefese onun peşinden koşuyor olurdu. Peki neden ona sımsıkı sarılmıştı?

Dağınık bir masada dik sırtlı Bethany'nin yanına oturdu ve onun profilini inceledi. İçinden bir ses ona bu tek yanılgıyı -gerçekten onun otlak için hazır olduğunu düşündüğünü- düzeltmesi gerektiğini, yoksa buna pişman olacağını söylüyordu. Daha bir şey söyleyemeden, Kirk çenesine kadar bir yığın kitapla geri geldi ve onları bir tokatla masanın üzerine düşürdü. "Buyurun, Bayan Castle."

"Ah." Ona ışınladı. "Adımı biliyorsun." "Elbette. Sen Stephen Castle'ın kız kardeşisin."

Gözlerindeki kıvılcımın bir kısmı söndü ve Wes aptalı boğmak istedi. "Doğru," dedi Bethany kitaplardan birini açarak. "Siparişi vermeye hazır olduğumuzda size haber vereceğiz."

Yüzbaşı Ayak Ağızda, çıkışını yaptı ve Wes neden bir anda bu kadar gergin hissettiğini merak ederek sandalyesine yaslandı. Bethany ile aynı odadayken şehvet kaçınılmazdı ama şu anda onun elini tutmakla daha çok ilgileniyordu. Ya da onu rahatlatmak için ensesini avuçlayıp başparmağını saç çizgisine doğru gezdirmek. Ve bu onu biraz sarstı.

Belki de fazla belli etmeden onu rahatlatmanın bir yolu vardı. Dün geceki prova yemeğinde, nereden başlayacağını bilemediği halde banyo malzemelerini seçme konusunda gergin olduğunu itiraf etmişti, değil mi?

Wes sert bir şekilde boğazını temizledi ve cep telefonunu cebinden çıkardı, resim uygulamasını açıp Laura'nın ön verandada dans ederken çekilmiş birkaç fotoğrafını inceledikten sonra istediğini buldu. "Dün gece eve geri döndüm ve banyonun bazı fotoğraflarını çektim. Ölçü aldı."

Bethany ona göz kırptı ve Wes onun da dün geceki konuşmalarını oynattığını gördü. *Seni aldığımı söyledim.* Demek istediği buydu ama... . . peşinde olduğu şükran değildi. Bu neydi? Güveni mi?

"Ah. Ah . . . güzel," sonunda nefes aldı, omuzlarını dikleştirerek. "Teşekkür ederim. Planım fazladan karo sipariş edip kullanmadıklarımızı iade etmektir ama bu daha iyi." Kararlı bir şekilde telefonuna odaklanmadan önce ona bir kez daha baktı. "Yine fareyle mi karşılaştın?"

"Hayır, ama çocuklarıyla tanışma şerefine eriştim." Wes titredi. "Onlardan birkaçı."

Bethany bir ses çıkardı. "Keşke bana bunu söylemeseydin. Şimdi yok ediciyi aradığım için kendimi suçlu hissediyorum."

"Onlar ciyak ciyak bağıryorlardı."

"Cehennemde yansınlar," dedi, adamın cep telefonu ile kitabı arasında gidip gelen bakışlara geri dönerek. "Ekranınızda beliren ve beni ömür boyu yaralayan uygunsuz metin mesajlarından endişelenmeli miyim?"

Wes uzandı ve bir kareye dokunarak bir sayfayı çevirmesini engelledi.

orta fiyatlı ve trend olan kiremit. "Uygunsuz mesajlar kimden?" Bethany elini kitaptan uzaklaştırdı ve bir sonraki sayfaya geçti.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı dikkati dağılmış bir şekilde. "Kadınlar."

Bir gülümseme onu dürttü. "Kadınlardan oldukça fazla sayıda mesaj aldığımı kabul etmeliyim."

Omuz silkmesi sarsıntılıydı. "Pekala, artık kaldırabilirsin. Banyonun neye benzediğini biliyorum—"

Wes gelişigüzel bir şekilde telefonu aldı ve yüksek sesle okuyarak kısa mesajlarına gitti. "Üç kırk yediÖĞLEDEN SONRA., Dün. 'Laura granola barını yemeyecek.' Cevabım: 'Ona pudinge batırabileceğini söyle.'" Wes, kendini örnek kitaba yeniden yatırmadan önce Bethany'nin ağzının kıvrıldığını belli eden bir gülümseme yakaladı. "Bir gün önce: 'Laura izlemesine izin verdiğini iddia ediyor.Yargıç Judy.' Cevabım: 'Kesinlikle haklısın.'" Burada gerçekten skandal şeyler var, Bethany.

"Onlar Laura'nın bebek bakıcıları."

"Onlara ne olduklarını söyle.

Kahramanlar."

Ona şaşkın bir bakış attı. "Onları böyle kabul etmen çok hoş."

"Bana itibar etmeden önce, lütfen onları telefonumda şu şekilde listelediğimi bilin:" -en son mesajlarına göz attı- "Yeşil Fasulye Güveç,YabancıZil sesi—"

"Nasıl tanıdınYabancızil sesi?"

"Sorduğumda söyledi. Ve şimdi Jamie adında bir kızıl hakkında çok fazla şey biliyorum. Kafasını salladı. "Soluk Buzağı Dövmesi - o benim favorim - ve Let's Color. Her zaman bir tür mavi saçlı silahşor gibi kılıfında yeni bir Boya Kalem paketini vardır.

Bethany artık gülümsememek için daha çok zorlanıyordu ve Wes onun eğlenmek için savaştığını izlemekten büyük zevk alıyordu. Korkarım kadınların sürekli bir evrim halinde olmadığını varsayarak klasik bir erkek hatası yaptınız. Olursa ne olurYabancıZil sesi şuna geçer:Taçtema şarkısı mı yoksa Faded Calf Tattoo kışlık kot pantolonunu giymeye mi başlıyor?

Bunu gerçekten düşünmemiştii ama Bethany haklıydı. Daha önce bir kadının gelişimini izleyecek kadar uzun süre bir kadının yanında olmamıştı ama olması gerektiğini düşündü. Kahretsin, bu sonbaharın başlarına kadar bir boğa binicisiydi ve şimdi yedek babaydı. Bu bir evrim değilse, kelimenin anlamını bilmiyordu.

Bethany evrimleşmiş miydi?

O gittikten sonra gelişecek miydi?

Wes, boğazındaki garip gerginliği kovdu. "Ve burada takma ad sistemimin kusursuz olduğunu düşündüm."

"İyi ki numaram sende yok." Sayfayı biraz çevirdi

hızlıca. "Neyin altında listeleneceğimi öğrenmekten nefret ederim." "Numaranızın bende olmadığını kim söyledi?"

Mavi bakışları yavaşça onunkilerle buluştu ve bir an için gözbebeğinin etrafındaki daha açık benekler tarafından hipnotize edildi. "Affedersin? Sen *Yapmak* numaram var mı?"

"Soluk Buzağı Dövmesi öksürdü." Göz kırptı. "Size onun benim favorim olduğunu söylemiştim."

"Marjori?" Nefesi kesildi. "Emekli bir insan kaynakları müdürü." Wes bacaklarını uzattı. "Etik, çekicilikle boy ölçüşemez, hayatım."

"Kapa çeneni." Telefonuna baktı, uzağa baktı, geri geldi. "Nasıl listeleniyorum?"

"Merak etme." "Bana göster."

"Hı-ıh."

Tırnaklarını karo örnekleri üzerinde birkaç saniye dürttü. "İyi." Omurgası düzeldi. "Zaten benim için fark etmez."

"Bunu görebiliyorum," diye uzattı.

Kaptan Ayak Ağızda önlerinde belirdi. "Her şeyi yolunda mı buluyorsun? Yardımcı olabilir miyim veya önerilerde bulunabilir miyim?"

"Biz iyiyiz," dedi Wes ve Bethany aynı anda. Kapalı tekrar gitti.

Wes, konuşmalarını dinlerken Bethany'nin gri-beyaz benekli kare bir kareyi okşamasını izledi. Ona kimin mesaj attığını sorarak, kesinlikle onun çıkıp çıkmadığını öğrenmek için balık tutuyordu, ancak muhtemelen uzaktan bile ilgilendiğini kabul etmeden önce banyoda turuncu ve limon yeşili bir tema seçecekti. Yine de ilerlemeydi. Belki biraz daha yapabilirdi.

Bethany neredeyse kendi kendine, "Marjorie Pazar günü düğüne geliyor," diye mırıldandı. "Kovboylara duyarlı olduğu konusunda onunla dalga geçmeyi dört gözle bekliyorum."

"Tüm Bakıcılarım düğüne gidiyor. Onu yanımda getirebilmek için Laura'yı şık bir elbise alışverişine götürmek zorunda kaldım."

Bethany o parıldayan gözleri tekrar ona çevirdi ve midesi bulandı. "Nasıl bir elbise seçti?"

Çok az sahip olduğu stil yetenekleriyle ilgili bir belirsizlik dalgasıyla mücadele etti. "Bilmiyorum." Omuz silkmesi sarsıntılıydı. "Pembe bir anlaşma aldık."

"Pembe. Sahip olduğun tek şey bu mu? "Kolları var."

"Ah. Kuyu." Wes'e başını salladı ve Wes, Laura'yı alışverişe götürmeden önce Google'da daha fazla zaman geçirmediği için kendine küfretti. Çocuk modasına adanmış astronomik sayıda web sitesi karşısında bunaldığı için onu dava edin. Bethany beceriksizliği yüzünden onu suçlamaya meyilli görünmüyordu ama

"Laura'nın annesinin Port Jefferson'a ne zaman döneceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"HAYIR. Yakında, muhtemelen," dedi çok hızlı bir şekilde.

Bir an onu inceledi. "Bu konuda kendinden emin görünmüyorsun."

Yuttu. "Çünkü olabilir. . . Değilim." Wes, Bethany'nin ona yumuşak bakışlarına alışkın değildi ve Bethany fark edmeden kendini ona doğru eğilirken yakaladı. Keşke beni bir arasaydı. Laura'nın hatırı için."

Cevap verdiğinde Bethany'nin sesinde hafif bir çizik vardı. "Elbette," dedi oturduğu yerde kıpırdanarak. "Bu arada, annem düğünde Laura için büyük bir anlaşıma yapacak. Minyatür olmamızı özlüyor."

Onun yaşlı olduğundan söz edecekken, bu sefer fermuarını çekti.

BT.

"Pazar günü randevum var," dedi Wes yavaşça, gerçekten iğrenç bir düşünceyle. başına gelen. "Ya sen, Bethany? Tasarımcı takım elbiseli bir salak mı getiriyorsun?"

"Belki." Sarı kaşını kaldırdı. "Bu sefer ona benim içkilerimi nasıl ödeyeceksin? Açık bir bar."

Wes arka dişlerini gıcırdattı.

"Sakin ol kovboy. Hâlâ erkeklik tatilimdeyim." Başka bir sayfa çevirdi. "Bu seni ilgilendirmez."

Farklı olmak için yalvardı. "Bu aradan tam olarak ne çıktı?"

"Erkeklerin o kadar basit olduğunun farkına varılması, kadınları telefonlarında Let's Color gibi isimler altında listeliyor."

Tanrım, Bethany. Adının Donna olduğunu biliyorum. Beni bir gecede kabaca aynı yaşta ve fiziksel özelliklere sahip kırk kadınla tanıştırdıktan sonra hatırlatıcılarla biraz hile yaptığım için beni dava et.

Just Us League'in bir çocuğa tek başına bakan yirmi üç yaşında bekar bir adam olduğunu öğrendiği akşamdan bahsediyordu ve Port Jefferson'ın FEMA versiyonu gibi kapısına kadar gelmişlerdi. Ertesi gün uyandığında, rüyasında iç çamaşırı çekmecesini düzenleyen orta yaşlı kadınlar görüp görmediğini merak etmişti ama hayır. Sporcuları artık renklerine göre toplara sarılmıştı.

Dudaklarını büzdü ve ona bir bakış attı. "Ben . . . Üzgünüm. Bu küçük varsayım için, başka bir şey değil.

"Pekala, kahretsın." Botunu tekmeledi ve karşı dizinin üzerinden geçti. "Domuzlar dışarıda mı uçuyor?"

Bethany hemen yanıt vermedi. "Son erkek arkadaşım beni aldattığı için ara verdim. Onu tiyatro öğrencilerinden birine mesaj atarken yakaladığımda bana mesafeli ve soğuk olduğumu söyledi. Temelde benim hatamdı. Bir erkek arkadaşla olan ilk olay da değildi. Aslında, bir şey haline geliyordu

model. Ve sanırım tekrar denemeden önce toparlanmak için biraz zamana ihtiyacım var.*Eğer* Tekrar denerim. Şimdi ödeştik mi?

Ateş karıncaları boğazına tırmandı. Erkeklerle küfrederken ne kadar incinmişti? Bu bok parçalarına aşık mıydı? "Kendini benim için küçültmene ihtiyacım yoktu. Bunu asla sormam ya da bundan zevk almam.

"Bunu benim için yapmayı mı tercih edersin?"

"Alabildiğim kadarını veriyorum, hayatım. Görünüşe göre benim gibi ayak uyduramayan adamları seçmişsin. Yanaklarında pembe bir kızarıklık belirdi ve işte oradaydı, Pazartesi sabahı bacaklarının arasında aletini hissettiğinde ona baktığı gibi. Dudakları aralandı ve zorlu bir çabayla nefesini kontrol ediyor gibiydi. O mavi gözler, farkındalık ve ihtiyatla yüzüyordu - bu, kot pantolonunu daha da dar gösteren bir kombinasyondur. "Pazar günü düğünde benimle dans edersen seni telefonuma nasıl kaydettireceğimi sana göstereceğim."

Bir alayla transından çıktı. "Unut gitsin." Telefonunu salladı. "Bunun hakkında emin olmak?"

Birkaç vuruş geçti. "Bir dans mı?"

"Daha sonra kendini benden kurtarabilirsen."

"Sanırım halledeceğim." Parmağıyla başparmağı arasında telefonu adamın elinden aldı, ekranı kaydırırken çok ciddi ve seksi görünüyordu. "Lanet olası Bethany Şatosu," diye okudu burnunu kırıştırarak. "Bu olumsuz bir çağrışım mı yoksa olumlu bir çağrışım mı?"

"Bakmana izin vereceğimi söyledim. Açıklayacağım demedim."

Dişliler gözlerinin arkasına döndü. "Pekala, numaramı bildiğine ve birlikte bir evi çevireceğimize göre, muhtemelen senin numaranı da almalıyım."

El çantasını karıştırdı ve telefonunu çıkardı, kişilerine ulaşmadan önce parmağını ekranda zikzaklar çizerek gezdirdi. Önüne kaydırmadan önce birkaç harf tuşladı.

"Sevimli," dedi Wes, numarasını Sesli Mesaja Gönder başlığının altına yazarak.

Yaklaşıp dudaklarıyla saçlarını taramaya az kala durdu ve parmaklarının karo örnekleri üzerinde kıvrıldığını fark etti. "Dansı ben seçiyorum. Bana tırmanmaktan vazgeçebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bir fare vardı."

"Kendine her şeyin bundan ibaret olduğunu söylemeye devam et."

Bethany'nin yutkunduğunu duydu. "Artık bir taş seçebilir miyiz?" "Sorumlu sensin. Ben sadece manevi destek için buradayım." "Senin ahlak anlayışının benimkinden daha fazla desteğe ihtiyacı var."

Onun zekice kelime oyunlarına, gülümsemesine gülmeden edemedi.

isteksizce güldüğünde de genişliyordu. Bakışları örnek kitaba geri dönmeden önce bir anlığına adamın ağzına kaydı.

İlerlemek?

Söylemesi zor. Ama Pazar gününe kadar olan dakikaları çok iyi sayıyordu.

Yedinci Bölüm

BEthany bir Moët şişesinin mantarını patlattı ve köpüren şampanyayı kristal flütlerden oluşan düzgün bir sıraya döktü. O sabah erkenden uyanmış ve annesinin yatak odasını göz kamaştırıcı bir soyunma odasına çevirmiş, tavanın kenarlarına beyaz ışıklar dizip, mumlar yakmış, koltukları düzenlemişti. Georgie, daha büyük bir düğün salonunda Travis'le ailesinin arka bahçesinde evlenmeyi tercih ederek karşı çıkmıştı ama bu, lüksten tamamen vazgeçilmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Elinde şampanya olan Bethany, kız kardeşine bir bardak ikram etmek için döndüğünde onu ebeveynlerinin yatağına yüzüstü yayılmış halde buldu. "Saçına iki saat harcadım, kadın." Bethany ayağını dürttü. "Otur."

"Üzgünüm, bu büstiyerle ancak böyle nefes alabilirim."

"Travis senin memelerini emdiğinde bana teşekkür edeceksin."

"Üzerlerine çok yük bindi. Bu yüzden bana Wi-Fi atıyor."

"Georgie Castle," diye uyardı anneleri, yeni mavi gelin annesi elbisesiyle odaya girerken. "O ağızla Tanrı'nın huzuruna çıkamazsın."

"Şimdiye kadar onun ağzının farkında, anne." Bethany, Vivian'a bir kadeh şampanya uzattı. "Onu nereden bulduğunu da biliyor."

"Affınıza sığırım." Vivian köpüklü içkisinden uzun bir yudum aldı. "Lanet etmek. Bu iyi." "Yalnızca en iyisi," dedi Bethany canlı bir sesle, gerçi heyecan onu

parmak uçları cızırdar. "Seninle, Georgie. Elbiseni giymenin zamanı geldi."

Georgie yüz üstü yuvarlandı, kendini yukarı itti ve yataktan geriye doğru kayarak ayağa kalktı. Travis burada mı? Misafirler geliyor mu?"

Bethany yatak odasının perdesini çekti ve sokağa bakmak için boynunu kaldırdı. "Evet, havuz evinde üzerini değiştiriyor. Ve görünüşe göre bazı gelenlerimiz var. Kolunda aynı derecede şık görünümlü bayan olan bu şık görünümlü adam kim?"

Georgie pencereye yanaştı. "Bu Travis'in menajeri Donny ve sevgilisi sanırım?" Güldü. "Donny gerçekten tam bir spor aracı satıcısı, ama ben onu gizliden gizliye seviyorum. Travis'e yorumcu işini puanlamak için imajını çekidüzen vermesini söylememiş olsaydı, asla çıkıyormuş gibi davranamazdık ve, şey... ." Hâlâ az öncekinden kızarmıştı, gösterişli düğün saçını işaret etti. Bunun nasıl sonuçlandığını biliyorsun.

Vivian şampanyasını bitirip komodinin üzerine bırakırken, "Ne olursa olsun sonunda birlikte olacaktınız," dedi. "Bir mil öteden geldiğini gördüm."

Kız kardeşler birbirlerine sıırttı. "Hadi şu elbiseyi giyelim."

Ah, dedi Georgie. "Rosie'yi bekleyelim..."

"Buradayım!" Üçlünün üçüncü üyesi kapıdan içeri girdi ve ses çıkarmadan arkasından kapattı. "Üzgünüm geciktim. Dominic, evden çıkmak için lanet olası bir dakikamız olduğunda nasıl kravat bağlayacağımızı her zaman kolaylıkla unutuyor.

Bethany mırıldandı. "Sonra kravatın yere düştüğü söylendi. . "

"Kızlar," diye ofladı Vivian, kabarıklığını düzelterek. "Bu ikisini tanıdığımıza göre, kravat muhtemelen bileklerindeydi."

"Anne!" Bethany ve Georgie ciyakladılar.

"Ne? Just Us League'in kart taşıyan bir üyesiyim. Toplantılarda çok fazla tekila içtikten sonra fazla içki içmen benim suçum değil."

Bethany'nin kendine gelmesi biraz zaman aldı, ardından Bethany'ninkine benzeyen koyu yeşil ipek bir elbisenin içinde bronz teni parıldayan Rosie'nin yanına gitti. "Harika görünüyorsun."

"Aynı şekilde. Daha kısa uzunlukla gittiğimiz için çok mutluyum. Dans etmeyi planlıyorum." Rosie kalçasını bükerek elbisenin eteğinin uyluğunun ortasına değmesine neden oldu. "Ama ben Georgie'yi beyazlar içinde görmekle daha çok ilgileniyorum." Georgie'ye doğru bir adım attı ve onu sımsıkı kucakladı. "Sana bir gelin yapalım."

Tören sırasında kullanılmayan bir mendil bulunamadı. Travis ve Georgie, Şato'nun arka bahçesindeki ağaçların altında yemin ettiler - Georgie'nin kitap okuyormuş gibi yaparken Travis'i gözetlemek için saklandığı ağaçların aynısı. *Kaplan Yendi*. Gelin, Morty'nin eşlik ettiği, korsajı süslenmiş, yapışkan ipek elbisesiyle koridorda ilerlediğinde, adamın kulaklarından neredeyse duman çıktı. Travis, kuyruğunu çevirip bir taksiyle hızlanıp sirke katılabırmış gibi gözlerini ondan bir saniye bile ayırmadı.

Rosie ve Bethany, Georgie'nin solunda duruyorlardı. Stephen ve Dominic, Travis'in sağında konumlanmışlardı. Bethany ve erkek kardeşi arasındaki tüm gerilim, parıldayan, ruhani ışıklar ve alacakaranlık gökyüzünün altındaki o anlarda unutulmuştu. Ters çevrilen evler yoktu, sadece ayı astığına inanan bir adamla evlenen kız kardeşleri vardı.

Ancak kalabalığın içinde bakışları üzerinde hisseden ve Wes'in onu izlediğini bilen Bethany, onun dans etmeyi kabul ettiğini hatırlamadan edemedi.

Sadece küçük bir danstı.

Sadece, öyle miydi? Kalabalığın önündeki baş nedime konumundan Bethany, Wes'i yüzler denizinde aramaktan kendini alamadı. Misafirleri güler yüzüyle karşılama kisvesi altında tabii ki. İlk başta onu görmedi. Rahibin aşkın erdemlerini açıklamasını dinlerken bile, düğünü kaçırdığı için yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden umutsuzluğa kapılmıştı...

Kafası orta sıralardan birinde fırladı, kovboy şapkası falan.

Adamın kıpır kıpır yeğenine vermek için bir çanta içinde Japon balığı krakerleri aradığını anlayınca ağzının kenarı kıvrıldı. Açıkçası. Bu gece "James Bond Yılın Babasıyla Buluşuyor" titreşimlerini sunmayı nereden başardı?

Yavaşça, bakışları Bethany'ninkilerle buluştu ve göz kırptı, ona bariz bir şekilde bir kez daha göz kırparak onun heyecanlanmış göğüs uçlarını bir buket gülle koruduğu için minnettar olmasını sağladı.

Tekrar törene odaklanma çabasına mal oldu ama Wes'in başından sonuna kadar onun üzerinde yoğun ilgisinin farkında olarak bunu başardı. Gelin öpüldükten sonra, Georgie'ye resepsiyon elbisesini giydirmek ve onun için müziğin ve Travis'in girişinin işaretlendiğinden emin olmak için bir telaş vardı.

"The Way You Look Tonight"ın bir yaylı dörtlüden usulca çaldığı romantik, yıldızların aydınlattığı ortamda, Wes'e söz verdiği dans önemsiz olmaktan çok uzaktı.

Bethany, yemek şirketinin garsonlarından biriyle konuşurken onu göz ucuyla izledi. Artık Wes'i daha iyi görebildiğinde, onun kovboy çizmelerini parlak siyah makosen ayakkabılarla değiştirdiğini fark etti. Yine de, Stephen onu ne zaman yeni biriyle tanıştırsa, kovboy şapkasını çıkarıp göğsüne bastırıyordu, tıpkı üniversite yıllarında lanet olası Buffalo Bill gibi. Her gülümsediğinde parıldayan beyaz dişler ve belirginleşen çene çizgisi o kadar dikkat dağıtıcıydı ki, Bethany neredeyse doğruca buzdan heykelin içine giriyordu.

"Kendini topla," diye mırıldandı, nedime elbisesindeki var olmayan bir kırışıklığı düzeltirken. "Daha iyisini bilecek kadar olgunsun..."

"Kendinle mi yoksa buzdan heykelle mi konuşuyorsun, hayatım?" Omuzları sessiz bir kahkahayla sarsıldı. "Bu da ne demek oluyor ki?"

Bethany'nin çenesi bir çentik yukarı kalktı. "Başları birbirine bükülmüş iki kuğu, böylece bir kalp oluşturuyor. Açıkça."

Wes göz kırptı. "Onu senin buz gibi kalbine göre mi modellediler?"

"Evet. Harika bir iş çıkarmadılar mı?" Bethany orta parmağını heykelin uzak kenarına kaldırarak heykelin buzun arasından görünmesini sağladı. "Yakından bakarsan, kalbimin hangi tarafını işgal ettiğini görebilirsin."

"Tahmin etmeme izin ver. Orası sikişme bölgesi mi olurdu?"

Bravo, Wes. Hayvanların temel şekillerini ayırt edemezsiniz ama coğrafyanızı bilirsiniz."

Bethany'de güçlü, aptalca bir gülme dürtüsü vardı. Kötü bir gülüş de değil. Güzel, uzun, göbekli bir kahkaha. Wes'le fikir tartışması her zaman eğlenceli bir eğlence olmuştu ama son zamanlarda bundan ne kadar zevk alıyor olması endişe vericiydi. Çoğu kısım için. Arada bir, yaş farkları hakkında iğneleyici sözler söyleyerek midesini alt üst etti. Dün öğleden sonra fayansları seçmek için buluştukları ve onun içinde birkaç güzel yıl kaldığı konusunda şaka yaptığı zamanki gibi. O yorumlar olmadı

diğerleri kadar kolay bir şekilde sırtını yuvarlayın. Onları ne kadar görmezden gelmek istese de. . . akıllandılar.

Ama neden? Yedi yıl arayla doğduklarını ve birbirlerine tamamen uygun olmadıklarını hatırlattığı için minnettar olması gerekmez miydi?

Evet. Evet, öyle olmalı. Tamamen minnettarım.

"Bu yüzden. Evdeki o kemerli geçitleri düzeltmeyi düşünüyordum..." "Wes Amca!"

Sarışın bir şimşek Wes ve Bethany arasındaki atomları ayırdı. Bir saniye sonra, gülen çocuk geniş omuzlarının üzerine fırlatıldı, Wes'in kovboy şapkasını yere devirdi ve saçlarını bir şekilde bıraktı. . . büyüleyici karmaşa Sıcak kıkırdaması ve gelişigüzel saçlarıyla dikkatini dağıtmaya ihtiyaç duyan Bethany eğildi ve beceriksizce tutarak şapkayı aldı.

"Merhaba Laura," diye selamladı çocuğu. "Partiden hoşlanıyor musun..." "Elsa!" Laura'nın gözleri parladı. "Neden bana bakıcılık yapmıyorsun?"

Bethany'nin, çocuğun kendisini hatırlamasından duyduğu tuhaf zevk dalgasının üzerinden geçmesi biraz zaman aldı. Onu yanlış isimle ve görünüşe göre benzediği bir Disney karakteri olarak hatırlasa bile. "BEN . . . Pekala, bunu daha becerikli ellere bırakıyorum."

Laura'nın alnı kırıştı. "Ne?"

Wes çocuğun dizini okşadı. "Elsa'nın söylemeye çalıştığı şey, evlat, onun bebek bakıcılığı yapan bir tip olmadığı."

"O nasıl bir tip?"

"Daha az inandırma, daha çok mutsuz etme."

Bethany ve Wes birbirlerine dişlek gülümsemeler gönderdiler.

"O buzu sen mi yaptın, Elsa?" Laura omzunun üzerinden donmuş kuğuları işaret etti. "Güçlerinle mi?"

Hayal kırıklığına uğratmak istemeyen Bethany eğilip kulağına, "Evet, ama kimseye söyleyemezsin," diye fısıldadı. Sırrımız, tamam mı?"

"Tamam," diye kısık bir tonda cevap verdi, ancak ayakları Wes'in omuzlarında tandem olarak tekmeliyordu. "Wes Amca, ona bakıcılık yap. Lütfen?"

Wes, aptal midesinin çırpınmasına neden olan sessiz bir şekilde ona bakıyordu. "Ona hiçbir şey yaptıramam evlat."

Bethany ağzını açtı ve aynı hızla geri kapattı. Gerçekten bebek bakıcılığı teklif etmek üzere miydi? Bir çocuğu eğlendirmekle ilgili ilk şeyi bilmiyordu. Hayır, bu illüzyonu yerle bir etmektense Laura'nın onun kurgusal bir prenses olduğuna inandırması kesinlikle daha iyiydi. Ve olurdu. "Hmm." Ellerini belinde birleştirdi. "Pasta birazdan geliyor. Pasta sevmiyorsun, değil mi?"

"Bayıldım!"

Bethany, Laura'nın dikkatini dağıttıktan sonra rahat bir nefes verdi ama

Wes'in hala onu o bilmiş tavırla izlediğini görünce. Sanki onun zihnindeki manzarada gezinmeye çalışıyordu ve ilerleme kaydediyordu.

Ya da öyle sanıyordu.

İyi şanslar dostum. Orada kendi ayağımı bile bulamıyorum.

"Bethany!"

Döndüğünde Stephen'ın elinde bir şişe Sam Adams ile yaklaştığını gördü ve kendini hazırladı. Ağabeyinin alkol alması hiçbir zaman iyi bir şey olmadı. Nadiren içti, genellikle enerji içecekleri ve smoothie'lere yapıştı. Hayatını kurtarmak için likörünü tutamadı, ya rekabetçi hale geldi ya da geçmiş hakkında o kadar duygusallaştı ki herkesi rahatsız etti. Georgie ve Travis'in düğün gününde içki içmeye hakkı vardı, ama o düşünmeden edemedi, *İşte aptalca bir şey geliyor.*

"Merhaba Stephen," dedi Bethany, ağabeyinin küfredmemesi gerektiğini hatırlaması için Wes'in omuzlarında oturan küçük kıza anlamlı bir şekilde bakarak.

"Merhaba," diye tekrarladı, kıkırdayarak. "Sizi Travis'in menajeri Donny ve kız arkadaşıyla tanıştırmak istiyorum." Bir daire içinde döndü. "Hey, nereye gittiler?" Uzaktan birine el salladı, ki bu gerçekten de Bethany'nin daha önce geldiğini gördüğü kaygan çiftti. Gösterişli Manhattan tipleriydiler, resmi kıyafetleri içinde rahattılar ve uygulamalı bir rahatlıkla ellerini Bethany'ye uzattılar.

Ajan, "Donny Lynch," diye söze başladı ve bir eliyle kadının sırtını sıvazlayarak kadını öne çıkardı. "Bu Justine, kız arkadaşım."

Geldiğiniz için teşekkürler, dedi Bethany, ikisinin de elini sıkarak. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Stephen bira şişesini koyu saçlı kadına doğru uzattı. Justine bir televizyon yapımcısıdır.

Justine bir omzunu kaldırdı. "Suçlu."

"Ona Brick and Morty'nin en iyi realite şovu malzemesi olduğunu söylüyorum."

Bethany içini çekti. Bu gece aklında yeterince şey yok muydu? Yemek şirketleri ordövr tepsileriyle geçiş yapıyorlardı ama o yalnızca tek bir kokteyl garsonu görmüştü ve oturarak yemek kursları yakında başlayacaktı. Her an bin şeyden biri ters gidebilir. "Hmm. Neden realite şov malzemesi? Aile dramı yüzünden mi?"

Justine canlandı. "Aile dramı mı?"

"Hayır," dedi Stephen kararlı bir şekilde, bira şişesini indirirken. "Rakipsiz işçiliğimizden dolayı. Bu HGTV hacklerini sudan çıkardık."

Wes ağzının kenarından, "Şimdi bu biraz zor," dedi. Bethany şampanyasını yudumlarken, "Anlıyorum," dedi.

"Aile dramasıyla hala ilgileniyorum," diye bastırdı Justine geniş bir gülümsemeyle.

"Kaçınılmaz olduğuna eminim, değil mi?"

"Uzun süre bundan kaçınmayı başardık," diye yanıtladı Stephen, Bethany evet, damarlarında bir aile draması olduğunu onaylamadan. Görünüşe göre drama sadece kuralları koyamayanları etkiledi. "Betany gösterişli bir proje için rüya ekibinden vazgeçmeseydi, yine de bundan kaçınıyor olurduk."

Bethany'nin ağzı açık kalarak, kendisini geliştirebilecek ya da bozabilecek bir şeyi gelişigüzel betimlemesi üzerine açık kaldı. Herkesin sandığı kadar mükemmel olduğunu kanıtlayın. . . veya yanılabilir. "Gösteriş projesi mi? Gerçekten mi?"

Wes alçak sesle ıslık çaldı. "Ben böyle söylemezdim." "Sırayı bozdun, değil mi Bethany?" Justine gelişigüzel bir şekilde sordu. Gülüşü doğal değildi. "Kendi taklamı atıyorum, evet, ama..." "Aynı zamanda evleri de çeviriyorsunuz. Aynı kasabada."

"Evet," diye yanıtladı Bethany ve Stephen aynı anda.

Justine cep telefonunu çıkardı ve sesli not uygulaması gibi görünen bir düğmeye bastı. "Kardeşler, düellolar tersine döner, sadece biri galip çıkar. onu arayacağız*Hareket çekmek*"

"Üzgünüm, ne?" Bethany araya girdi, sinirleri çatlamaya başladı. "Rekabet yok."

"Yok mu?" Justine tek kaşını kaldırdı. "Sözsüz bile mi?"

"Yani," -Stephen omuz silkti- "Kesinlikle kışını tekmelemeyi planlıyordum."

Bethany, Wes'e yalvaran bir bakış attı, ama Stephen'a dik dik bakmakla biraz meşgul görünüyordu. Ne kadar tuhaf. Dikkatini tekrar kardeşine verdi. "Bunu kız kardeşimizin düğününde yapmıyoruz."

"Ne yapıyorum ben?" diye sordu Stephen, elini göğsüne vurarak - harika, rekabetçi ve savunmacı olmaya karar vermişti. Can sıkıcı olmaya gelince, sarhoş adamlar telefonla pazarlamacılarla ve bir internet videosunun ortasında otuz saniyelik reklamlarla tam oradaydı.

"Sana ne yaptığını söyleyeyim..." Wes, Stephen'ın üzerine atıldı ama Bethany, onun söyleyeceği şeyi engellemek için elini onun koluna koydu.

"Bakmak." Bethany, Justine'e en içten gülümsemesiyle baktı ve Donny'nin e-postalarını karıştırdığını dalgın dalgın fark etti. "Gerçekten ilginç bir şey yok. Sadece kardeşler arasındaki fikir ayrılığı. Her gün olur."

"Sağ." Justine başını salladı. "Stephen onun şehirdeki tek oyun olduğunu ve senin taklanın muhtemelen rekabet edemeyeceğini düşünüyor. . "

"Ve bunun saçmalık olduğunu biliyorum..." Laura'ya doğru yüzünü buruşturdu. "Saçma." "Çevirmenin daha yüksek bir takdir kazanacağını düşünüyorsun."

Bethany manipüle edildiğini biliyordu ama bu bilgi tüylerinin diken diken olmasını engellemedi. Belki de ebeveynlerinin arka bahçesinde olmalı, sahne

erkek kardeşi ile sayısız yarış ve rekabetin. Belki de içten içe yapamadığı için kendine yüksek sesle inanma ihtiyacıydı. Ama tüm gözler üzerindeyken ve yapımcının sorusu havada asılıyken, Bethany kendisinin, "Öyle olacağını biliyorum," dediğini duydu.

diye kekeledi Stephen. "Sen üstündesin." Wes elini yüzünün aşağısına indirdi. Laura onu taklit etti.

"Görelim. Bugün Pazar. Birkaç dağı yerinden oynatmayı başarırsam çarşamba sabahı her iki mülkte de kameralarım olabilir. Asistanımın size ayrıntıları gönderebilmesi için iletişim bilgilerinize ihtiyacım olacak." Justine notları cep telefonuna kaydetti. "Bazı muafiyetler ve sigortalar olacak, falan filan, ama patronumun bunun için çıldıracağını biliyorum."

"*Hareket çekmek* harika bir isim," diye mırıldandı Donny başını telefonundan kaldırmadan. Sinirli. Serin. İyi iş bebeğim."

Bethany, "Bunların hepsi çok hızlı oluyor," diye soludu.

"Evet," Wes söze girdi. "Belki de bunun hakkında konuşmalıyız?"

"Kim o?" Justine'in bakışları Wes ve Bethany arasında gidip geldi. "Bu erkek arkadaş mı? Koca? Bağlantı nedir?"

"Bilmek istediğim de bu," diye gürlledi Stephen. "Aslında boşver.

lütfe bana söyleme Küçük kız kardeşim kelimenin tam anlamıyla en iyi arkadaşım la evlendi.

Bethany, "O benim ustabaşım," dedi ve sonunda Wes'e şapkasını geri verdi. Ne zamandır elinde tutuyordu? "Bu kadar."

Laura neşeyle, "Ona aptallık ediyor," dedi, şapkayı yakalayıp kafasına fırlattı. Justine kendini yelpazeledi. "Ah, bu altın."

Bethany homurdandı, Laura'nın söylediğı şey aklını karıştırmıştı. Bu, Wes'in yüksek sesle söylediğı bir şey miydi? Yeğeniyle onun hakkında konuştu mu? Bu neden içini sıcak balmumuyla kaplanmış gibi hissettiriyordu? "Ben-bu sadece sıradan bir aile politikası..."

"Seni temin ederim ki öyle değil. İlginçsin, çok çekici olduğundan bahsetmiyorum bile. İzleyiciler, terleyen yakışıklı insanları izlemeyi seviyor." Justine, telefonunda saatte milyon mil hızla yazmayı durdurdu. "Tabii ki bir de ödöl olacak."

Stephen kollarını kavuşturdu. "Bir unvana ne dersin?"

"Neden, kim kazanırsa Port Jefferson'ın Saygısız Kralı veya Kraliçesi olacak. Televizyonda ve her şeyde taçlandırıldı.

Kahretsin. Justine'de vardı.

Bu övünme haklarına bir atışı geri çevirmek için çok olgunlaşmamışlardı.

Bethany bunu yapmamalı. Ters çevirdikleri ev, Stephen'ın ve onunkinden çok daha kötü durumda olan lanet bir fare kolonisinin olduğu onaylı bir enkazdı.

deneyim eksikliği onları zaten dezavantajlı bir konuma getirdi. Bırakın ödüllü bir evi, evi yaşanabilir bir eve dönüştürme yetenekleri söz konusu olduğunda, sallantıdaydı. İnsanların televizyonda parçalarına ayrıldığını göreceği bir ev.

Oinşaat yeteneğiyle birlikte televizyonda incelenecekti. Ya da eksikliği.

Stephen ve Bethany birbirlerine ölçülü bakışlar attılar.

Korkmuş? ağabeyinin ağzını açtı.

Cüret, boynunun yanında bir tirbuşon gibi kıvrıldı. "Hayır," dedi, sesi biraz Wes'e benziyordu. "Seni utandıracağız."

Stephen sert bir kahkahayla geri çekildi. "Başlıyor."

"Getir onu, ahmak."

Bethany topuklarının üzerinde döndü ve izleyicilerini arkasından şaşkın şaşkın bıraktı.

Katıksız paniğe yenik düşmeden önce evin köşesini döndü.

Sekizinci Bölüm

İÇİNDE Dönüşümlü bebek bakıcılarının dördü de düğün resepsiyonunda hazır bulunduğundan, Laura'ya birkaç dakika göz kulak olacak birini bulmakta hiç sorun yaşamadılar. Yeğeni çiçeksi bir parfüm ve şifonun içinde kaybolur kaybolmaz, Bethany'nin gözden kaybolduğunu gördüğü karanlığa daldı.

Ona cehennemi yaşatacaktı.

Tanrı aşkına, onları yeni bir realite şovu için kobay olarak kaydetmeyi ne düşünüyordu? İki kıdemli vatandaş mürettebat üyeleri vardı, planları yoktu ve prezentabl hale getirmek için çürüyen bir ev kabuğu vardı. Aylarca süren çalışmalara ve tonlarca aksiliğe bakıyorlardı. Tüm bunların üstesinden gelmeye hazırdı, ama yüzünde bir kamera varken değil.

Ya da yüzü.

Onu en çok kızdıran da buydu; bir film ekibinin Bethany'yi takip edip onun tüm küçük huylarını bir kavanozdaki ateşböcekleri gibi yakalaması düşüncesi. Görüntüsünü binlerce televizyona gönderiyor. Kendisinden başkası tarafından tüketilmesi fikriyle arka dişleri birbirine gıcırıyordu.

Wes birdenbire durdu ve şapkasını Laura'nın başında unuttuğunu fark ederek elini saçlarından geçirdi. Bethany ile yüzleşip ona her zaman sevgi dolu aklını kaybedip kaybetmediğini sormadan önce, kendini toparlaması ve kıskanç bir erkek arkadaş gibi düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

Elbette, onu koruyordu. Sahiplenici de. Bunu, Bethany'ye saygı duyma ve ondan etkilenme kombinasyonuna indirdi, şimdiye kadar hiç kimseden etkilenmediği kadar. Ama kalbi karışmadı. B*Tyapamadi* olmak. Kendini ülkenin dört bir yanındaki evlere yayınlamayı seçerse, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu ve dahası, bu kararda söz hakkı yoktu.

O yüzden dizginle, adamım.

Wes tekrar evin arkasına, Bethany'nin kayboluşunu izlediği yere doğru yürümeye başladı. Pekala, ona kameralar konusunda dırdır etmeyecek ve onun zaten olduğundan daha da büyük bir şovenist olduğuna inanmasına neden olmayacaktı, ama yarışmaya katılacağını duyacağından kesinlikle emindi, nokta. Hazırlıklı değillerdi ve—

Bu hırıltı mıydı?

Wes koşmaya başladı ve köşeyi çoğunlukla karanlığa döndü, ancak şenliklerden gelen ışık, Bethany'nin eve yaslanmış iki büklüm vücudunu görmeye yetecek kadardı. Bir sonraki adımı birkaç yaprağı çıtırdattı ve kadın nefesini tutarak doğruldu, elleri hemen saçlarını düzeltmek için uçuştı.

"Üzgünüm." Sesi boğuktu. "Pardon, biri beni mi arıyor?"

Wes'in yanından hızla geçmeye çalıştı ama Wes onu belinden yakaladı ve yüzünü inceleyebilmek için yaklaştırdı. Gözyaşı belirtisi yok ama cildi kıpkırmızıydı, gözleri parlaktı. Çok parlak. "Hey. Sorun nedir?"

"Hiç bir şey. Ben iyiyim." Bir nefes verdi. "Geri döneceğim."

Sözleriyle çelişerek elini tereddütle onun omzuna koydu.

Wes'in boğazı düğümlendi. Burada tam olarak neye rastlamıştı? Bethany Castle'ın bir salatalık kadar soğukkanlı, sorumluluk sahibi ve yanılmaz olması gerekiyordu. Özelde hiperventilasyon değil. "Bak, o dansı toplamayı düşünüyordum."

"Şu anda?"

"Şu anda."

Bethany neredeyse rahatlamış görüldüğünde, diğer eli onun diğer omzuna kayarak Wes'in boynunun arkasındaki eşiyle buluştuğunda, ona inanamamıştı. Yanlış şekilde nefes alırsa, o an bir karahindiba gibi uçup gidecekti, bu yüzden Wes çok dikkatli bir şekilde ellerini Bethany'nin kalçalarına koydu ve onu daha da yaklaştırdı. Hâlâ sık olan nefesleri boğazını yıkarken ona izin verdi. "Üzgün gibi görüldüğümü biliyorum ama değildim. Ben sadece . . ."

Yanağıyla başının tepesini sıyırdı. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sen istemediğin sürece hayır.

"Öğreniyorsun, kovboy."

"Doğru şeyi nasıl söyleyeceğimi öğreniyorum. Mutlaka düşünmeyin. "Bebek adımları."

Aman Tanrım, onu böyle tutmayı seviyor muydu? Tüm ağırlığı ona dayanmıştı, ağzı boynuna yakındı ve göbeği kucağına yastık gibi geliyordu. Sertleşiyordu ve onun bunu hissedebildiğini biliyordu, ama vücudunun yardım edemediği şeyi mazur göstermeye meyilli görünüyordu. Onunla bu kadar yakın, bu kadar esnekken değil. Daha önce kısa yeşil ipek elbisesiyle koridorda yürüyüşünü izleyen Wes, nefes bile almamıştı. Dini bir tören sırasında düşünmemesi gereken yerlere hacamat ve örtüler yaparak tüm bu giysinin onun vücudu için ne yaptığını boşver. Gülümseyen yüzünde parlayan ışıkla, o... . . melek gibi

Bir an, sadece bir saniye, onun aynı koridorda bir gelinlikle yürüdüğünü hayal etmişti ve saatler sonra, nefes borusunun etrafındaki basınç hâlâ kafasını karıştırıyordu. Bunun hesabını veremedi. Evlilik ona göre değildi. Hayatı bir dizi geçici durumdan ibaretti ve hatırlayabildiğinden beri böyleydi. Bu - Port Jefferson'daki hayatı - kesinlikle geçiciydi. Ancak Bethany'nin buradaki hayatı kalıcıydı, bu da bir gün koridorda bembeyaz yürüyebileceği anlamına geliyordu. Ve bu düşünce, sinir bozucu bir pop şarkısı gibi kafasında tekrar tekrar çalmaya devam etti.

Wes başparmağını onun çıplak omzuna dokundurdu ve o iç çekerek elini çekti.

kaşlar birlikte. Onunla bu şekilde, sessiz bir mahremiyet içinde, ateşkeslerinin tadını çıkararak dans etmeye devam etmeyi her şeyden çok istiyordu ama bir şey onu rahatsız ediyordu. Onu düğünden kaçarak saklanmaya gönderecek kadar. Onu tam olarak neyin yanıltmış olduğunu söylemesi için zorlayamazdı ama belki daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

Evet, bunu her şeyden çok istiyordu.

"Biliyor musun, hâlâ tüm bu realite-şov saçmalıklarını geri çevirebiliriz."

Bethany omzuna güldü ve gözlerini kapadı, onu biraz daha kendine çekti ve paçayı sıyırmak için dua etti. "Aslında söylemek istediklerini yumuşattığın için teşekkür ederim." Ona baktı. "Buraya fevri bir aptal olduğum için bana bağırmaya geliyordun, değil mi?"

"Evet."

Alçak gülüşü göğsünü kasıp kavurdu. "Devam etmek. Kimse seni durduramıyor.

"Seni strese sokacaksa, teklifi neden kabul ettiğini bilmeyi tercih ederim."

"BEN . . ." Boğazına bakarken bir cevap arıyor gibiydi. "Beni strese sokmayan bir şey olduğundan emin değilim."

Onları yavaş bir daire içinde döndürmeye devam etti. "Bakkal alışveriş?"

"Elbette. İyi bir hostes her zaman elinde doğru eşyalara sahiptir. Just Us League toplantıları benim evimde yapılıyor ve süt alerjileri, glütensiz diyetler, vegan rejimleri . . . hepsinin hesabı sorulmalı."

"Elbette. Banyolar nasıl? Bunlar seni strese sokamaz."

"Doğru miktarda uçucu yağ eklersem olmaz."

Tanrım. Seks?"

"Seks? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Dudaklarını ıslattı. "Aydınlatmam nasıl, adam orada mı, benim olduğumu söyleyebilir mi? *Olumsuz* şu an gerçekten erkeklerin dediği kadar üşüyor muyum çünkü bu anlarda kendimi kaybedemiyorum, bu bir beklenti oluşturuyor mu, popom nasıl görünüyor, köpeği nerede? Devam edebilirdim. Bir vuruş geçti. "Sana bunların hiçbirini anlatmamalıyım. Sadece bana karşı kullanacaksın."

Lanet etmek. Gerçekte dünya onu tek başına tutarken, herkesin dünyayı bir ipte tuttuğunu nasıl düşünmesini sağladı? Wes şaşkınlığını bir kenara bırakıp çenesini kaldırdı. "Bu gece söylediğin hiçbir şeyi aleyhine kullanmayacağıma yemin ederim." Parmakları onun çenesini kaplayacak şekilde açıldı, başparmağı alt dudağının üzerinde kaydı. "Sadece şunu söyleyeceğim. Geçmişte seks sırasındaki tüm bu saçmalıkları düşünecek vaktin olduysa, neden boşta kaldığını tamamen anlıyorum.

Ellerinden biri Wes'in göğsünü yumuşattı ve Wes inleyerek tuttu. "Aklımı sileceğini mi ima ediyorsun?" -parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı- "tüm bu dikkat dağıtıcı düşüncelerden?"

"Sana açıkça söylüyorum, Bethany. . ." Ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi ve onun düzensiz nefesini dilinde tattı. "Seni düşünemeyecek kadar meşgul ederim."

Karnını daha güvenli bir şekilde kucağına bastırdı. "Seksin masadan kalkması çok kötü." "Düğünler sayılmaz." Uyarıldığını hissetmesine izin vermek için kalçalarını eğdi, sıyrılıyordu.

alt dudağını dişleriyle aynı anda. "Bunu herkes biliyor."

Başı geriye düştü ve adam dudaklarını yavaşça boynunun pürüzsüz sütununa doğru sürükledi, çenesini serbest bırakarak onu vücuduna sımsıkı yaklaştırdı. Kahretsin, o sertti. Uzaktan mikrofon geri bildirimi duydu, grup kötü bir nota tutturdu ve o kadar azgın olduğunu varsaydı ki tüm kahrolası grup bundan etkileniyordu. Kimse buraya geri gelmiyordu. İnşallah kimse onları aramaya gelmez. Bethany ile bir daha böyle bir şansı olup olmayacağını kim bilebilirdi?

Wes. . "

Onları daha şimdiden gölgelerin içine doğru yürütüyordu. "Biliyorum canım." Wes, sana ihtiyacım var.

"Lanet olası. Bunu söylediğini duymak için can atıyorum." Hâlâ hareket halinde olan elleri elbisesinin eteğini buldu ve beline kadar kaldırdı ve açgözlülükle poposunu avuçlayabilmesi için orada büzülmüş halde bıraktı. "Sert ve hızlı mı bebeğim? İhtiyacın olan şey bu mu?

"Zor ve... ne?" Onu itti. Tanrı aşkına, Wes. Sana seks için ihtiyacım olduğunu kastetmedim. Hayatını toparla."

Bethany'nin nihayet ona yeşil ışık yakmadığını anlayana kadar tam beş sayı geçti. Hüsrân ve kemerin altındaki bir sürü zonklama, tonunu garanti edilenden daha keskin yaptı. "Başka ne için bana ihtiyacın var?"

Bethany dirseğinden tutup onu partiye doğru sürüklemeye başladığında, sözleri hâlâ havada asılıydı. Kristin. Böyle bir şeyi yapmaya çalışacağını biliyordum. Onu durdurumama yardım etmelisin."

"Durmak . . . Stephen'ın karısı mı? Ne yap? Bethany, beni hemen oraya getirirsen, bu ereksiyonla birinin gözünü oyacağım.

Onu duymuyordu. "Kayınbiraderim delirmiş. Ve hamile. Aylardır hamile ve Stephen'a söylemedi. Grubun toplandığı yeri işaret etti ve gerçekten Kristin mikrofonu grup liderinin elinden almaya çalışıyordu. "Hamileliği şimdi ve burada ilan edecek kaçık."

"Başka birinin düğününde mi?" Durumun aciliyeti, sonunda yanındaki kadına olan ihtiyacının delinmesine neden oldu. Biraz. Tamam, zar zor. "Bu oldukça karışık."

"Evet öyle. Teşekkür ederim." Sineğinin arkasındaki kabarıklığa baktı ve dudağını çiğnedi. "Şu şeyi kontrol altına alabilir misin?"

"Bu bir köpek yavrusu değil, Bethany," dedi dişlerinin arasından.

"Üzgünüm." Bu durumun tek kurtarıcı lütfu, görüldüğü gerçeğiydi.

etkilendi, bakışları sürekli suç mahalline döndü. "Yardım edebilir miyim?"

"Yaptığın şeyin bu olduğunu sanıyordum." Bir elini yüzünün aşağısına indirdi. "İtibarımızı, bizi ahmak gibi göstermek için çektikleri her şeyi manipüle edebilen realite programı editörlerinin ellerine veriyorsunuz. Bunu düşüneneğim. Sorunu bir an önce halletmeli."

"Sanki bir ahmak gibi görünmek için yardıma ihtiyacın varmış gibi," diye karşılık verdi. "Ve benbiliyordun!"

Yanaklarına koyduğu güzel kızarıklığın yerini sinirli bir kırmızı aldı ve keşke çenesini kapalı tutsaydım dedi. Gaflet suçlayın. Daha fazla mikrofon geri bildirimi durdukları yere ulaştı ve Wes içini çekti. "Yardıma mı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Seçeneklerle tam olarak aynı hizada değilim." Çenesine vurdu. Kristin'i alacağım. Dikkat dağıtmaya neden oluyorsunuz." Onun -nihayet- yatışmakta olan ereksiyonunu işaret etti. "Onu kullanmadan bir oyalama lütfen. Kristin'in dördüz sahibi olduğunu duyurmasını tercih ederim."

Wes kendini ayarlarken ona göz kırptı. "Şimdi kim kime sahip çıkıyor?"

Pink boynuna tırmandı, gözleri onun hareketlerini takip ediyordu. "Kapa çenenin."

Güldü ve yan yana dans pistine doğru yürümeye başladılar. "Gerçekten dördüz mü yaşıyor?"

"Muhtemelen. Sadece gösteriş yapmak için." Omuzlarını dikleştirdi. "Beni hayal kırıklığına uğratma Wes. Sana güveniyorum."

Dans pistinin kenarında yollarını ayırmadan hemen önce, Wes elini tuttu ve kulağının yanında konuşmak için eğildi. "Bu gece çok güzel görünüyorsun, belki kimse sana söylememiştir."

Onu çenesi yerde, ayakta bıraktı ve aralarında Let's Color, Faded Calf Tattoo, Green Bean Güveç ve *YabancıZil* sesi.

"Siz hanımlar yeğenime ne yaptınız?" Ona Laura'nın Georgie ile dans ederken bir görüntüsünü vermek için kenara çekildiler. Gülüşü başını çevirdi ve ona coşkuyla el sallayarak boğazında şüpheli bir çekişme yarattı. "Pekala hanımlar. Onlara paraları için bir şans verecek miyiz, vermeyecek miyiz?"

Wes, Soluk Buzağı Dövmesini kendi zevkine göre döndürdü ve ardından Bethany'nin dans pistindeki ilerlemesini kontrol etme fırsatı buldu. Kral. Baldızını mikrofon kablosuyla boğmaya hazır görünüyordu ama Rosie de olaya karışmıştı ve öfkeli hamile kadına biraz mantıklı konuşuyor gibi görünüyordu. Pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmeye çalışan Wes, Soluk Buzağı Dövmesini bir kez daha döndürdü, ardından kadın dönerken aynı anda birden fazla görev yaptı ve yere düştü.

Yabancı Zil sesi bir daldırma içine geri. Beklendiği gibi maskaralıkları çok dikkat çekiyordu, Bethany'ninki bile - ve Bethany ona küçük, gizli, minnet dolu bir gülümseme gönderdi ki, kahretsin... . koridorda yine bir gelinlikle yürümesini düşünmesini sağladı.

Wes tam üçüncü bir bayanı dansa katmak üzereydi ve dramayı gerçekten hızlandırmak üzereydi ki, dramadan açıkça habersiz olan Travis, mikrofonu grup liderinin elinden gelişigüzel bir şekilde çekerek günü kurtardı. "Affedersiniz millet. Bir duyurum var." Konuklara gülümsedi, Kristin'in altmış metre ötede ona kaşlarını çatıldığını ilk kez fark etmiş gibiydi. "Şey. . . ben mi . "

"Hayır!" dedi Bethany neşeyle. "Devam etmek. Duyurunuzu yapın."

Bethany, topuklarına basmaya çalışan Kristin'e kolunu doladı ve ona gözden kaybolması için eşlik etti.

"Tamam aşkım." Kendine güveni yerine gelen Travis, bir bardak bira kaldırdı. "Sadece karıma kadeh kaldırmak istiyorum." Durdu, soğukkanlılığı yeniden kaybordu, gözleri parladı. "Vay. Bunu ilk kez söyleme fırsatım oldu. Karım, Georgette Castle." Arka bahçedeki ağaçların hışırdayan rüzgarından başka bir ses duyulmuyordu. "Bugün beni yaşayan en mutlu adam yaptın. Ve tek bir şeye ihtiyacın olmadığını biliyorum. Artık sana sahip olduğum için ben de bilmiyorum. Ama sana dünyadaki her şeyi vermeyi istemekten kendimi alamıyorum, bu yüzden bana katlan. Tamam aşkım? Kemerini bağla bebeğim, çünkü İtalya'ya gidiyoruz. Bu akşam. Bavullarınız çoktan toplandı."

Bir nefes sesi yükseldi, ardından yüksek bir tezahürat geldi.

İlgi odağı dışında bir yerde, Kristin sefil bir şekilde feryat etti.

Wes güldü. Birkaç dakika sonra, Bethany dans pistinin karşısında onunla göz göze geldi. Bazıları onun tarafında isteksizce diyebilir, yavaşça, kutlama yapanların ortasında buluşarak birbirlerine geri döndüler. Dans etmeyen sadece onlardı ama gözlerinde dans etmeye yetecek kadar kıvılcım vardı. Evin arkasında onunla dans ettikten, onun göğsünde nefesini bıraktığını hissettikten sonra, şimdi ona ulaşmamak neredeyse imkansızdı. Onsuz elleri boş hissederken ona dokunmak nasıl yanlış olabilirdi?

"Oyalama için teşekkürler," diye söze başladı.

Göz kırptı ve bir an için dikkatini dağıtmış gibi göründü. "İstedğin zaman."

"Bana öyle geldi ki" -çok kesin bir açıyla kollarını kavuşturdu- "hiç bir realite şovunda yer alma konusunda rahat olup olmadığını sormadım. Eğer çıkmak istersen, kesinlikle anlarım—"

"O kadar kolay korkmam."

Başını eğdi, vücudu çok hafif sarkıyordu. Rahatlama ile? "O zaman sanırım çarşamba günü görüşürüz."

"Sanırım öyle." Arkasını dönmeye başladı ama onu durdurdu. "Merhaba, Bethany?"

"Evet?"

Sözcükler midесinin tam ortasından geliyor gibiydi. "Belki fazla düşünmediğın tek şey ben olabilirim, tamam mı?"

Müzik etraflarında biraz azaldı. Wes, yüzündeki toplu ifadeye rağmen, boynunun dibindeki nabzının saatte bin mil hızla attığını görebiliyordu. Birkaç dakikalığına evin arkasındaaydılar ve o savunmasız noktalarını ona gösteriyordu ama aynı hızla, sinsi bir gülümsemeyle onları geri aldı. "Seni düşündüğümü kim söyledi?"

Wes'in kısık kahkahası onu dans pistinin diğer tarafına kadar takip etti. Kahretsin, o başka bir şeydi. Onunla tekrar aynı fikirde olma şerefine erişeceği Çarşamba gününü bekleyemezdi. Kahretsin, sadece onun yanında olmak. Onu görmek, bu sefer nasıl gıdıkladığına dair ek bilgiyle. Aynı takımda olacaklardı. Evi yenilemek için harcanan zaman için de olsa anlaşılan bir gerçek olurdu.

Port Jefferson'da kalışının sonunda ilk kez bitiş çizgisi ince bir sis tabakasıyla örtülmüştü. *Abir günyakında* aksine. Endişeyle başını sallayarak sisi temizledi ve kendisine on kez aptal diyerek yeğenini bulmaya gitti.

Dokuzuncu Bölüm

BEthany, düğünden bu yana gelen öfkeli e-posta turları aracılığıyla yapmaları tavsiye edildiği gibi Çarşamba sabahı siteye erken geldi ve sokağa park etti. Pazar günü, televizyon yapımlarının nasıl bir araya geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bugün kendini gönülsüz bir uzman olarak görüyordu.

Programa çıkmayı kabul etmiş olmasına rağmen, orada olduğunu düşünerek neredeyse paniğinden kurtulmuştu. *Mümkün değil* bir televizyon programının çekimi çok hızlı bir şekilde bir araya getirilebilir. Kesinlikle kancadan kurtulacaktı.

Görünüşe göre esnek bir bütçeye sahip motive olmuş bir yapımcıyı hafife almıştı. Pazar gecesinden bu yana, yönetmenle birlikte tam bir kamera ekibi, devam etmekte olan bir realite şovundan çekildi. *AirBn'Ballers*, Hamptons'ta çekilmek üzere ayarlanmıştı. Ogem beklemeye alındıktan sonra, mürettebat bunun yerine Port Jefferson'a gitti.

Artık garaj yolu kameralar, yapımcılar, yönetmen, ses ve ışık ekibine ayrılmıştı ve bir düzine yapım asistanından bahsetmiyorum bile - yakında orada olacakları için kahvaltısını ıssız çimlere kusmak istiyordu.

Kız kardeşinin İtalya'daki balayı için olduğu kadar heyecanlıydı ve kulağında Georgie'nin saygısız şakalaşmadığı için üzgündü. Demo gününü atlatmasına kesinlikle yardımcı olurdu.

Bir evin içinin yıkılması sırasında hiç orada bulunmamış gibiydi. Çocukken, babaları onları birçok kez evlerin yıkılmasına tanık olmaları için yanlarında getirmişti. Bir yetişkin olarak bile duvarların yıkıldığını, döşeme tahtalarının kaldırıldığını izlemişti. Pencerelelerden atılan veya çöp konteynırlarına taşınan enkaz görüldü. Yeniye yer açmak için eskiyi yıkmanın tarif edilemez derecede tatmin edici bir yanı vardı. Başkalarının sergilediği bu coşku duygusu, her şeyden önce kendi taklasını atmaya olan ilgisini uyandırmıştı. O zevk akışını yaşamak istiyordu.

Çok az şey ona gerilimi azalttı. Bir alçıpanın içine bir balyoz gömmek, onu beş dakika boyunca ne olacağını düşünemeyecek kadar kemiksiz ve bitkin bırakır mıydı? Tanrım, öyle umuyordu. Yerinde duramadığı için endişelenmeye başlamıştı. Normal miydi? Çabalarından herhangi birinden memnun olmama veya başarılarından tatmin olma konusundaki bu tamamen başarısızlık?

Wes'e söylediğinde yalan söylemiyordu. *çok fazladüğünde*. Zayıf bir an olmuştu, başka bir şey değil. . . ifşaatlarını kendisine karşı kullanmayacağına güvenmesine rağmen. Ona neden bu kadar güvendiğinden emin değildi.

sadece kaya gibi sağlamdı.

Bethany dikiz aynasında onun düşünceli kaşlarını çattığını gördü ve silkindi.

Son konuk Pazar gecesi gittiğinden beri, ailesinin arka bahçesini temizliyor, yemek şirketi ekipmanlarını iade ediyor, hediyeleri topluyor ve Floransa'dan döndüklerinde açabilmeleri için Georgie ve Travis'in oturma odasında olduğu gibi düzenli bırakıyordu.

Umut her zaman olduğu gibi herkes düğünden mutlu ve yüklü ayrılmıştı. O halde neden mükemmel olmayan bir şey için her anı ayırmaya çalışarak son iki gecedir uyanık yatmıştı? Yemek artığı vardı. Bu, insanların bundan hoşlanmadığı anlamına mı geliyordu? Bir vestiyer vermeli miydi? Lanet olası bir vestiyer kontrolünü neden düşünmemişti? Artık sandalyelerin arkalıklarına asılan o ceketler, sonsuza kadar fotoğraf bombası olarak kalacaktı. İnsanlar düğünü böyle hatırlardı, değil mi?

Tersine, Bethany düğünü düşündüğünde, kış yanağının Wes'in eline ne kadar sığabileceğini hatırlayacaktı. İçinde olduğu gibi, her şey. Kışını daha önce hiç bu kadar otoriter bir şekilde tutmamıştı ve neden bu konuda biraz daha öfke çıkarmıyordu? Elbisesini kaldırdı ve iki avuç aldı ve sadece en ufak bir tahrişi kaldırabilirdi. Onda kesinlikle yanlış olan bir şeyler vardı. Uyku eksikliğiydi. Kesinlikle.

Bundan kesinlikle hoşlanmamıştı.

Ya da hamstringini gerene kadar bunu düşünerek vibratörünü kamburlaştırdı.

Bethany sürücü tarafındaki makyaj aynasını açtı ve serçe parmağının ucuyla gözünün altındaki karıştırılmamış kapaticıyı düzeltti. Arkasında çakılların çıtırtısını duyunca hareketleri durdu, heyecanı durduramadan karnına sıçradı. Gelen Wes olurdu ama onu karşılamak için dışarı çıkmazdı. Hayır, kötü fikirlerden uzak olduğu bir yerde arabasında kilitli kalırdı.

Bethany at kuyruğunu sıkıp arabadan inmeden önce ancak ona kadar sayabildi. Wes ve onun çamurlu kamyonu yerine, şoförüyle birlikte siyah bir şehir arabasına yaslanmış çok çekici bir adam görünce duraksadı. James Marsden benzeri, cep telefonunun ekranındaki bir şeye gülüyordu, ayak bileklerini umursamaz bir şekilde kavuşturmuştu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Adam başını telefonundan kaldırmaya isteksiz görünüyordu, ama sonunda yaptı ve çifte çekim yaptı. "Ah." Belediye arabasından indi. "Selamlar. Benim yerime başka bir ev sahibi mi getirdiler?"

Bethany kaşlarını çattı. "Üzgünüm?"

"Eh, sen ev sahibi olamazsın." Tokalaşmak için elini uzattı, kaydı.

yumuşak bir şekilde onunkeye giriyor, tutuyor. "Bu yüzle, seni öne ve merkez yerine arka plana koyarlarsa işlerinde kötü olurlar."

Vay. Bethany, bu sözün daha önce üzerinde çalışmış olabileceğini kabul etmekten utanıyordu. Bu adam onun her zamanki tipiydi, canımı yakıyordu. Kusursuz bir tarza sahip erkeklere yönelme eğilimindeydi. Ücretsiz erkekler. Sürekli olarak en kötü özelliklerini ortaya koymaktansa, onun en iyi yanlarını gören ve bunu işaret eden erkekler, tanıdığı belli biri gibiydi.

Bu gece çok güzel görünüyorsun, belki kimse sana söylememiştir.

Wes'in düğünde ona o sözleri aceleyle ve garip bir şekilde zamanlamayla söylediğini hatırladığında midesine sıcaklık doldu. Bu adamın övgüsü onu tamamen soğuk bırakırken, Wes'in iltifatları neden ondan fiziksel bir tepki aldı? bilmiyordu. Ama ara treni hareket etti.

"Aslında ev sahibi benim." Bethany elini sıkıca sıktı ve bıraktı. "Ve sen?"

"Slade Hogan." Gülümsediğinde dişleri onu neredeyse kör ediyordu. "Yalan söyleyemem, erken gelmek için bugünü seçtiğim için memnunum. Bu neredeyse hiç olmuyor."

"Deli."

Şaka yapmamış olmasına rağmen güldü. "Muhtemelen beni tanıyorsundur. *Çılgın Verandalar*? İki sezon sürdü."

"Ah, doğru." O yapmadı. "Tanıdık görüldüğünü düşündüm."

"Bunu çok anlıyorum." Gözlerini kısarak onun yanından eve doğru baktı. "Ah, ekibin bunu iki buçuk haftada bitirebileceğini gerçekten düşünüyorlar mı?"

"Affedersin?" Bethany gözlerini kırptırdı. "İki buçuk hafta mı?"

Slade omuz silkti. "Sözleşmemin süresi bu. Şovun hayati bir parçası olduğum için—"

"Üç gün önce havadayken yarattıkları gösteri mi?"

"Evet." Durdu ve hakarete uğrayıp uğramadığına karar verir gibi onu inceledi. "Her neyse, menajerim bana bu özel film ekibinin filmin yapımına devam etmesi gerektiğini söyledi. *AirBn'Ballers* üç hafta içinde, yani bu pilotu çekmek için sıkı bir son tarih var. Endişelenme, yetenekli bir ekibin olduğundan eminim."

"Elbette yaparım."

Yaklaşan bir motorun sesi ikisinin de kafasını çevirdi ve Bethany neredeyse gülecekti. Tabii ki Wes o anı ayağa kaldırmak için kullandı. Alışılmadık ustabaşı, atından inen bir silahşorun bütün özgüveniyle kamyonundan indi. Kovboy şapkasının kenarının altından Bethany ve Slade'e baktı, parmaklarını kot pantolonunun halkalarına soktu ve uzun bacaklı yürüyüşüyle garaj yolunu geçti. "Sabah."

"Günaydın," diye yanıtladı Bethany, yanıt verdiği için hormonlarını azarlayarak.

yeni tıraş edilmiş çenesini, saçlarının ıslak uçlarını görünce. Sabah esintisi, uzun kollu, boya sıçramış gömleğini vücuduna yapıştırdı ve televizyon için eski, lekeli bir gömlekle filme gelmesi onu gerçekten kızdırmış olmalıydı. Ama olmadı. Onu yaptı. . . onu gördüğüme sevindim. Bazı sebeplerden dolayı. Ateşli şov sunucusunu gördüğüne olduğundan çok daha memnundu. "Bu Slade Hogan," dedi Wes ödeştiğinde adamı tanıştıtararak. "Gösteriye ev sahipliği yapacak."

Wes, Bethany'ye bir kaşını kaldırdı.

Bir tanesini geri kaldırdı. *Onun adına gülmeye cüret etme.*

Wes dedi.

Adamlar sallandığında Slade'in ürktüğüne şüphe yoktu. "Dahil olmayı mı planlıyorsun?" Wes, Slade'e sordu.

"Ben?" Slade güldü. "HAYIR. Ben sadece promosyon amaçlı bir çekiç tutuyorum." Bethany'nin gülmesini bekliyor gibiydi, bu yüzden Bethany, Wes'in yaratmaya çalıştığı garipliği dengelemek umuduyla onu mecbur etti. Hostes zihniyeti istediği zaman gelip gitmezdi ve Slade'i rahatsız etmenin bir anlamı yoktu. Özellikle de birbirlerine yapışmış gibi göründüklerinde iki haftadan fazla bir süredir şirket.

Wes, Bethany'ye doğru bir adım atarak, "Seni meşgul edecek bir şeyler bulacağına eminim," dedi. "Başka bir şey, yani."

Sessizlik çöktü, adamlar birbirlerine dik dik baktılar.

"Pek çok fotoğraf çekileceğinden eminim," dedi Bethany, Wes'in kolundan tutup onu hurda bahçeye çekerek hiç vakit kaybetmeden. "Seninle konuşabilir miyim?"

Hâlâ Slade'e bakıyordu. "Tabii canım."

"Sorun değil. Devam etmek." Slade'in sesi öncekinden daha gergindi. "Yapmam gereken milyonlarca görüşme var."

"Devam etsen iyi olur," dedi Wes, şapkasının kenarını aşağı çekerek. "Slayt."

Sırtı ev sahibine dönük olan Bethany, çileden çıkmış on iki yaşındaki bir çocuk gibi gözlerini devirdi. İzlenmediklerinden emin olmak için omzunun üzerinden bir bakış attı ve ardından parmağını Wes'in göğsüne soktu. "Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim. Ben senin çığneme oyuncağın değilim. Biz karışmadık ve bu nedenle diğer erkeklere geri çekilmelerini söyleme izniniz yok. Bu kararı ben veririm! Ben!"

Wes homurdandı. "Sana bir iyilik yaptım. Elleri bu kadar yumuşak olan herhangi bir adam sadece nemlendiricinizi çalar."

Gülme dürtüsü cidden rahatsız ediciydi. Senden bana bir iyilik yapmanı istemedim, kovboy.

"Aha! Yani bunun bir iyilik olduğunu kabul ediyorsun?"

"Hayır, değilim," diye açıkladı. "Hiçbir şeyi kabul etmiyorum."

Wes tam beş saniye boyunca onu sessizce inceledi. "Hammer Promo Guy ile gerçekten ilgileniyor musun, Bethany?"

O değildi. Aslında, acı verici bir şekilde ilgisizdi. En azından söylemek gerekirse endişe vericiydi. Normalde, hâlâ Slade gibi bir adam üzerinde çekici bir şekilde çalışıyor olurdu. Bunun yerine Wes ile tartışıyordu. Tekrar. Nasıl buraya gelmeye devam etti? Ve neden bundan kaçınmak için daha fazlasını yapmıyordu?

"Buna cevap vermek zorunda değilim," diye fısıldadı. "Ama ilgilendiğime karar verirsem, sorun olmaz. İzinliyim."

Çenesi büküldü. "Diyelim ki sunucu Slade'in kadın versiyonuydu. Saçımı savurmamı ve flörtleşmemi izlemek senin için sorun olmaz mı?"

Bethany gülümsemeye çalıştı. "Aslında, saçlarını savurmanı izlemek için iyi para verirdim. Film çekebilir miyim?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı. "Soruya cevap ver."

Kendini arabasını garaj yoluna çekerken, Wes'i yüzü olmayan, parıldayan gözleri ve Wrangler ganimet havası olan bir kadına hamleler yaparken bulduğunu hayal etti. Midesinin astarı aside dönüştü. "Saçımı sallamıyordum," diye şakıdı, kendi tepkisine hazırlıksız yakalanmıştı.

Wes yaklaştı ve parmakları birbirine değdi. "Beğenmediğini kabul et."

Bethany'nin başını sallaması biraz fazla güçlüydü.

İfadesine biraz sıcaklık katacak kadar. "Düğünde bana seks hayatınla ilgili anlattıkların. . . Sana karşı kullanmayacağıma söz verdiğimi biliyorum, bu yüzden bunun tamamen alakasız."

Homurdandı. "Karşı koyamayacağımı biliyordum."

Haydi ama. Burada sadece ikimiz duruyoruz, diye mırıldandı, işaret parmaklarını birbirine dolayarak. "Böyle adamlarla çıkıyorsan, rahatlayıp her şeyi düşünmeyi bırakamaman beni şaşırtmadı. Senin için düşünmenin hiçbirini yapmıyorlar."

Tanrı yardımcısı olsun, aslında onun mantığını duymak istiyordu çünkü alabileceği tüm tavsiyelere ihtiyacı vardı. Bir zamanlar kendisi kadar azimli ve başarılı birini bulmak için mükemmel bir planı vardı. Bu plan işe yaramamıştı. Şimdi, o biraz... . . vazgeçmek Öyleyse başka birinin fikrini dikkate almak neye zarar verir? Wes bile mi? Konuşmasını isteyerek dinlediğini bilmesine izin vermeyeceğinden değil. "Seks ve ilişkiler konusunda uzman olduğunu bilmiyordum."

"Değilim. Ama Slade'in de çuvaldayken gereğinden fazla düşüneceğini tahmin ediyorum." Teksas aksanını belirgin bir şekilde Hollywood bin yıllık aksanıyla değiştirdi. "Son Instagram paylaşımım neden sadece dört bin beğeni aldı? Ayak parmağı ağda randevumu almayı hatırladım mı? Bir yan kısmı denemeli miyim?"

Bethany güldü ve göğsüne bir hafiflik doldu. Oldu . . . Yapamasa bile normalde onu strese sokan şeylere gülmek güzel

bu bir alışkanlık. Beklemek. Ne zamandır el eleydiler? Açıkta mı? "Erkekler senin gibi erkeksi olmak için boğalara binmek zorunda değil..."

Biraz geri çekildi, yüz hatlarında eğlence yazılıydı. "Boğalara bindiğimi nereden bildin?"

"BEN . . ." Panikle elini çekip cebine soktu. "Bu vahşi bir bıçaktı. Sadece bir örnek."

"Hayır, değildi." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Instagram'dan bahsetmişken, biraz siber takip yapıyorsun, değil mi bebeğim?"

Bethany bir adım geri attı ama o takip etti. "Zorlu. Ben sadece ustabaşımın internette iştah açıcı bir varlığı olduğundan emin olmak istedim."

"Ve?" Göz kırptı. "Tadını çıkardın mı?"

"Kapa çeneni."

Bileğini yakalayıp yakınına çekti, sanki hız trenindeymiş gibi midesini alt üst etti. "Seninkine de baktım." Devam etmeden önce bunu işleme şansı yoktu. "Ustabaşın olarak anılmak hoşuma gidiyor," diye düşündü. "Güzel bir yüzüğü var."

"Özellikle de genellikle sana hitap ettiğim kişiyle karşılaştırıldığında."

"Gerçek. Dickhead'den kesin bir gelişme. Başparmağı, bileğindeki nabzın üzerinde gezindi. "Bana onunla ilgilenmediğini söyle, Bethany."

Sağduyusu üzerindeki tutumu kaymış. "Onunla ilgilenmiyorum," diye mırıldandı, onun gözlerindeki muzaffer parıltıya başını sallayarak. "Ancak . . . Wes, anlamıyorum. . . Bu. Kalıcı olarak şehirde değilsin. Bir kaçamakla ilgilenmiyorum - ilgilensem bile, akıllıca denklemden seksi çıkardın -"

"Hayatımın en büyük pişmanlığı."

"Evet, oldukça dar görüşlüsün."

"Bu işi sadece seninle yatma şansımı artırmak için almadığımı öğrendiğinde, denkleme seksi geri getireceğim."

"Ben-" diyecekti neredeyse**bunu şimdi biliyorum**. Tam bir moron gibi. "Bu yine de erkeklik aramı bitirmem için bana ilham vermez."

Bakışlarını tişörtünün yakasından ayırmayan Wes, ağzının kenarını yaladı. "Kendine şunu söylemeye devam et." Onu bir an için düşündü - bu sefer boynunun üstünden. "Tüm sorularına cevabım yok. Aramızda neler olup bittiğini de tanımlayamıyorum. Ama belki de tam olarak ihtiyacın olan şey budur.

Ah Tanrım. Ne zaman kurtarılabilir olduğunu düşünmeye başlasam, o kadar aptalca bir şey söylüyorsun ki, keşke bir zaman makinesi olsun da geri dönebilsem ve onu bir daha asla duyabilsem." Yüzüne vurmak için parmak uçlarında yükseldi. "Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme."

"Bunun yerine göstermemi ister misin?"

İsterim. Ama bunu bilmesine izin verme. "Demek istediğim." Boynunu ortaya çıkarmak için başını eğdi. De olduğu gibi,*Bak, kazara boynum burada*. "Buna nasıl cevap verebilirim ki

Bir gösterinin neleri içerebileceği hakkında hiçbir fikrim yok?"

Dudakları nabzının hemen üzerinde durakladı. "Yaklaş, sana göstereyim."

"İyi. Sırf doğru bir resim çizebilmek için," diye başardı, sadece Wes'in erişebildiği yerlerde ısı pompalanmaya başladı. Dikkatli bir şekilde, ayak parmakları onu yüzüne doğru bir inç daha yukarı itti.

Wes kıkırdayarak ağzını onun boynuna kalan mesafe kadar sarkıttı, kıvrımı takip etti -hafifçe, çok hafif- ve kulağının yanında durdu. Bu iyiydi.*Fazlaidi*. "O boğaların beni başından savması uzun zaman aldı bebeğim. Yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Öğrenemeyeceğiz," diye nefes aldı, meme uçları cıvata gibi geriliyor ve sesini yalancı gibi çıkarıyordu. "Bu arada, bu tür konuşmalar buraya sevişmek için geldiğine dair inancımı pek sarsmıyor."

"Onu aynı şekilde seviyorsun," diye tısladı onun ağzına. "Neden kötü bir fikir olduğumu hatırlamaya çalışıyormuşsun gibi, gözlerinin tamamen odaklanmamasını sevdiğim gibi."

"Merhaba millet!" Bir kamera ekibi garaj yolunda yürüyordu, Justine bir kulaklık ve bir panoyla önden gidiyordu. göründüler. . . yuvarlamak. Onu ve Wes'i dudak kilidine yakın bir şekilde filme almak gibi. "Bu çekimin büyük ikramiye olacağını hissetmiştim," diye seslendi Justine, panosunu sallayarak. "Lütfen beni haklı çıkarmaya devam et."

Bethany, Wes'ten geriye doğru bir hamle yaptı. "Sadece planları tartışıyorduk!" Wes kamerayı onaylamadan gülümsedi. "Söyleyeceğim."

Onuncu

Bölüm Bethany, Wes ile omuz omuza durdu.

İkisi de, tanıtımını iki kamera, bir boom mikrofon operatörü ve bir ışıklandırma ekibi önünde kaydeden animasyonlu bir Slade'in arkasına yerleştirilmişti. Kameralar çalışmaya başlar başlamaz, huysuz primadonnadan şakacı inşaat gurusuna ne kadar çabuk geçtiğine tanık olmak çılgıncaydı. Muhtemelen bir bilgi istemini okumasına yardımcı oldu.

"Selamlar, Kendin Yap bağımlıları,*Hareket çekmek*- aile üyelerinin iki farklı evi çevirdiği ve en üst düzeyde övünme hakları için yarıştığı, drama destekli yeni bir yarışma programı. En iyi kim çevirdi? Size Port Jefferson, Long Island'dan geliyoruz ve oğlum ah oğlum, size bir ikramımız var mı? "İkram" kelimesi onu zorluyor olsa da, çünkü ilk öne çıkan mülkümüz, açıkçası, eski ihtişamına kavuştuğunu görmekten zevk aldığım en kötü ev. Senin burada yapmayı planladığın da tam olarak bu, değil mi Bethany?"

Kamera ona doğru döndü ve Bethany'nin kalbi boğazını tıkayana kadar güm güm atmaya başladı. Justine'e baktı ama yapımcı sadece cesaret verici bir parmak hareketi yaptı.

"Bir . . ." *Hadi. Birlikte Çek.* Kendini bu karmaşaya bulaştırmıştı; en azından yapabileceği, yapana kadar numara yapmaktı. Ve Tanrı biliyor ya, işi bilmesi için yeterince sık birlikteymiş numarası yapıyordu.

Ancak bu kez bahisler çok daha yüksekti. Bir parti planlamıyor ya da mükemmel kıyafeti tasarlamıyordu. Hatta bir randevuya çıkmak ve kendisinin gerçekte var olduğundan çok daha birlikte bir versiyonunu temsil etmeye çalışmak. Duvarlarında -gerçek ve mecazi anlamda- bir çatlak oluşursa bunu saklayamazdı.

Parlak bir şekilde gülümsedi. "Evet, plan bu!"

"Fantastik!" Slade sağa kaydı. "Peki bugün burada kiminlesin?" "Bu benim ustabaşım, Wes. O..."

"Evdekiler, işlerin daha da ilginçleştiği yer burası. Gördün mü, Bethany kasabanın öbür ucunda bir evi deviren kendi kardeşi Stephen'a karşı yarışıyor. Wes burada onun eski mürettebat üyesi. Ooooh, bebeğim, işler ilginçleşecek. Bunu kaçırmak istemezsin. Bu aile draması için bizi izlemeye devam edin.*Hareket çekmek.* Sıradaki: demo."

"Kesmek!" yönetmeni aradı. "Önceki çekimlerimizi aldık mı? İçeride ve dışarıda?" "Yine de ustayı almam gerekiyor!" arkasından seslenen bedensiz bir ses

kör edici ışıklar "Arka bahçe de. Bize on ver."

"Harika." Justine panosuna bazı notlar aldı. "Karşı karşıya geçmeliyiz

Stephen'ın tanıtımı için kasaba, o yüzden iyi bir demo çekimi yapalım. Ondan sonra, Wes ve Bethany ile hem birlikte hem de ayrı bazı bireysel kamera röportajlarına ihtiyacımız var. Tepkilerinizi almak için bunu sık sık yapacağız.”

"Neye?" Wes bilmek istedi.

"Her şeye. İnşaatın ilerlemesi, mürettebat arasında gerginlik. . ” Justine etrafına bakındı. "Ekibinizden bahsetmişken, var mı?"

"Biz olacağız, hanımefendi."

Bethany gözlerini ışıktan korudu ve iki kıdemli vatandaş görüş alanına girene kadar eğildi. Birinin gömleğinin yakasına sıkıştırılmış bir çift hileci gözlüğü vardı; diğeri bir serseri bacağını ovuşturuyor gibiydi.

Dolandırıcı Gözlük ona el salladı ve yanlılıkla arkadaşına başıboş bir dirseğiyle vurdu. Bu da onların birbirlerine kızmalarına neden oldu. Cheater Glass, "Televizyona çıkacağımızı bilmiyordum" dedi. "Bir şey taşımam gerekmeyecek, değil mi? Sırtım eskisi gibi değil."

Bethany dişlerini gıcırdatarak Wes'e baktı. "Onları nereden buldun?"

Göz teması kurmaktan kaçındı. "Hırdavat dükkanı."

Baktı.

"Bir sistem var," dedi kısaca. "Anlamak niyetinde değilsin." "Ve bunun için

Tanrı'ya şükürler olsun."

Justine, kafası panosuna gömülmüş halde ona yaklaştı. "Sağ. Yardımcı olması için bazı stajyerler getireceğiz. . . senin etini çıkarınanılmazmürettebat. Alaycılığımıza dikkat et.

Bethany'nin yüzüne sıcaklık bastı. Operasyon zaten çatlaklar gösteriyordu, yanioonları gösteriyordu.*Zaten oluyor.*"Bundan memnun oluruz, teşekkürler."

Justine gemiyi yuvarlamakla ilgili bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı.*Huysuz Yaşlı Adamlar*bir üçlemede franchise. Wes onu Cheater Glass ve Bum Leg ile tanıştırmadan önce, üniversite çağındaki yapım asistanlarından biri ona bir balyozla yaklaştı. "Bayan Castle, benimle gelebilir misiniz lütfen? Önce yıkmayı planladığınız duvardaki aydınlatmayı kontrol etmek istiyoruz."

Ağır aleti kabul etti. "Sağ. Hangi duvar bu?" Genç adam

gözlerini kırıştırdı. "Bir başlangıç noktanız yok mu?"

Ah, ben mi? Bir başlangıç noktam var. Elbette." Bethany bir daire çizerek döndü, balyoz baldır kasından sekti. "Şu?" Göz ucuyla Wes'e danışarak sudan zarar görmüş oturma odası duvarını işaret etti. Adam ona belli belirsiz bir baş selamı verdiğinde, tuttuğu nefesini bıraktı. "Evet o."

"Harika."

PA, mobil aydınlatma ekibine çoktan el işaretleri göndererek gitti.

"Yani bu çekici duvara mı gömmem gerekiyor?" Wes'e fısıldadı. "Sadece . . . Ortallığı birbirine katmak? Kesin bir bilim yok mu?"

"Bu özel duvar için değil, hayır. Sıhhi tesisat veya gaz hattı yok - geçen hafta geldim ve onları işaretledim. Sprey boyayla boyanmış turuncuyu işaret etti.Şimdiye kadar fark etmeyi ihmal ettiği mutfakta ve yemek odasında. "Üç taşıyıcı duvarımız var: biri oturma odasında, biri arka yatak odasında ve diğeri koridorda, ama geldiğimizde o köprüyü geçeceğiz."

Yük taşıyıcı duvarlar? Gaz hatları? Wes burada olmasaydı, ilk gün yangın çıkarabilir veya çatıyı çökertebilirdi. Bu sürecin yayınlanmasını kabul ederken ne düşünüyordu? Bu takla atarken ne düşünüyordu ki? Bethany kontrolden çıkmış paniğini yendi ve buraya ve şimdiye odaklanmaya çalıştı. "Tamam aşkım. Ya duvara çarparsam ve duvar çatlamazsa?"

"Bethany, o duvara bir lastik bant vursan muhtemelen yeğenimi kurabiye çalmakla suçladığımda yeğenimden daha çabuk çökerdi."

Hala . . . "Belki de duvarın demosunu yapmalısın."

Wes döndü, insanlarla dolu odaya sırtını verdi ve onun görüşünü engelledi. Kirlenmek istedin, Bethany. Kendi projenize liderlik edin. Bu yüzden buradayız. Artık başlama zamanı geldiğine göre sahne korkunuz mu var? Bunu silkeleyin."

Sert ve takla atan kovboy için söylemesi daha kolay. Hiç kimse onun hayatını tek bir yanlış adım atmadan atlatmasını beklemiyordu. İnsanların ondan beklentileri vardı ve o, bunları yerine getirme ihtiyacını öylece göz ardı edemezdi. "Bunu yapmaya karar verdiğimde . . . Bu kadar çok insanın beni kirli görmesini beklemiyordum.

"Buraya bak, hayatım. Stephen'la rekabet etmeye karar veren sensin.

Bu realite-şov saçmalığı senin suçun."

Isı ensesine kadar yükseldi. "Bana bunu hatırlatmak için gerçekten iyi bir zaman gibi mi görünüyor?"

Tereddüt etmeden, "Aslında mükemmel zaman," dedi. "O çekici salladığında biraz kızmaktan zarar gelmez."

Bethany başını yana eğdi. "Beni bu yüzden kızdırdın, değil mi?" Bekledi ama o hiçbir şey söylemedi. Georgie ve Travis'in prova yemeğinde ben duygulanırken sen de aynı şeyi yaptın. Gözyaşım akmayı bırakana kadar beni rahatsız etti—"

"Eğlenceli olduğu için seni rahatsız ediyorum," dedi kıkırdayarak. "Başka bir sebep yok."

Wes'in tuhaf ses tonuna gözlerini kısıtı. Onun alaylarının zamanlamasında daha fazlası olabileceğine inandığı için neredeyse gergin görünüyordu. Ancak Wes'in tepkisini derinlemesine analiz edecek zaman yoktu çünkü yönetmen onları ilk gidecekleri olarak belirledikleri duvarın yanında sabırsızlıkla izliyordu. "Tamam Bethany. Üretim programımız sıkı. Bunu iyi değerlendirelim."

Elinde balyoz ve gözlük yerinde, yutkundu ve içine girdi.

parlak bir şekilde aydınlatılmış alan. Kırılan mercekten, üzerinde iki düzine çift göz görebiliyordu, vücutların hareketsizliği midelerini takla attırıyordu. Bekliyorlardı. Mükemmelleştiremediği bir şeyi yaparken onu izlemek. Aman Tanrım. İki hafta boyunca test edilmemiş becerileri kullandığına tanık olacaktı. Şu andan itibaren onun bir sahtekarlık olduğunu anlayacaklardı. Eğlendirme becerileri ya da geri çekilecek mükemmel bir kıyafeti yoktu. Sadece o ve bir çekici vardı ve her hareketini kaydeden iki kamera vardı.

Müdür öksürdüğünde yüzünü duvara döndü ve kollarına balyozu kaldırmasını emretti. Ama hiçbir şey olmadı. Elleri tahta sapta titremeye başladı, ağzındaki tüm nem kayboldu. *Hasta olacağım.*

Wes, "Kameraları kapatın," dedi.

"Affedersin? Değilim."

"Kapat onları dedim." Bir varlık sırtını ısıttı. *Wes.* Avucunu kolundan aşağı kaydırıp ve kolu kavradığı elinin üzerine yerleşti. "Hey."

"Hey," diye fısıldadı.

"Sorun nedir?" saçına sordu.

Bethany bir yalan bulamıyordu. Onu dışarıda bırakan sadece duvar değildi, tüm iş buydu. Onları çevreleyen bütün ev ve bunun ne anlama geldiği. Cesaretinin bir testi. Normalde önüne geçeceğinden korktuğu için kaçınacağı bir engeldi. Tıpkı erkeklerle olan ilişkileri gibiydi. Eski erkek arkadaşları onun, onlara sattığı Mary Make It Look Effortless olmadığından şüphelenmeye başlar başlamaz, geri çekilmeye başladı. Aramalardan kaçmak, randevuları iptal etmek, ta ki onlar onu aldatarak ya da kişisel olmayan bir mesajla ayrılıncaya kadar.

Bu olduğunda neredeyse bir rahatlama oldu.

Artık keşfedilme korkusu yoktu.

Yeni bir sayfa açarak yeniden başlayabilir ve son ilişki hiç yaşanmamış gibi davranabilirdi. Ama bir ev farklıydı. Sonsuza kadardı. Çabalarının ve ne getirebileceklerinin görünür kanıtıydı. Facebook'taki durumunu değiştirerek ve bir avuç fotoğrafı temizleyerek silinemezdi.

"Bunda kötü olmaktan gerçekten korkuyorum," dedi şimdi, itirafta ağzını kontrol edemeden. "Herhangi bir konuda. Beni korkutuyor. Çok hoşlanmak."

"Harika. Yine de yap."

Bir kahkaha attı.

"İnsanlar ilk denemede her şeyde iyi olsalardı, daha iyiye giden yolculuğu takdir etmezlerdi," diye mırıldandı, parmaklarını parmak boğumlarında ileri geri hareket ettirerek. "Gerçekten neden buradasın?"

Dudaklarını ıslattı. "Çünkü yapabileceğimi kanıtlamak istiyorum. . . Bir şeyleri güzelleştirmekten daha fazlasını yapıp yapamayacağımı bilmek istiyorum. Kendi şeridimde kalmak için fazla rahat olmaya başladım

Ve . . . Artık hiçbir zaman başarma duygusuna kapılmıyorum. Her şey her zaman daha iyi olabilirdi. Her zaman. Belki zorlarsam ve daha sert bir şey yaparsam. . . Tekrar hissedeceğim.”

Her nasılsa, onun düşünceli olduğunu hissedebiliyordu. Birinin yetersizlik sorunlarını birkaç saniyeliğine omuzlaması güzeldi. Her ne kadar şimdi ona bu kişisel şeyleri söylediğine kesinlikle pişman olsa da.

Bethany.

"Evet?"

"Kardeşin sürekli sıcıyor." Canlandı.

"Ne?"

"Beni duydun. Son işimizde banyo kapısının salınımını doğru ölçemediği için her açtığımızda klozetten sekerek geliyordu. Aynı iş, bodruma raylı aydınlatma koyarken neredeyse elektrik çarpyordu. Adam kuyruğuna basılmış bir kaniş gibi ciyakladı. Peki kaç takla attığını düşünüyorsun?"

"En az otuz."

"Sağ. Stephen, herkes arasında en fazla deneyime sahip olanıdır, ancak yine de ortalığı karıştırır.*Biz*bir şeyleri alt üst eder bebeğim ama bu evde yaptığın her hata düzeltilebilir, tamam mı?"

Göğsündeki baskı yavaş ama emin adımlarla azaldı. O deli miydi? . . ona inandın mı? O çok çekingendi. Çok emin. Kabullerinden hiç etkilenmiş görünmüyordu. "Tamam aşkım."

"Nişan al ve salla. Zor. Bırakın bu insanlar aşılarını yaptırsınlar, aptalca röportajlarımızı yapalım ve sonra sadece sen, ben ve iki geriatri olacağız."

Gülüştü, karnındaki gevşeme gibi onu hazırlıksız yakaladı. Yine yapmıştı. Endişelerini oklava altındaki kurabiye hamuru gibi inceltti. Bu ne kadar sık olursa, onun gelişigüzel kahramanlıklarının bir hata olduğuna o kadar az inanıyordu. Belki de sadece oydu. . . kahramanca Ara sıra. "Kulağa hoş geliyor."

"Öyle değil mi?" Şakağını o kadar hızlı öptü ki, neredeyse onun hayal gücünün bir ürünü olduğunu sandı. "Kahrolsun o duvar, hayatım."

"Artık kayıt yapabilir miyiz?" yönetmen kuru bir şekilde sordu, bir cevap beklemeden. "Üçte yuvarlanıyoruz. . . iki . . . bir."

Bethany balyozu omzuna kaldırdı, bir saniye dinlendirdi ve metali Sheetrock'a parçalamak için vücudunun her zerresini kullandı. Geniş bir şekilde açıldı ve enkaz her yere uçtu ve arkasında dev bir delik bıraktı. Mürettebat üyelerinden birkaçı ıslık çaldı ve Wes bir kahkaha patlattı. Ama kendi kafasının içindeki vahşi alkışlar yüzünden bunların hiçbirini zar zor duydu. Kalbinin hızlı temposuna uyuyordu. Onu alıp götürebileceğinden endişelenene kadar bir pervane gibi hızlandı ve hızlandı. Çapa ararken döndü ve Wes'i buldu.

aydınlatma arasında.

Döndüğünde ona genişçe gülümsüyordu ama yüzünde gördüğü her ne ise yüzünün kaymasına, Adem elmasının boğazına inip çıkmasına neden oldu. İyileşmesi anlık olmaktan çok uzaktı ama sonunda ona sarsıntılı bir şekilde başını salladı.

İçinde, Wes'in ona sarılıp sarılmayacağını görmek için güçlü -korkunç bir şekilde tasarlanmış- bir dürtü vardı, ama neyse ki, odayı dolduran ani kokuşmuş koku onu durdurdu.

"Aw, kahretsin," diye seslendi PA'lardan biri. "Duvarda ölü bir faremiz var."

"Röportajları dışarıda yapacağız. Birisi sıçanı yakalaması için bir stajyer bulsun." Herkes homurdandı ve odadan çıktı.

Bethany, Wes elinden alıp omzuna dayayana kadar balyozu hâlâ arkasında sürükleyerek insan akışını takip etti. Seksi bir Paul Bunyan gibi görünmüyor. Kesinlikle hayır.

Bethany ön kapıdan çıkmadan hemen önce döndü ve eve baktı. Duvarda bir delik açmıştı. Sadece bir. Ama takla atmaya başlarken eskisi kadar endişeli değildi ve yanında yürüyen, kameramanlara kaşlarını çatan adamın bunda çok payı olduğunu inkar edemezdi.

İyi değil. Hiç iyi değil.

Bölüm Onbir

İÇİNDE Bethany'nin molozlarla dolu zeminde çalışmasını, aralarındaki boşluğa dağılmış ahşap ve antik alçıpanı izlediler. Dün bir saatten fazla süren kamera önünde röportajların başlayıp bitmesinin ardından gelen Rat-Gate sayesinde, Project Doomsday'deki demo ile henüz yarısına gelmişlerdi.

Bethany, birbirlerinin nefes alışlarını duyabildikleri kapalı bir alanda elinden geldiğince ondan kaçıyordu. Ondan biraz da kaçındığını düşündü, o tozlu pembe yoga pantolonunun içinde salyalarını akıtmaktan kendini alamıyordu. Külot ipi neredeydi? Ellerini o dar küçük şeylerin içine kaydırıp onun popo yanaklarını tutabilecek miydi? Hoşuna gider miydi?

Ağır yıkıcı ekipman kullanırken ereksiyon olmamaya çalış, olur mu pislik?

Ayrıca, dün o duvara yattığında kalbinin bir martini gibi sarsılması ve ardından güzel yüzündeki o kontrolsüz gülümsemeyle dönmesi onu hâlâ sinirlendiriyordu. Doğrudan ona bakmış, o mutluluğu doğrudan kucağına bırakmıştı ve ardından göğüs kasları arasındaki sıkışma bir saldırı gibi yere inmişti. O da gitmemişti. Öylemiydi . . . kalıcı?

olamaz.

Bethany mutfığa gidip duvardaki kiremitleri sökmeye çalışırken onun dikkatini çekti. Bir tanesini çözemeyince ve hayal kırıklığıyla levyesiyle vurunca, adam balyozunu bıraktı, alet kutusundan metal bir takoz çıkardı ve ona katıldı. "Burada." Aletin ucunu karonun arkasına kaydırıp ve Bethany'ye levyeyi vermesi için işaret etti, Bethany de verdi. "Şimdi ona dokun. Aynen öyle." Karo yere çarptı. "Enayi hemen fırlayacak."

Ah, şey. Teşekkürler." Levyeyi geri aldı ve bir sonraki hamlede onun talimatlarını takip etti ve hareketi mükemmel bir şekilde gerçekleştirdiğinde gülümsedi. "Bunu sevdim. Temiz."

Omzunu duvara dayadı ve kızın burnundan bir toz tabakasını silme dürtüsüne karşı ısırıldı. "Dağınık bir şey sever misin?"

Bethany ona gözlerini kıstı ve o da masum bir tavırla ellerini kaldırarak sohbeti kirlletmeye çalışmadığını anlamasını sağladı. Gerçi kolayca yapabiliirdi. Ona yirmi üç yaşında bir adam bulun.*yapmadı*her şeyi sekse bağla.

Şüpheleri kaybolmuş gibiydi ve dudaklarını büzdü. "Pazar sabahı topuzumun biraz gelişigüzel olmasına izin veriyorum. Hepsi bu kadar." Başka bir kiremit çıkardı ve at kuyruğunu memnun bir şekilde savurdu. "Düzenli hiçbir şeyi sevmiyor musun ve

düzenli?"

Kahretsin, onu düşündürmeyi asla başaramadı. Beğendi. Geçmişte kadınlar, çok fazla düşünmesi gerekmediği hayatının başka bir parçasıydı. Ya onunla eve geliyorlardı ya da gelmiyorlardı. Stres yapacak ne vardı?

Bethany söz konusu olduğunda, bıraktığı her bilgiyi dosyaladığını neredeyse görebiliyordu, bu yüzden doğru şeyi söylemek istedi. Dürüst şey. Sadece duymak istediği şey değil. Zaten bunun için fazla zeki idi.

"Her gece kovboy şapka'nın tozunu alıyorum ve ben... ." İnanılmaz. Lanet olası kulaklarının uçlarının kırmızıya döndüğünü hissedebiliyordu. "Dolabımda şapka kutusunda saklıyorum." "Siz yapıyorsunuz?" Sanki onun gece ayinini tamamladığını hayal etmeye çalışıyormuş gibi gözleri uzaklara döndü. "Kutu neye benziyor? doku var mı

kağıt?"

"Kahretsin, hayır, kağıt mendil yok." Çenesinin kenarını kaşıyarak güldü. "Parçalanmış bir gazete olabilir."

Nefesi kıkırdamaya dönüştü. "Bu çok da farklı değil."

Merhaba. Bu sesi daha önce hiç çıkarmamıştı. Sevimli ve kadınsıydı ve o sesi bir daha çıkarırsa, şapkasının tozunu alırken onu izlemesine izin verirdi. "Evet öyle. Tamamen farklı," diye başardı sonunda. "Ve İsa, kendine bak. Uygun şapka saklama fikri beni harekete geçirdi."

Eğlencesini bastırarak mücadelesini izledi ve yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını fark etti. Sıcak lanet. Bir isim takma yarışmasına dönüşmeden flört ediyorlardı ve bunun rahatlığı, *abilir* Bu başarıyı yönetmek çok büyüktü.

"Dinle," dedi. "Aynı şeyi Louboutin'lerimle yapıyorum."

Gülümsemesi düştü. "Tanrı aşkına. Şimdi gittin ve benim erkeksi şapka'mı bir bayan ayakkabısına benzettin."

Yüzünü dirseğinin girintisine gömdü, omuzları neşeyle titriyordu. O anda kendisini onu gıdıklarken, belki de boynundan şakacı bir ısırık alırken hayal edebiliyordu. Erkek arkadaş-kız arkadaş davranışı.

Wes'i yarı yolda bıraktı. Kalıcı olmasını kesinlikle istemiyordu. Yerleşip hayatının geri kalanında tek bir düz yolda yürümek ona çekici gelmiyordu. Her zaman ilerlemeye hazır olması gerekiyordu, böylece an geldiğinde debelenirken yakalanmayacaktı. Hızlı, acısız, kolay. O böyle yaşadı.

Fazlasıyla rahatlayan ve kendine kaçış kapısı bırakmayan bir adam sonunda mahsur kaldı. Büyürken birkaç kez koruyucu bir ailenin yanında rahat etmesine izin vermişti, ancak onların yanında asla rahat olamadıklarını öğrenmişti. *o*. Bütün bu süre boyunca ondan uzak durmak için olta atıyorlardı.

Kimsenin ona ihtiyacı olmamıştı.

Üvey kız kardeşi dışında kimse. Onu oradan çıkarmak için ona güvenmişti.

bela o kadar çok kez tüketti, hayal kırıklığına uğrattı ki, ama aramayı cevaplamaktan kendini alamadı. onun küçük bir parçası *aranan*bağlı olmak. Bunu takdir etmeyen biri tarafından bile, hatta çoğu zaman ona teşekkür bile etmedi.

Bethany'nin kesinlikle ona ihtiyacı yoktu. Elbette birkaç zayıf anı olmuştu ama o etrafta olmasaydı, yerel destek grubundan cesaret alabilirdi. O sadece işe yaramıştı. Ulaşma mesafesinde.

Hayır, kesinlikle Port Jefferson'da kalma gibi bir düşüncesi yoktu. Yine de, Bethany ne zaman onlara baksa ve gözleri kilitlense, midesi kahrolası dalağına dolanıyordu. Evet, onunla meşguliyetinin ortalamanın çok ötesine geçtiğini söylemek güvenliydi, gündelik ilişki. "Bağlantı" kelimesi Bethany ile aynı anda anılmaya bile değmezdi ve bu, Wes'in düşüncelerini her öğrendiğinde daha da doğru oluyordu.

Artık hiçbir zaman başarıma duygusuna kapılmıyorum. Belki zorlarsam ve daha sert bir şey yaparsam. . . tekrar hissedeceğim.

Wes, Bethany'nin yüzeyinin altında birkaç fersah olduğunu her zaman biliyordu, ama onu bir başka fersahla şaşırtmaya devam etti. Kendini koruma duygusu ona okyanus tabanını bulmaya çalışmaktan vazgeçmesini söylüyordu ama bu sabah eve vardığında, kendisini bu duyguyu bulmasında ona yardım etmeye yemin ederken bulmuştu. başarı Ona bu tatmini yaşatmayı o kadar çok istiyordu ki.

Muhtemelen onun bakışını hisseden Bethany, levyyle bir süpürgelik tahtasını kaldırma görevinden başını kaldırdı. "Merhaba," dedi. "Orada işler nasıl gidiyor?"

"Gidiyor. Peki ya sen?"

"Dağınıklık beni öldürüyor."

"Olabileceğini düşündüm." Gülümsemesini bastırmak için dilini yanağının içine bastırdı. "İlerleme gibi görünmeyebilir, ama öyle."

"İlerlemenin kokulu bir muma ve bir faraşa ihtiyacı vardır." Bethany duraksadı, söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi görünüyordu, ama homurtu ikisinin de başını çevirdiğinde, Carl'ın alnındaki teri bir bezle sildiğini ve Ollie'ye verdiğini gördüler.

Ollie yan tarafını duvara dayayarak, "Siyatiğim kasılıyor," diye yakındı. "Cehennem gibi acıyor."

Carl, "Bacağım dünden beri hâlâ şiş," dedi.

Wes, "Dün tek yaptığın zanaat servis masasını silmekti," diye belirtti.

Carl homurdandı. "O küçük toplanmış söğüş etleri kaçırmıyordum. Karım bizi vegan olmaya zorladı. Şekerimi ve kahvemi de kes. Daha önce mutsuz olduğunu düşündüysen, onu şimdi görmelisin.

"Neden emekli olmamıza izin vermiyorlar?" Ollie boşluğa bakarak konuştu.

"Cehennemi serbest bırakmaya başlamak için nihayet rahatlamamızı bekliyor gibiydiler." Carl, "Benimki dün banyo yaptırdı," dedi. "Bacağıma biraz yardım etti." Kanaryalı bir kedi gibi görünen Ollie ona dirsek attı. "Masaj yaptırdım."

İç çekişleri inlemelere dönüştü, her iki adam da kendi yaralarını ovuşturdu. "Kahretsin, bu acıtıyor," diye inledi Carl.

Ollie, "Sanırım sinirimi bozdum," dedi.

"Bu iş için hazır olduğunuzdan emin misiniz?" diye sordu.

"Ne?" Carl aradı. "Hoş vakit geçiriyoruz."

Ollie homurdandı. "Yıllardır geçirdiğim en iyi iki gün."

Wes'e başını salladı ama ağzının etrafında bir gülümseme dolaşıyordu. Alt dudağını yumuşatmak için başparmağının ucunu kaşındıran bir şey. Belki de ona çıkma teklif etmelidir. Onu korkutacak hiçbir şey yoktu. İş arkadaşları arasında son dakika içkisi gibi bir şey. Lord, Stephen, Travis ve Dominic'le sık sık Grumpy Tom's'ta içki içmeye gittiğini biliyordu. Bu farklı olmayacaktı.

En azından o böyle sunardı.

Wes boğazını sertçe temizledi. "Dinle, Bethany..."

Cebindeki telefonu gürültülü bir şekilde çaldı. Zihinsel bir lanetle iş eldivenini çıkardı ve çıkardı. Soluk Buzağı Dövmesi onu arıyordu. O öğleden sonra onun bakıcısıydı, bu da Laura'yı okuldan alıp eve getireceği ve Wes'in iş gününden kalan iki saat boyunca ona bakacağı anlamına geliyordu.

"Merhaba?"

Ah, merhaba, Wes. Sesi endişeyle titriyordu. Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm ama bugün Laura'ya bakamam. Kız kardeşim acil bir ameliyat geçiriyor ve ben şimdiden onunla birlikte olmak için New Jersey'e gidiyorum.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Umarım ciddi değildir."

Ah, üç pislik kocayla yaşadı, bu yüzden şimdi bir safra kesesinin onu alt edeceğinden şüpheliyim. Ama biraz şımartılmaya ihtiyacı olacak.

Wes kıkırdadı. Kahretsin, bu bebek bakıcılarına gerçekten düşkün olmaya başlamıştı. "Senin için yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver."

"Yapacak. Tekrar özür dilerim." "Olma. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıp saate baktı. Yerine birini çağırmak için çok geç ve öyle olmasa bile rahatsız olmaktan hoşlanmıyordu, özellikle de bu kadınlar zaten yeterince uğraşıyorken. İzin günlerinde son anda okula koşarak gönderilemeyecek kadar çok şey. O olmalıydı.

"Kulağa pek iyi gelmedi," dedi Bethany, konuşması sırasında biraz daha yaklaşıyor. "Sorun nedir?"

Burnunun üzerindeki sevimli kir lekesi sayesinde düşüncelerini toplaması bir saniyesini aldı. Üzgünüm ama Laura'yı okuldan almak için erken çıkmam gerekiyor. Marjorie'nin ailevi bir acil durumu vardı.

"Ah. Elbette." Paniğini saklamaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. "Tabi, elbette. Gitmek zorundasın."

"Kaybettiğim zamanı yarın telafi edeceğim."

Omuzları yaklaşık bir derece gevşedi. "Yapacağız." "Sağ."

"Bana bir şey mi soracaktın?"

Evet. Onu gerçekten anlamsız bir şekilde öpmek istediğinde, dostça bir içki içmeye gitmişti. Tam burada ve şimdi, iki kişilik dinleyicileri kahrolsun. Bugün ona farklı bakıyordu, gözleri küçümsemekten çok meraklıydı. O günden sonra şantiyeye baskın düzenledi ve beklenmedik bir şekilde onun yüzeyinin altını gördü, ona karşı tavrını değiştirmesini dilemeye başladı. Şimdi, onun için daha fazla olmaya çalışmanın cazibesini kabul etmesinin hemen ardından, içinde bir şeyler bu anı hafifletmek için haykırıyordu. İster yabancıdan korktuğu için, ister basitçe ihtiyaç duyduğu birinin yanında nasıl bulunacağını bilemediğinden - bunu daha önce hiç yaşamamışken nasıl yapabilirdi? - Wes onu bir kez daha ağırdan aldı ve yalnızca onun kulakları için konuştu.

"Neden bana biraz motivasyon vermiyorsun ve yarın yine o ekstra ince pembe pantolonu giyeceğini söylemiyorsun, hayatım?"

İnanmayan bir kahkaha attı. "Aynı pantolonu iki gün üst üste mi giyeceksin?"

Wes gülmeye çalıştı. "*bugüncendiğin* kısım?"

"B-ben . . . HAYIR." Yüzü renklendi. "Sen pire tasmağını takarsan ben de pembe pantolon giyerim."

"Önce pegging hakkında konuşuyorsun ve şimdi tasma takıyorum."

Topuklarının üzerinde geri sallandı. "Arsa kalınlaşıyor."

"Asla kafatasın kadar kalın olmayacak." Görev yerine giderken inşaat molozlarını ezip geçerek onu koklayarak uzaklaştırdı. "Eve git."

"Yarın görüşürüz Bethany."

"Keşke bir seçeneğim olsaydı, Wes," diye şarkı söyledi tatlı bir sesle.

Bethany ile karşılaşmaları, kendisini yüklü hissetmesine neden oluyordu. Memnun değilse, bundan kesinlikle zevk alırdı. Değişimlerinden sonra karnında kesin bir kıvılcım varken, şimdi bitmemiş gibi geliyordu. Dikenlerinin bir yere varması gerekiyordu, değil mi? Evet. Ve oraya gitmek istedi. Yeterince çılgın, emin değildi *Orası* sadece seksti Onun kaşlarını çatmış halde bırakıp gitmek yerine, isteksizce gülümseyene kadar devam etmek istedi.

Bu onu neredeyse seks kadar tatmin ederdi. İsa.

Onun nesi vardı?

Wes, evden çıkarken Bethany'nin sorgulayan bakışlarını sırtında hissetti. Kamyonuna bindi ve okula doğru sürdü, tam da Laura'nın kaldırımında yolculuğuna başlaması için toplama kuyruğuna geldi. Bu yıl onu pek fazla almamıştı ama hiç arkadaşı olmadığı yönündeki şikayetlerine bakılırsa, Wes onun yaşında iki kız tarafından kuşatılmasını beklemiyordu. El işaretleri ve kıkırdamalarla tamamlanan hareketli bir sohbette kayboldular, yeğeni ise aralarında dokuzuncu bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi görünüyordu.

Laura tam Scooby-Doo taklidi yaptığı anda yolcu tarafı camını indirdi, diğer kızları güldürdü ve ağzından tuhaf bir ses çıktı.

Laura onu kaldırımında rölantide çalışırken gördü ve coşkuyla el salladı.

Sıcaklık köprücük kemiğinden aşağı doğru yayıldı. Hey, evlat, diye seslendi. "Atla içinde."

"Beklemek. Wes Amca, Wes Amca, Megan ve Danielle gelebilir mi? Onun yeğeni on beş yarda öteden ona soruyu kelimenin tam anlamıyla haykırdı. "Lütfen? Anneleri sorun olmadığını söylerse? Lütfen?"

Hayır. Olamaz. Laura'yla ilgilenirken nasıl oldukça terbiyeli olunacağını yeni çözmüştü. İki çocuğu daha karıştırmak felaket olabilir. Dikkat dağıtacak bir şey aradı. Oyalamalar her zaman işe yaradı. "Belki bugün değil. kiralamayı planlıyordumkarışıkbizim için-"

"SeviyorumkarışıkDanielle ya da Megan ciyakladı. "Ben de izlemek istiyorum."

Çaylak hareketi, aptal. "Eminim annelerinin planları vardır..."

Yolcu camını bir kadın yüzü doldurdu. Merhaba, ben Judy. Danielle ve Megan'ın annesi. Sen Wes'sin, değil mi? Laura'nın amcası mı?"

Tokalaşmak için elini uzattı. Kirli olanını özür diler gibi kaldırdı. "Üzgünüm, az önce bir inşaat alanından geldim. Uzaklaşmak isteyebilir."

Judy'nin ifadesi eğlenmişti ama çoğunlukla dikkati dağılmıştı. "Demek bugün kızları götürüyorsun?"

"Ah." Saat beş yönündeki gölgesini kaşdı. "BEN . . . Ben miyim?"

"Bu küstah hanımların hayırı cevap olarak kabul edeceklerini sanmıyorum!" Neşeli bir kahkaha olarak başlayan şey karardı, Judy'nin ifadesi çok daha yoğun hale geldi. Kamyonuna yaslandı, mafsalları çerçeve üzerinde bembeyaz oldu. "Lütfen al onları. Sadece bir saat olsa bile."

Wes geri çekilmemek için kendini zorladı. "Kamyonuma hepsinin sığabileceğini mi düşünüyorsun?" "Onları uygun hale getireceğiz." Gülümsemesi her zamankinden daha parlak bir şekilde geri döndü. "Kızlar," dedi.

omzunun üzerinden seslendi. "İyi haberler. Laura'nın amcası seni birkaç saatliğine götürüyor."

"Beklemek. Bir kaç?"

Judy onu duymazdan gelerek yolcu kapısını açtı ve kapıyı açtı.

kızların taksiye binmesini kutluyor, üçüne de birer emniyet kemeri takıyor. "Akşam yemeğinden sonra seni alırım."

Akşam yemeği?

Wes'e baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa cep numaram sınıfın iletişim listesinde - seninkiyle birlikte. O e-postayı aldın, değil mi?" dedi Judy, cevap beklemeden kapıyı kapatarak. Camın ardından "Güle güle!" diye seslendi.

Wes şok içinde kaldırımdan uzaklaştı ve yeşile dönene ve arkasındaki kişi kornaya basana kadar kırmızı ışıktaki park halinde kaldı. Arka görüşe bir bakış ona Judy olduğunu söyledi. Sağında, üç kız ciğerlerine kadar taco yağdırmakla ilgili bir şarkı söylüyorlardı. Onlarla ne yapması gerekiyordu?

Hiç bir şey. Onları eve götürmesi gerekiyordu. Bunun için kaydolmadı.

O bir baba değildi. O bir serseri idi, eski bir yetimdi, bağları olmayan bir adamdı ve bu böyle hoşuna gidiyordu. Her zaman böyle olmuştu.

Wes, onları bırakabilmek için Danielle veya Megan'a adreslerini sormanın eşiğindeydi ama yeğeni dikkatini çekti. Aklını okuduğu ve çoktan havlu attığını bildiği açıktı. Gözleri sessizce yeniden düşünmesi için ona yalvardı ve göğsünün ortasında bir şey açıldı. Kendini bildi bileli sımsıkı sarılmış bir şey. Güvenliği için bu kutuyu kapalı tutmuştu ama yeğeni içeri girip kendini evinde gibi hissetti.

Wes, dönüşleri ve bulvarları kaydetmeden önce, kendisini verandasında, kapının kilidini açarken ve üç minik insanın içeri girmesi için yol açarken buldu. Çaylaklar Laura'nın yatak odasına doğru koşarken yeğeni durdu ve kollarını onun beline dolayarak var gücüyle sıktı.

"Ne olduğunu bilmiyorum, ama sanırım artık arkadaşlarım var ve onlar da gelmek istediler, biz ne yapacağız, Wes Amca?"

"Bana mı soruyorsun?"

"Lütfen! Arkadaşlarım var!"

Tanrı aşkına ondan ne istediğini soramadan arkadaşlarının peşinden koştu. "Lütfen ne?" diye mırıldandı, buzdolabına gitti ve kendini durdurmadan önce bir bira çıkarmaya başladı. Fazla düşünmeden cep telefonunu çıkardı ve Bethany'yi aradı. Çünkü doğru hissettirdi.

İkinci çalışta cevap verdi, ses tonu, yarın pembe pantolonu giyme isteğine hâlâ kızgın olduğunu gösteriyordu. "Evet?"

"Bir oyun randevusuna ev sahipliği yaparken yetişkin gözetiminin bira içmesine izin veriliyor mu?" "Ne bileyim ben?" Arka planda bazı karışıklıklar oldu. "Var mısın

sorumluluğu çokluşimdi çocuklar?" "Her şey çok hızlı gerçekleşti."

Birkaç saniye geçti. Onu aramayı ne düşünüyordu ki? Çocukluğundan beri en önemsiz sorunlarını bile çözmek için kimseye güvenmemişti. Bu kendine sormaya başladığına dair tehlikeli bir kanıt olmasaydı *farzedelim*, ne olduğunu bilmiyordu. "Niçin beni arıyorsun?" diye sordu. "Bir bira içip içemeyeceğimi öğrenmek için," diye yanıtladı, deli gibi çabalayarak. ona ihtiyaç duymasına izin vermek yerine rahat ara. "Dinle, boşver-"

"Babam oyun randevularımız sırasında içti," diye ağzından kaçırdı. "Bir bardağa dökün ve ebeveynleri gelmeden önce bir nane şekeri atın." Bir an geçti. "İyi yapacaksın. Kolayca benim yapabileceğimden daha iyi."

Yine gitti. Kendi güvensizliklerini ima ediyor ve yüzde yüz dürüst olmamayı imkansız kılıyordu. Wes buzdolabının yansıtıcı yüzeyine sertçe baktı. Laura son zamanlarda hiç arkadaşı olmadığını söyleyerek biraz moralini bozdu. Hangi . . . Sanırım başından savdım çünkü onlara sahip olmalı. O havalı ve komik, değil mi? Ama bence bu biraz önemli ve onun için nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Döndü ve cihaza yaslandı. "Fazla oyuncağımız yok. Hala oyuncaklarla oynayacak kadar genç olup olmadıklarını bile bilmiyorum."

"Dokuz yaşıma kadar Barbie'lerimle oynadım."

"Gel." Talep kementini kementlemeden önce çıkmıştı ama Bethany'yi oyuncak bebeklerle süslü akşam yemeği partileri verirken hayal etmişti ve o da... . onu görmek istedim onu istedim *Orası*. "Yani, gelir misin?"

Sessizlik. Sonra, "Yani... . Sanırım kısmen beceriksiz iki yetişkin, düzgün bir yetişkine eşittir."

Wes buzdolabından itti. "Geleceksin?"

Bethany hemen, "Önemli bir şey olmaz," dedi.

"Hayır kesinlikle olmaz. Önemli bir şey değil."

Bu bir *büyük* kanlaşmak. Yardım istemişti ve alıyordu.

Onu mutlu, azgın, hüsrana uğramış, içine kapanık ya da deli gibi kızdıracak güce sahipmiş gibi görünen başka birine güvenmek. Rodeo kapısını tekmeleyerek açmıştı.

Elbette bunu Laura'ya yardım etmek için yapardım. Böylece yeni arkadaşları üzerinde iyi bir izlenim bırakabilir."

"Elbette."

"Abur cubur var mı?"

Wes bir kuruş açtı ve dolaplarını karıştırmaya başladı. "Biraz bayat çubuk kraker balığı. . ."

"Bakmaya devam et."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Bir torba mikrodalga patlamış mısır." "Bingo. Şunu ateşle ve onlara meyve suyu kutuları ver.

Telefonun diğer ucundan onun ayak seslerini dinledi ve muhteşem kışının inşaat alanında seçirdiğini hayal etti. Yarın gerçekten o pembe şeyleri tekrar giymesini istedi mi? Kameralar tüm bu aydınlatma ve yakınlaştırma yeteneğiyle ne zaman geri dönecekti? "Pantolon konusunda fikrimi değiştirdim. Yak onları."

"Hala pire tasmaını bekliyorum." Bir kapının kapandığını duydu. "Bu kıyafetleri çıkarmak için evime uğrayacağım..."

"Elbette, onlardan kurtul burada."

"Bir sapık gibi davranacaksan gelmeyeceğim." "Artık sistemimden çıktı. Söz."

"İyi. Şimdi kapatıyorum.

"Bethany?"

"Ne?"

"Teşekkürler."

Bir vuruş geçti. "Laura için."

"Elbette."

"Hoşçakal."

"Hoşçakal."

On İkinci Bölüm

BEthany verandada iğrenç iş çizmelerini fırlattı ve tökezleyerek evine girdi, şimdiden pis kokulu tişörtünü ve yoga pantolonunu çıkardı. Onları girişte bir yığın halinde bırakmaya başladı, sadece iki adım attıktan sonra geri döndü, onları topladı ve düzgün bir şekilde çamaşır sepetine koydu.

"Ne düşünüyorsun?" merdivenlerden yukarı çıkarken kendi kendine fısıldadı. Kirli cildini ovmayı ve durulamayı bitirdiğinde tam beş dakika geçmişti ve hâlâ kendi sorusunu yanıtlamamıştı. Daha şimdiden Wes'le çok fazla zaman geçiriyordu; şimdi de ona bakıcılık yapmak için mi gidiyordu? Birden fazla çocuk mu? Çocuklar hakkında bildikleri bir shot bardağına sığabilirdi. Onlar hakkında, bir evi yenilemek hakkında bildiklerinden bile daha az şey biliyordu. Onu aynı hafta içinde bu iki yeni mücadeleyi üstlenmeye iten neydi?

Karo zeminde kaymamaya dikkat eden Bethany, vücuduna bir havlu sardı ve banyo aynasının önünde durdu. Saçını düzelterek zamanı yoktu ve bu çok yazıktı. Temiz, düzleştirilmiş saçlar her zaman özgüvenini artırmıştır. Shot bardağındaki çocuk bilgisi tek bir olgudan oluşuyordu: Zayıfları avlıyorlardı. Üçüncü sınıf öğrencisi olarak, vekil bir öğretmen ders planını izleyeceklerini düşünerek vals yaparak içeri girdiğinde kendi neşesini hatırlayabiliyordu. Üzgünüm, enayi. Bugün değil.

Şimdi enayi olacaktı.

Barakagönüllübir olmak.

"Tamam, tamam," diye nefes aldı, hızla nemlendirdi ve en çıplak fondöten tabakasını uyguladı, ardından bir rimel sildi. "Her hafta düzinelerce kadını eğlendiriyorsunuz. Bazı anaokullarını idare edebilirsin."

Doğruydı, Her Cumartesi gecesi Just Us League üyelerini eğlendiriyordu ama sadece başardı.*Bakmak*Aslında ağzından çıkan her kelimeyi fazla düşünürken, arkadaşlarının yorumlarını ölesiye analiz ederken, kusurlarının farkında olduklarına dair bir kanıt ararken kolaydı. Kulübü seviyordu. Ruhu, dürüstlüğü ve kadınları sevdim. Ama bir yanı bunu her zaman geçici olarak görmüştü. Onları zarif, eğlenceli ve göz kamaştıracak kadar tasasız biri olduğuna daha ne kadar inandırabilirdi? Onun içini görmeye başladıklarında ne oldu?

Bu korkuları çok derinden incelemek istemeyen Bethany havluyu astı, köşelerin aynı hizada olduğundan emin olmak için çömeldi, sonra yatak odasından dolaba doğru yürüdü. Eve giderken, aklında bir kıyafeti bir kenara bırakmıştı ve şimdi firfırlı kot tulumu uzandı, onu giydi ve ayaklarını sivri beyaz bir çift ayakkabıya kaydırды. Saçlarını bir fırçayla taradı ve koydu

yüksek bir atkuyruğu yaptı ve düğün pastasından arta kalan bir parçayı almak için buzdolabında durduktan sonra, hissettiğinden çok daha fazla bir güvenle evden yelken açtı.

Birkaç dakika içinde Wes'in garaj yoluna giriyor, kamyonunun arkasına park ediyordu. "Bunu yapabilirsin," dedi parlak bir şekilde yansımasına. "Üç küçük kıza bakıcılık yapabilir ve onları şok edici bir pislik olduğun konusunda akıllarından bile geçiremezsin."

Elinde pasta, Wes'in ön kapısına giden basamakları tırmandı.

Elini kapıyı çalmak için zar zor kaldırmıştı ki kapı açıldı. "Ne seni bu kadar uzun tuttu? Çekirdeklerine kadar indiler, kadın."

Yüzündeki pastayı parçalamaya çok yaklaştı. Ve cidden, neden ağzından kaba şeyler çıkarken bile ne kadar seksi görüldüğünü fark etmesi için beyni onu zorluyordu? Üstünü değiştirmeye bile tenezzül etmemişti, şantiyesinde hâlâ en güzel haliyle süslüydü, saçları toz içindeydi, tişörtü kuru terden ve alçı pullarından buruşmuştu. Kolunu kapı pervazına dayayıp onu tepeden tırnağa incelerken onaylayan bir ses çıkardığında, kadın onun yüksek tişörtünün ortaya çıkardığı gergin karnını kabul etmeyi reddetti.

Ya da sırf ona böyle baksın diye eve gidip üstünü değiştirmesi. Ama kahretsin. Yapmıştı, değil mi?

Birinin Just Us League'in lideri olarak onu gerçekten devirmesi gerekiyordu. Tam bir sahtekardı. Sadece hiç kimse onu Wes'in tanık olduğu dağınık durumda görmemişti. Onu kızgın, ağlayan, stresten harap olmuş, kirli görme cüretini göstermişti. Onun mutlak sınırı. Bir öğleden sonra her zamanki büyüsunü yapmasına izin verilmesini istemek çok mu fazlaydı?

Kenara çekil kovboy. pasta getirdim."

"Ben de senin tatlı olduğunu düşünmüştüm."

Tek parmağını kaldırdı. "Bir geçiş hakkınız var. İşte buydu."

Gülümsemesi sakallı yüzünde bembeyaz parlardı ve değerli birkaç saniye için onun lanet olası yirmi üç yaşında olduğunu neredeyse unuttu. "Uygun şekilde uyarıldım." Kapıyı biraz daha araladı ve onun yolundan çekildi. "Düğün pastası mı bu?"

"Evet." Girişte bir an durdu, parmakları plastik ambalajın üzerinde dans ediyordu. "Yaptın mı . . . Düğündeki pasta gibi mi?"

Kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sevmediğim biriyle hiç karşılaşmadım." mırıldandı. Peki ya yemek?

"Port Jeff'e taşınmadan önce Subway ve viski üzerinde çalışıyordum." "Pekala, bu tahmin edilebileceği gibi bir işe yaramadı," diye mırıldandı, uzaklaşmaya başlayarak. "Gecikmek." Wes, sıcak elini etrafına sararak hareketlerini durdurdu.

dirsek. "Birisi yemeği beğenmediğini mi söyledi?"

Midesi bulandı. "Bunu sana biri mi söyledi?"

"HAYIR. Yemek harikaydı. Beş yaşındaki oğlum bana eve cebimde karides götürmenin kabalık olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı." Kaşlarını çatarak son kelimeyi söyledi. "Yani, değil*Benim*beş yaşında-"

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye hafifçe soludu, boğazındaki sıyrık onu korkutmuştu. "Yani, şey. . . beğendin mi peki Geriye çok şey kalmıştı. . ."

Tek kaşını kaldırdı. "Ve sen de bunca zaman konukların yemekten nefret etmesinden endişe ettin. Senin pişirmediğin yemek bile mi?"

"Ben ayarladım."

"Açık bardan bahsetmiş miydim?"

"Tamam, amacına ulaştın." Geri döndü ve düğün yemeklerinden arta kalanlar konusunda kesinlikle daha iyi hissettiğinin fazlasıyla farkında olarak yaşam alanına doğru yürüdü. Tamamen daha iyi gibi. aklandı. Öyle ki, Pazar gecesinden beri aldığından daha rahat nefes alıyordu. "Nerede Kızlar?"

"ELSA!"

Üç küçük kız koridordan oturma odasına fırladı ve onun önünde aşağı yukarı zıplamaya başladı. Beklenti olarak. Ah, şey. Pastam var," diye tısladı, endişe karnına sinsice girmeye başladı.

"Pasta ve patlamış mısır! Annemize söyleme."

"Sırrınız güvende," dedi Bethany çabucak, beş yaşındaki çocukların nelere bulaştığına dair bir ipucu bulmak için hafıza bankasını yoklayarak. Beklemek. Geri sarma. İşte oradaydı. İlham geldi ve bir an bile çok erken değil. Laura sanki Bethany ergenlik öncesi öncesi mutluluğun sırlarını elinde tutuyormuş gibi iri yuvarlak gözlerle ona bakıyordu. "Ve . . . Bilirsin, pasta yemenin en iyi yolu çayla birlikte."

Üç çocuk da çok hareketsiz ve sinir bozucu bir şekilde sessiz büyüdüler. Acaba ağzını mı çalmıştı?

Mükemmel olmasına rağmen plastik sargıyı ayarladı. Tek bir kabarcık veya örtüşme değil. "T-çay partisi?"

Mutlu, kulakları sağır eden çığlıklar Bethany'yi bir adım geri gönderdi, ardından bir kahkaha yükseldi. Gülümsemesinin tüm yüzüne hakim olmasını engellemek için alt dudağını ısırdı ve Wes'in mutfakta durduğu, ağzının yarısına kadar bir kahve kupası duran bakışlarıyla karşılaştı. Ve oh. Sadece ohhh. Ona bakışını yeterince hızlı saklamamıştı ve Bethany onun bu gece onun gözlerindeki hayranlık, minnettarlık ve saf, dipsiz özlem karışımını düşünerek uyanacağını biliyordu.

Vücudu, sıkma döngüsü sırasında bir kurutucunun üzerinde oturuyormuş gibi tepki verdi, çocukların çay partisi için kesinlikle uygun olmayan utanç verici bir şekilde ısındı ve sıkılaştı. "Pekala," diye başardı. "Misafirlere ihtiyacın var, değil mi? Git birkaç oyuncak bebek ya da doldurulmuş hayvan topla, ben de masayı hazırlayayım."

Sallanan uzuvların hengâmesi içinde koridorda ilerlediler ve üzerinde

konuştular.

bir başka. Bethany mutfak masasına geçti ve bir tutam saçını atkuyruğunun içine sıkıştırarak pastayı masaya bıraktı.

"Birkaç doldurulmuş hayvanı var, değil mi?" Bethany, bardağından yudumlarken yavaşça başını sallayan Wes'e fısıldadı, gözleri bardağın üzerinden sabit bir şekilde onun üzerindeydi. "İyi."

"Bende çay yok. Bir çay partisi için bunun zorunlu olduğunu tahmin ediyorum."

Bethany yüzünü buruşturdu. "Bitişikte kim yaşıyor?"

"Santangelolar."

"Ah! Ailemle birlikte okula gittiler. Hemen döneceğim."

Beş dakika sonra, Bayan Santangelo'yu onlara bir çeşit kafeinsiz çay vermeye ikna ettikten sonra, Bethany eve tekrar girdi ve masanın etrafında oyuncak ayıları ve içi doldurulmuş bir penguen ailesini düzenleyen kızları hareketli bir şekilde konuşurken buldu. Wes mutfağın derin girintilerinde saklanmaya devam ederken.

"Korkmuş görünüyorsun. Git otur."

Tereddüt etti. "Bu filmi gördüm. Sandalyemi çeker çekmez biri bebeklerin nereden geldiğini soracak."

Bethany'den aniden bir kahkaha yükseldi ve o ürkütücü sesi durdurmak için çok geç, eliyle ağzını kapattı. "Bunu duymamış gibi yap," dedi elini hızla çekerek.

"Neden? Bunu sevdim."

"Benimle dalga geçmen için sana yeni nedenler vermeme bayılıyorsun."

Wes çenesini eğdi ve ona şöyle bir bakış attı: *Ah, hadi ama*. "Pekala, madem burada benim bisküvimi kurtarıyorsun, hadi bunu açıklığa kavuşturalım." Mutfağı ona doğru geçti. "Seninle gerçekten dalga mı geçiyorum, Bethany? Yoksa bana günün saatini vermenin tek yolu bu diye mi seni kızdırıyorum?"

Sorusu konsantrasyonunu bozdu ve kilerde bir çaydanlık aramanın ortasında durdu ve sonunda arka tarafta bir çaydanlık gördü. "Ne? Bu doğru değil."

"Bu. İlk tanıştığımızda benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar verdin."

Su ısıtıcısını lavabo musluğunun altına koyup suyu açarken kaşlarını çatı. "Ağabeyimin önünde bana oyun oynamaya çalıştın."

"Yaptım, değil mi?" Ona yavaşça göz kırptı. "Sanırım elimde değil."

Bethany karnında gittikçe alçalmaya devam eden ağırlığı görmezden geldi. "Evet, film göndermelerini bile anlayamayacak kadar eski bulduğun bir kadınla yatağa düşüyorsun." Ocağın yanına gitti ve çaydanlığı bir ocağın üzerine yerleştirdi. "Muhtemelen bu yüzden bana asıldığın zaman bu bir tuzak gibi geliyor."

Wes o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, odadan çıkmadığından emin olmak için ona bakmak zorunda kaldı. Ama hayır, işte oradaydı, gölgelerin arasından kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Bir tuzak?" dedi,

sonunda sesi sertti. "Bunu açıkla."

Boğazında açıklayamadığı gergin bir kıpırtı vardı. "Bilmiyorum. Neden bundan bahsediyoruz?"

"Çünkü biz."

Gözlerini devirdi. "Sanırım öyle hissettiriyor. . . bana teklif ettiğinde, bu sadece dalga geçmenin başka bir yolu. Bana. Tamam aşkım? Tamam, benden hoşlandın ama belki de seni bu hale getiren sadece kovalamacadır. Sadece dokuz yüz kez ne kadar yaşlı olduğuma işaret ettin, yani gerçekten... . . beni böyle iste." Sertçe yutkunarak, ılık suyu alevin üzerinden çekti. "Kabul etmemi bekliyorsun ki bu yaşlı cadı pahasına en büyük kahrkayı kendin çekebilesin. Aslında oynadığın bu uzun oyuna hayranım.

Sanki yerden bir duman bulutu içinde yükselmiş gibi ona bakıyordu. "Aman Tanrım, bu saçmalığa gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

Evet. O ana kadar Bethany, yaş farklarıyla ilgili güvensizlikleri ne kadar derine ittiğini fark etmemişti. Ona karşı niyetinin samimi olmadığını düşündüğü için biri onu suçlayabilir mi? Çıktığı her erkek pohpohlayıcıydı. Övgüler, bir erkeğin bir kadınla yatmak istediğinin bir göstergesiydi, değil mi? Wes'le paylaştığı türden doğrudan iğneleyici sözler değil. Aralarda okuması gereken bazı satırlar varsa, doğru şifre çözücü halkasına sahip değildi ve bu bir *Noel Hikayesi* referans, muhtemelen ona gülecekti.

Bethany dolapları açmaya başladı. "Masayı kurmama yardım eder misin? Tabaklara, bardaklara, peçetelere ihtiyacım var—"

"Bir hata yaptım."

"Ne?"

Bileklerini tuttu ve yüzünü kendisine çevirmesi için çevirdi. "Hey, bir hata yaptım." Göğsü yükseldi ve alçaldı. "Yaş farkımızı rahat bırakmalıydım."

Bethany, onun dışında her yere baktı, çünkü onun yoğunluğu karın bölgesine garip şeyler yapıyordu. Wes. Hiç yoktan büyük bir şey yapıyorsun.

"Yoktan? Bunca zamandır senin hakkında ne hissettiğimden şüphe ediyordun. —"

Benim hakkımda ne hissediyorsun? Panik içinde bileklerini kurtarmaya çalıştı. ama dayandı. "Kamyonun gerisine gidin."

Gözlerini kapatmış, ona kadar sayıyormuş gibi görünüyordu. "İyi. yedeleyeceğim Aptalca şakalar yaptığım için seni ne kadar istediğimden şüphe ediyorsun.

"BEN . . ." Rastgele bir kahrkaha atmaya çalıştı. "Sanırım? Elbette."

"Nasıl?" Gözle görülür bir şekilde şaşkına dönmüştü. "Bethany, sen bir şahesersin biliyorsun değil mi?"

Bacakları jelatine döndü, içinde yabancı bir duygu kabardı. Büyük bir,

kullanılmayan güç ile ağır duygu. "BEN . . . um. Şey."

Wes bileklerini bıraktı ve bir adım geriledi. "Tanrım, bilmiyorsun," dedi sersemlemiş bir şekilde. "Bilmiyorsun."

Bethany'nin elleri havada asılı kaldı, tıpkı ciğerlerindeki içeri girip çıkmayı reddeden nefes gibi. Bir yanı mutfaktan kaçmak istedi ama diğer yanı onu bitkin tuttu. Wes'in önünde. *Lanet olası bir başyapıt olduğunu biliyorsun, değil mi?* Bunu gerçekten kastetmiş olamaz, değil mi? Onun önünde en kötü halindeydi. Bu, sahip olamayacağı bir şey için basit bir şehvet vakası olmalıydı.

Evet. Açıkça. Sürekli olarak bir kadın tarafından reddedilen muhteşem bir adamdı. Onu mağaraya sokmak bir gurur meselesinden başka bir şey olmayabilir.

Wes onu tezgâha bastırabilene kadar çevirdi. . . ve erişte bacakları al dente'den topallamaya gitti. Beni öpme, diye fısıldadı.

İç çekişi ağzını ısıttı. "Mecburum bebeğim. Gülünçsün." "Ve bu beni öpmek istemene neden oluyor?"

Mavi gözler onunkileri aradı. "Ben de anlamıyorum. Sadece bil ki, dilimi ağzına soktuğunda, benim beceriksizliğimi hissedeceksin, otuz yaşındasın ve ben yirmi üç yaşındayım. O yedi yıl benim için hiçbir şey ifade etmiyor. . . " Açık dudaklarını onun çenesi boyunca gezdirdi. "Bir şey olursa, bizi biraz daha yüksek sesle inletecekler, değil mi hayatım?"

Ağızları o kadar yakındı ki, nefesi onun dudaklarında en lezzetli yoğunlaşmayı bırakıyordu. Aman Tanrım. İşte buydu, onu öpecekti. Tam yeri tam zamanı. Ağzı doluyken keskin sözlerin veya ani geri dönüşlerin arkasına saklanamayacaktı *vebok bokubu* kötü olacaktı. Bu öpücük bittiğinde onu etkilediğini anlayacaktı. Fiziksel olarak. . . ve dahası. Kahretsin, dahası vardı, değil mi?

Nasıl hem onun yanında olup hem de ondan hoşlanabilirdi? Ughhhhhhh.
"Elsa!"

Wes Amca! Elsa! Artık çay partimizi yapabilir miyiz?"

Sıfırdan kayıt.

Yüzünü onun boynunun kıvrımına bastırdı, dişleriyle hassas bir et parçasına kenetlendi ve ayak parmaklarına kadar bir heyecan çılgılığı gönderecek şekilde inledi. "Tanrı yardımcım olsun, bu mavi toplardan sağ çıkamayacağım."

Kahkahalar içini ürpertti ama vücudunun durumu ve adamın söylediği şeyler karşısında karşılık veremeyecek kadar sersemlemişti.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun? O okuldayken öğle tatillerinde eve geliyorum ve bazen sessizce oturup duvara bakıyorum. o yaptı

acılı bir ses, ağzını onun boynunun çukuruna daldırıp kulak memesine kadar yalıyor.
"Bu bir yalan. Seni düşünüyorum."

Wes.

"Sen de beni düşünüyorsun."

Başını hafifçe ve isteksizce salladı ve geri alamazdı. Yemek odasından gelen başka bir sabırsız rica, onun Wes'in katı vücudunun altından kaymasına neden oldu. "Bana ne yaptığımı hatırlat."

Elinin tersiyle tek gözüne vurdu. "Tabaklar, bardaklar. . ." "Çatallar.

Çay. Tamam aşkım."

İkisi de güçlendirici nefesler aldılar, sonra çay partisi için ayrıldılar. Ah anne.

Bu ay partisi biter bitmez Dodge'dan defolup gitmesi gerekiyordu. En iyi hazırlanmış planlar hakkında ne söylüyordu?

On Üçüncü Bölüm

FWes, Laura'nın yatak odasının köşesindeki armut koltukta uzanmış pozisyonundan, Bethany'nin kapı eşiğinde duraklamasını izledi. Niyeti çay partisini mutfağın güvenli ortamından gözlemlemektir ama kahretsin, Bethany'nin resmi refakatçisini yemek masasına ve böylece oyunun başlangıcına kadar beklemesi için Laura'nın onu yatak odasına sürüklemesine izin verdiğine memnun muydu?

Bir drama havasıyla içeri girdi, tek kelime etmeden birkaç vuruş duraksadı ve beklentiye artırdı. "Dikkat! Dikkat, lütfen," diye seslendi, çoktan ciyaklamaya başlayan ve sırf Bethany onların İngiliz aksanıyla filan uydurmalarını ciddiye aldığı için esasen akıllarını yitiren üç küçük kıza. "Evin hanımıyla görüşebilir miyim? Majesteleri Kraliçe'den resmi bir davet aldım."

"Ben!" Laura, Bethany'nin elinde tuttuğu mektup için dalış yaparken neredeyse yüz üstü halının üzerine düşüyordu. "Ben evin hanımıyım!"

"Muhteşem." Bethany, Laura'ya son gazetesinden kopardıkları katlanmış bir sayfayı uzattı. *spor resimli*. "Kraliçe ikinci çayında hazır bulunmanızı istiyor."

Laura kraliyet davetini okuyormuş gibi yaptı. Hepimizin davetli olduğu yazıyor.

Megan ve Danielle tezahürat yapıp ayağa fırlayarak, Bethany'yi neredeyse muhteşem kışının üstüne düşüren bir izdihamda Laura'ya katıldılar. Wes'e sersemlemiş bir bakış attı. "İçecekleri almak için neredeyse beni yere seriyorlardı. Bu, Just Us League toplantısından o kadar da farklı değil.

Wes kıkırdayarak kendini armut koltuktan kaldırdı. "Umarım benzerlikler burada biter. İhtiyacımız olan son şey, bu çocukların eve gidip hanım topları hakkında ilahiler söylemesi.

Bethany'nin ağzı birÖ. "Üyelere bir NDA imzalamaya başlayacağım. Tüm bu önemli prosedürlerin sızdırılması kontrolden çıkıyor."

"Marjorie şarkıyı benim için söyledikten sonra, eğer yardımı olacaksa, şarkı aklıma takıldı." "Aslında öyle," dedi, gülümsemesinin sadece bir kısmını görmesine izin vererek, daha önce

koridorda yürümek ve çay partisine katılmak için döndü. Bethany ellerini kavuşturarak, "Şimdi hanımlar," dedi. "Dikkatinizi alabilirsem, lütfen, BEN istemek beğenmek ile tanıtmak senin butler için Bu öğleden sonra, Wes Dorkingham. Saray soytarısı olarak görevine çay servisi yapmak için ara veriyor." Üç kızın kibar alkışları üç saniye sürdü, ardından çay fincanlarını havada sallamaya başladılar ve "Çay! Çayım nerede, Dorkingham?"

Gözlerini Bethany'ye çevirerek kısılmış Wes, çaydanlık olarak kullandıkları plastik sürahiyi aldı ve bardakların her birine ılık sıvı döktü.

Laura'ya ulaşıp fincanını doldurduğunda düşünmedi bile, sadece eğildi ve onu başının tepesinden öptü. Birkaç saniye orada öylece durdu, onu böyle bir şeyi yapmaya iten şeyin ne olduğunu merak etti. . . babacan Ona sadece bir kez kanepede sarılmıştı - şimdi onu başından mı öpüyordu?

Laura yavaşça başını geriye attı ve ona gülümsedi. Bu, Jefferson Port Jefferson'a ilk geldiğinde çokça resmettiği, hareketlerin içinden geçen gülümseme değildi. Şimdi düşününce, onu yaklaşık bir haftadır görmemişti. Bu, gerçekten adını koyamadığı bir şeyle patlıyordu. Yine de kesinlikle yelpazenin mutlu ucundaydı, değil mi?

Evet. Yeğeni mutluydu.

Oraya gitmesine yardım ettiğini düşünmek delilik miydi?

Boğazında başlayan baskı aşağı doğru kademeli olarak arttı. Bükülme hissini göğsünün içinde hissedebilmek için neredeyse sürahiyi bırakması gerekiyordu.

"Akşam yemeğine ne dersin?" Danielle şarkı söyleyerek büyüü bozdu. "Önce akşam yemeği olmadan pasta yiyemeyiz."

Wes boğazını temizledi. Bethany'nin onu düşünceli bir şekilde izlediğini fark ederek sesini yumuşattı. "Lanet olsun kızım. Henüz çayı denemediniz bile. Siz de o zor müşterilerden misiniz?" Masanın etrafından ikinci geçişinde, Bethany ile ağzının kenarından konuştu. "Cidden ama. Neredeyse akşam yemeği vakti ve gerçekten yeşil fasulye güveci istediklerinden şüpheliyim.

"Aman Tanrım." Bethany, onun dökülen saçlarının arkasına saklandı, ama onu ve Laura'yı gözlerinde tuhaf bir parıltıyla izlediğini görmeden önce değil. "Hmm. Hangi Just Us League üyesi sana bunu yaptı?"

"Şimdi hadi." Ortamı yumuşatmak için çaresizce Bethany'ye hafifçe kalça kontrolü yaptı. "Ona Yeşil Fasulye Güveç dediğimi biliyorsun."

Neyse ki normale döndü, diye homurdandı. "İmkansızsın." Bir an dudağını ısırıldı. "Git pizza sipariş et, ben oyalayayım."

"Üstünde."

Wes çay sürahisini bir gümbürtüyle yere koydu ve hızlı aramada en yakın pizzacının bulunduğu hücrelerini hızla dışarı çıkardı. Onu beklemeye aldılar ve kulağında müzik çalarken Bethany'nin sihrini daha da geliştirmesini izledi - ve olan tam olarak buydu.

"Pekala hanımlar, eğer hepimiz çayımızı içtiysek, prenses töreninin zamanı geldi."

"Ne?" Laura trans halinde sordu.

"Prensес töreni, elbette." Bethany ellerini birbirine vurdu. "Kraliçe bugün hepinizi resmi prenses yapmak için buraya getirdi."

Heyecan uğultusu pencereyi bile kırmadığında Wes şaşırdı.

Bethany onu öldürüyordu. Ve tüm durumun en çılgın kısmı şuydu. . . sonra ne olacağı konusunda gözle görülür bir şekilde endişelenmeye başlamadan önce, tepkilerinin yalnızca yaklaşık iki saniye tadını çıkarabiliyor gibiydi. Buna parkın ne kadar uzağında vurduğunu bilmiyor muydu? Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia etmişti ama onları deneyimli bir bebek bakıcısının umabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde kazanmıştı. Üzerine para koyacaktı.

Onu kendinden bu kadar emin olmaya iten neydi? Onun güvensizliklerine katkıda bulunduğuna dair daha önceki aydınlanma, bir kurşun parçası gibi midesine oturdu.

Onu telafi etmeyi bitirmemişti. Uzun bir atışla değil.

İÇİNDEhüsnükuruntu olarak, ya da Laura göründü. . . mutlu? Çok mutlu. Çay partisi ve akşam yemeği boyunca hep böyle görünmüştü. Daha sonra, Megan ve Danielle anneleri tarafından alınmıştı ama Laura henüz Bethany'nin gitmesini istemiyor gibiydi ve ondan bir hikaye okumasını istedi. Ve görünüşe göre bundan zevk alıyor. Bethany bunun ne kadar tatmin edici olduğunu görünce çok şaşırdı. Çabaları sayesinde birinin memnun olduğunu bilmek güzeldi. Kendisinden mi, yaptığı işten mi yoksa bir milyon başka olasılıktan mı hayal kırıklığına uğradıklarını merak etmek yerine.

Balyozu duvara savurup Wes'e bakmak için döndüğünde aynı şeyi hissetmişti... Gerçekten, gerçekten eve gitmeye ihtiyacı vardı.

Bethany kitabı kapatarak, "Ve bu, Fancy Nancy'nin tek boynuzlu atı bulma arayışında nasıl zafer kazandığının öyküsü," diye bitirdi. "İyi geceler Laura."

Laura kollarını kaldırdı.

"Sarılmak." "Benden?"

Küçük kız başını salladı.

"Ah." Bethany eğildi ve Laura'nın onu saçlarını çeken ve boynunu sızlatan ama nedense şimdiye kadar aldığı en güzel kucaklama olan bir kucakla sarmasına izin verdi. "Wes Amcanı göndermemi ister misin?"

"Senden çok ileride," dedi adam odaya girerken. "Nancy o tek boynuzlu atı aldı mı?"

Laura sırtıttı. "Evet."

"Oh iyi. Her zaman endişeliyim. Wes, yatağın Bethany'nin karşı tarafında dizlerinin üzerine çöktü ve Laura onu şiddetli bir kucaklamayla boğduğunda kıkırdarak onun yanağına bir öpücük bıraktı.

"Yarın okul için sabırsızlanıyorum," dedi.

Geri çekildiğinde Wes'in yüzünde bir gülümseme çiçek açıyordu. "Bu harika, evlat."

Laura çarşaflara sokulup yan döndü. Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, "Seni seviyorum," dedi.

Bethany, Wes'in rahat ifadesinin yerini şaşkın bir huşuya bırakırken nefesini tuttu. "Ben de seni seviyorum," dedi huysuzca. "Sabah görüşürüz."

Her iki yetişkin de odadan çıktı. Daha kapıya varmadan, yataktan hafif horlamalar gelmeye başladı. Sessizce koridora çıktılar ve Wes arkalarından kapıyı kapattı. Sonra orada öylece durmuş, boşluğa bakıyordu.

"Bunu sana ilk kez mi söylüyor?" diye sordu. "Evet."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bok."

"Kahretsin, ne?"

Kahretsin. . . Bunu bana daha önce kimse söylemedi, dedi sersemlemiş bir şekilde. "Benimle bir bira içer misin?"

Bethany çok hızlı bir şekilde, "Gerçekten gitmeliyim," dedi. hiç kimse söylememişti *Seni seviyorumbu* adama? Wes ve yeğeni arasındaki böylesine kişisel bir değiş tokuşu izledikten sonra, şimdiden mesafeli kalmakta çok zorlanıyordu. Şimdi onun itirafından parmak uçları uyuşmuştu. Yüzüne ikiye dörtlük bir tokat yemiş gibi görünüyordu ve onun aptal kalbi tepki olarak devirli bir motor gibi atıyordu.

Bütün bu akşam çoktan beden dışı bir deneyim olmuştu ama biraz tarafsızlığını korumayı başarmıştı. Ne de olsa, bunu düzenli bir olay haline getiremezdi. Sevimli yeğene yatma vakti hikayeleri okumak ve çay partisi hikayeleri döndürmek. *Dürüst olmak gerekirse, Bethany.* Evde profesyonel sosyal medyasını güncellemesi veya kapak için bir tasarım planıyla uğraşması gerekmiyor mu? Üretken bir şey mi?

Wes, onun tepkisini duymamış gibi, onu koridordan aşağı itti ve o, tahtada yürüyen bir korsan tutsağı gibi hissederek gitti. Doldurulmuş hayvanların ve boya kalemlerinin üzerinden mutfığa ulaşana kadar geçtiler. Bethany, Wes ona açık bir bira şişesi uzatana ve onun cam boynunu kendisinininkiyle şingirdatana kadar dirseklerini kucakladı.

"Hadi." Çıplak ayakla arka kapıya kadar yürüdü, kilidi çevirdi ve açtı ve davetkar bir çene hareketiyle onu arka bahçeye çağırdı. Sonuna doğru yürüdüğünü daha önce sezmişse, yanılmıştı. Asıl sorun, romantik dış mekan ortamında yatıyordu.

İkisinin de ayakkabısı yoktu ve ıslak sonbahar çimenleri ayak parmaklarının arasından sızıyordu. Elinde bira soğuktu, ay parlaktı ve rüzgar doğru miktarda soğuk tutuyordu. Ayrıca yüzünde hâlâ o kadar tatlı bir sevinç şoku vardı ki, neredeyse onu hiç görmemiş olmayı diledi. Ondan hoşlanmamaya nasıl geri dönecekti?

Wes yüzünü aya doğru eğdi ve birasından birkaç yudum aldı. Onun güçlü gırtlığının yutkunuşunu izlemekten başka bir şey yapmaktan acizdi.

sıvı aşağı.

Ona gözlerini kısarak baktı. "Bunu kastettiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye dürüstçe yanıtladı, bira şişesini göğsündeki olağandışı çekişe bastırarak. "Öyle mi demek istedin?"

Bir vuruş geçti. "Evet."

Yuttu. "Annesi gelince hemen gidecek misin?" "Plan bu. Devam et ve umarım küçük bir fark yaratmışımdır. o patladı nefes. "Yeni evlere girip çıkarken, yol boyunca bunu benim için yapan insanlar vardı. Beni belirli bir yola yönlendiren ve hareket etmem için kıcımlı tekmeleyen öğretmenler veya iyi bir koruyucu aile. O zamanlar pek bir şey gibi görünmüyor ve belki onlar için bir şey değildi, ama benim için bir şeydi. Belki . . . onun için bunu yapan ben olacağım.

Midesi bulandı. Koruyucu ailede olduğunu bilmiyordum.

Bir kez başını salladı ama cevap vermedi. Ay ışığının görkeminde daha yaşlı, daha dünyevi ve yıpranmış görünüyordu. Ya da belki de ağzından çıkan kelimelerdi. Ne olduğunu bilmiyordu ama hepsi, her şey onu kendine yaklaşıtıyordu.

"Yani Laura'nın annesi senin öz kardeşin değil mi?"

"O. Yarım. Annemiz aynı." Düşüncelerini toplamış gibiydi. Becky benim büyümemden çok daha zordu. El işçiliği yapmak için işe alınabilirdim ve bu, koruyucu ailemizden uzak durmamı kolaylaştırdı. Yoldan çekil. Dışarıda çocuklara yardım eden iyi aileler var ama birlikte yerleştirildiğimiz aile. . . kadar şanslı değildik. Koruyucu ailemizin içki ve kavgayla ilgili bir sorunu vardı. Üstüne bir de para sıkıntısı." Karanlığa gözlerini kısarak baktı. Becky başa çıkmak için uyuşturucu kullandı. Laura'ya hamile kaldığında onlardan uzak durdu ve New York'ta bu yeni hayatı kendine ayırdığını düşündüm. Ama bilmiyorum. Böyle kaçması beni endişelendiriyor.

Bethany, Laura'nın uyumakta olduğu eve bakmadan edemedi. Bu küçük kız amcası olmasaydı ne yapardı? Anlayabildiği kadarıyla, Port Jefferson'daki hiç kimse Laura'nın annesiyle babası arasında herhangi bir anlaşmazlıktan haberdar olmamıştı. Kesinlikle hiç kimse herhangi bir uyuşturucu kullanımı tespit etmemişti, yoksa duyacaktı. Tanrıya şükür buradasın, Wes, diye fısıldadı. "Gerçekten hızlandın."

Övgüleri ona keskin bir bakış kazandırdı. Bir sürpriz? "Evet iyi. Ben bir azizden çok uzaktayım. Pek çok kez Becky'nin aramalarını görmezden gelmek istedim. Daha kolay olduğunu yeni öğrendim. . . tutunmaya çalışmadan insanların içeri girip çıkmasına izin vermek ya da yine de geçip gitmek. Ama bu sefer yapmadığım için mutluyum." Sarsıntılı bir hareket yaptı ve birasından bir yudum daha aldı. "Bu, yol boyunca o güzel duraklardan biriydi."

"Neye giden yolda?"

Ay ışığında ona göz kırptı. "Ak saç ve siyatik sanırım."

Göğsünde bir ağırlık olmasına rağmen bir kahkaha patlattı. "Bu senin için yol üzerindeki başka bir durak değil."

Ayıldı. "Yapmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. . . burayı terket. Ama bunu daha önce düşünmüştüm."

"Bir kadın yüzünden mi?"

Şimdi bunu neden sordu? Bethany kendini zihinsel olarak tekmeledi. Ama soruyu geri alamadan önce, Wes gözlerini aydan kaldırıp ona baktı, gözlerinde bir mizah ve sıcaklık karışımı vardı. "Hayır, bir kadın yüzünden değil." Birasını arka pencere pervazına bıraktı ve yavaşça ona doğru geldi. "On sekiz yılımı koruyucu aile yanında ve dışında geçirdim. Tek ebeveynli evlerde yaşadım, evli çiftler, emekliler ile kaldım. Yedi yaşımdayken Kolker'ler beni yanlarına aldılar. Başlangıçta sıcak ve misafirperverdiler. Mutlu. Kendimi güvende hissetmeme izin verdim. Ama sonunda para sorunları yüzünden ayrıldılar ve ben hemen sisteme geri tükürdüm. Boğazı çalıştı. "Doğru hissettiren durumlar buldum. Arkadaşlar, iş, koruyucu aile. Bunun olduğunu düşündüm. yapıştırdım. Ama bir başkası için sadece bir durak olduğum ortaya çıktı."

Bethany bununla ancak kısmen ilgili olabilir. İlişkileri hiçbir zaman pit stoplardan başka bir şey olmamıştı ama en azından bir ailesi ve arkadaşları vardı. Onun için değişmezlerdi. Wes'in hiç sahip olmadığı sabitler. "Üzgünüm."

Göz temasından ödün vermeden at kuyruğunu çıkardı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Senden özür istemiyorum."

Hayır, diye fısıldadı dudaklarını ıslatarak. "Sadece yol boyunca bu durağı daha ilginç hale getirmemi istiyorsun."

Çatışma yüz hatlarını sıkılaştırdı. "Bu konuda asla yalan söylemedim." "Hayır, görmedin."

Ağzı şimdi daha yakındı, onunkinin hemen üzerinde geziniyordu. "Lanet olası." Bakışları yüzünün her santiminde gezindi. "Eğer sadık kalacağım bir kadın olsaydı, sevgilim-"

Bethany parmak uçlarında yükseldi ve ağızlarını birbirine kenetledi. Diğer seçeneği neydi? Cümlelerin geri kalanını duydun mu? Hayır. Hayır, efendim. . .

Aman Tanrım, ağzı harika hissettiriyordu.

Onu mükemmel bir dansa götürmedi ya da iradesini ona empoze etmedi. Sadece öpücüğün olmasına, yazılmamış bir hikaye gibi gelişmesine izin verdi. Düzensiz nefesi ağzını doldurdu ve dudakları ayrılıp dillerinin uçları bir, iki kez buluştuğunda bedeni yavaşça, esintiyle sallanarak iyice yaklaştı. Yirmi üç yaşında bir adamı öpmekten bekleyeceği şeyin tam tersiydi. Onlara ve o ana özeldi ve parmak uçlarını zar zor hissedebiliyordu.

Kafanı tut. Dengeni koru.

Wes üst dudağından bir yudum aldı ve Wes çaresizce ona karşı eridi, hâlâ parmak uçlarındaydı ve onun dilini ağzına yönlendirmesine ve kendi dilinin üzerinde gezdirmesine izin verdi. Parmakları saçlarında nazik ve saygılıydı, karşı kolu kalçalarının etrafına dolanmış bir yer buldu ve alt vücutları birbirine bastırana ve birbirlerinin ağızlarına inleyene kadar onu yakınlaştırmaya zorladı.

İşte o zaman Bethany, onun üzerinde erkekliğini etkilemek için onu açmasını bekledi, ama o, ağzını onunkinin üzerine eğip, başparmağıyla omurgasının altını ovuşturarak ve tatlı bir şekilde saçlarını tarayarak, slaytların tadını çıkarmaya devam etti. Ona tapınması o kadar fazlaydı ki, beklenmedik bir şekilde mükemmeldi ki kadın paniğe kapılmaya başladı, ama o öpücüğü durduramadan adam geri çekildi. Dudaklarını birbirine sürterek, Sana anlattıklarımın sonunu duymak istemediğini biliyorum, dedi. "Ama yine de sana söyledim."

Zor durumdayım.

Onu kasırgaya geri döndürmeden önce, bu tutarlı tek düşünceden fazlasını kabul etmesine izin vermedi. Şehvetleri yavaş bir sızıntıdan yıkılmış bir baraja dönüşmüştü ve Bethany'nin akıntıya boyun eğmekten başka çaresi yoktu. Dili neredeyse alay edencesine onun diliyle oynadı ve o tatmin edici bir tat almaya çalıştığında, onu çekip onun yerine alt dudağını ısırdı. "Şimdi sana söyleyecek başka bir şeyim var."

"Hayır," diye nefes verdi. "Kapa çenenini."

Wes, onu gölgelerin içine doğru yürütürken ve bir eliyle evin yan tarafında dengede dururken kısık sesle güldü. "Dilimi ağzına aldığında ne olacağını söylemiştim?"

Kalçaları onunkini sıkıştırdı ve nefesi kesildi. "Senin, uhm... hissedeceğimi. . . " "Yaş farkımızla ilgili sikişme eksikliğim." Çenesini tuttu ve eğdi ereksiyonunun kalın çıkıntısını hissedebilsin diye kalçalarını öne doğru kıvrırdı. "Sonunda biri dikkatini veriyor."

Külotu ıslanmıştı. Ya da daha doğrusu amortisör. "Benimle böyle konuşma-"

Wes'in ağzı onunkinin üzerine indi ve onunla sevişti. Bunu başka bir şekilde tarif edemezdi. Sahiplenircesine vuruşlarla dilini kontrol etti, ağzını açık tutmak için çenesini sıkıca kavradı. İlk öpüşmelerine hiç benzemiyordu ve zıtlık açısından daha iyiydi. Nazik ve talepkar olmak üzere ikisini birden yapabileceğini bilmek öyle tahrik ediciydi ki, kafası balon gibi patlayacaktı.

Benden sonra! yumurtalıklarını aradı.

Wes homurdanarak sözünü kesti ve açık ağzını onun alnına bastırdı. "Sikişme eksikliğimi hissettin mi?"

Bir dakika ne? Adam onu böyle öptüğünde nasıl herhangi bir şeye konsantre olabilirdi?

"Sanırım biraz daha yüksek sesle konuşsam iyi olacak," dedi huysuzca, bir eliyle

parmakları tulumunun askısının altından kayarak duvardan ayrıldı. "İstedğin bu mu, Bethany?"

"Bana ne soruyorsun?"

Dizlerini bktü ve cinsiyetlerini birbirine sürterek ayağa kalktı. Sürtünme o kadar ham, hoş ve beklenmedikti ki, kadınsı kaslarının ortaya çıkan gerginliğiyle sızlandı. "Memelerini emmek istiyorum," dedi, ateşli gözleri onun yakasına indi. "Onlarla oynayabilmem için buraya tırman. Çok güzel olduklarına bahse girerim.

"Öyleler," dedi, hızla parmaklarının arasından kayıp giden kontrolün bir kısmını yeniden kazanmaya çalışarak. Wes, ben. . . Bu . . ."

Parmakları kayışın altında ileri geri kayd, kalçaları bacaklarının arasında sallandı. "Bu nedir?"

İlk defa çaresiz kaldım.

İlk defa bu kadar muhtaç oldum, durabileceğimden emin değilim.

Wes alt vücutlarına baktı ve Bethany sağ bacağını onun etrafına doladığını ve onun yavaş darbeleri ve eziyetleriyle karşılaştığını fark etti. Görünüşe göre şu anda bana bir şeyler söyleyen sensin bebeğim.

Kapa çeneni, diye nefes verdi.

Dudaklarının kenarı yukarı kalktı. "Kelimeler. Onları duymaya ihtiyacım var. O akıllı ağzın içini yaladığım gibi meme uçlarının her tarafını yalamamı mı istiyorsun?"

Başını sallaması kuvvetliydi ve tamamen istemsizdi. Sağ.

"Tanrıya şükür," diye homurdandı, onu havaya kaldırıp sırtını eve çarparak. Büyük şaftı, uyluklarının arasındaki yeni bir noktaya çarptı, ancak Wes, iyileşmesi için ona zaman tanımadı.*inanılmaz*sürtünme. Hayır, zaten tulumunun bir askısını çekiştiriyordu, diğerini de dişleriyle aşağı çekiyordu. "Göster onları şimdi. Daha genç olmamı ne kadar umursamadığını göster bana." Bethany inleyerek evden eğildi, açısı kot tulumunun üst kısmının beline düşmesine neden olarak ona iki şey gösterdi. Sutyen olmaması ve göğüs uçlarını ne kadar sert yaptığı. "Lanet olsun, Bethany."

"Sana güzel olduklarını söylemiştim," diye mırıldandı, onun gözlerinde hayal kırıklığına uğradığına dair işaretler olup olmadığını kontrol ederken bile.

Alayları karanlık arka bahçeyi doldurdu. "Güzellik onların hakkını vermiyor. Bunu yapacak bir kelime olduğundan emin değilim. Eğildi ve dudaklarını birer birer meme uçlarına değdirdi, sıkı tomurcuklar daha da büzüştüğünde inledi. "Sonunda seni istediğim yere getirdim bebeğim. İnanamıyorum. Dilinin uzunluğunu sağ meme ucunun üstünde yan yana sürükledi. "Siktir et, sana ihtiyacım olan yer burası, değil mi?"

"Evet," dedi, gözleri kapanıyor, bacakları onun kalçalarına dolanıyordu.

"Lütfen."

Her zaman erkekleri ağızlarını göğüslerinde kullanarak ezip geçerdi ve onlar da denemeye tenezzül ettikleri zamandı. Onların çoğu . . . Tamam, *Tümü*lerinde Wes'in inceliği yoktu. Yine de aldığı zevk bu kadar gerçekken buna incelik diyebilir miydi? Sol tomurcuğunu ağzına alıp iştahla çekerken, onun tulumunun dikişinde nabzını tuttuğunu, iniltilerinin titreşimini ta iliklerine kadar hissedebildiğini hissetti. Elleri her yerdeydi. Saçlarında, belinde sıkarken, avucunun içinde karşı memesini şekillendirirken, ilkiyle serbest kaldı.

Onu içimde istiyorum.

Kötü. Hayatı boyunca bir kez bile bu kadar ıslanmamıştı, bacaklarının arasında bir erkek kalınlığının ilk pompalanmasını, ardından gelen sertliği hissetmek için bu kadar hevesli, bu kadar aç olmamıştı. Hepsini istiyordu.

Ya bundan sonra ilgisini kaybederse?

Wes'in ilgilenip ilgilenmediğini ne zaman umursamaya başladı? Şimdi umurunda mıydı?
Şu an ne düşünüyordu?

Beklentileri mi aşıyordu yoksa sadece onları mı karşılıyordu?

Bethany. Gözlerini açtığında Wes'in ağır göz kapaklarının altından ona baktığını gördü, nefesi kısa aralıklarla geliyordu. "Ne oldu? Seni kaybettim."

"Bilmiyorum." Dürüstlük, zerre kadar ikna ya da düşünmeden dudaklarına geldi. "Düşünmeye başladım *seks istiyorum* ve sonra spiral çizdim.

"Neye?"

Merak ediyorum da... ."

Tek gözünü kıstı. "Eğer yaptıysam
. . ." "Vur ve bırak."

Wes bir an sessiz kaldı, hatta dalgındı ki bu onun hâlâ sağ göğsünü ustalıkla yoğurduğu düşünüldüğünde biraz komikti. Bu da onun etini hâlâ kasıyor ve kayganlaştırıyordu. "Hakkımdaki bu tür şüpheler, seksin henüz gerçekleşmemesinin nedeni." Bethany konuşmak için ağzını açtı ama onu yendi. "Senin güvenin önemli. Gitsem de kalsam da önemli. Sadece önemli. Önemlisin." Alnı onunkine bastırdı. "Şimdi izin ver de haftalardır hayalini kurduğum gibi seni kurtarayım."

O bir Pepsi kutusuydu ve biri onu sallayıp kutuyu açmıştı. Korkuları ve takip eden soruları doksan dağınık yöne gitti ve birbirini iptal etti. Tek yapabildiği dayanmak ve hissetmekti. Ağız sağ meme ucunu yakaladı ve dilini meme ucunun etrafında dolaştırdı, dişleriyle onu sıyırdı ve kalçalarının sarsılmasına neden oldu. Ağızından bir ağlama sesi yükseldi. Elleri, tulumunun sarkık sırtını aşağı doğru itti ve duştan sonra giydiği tangayla ayrılan çıplak yanaklarına indi. o bile yapamadı

rengi hatırla.

"Her seferinde bir şey," dedi kendi kendine, ensesini onun büzülmüş göğüs uçlarından birine sürterek. "Şu anda, yaşlarımızın bir bok ifade etmediğini duymak istiyorum. İkimiz için de hiçbir şey ifade etmediklerini yüksek sesle söyle."

"Yapmazlar," diye başardı, bacaklarının arasındaki nabızı yoğunlaşıyor ve daha acil hale geliyordu. "Hiçbir şey ifade etmiyorlar."

Meme ucunu ağzına aldı ve bir pop sesiyle bıraktı. "Ağzım her zaman seni getirmek için mükemmel bir yaş olacak." Kalçaları onun uyluklarının çentiğine doğru yükseldi ve onu üç kez zıplattı. "Önemli olan bu bebeğim."

Sıcaklık sadece beline nüfuz etmedi, ısırdı ve büküldü - ve o geliyordu. Evin tam karşısında, üstü açık ve ona günlerce sürtüşme yaşatmaktan nefret ettiğini düşündüğü bu adamla. Titreyen bacaklarıyla hıçkıra hıçkıra ağladı ve Wes onun gözlerinin içine baktı. Nefesini, sınırlarını soyan kısım buydu. Geriye baktı ve orgazmını ne kadar iyice sağdığını görmesine izin verdi. Sanki onun tercihleriyle ilgili korkunç bir dosya okumuş gibi vücudunun alt kısmını keskin bir şekilde yuvarlayarak uzatmaya devam etti. Dudağını ısırdı ve onun için sızlandı, tutarlı cümleler olmadan amının onun adına kasıldığını söyledi. O uzun saniyelerde onunla paylaştığı bağlantı, neredeyse doruk noktası kadar tatmin ediciydi. Samimiyetin ötesine geçiyordu ve bu, onun hiç kimseyle gerçekten yakınlık paylaşmadığının acı verici bir şekilde farkına varmasına neden oluyordu.

Daha önce kendini bir erkeğe tamamen teslim etmemişti. Numara yapıyordu, sadece ne yaptığını görmelerine izin veriyordu.*seç*tionları göstermek için Wes ile, onun daha derine inmesine izin vermekten başka seçeneği yoktu. Düşünmeyi ve hissetmeyi bırakmak. Aşırı analitik zihni onu geri tutmadan, vücudu çekinmeden almasına izin verdi.

"İşte buradasın, sevgilim," diye ağzına bastırdı, elleri hâlâ poposunu keşfediyor, onu yukarı ve aşağı hareket ettirmek için tutuşunu kullanıyor. "İşte buradasın, sana yaptıklarımın kanıtını üzerimde bırakıyorsun. Tam istediğim yerde. İyi bir kız."

Rahatlamanın gerilimi Bethany'yi terk etti ve bitkin bir halde onun omzunun üzerinden yığıldı. Wes döndü ve bacaklarını onun kalçalarından sarkıtarak onları eve götürdü. Mutfak, oturma odası ve koridor boyunca kendi kendine kahrolası ayaklarını yere basıp eve gitmesini söyledi ama onun kollarında bir dakika daha kalabilmek için kendini susturmaya devam etti. gibi milyonlarca sorusu vardı. . . esas olarak, yapmadıOorgazm ister misin Bu ereksiyon coşkulu bir eveti işaret ediyordu. Ama aynı zamanda, şimdi ne oldu? Düşman olmaktan tamamen vazgeçtiler mi? Onunla tekrar takılmayı mı bekliyordu? Düzenli olarak mı? Bununla iyi miydi?

Wes kışına tokat attı. "Bu kadar derin düşünmeyi bırak."

Bethany'nin ağız açık kaldı ve itiraz etmeye başladı. Bunun yerine ortaya çıkan şey, "Peki ya sen?" Hepsi soluk soluğa ve sırtarak. "İlgilenmemi istemiyor musun, um... . O?"

Bir erkek homurtusu. "İyiyim." Onu kapının önüne bıraktı ve ağızına son bir öpücük kondurdu. "Bir şeyi yarım bırakmak seni deli edecek ve bu, seninle bir dahaki sefere bana garanti veriyor." Göz kırptı. "İyi geceler Bethany."

Bütün öğleden sonranın bir rüya olup olmadığını merak ederek, Lastik Kız bacakları üzerinde arabasına yürüdü. Ve uyumayı ne kadar çok istediğini kabul etmeyi reddediyordu.

On Dördüncü Bölüm

BENErtesi sabah Wes, Main Street'teki kahve dükkanı Grinders'a girdiğinde hava hâlâ karanlıktı. Gerçeği söylemek gerekirse, gözleri iriydi ve biraz huysuzdu. Bethany cinsel iyiliklere karşılık vermeye meyilliyken, o zamanlar tek seçenek gibi görünmüştü ama sabah saat iki civarında Aptal Ağaçtan düşüp kafasını birkaç dala mı çarptığını merak etmeye başlamıştı.

Orada, karanlıkta Port Jefferson'da kök saldiğını, hatta belki de Bethany ile gerçek ve kalıcı bir şeyler yapmaya çalıştığını tasavvur etmişti. Seksten daha fazlası. Ya da daha doğrusu istemek.

Bu düşüncenin mürekkebi kurumadan ayağa kalkıp volta atmaya başlamıştı.

Bethany'nin ona serseri bir varoluştan daha fazlasının mümkün olup olmadığını merak ettirdiğini inkar etmek gittikçe zorlaşıyordu. Keşke Laura'nın hayatındaki varlığı olumlu olsaydı ve bu şekilde devam edebilirdi.

süresiz olarak.

Peki ya koruyucu ailede öğrendiği zor dersler? Şimdi onları tamamen görmezden mi gelecekti? Hayat bir an durağan görünebilir ve bir sonraki an bir martini gibi sarsılabilir. Uyarı veya tatmin edici bir sebep olmadan. Kendini hayal kırıklığına mı hazırlıyordu? Kayıp?

Biraz el emeği ile kafasını boşaltması gereken Wes, Laura'yı sabaha karşı bırakmıştı. *Yabancı* Dün flipste kaybettiği zamanı telafi edebilmek için bu sabah erkenden Ringtona'un evine gitti. Ollie ve Carl'ın tuzlarını (ve biberlerini) kanıtlamaları sayesinde demo tamamlanmıştı ve bu sabah su hasarı nedeniyle yıktıkları duvarları çerçevelemeye çalışıyordu. Bethany'nin bütçesi, ezilmiş döşeme tahtaları, eski aletler ve eski yalıtım malzemeleri de dahil olmak üzere enkazı kaldırmak için bazı çöp söküçüler tutmasına izin vermişti.

Wes'in tek yapabileceği, bütün bir gün boyunca ahşap işçiliğinin aklını kendi tahtasından uzaklaştıracağını ummaktı. Ama nefesini tutmuyordu. Bethany siteye gelene kadar dakikaları sayarken değil. Tanrı yardımcısı olsun, şimdi zilini biraz çaldığına göre onun yanında nasıl davranacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Hayalini kurduğu her şey o muydu? Yakınında bile değil.

Beyninin hayal edebileceği her şeyi yaklaşık bin mil ötede gölgede bırakmıştı. Öğle tatillerinde boş evine gittiği ve Bethany'nin şerefine dövdüğü onca sefer, kızgın seksi hayal etmişti. Daha doğrusu nefret laneti. Aldığı şey bu değildi. *seks yapmadın*, Wes'in aleti ona hatırlattı.

"Bok yok," diye mırıldandı, uykulu kahve dükkanının tezgahına yanaştı ve sahibinin arka odadan dışarı çıkmasını bekledi. Köşedeki rafta, yazan bir tabelanın hemen altındaki radyoda eski şarkılar çalıyordu. PİLATES? TURTA VE LATTES DEDİNİZ zannettim.

Kahretsin, bu genellikle onu güldürürdü.

Wes dirseklerine yaslandı ve yüzünü ellerinin arasına aldı, bir önceki geceden hatıralar ninjalar gibi sızıyordu. Hayır, dün gece kızılacak bir şey olmamıştı. Bethany'yi arka bahçeye çıkarmadan önceki bütün akşam böyle geçmişti. . . Güzel. Çay partisi, mutfakta Bethany ile gizli dokunuşlar, Laura'yı yatağa yatırmak ve *Lesöz* üzerine bir çuval taş gibi düştü. Uzun zamandır ilk kez, kendine bunun sona ereceğini hatırlatmadan sadece anı yaşamıştı.

Kendini bırakacaktı *ait olmak*.

Bethany'nin bununla çok işi vardı. Dün, ikisi de karanlıkta yollarını arıyorlardı. Birlikte. Gittikçe öğreniyorlar.

İlişkilerinin basit olması gerekiyordu. Biri pes edip üzerine atlayana kadar birbirlerine saldıracaklardı. Ama dün gece saldırma zamanı geldiğinde, daha çok güven konusuyla ilgilenmişti. Bir temel inşa etmek. Zihni ona her şeyin mümkün olmadığını söylüyordu ama onun... . . Kalbin kulaklarına pamuk tıkadı.

Kolej çağındaki iki çocuk, bir erkek ve bir kız, arka odadan tökezleyerek çıktılar. Beklediğim için özür dilerim, dedi kız. "Size ne verebilirim?"

Wes, seviştiklerine dair teorisinin suratına yansımaya izin vermemeye çalıştı. "Büyük boy kahve lütfen. Siyah."

Siparişini vermeyi bitirmeden kapıda zil çaldı ve Stephen içeri girdi. Bethany'nin erkek kardeşinin kaşları çatıktı, elindeki bir notla dikkati dağılmıştı, bu yüzden tezgahta duran Wes'i kaydetmesi bir dakikasını aldı. Wes şapkasını eğdi. "Sabah."

Stephen omuzlarını geriye attı. "Güzel güzel. Eğer bu rekabet değilse." Yanındaki notla birkaç masanın arasında gezindi. "Erken başlayan tek kişinin ben olmadığımı görüyorum. Suç ortağın nerede? Burnunu pudralamak mı?"

Boynundan yukarı bir kızgınlık böceği tırmandı. "Kadınlar artık burunlarına pudra sürmüyor dostum. Bu ellili değil."

En yaşlı Kale yürüyüşünü yavaşlattı. "Onlar ne yapar?"

"Bilmiyorum ama sıvı ve bütün gün dayanıyor. Reklamların bana söylediği bu." Wes cüzdanını çıkardı ve tezgahın üzerine uygun miktarda bekar bıraktı. "Ve her neyse, Bethany onu alıyor."

Elleri kirli, tıpkı yapacağını söylediği gibi. Onu hafife alma.

Ah, Tanrım. Bana attığın tonu biliyorum. Biliyorum çünkü bunu Travis masum bir şekilde Georgie ile takılmaya başladığında ondan duydum. "Masumca" kelimesinin çevresine havadan tırnak işaretleri koydu ve notu eline düşürmesine neden oldu. Bir lanetle onu geri almak için eğildi. Birdenbire küçük kız kardeşim konusunda uzman oldu ve şimdi sen de aynısını yapıyorsun. Pekala, kötü haber vermekten nefret ediyorum ama bu sefer bir İtalyan balayında bitmeyecek.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor..." Wes on kiloluk bir alabalık gibi merakını yeniden bastırdı. "Biliyor musun? Kendine sakla."

Stephen kollarını kavuşturdu, bir masaya yaslandı ve bekledi.

Wes ilk kahve yudumuyla acele etmedi. "İçtenlikle söyledim. bilmek istemiyorum."

"HI-hı."

"Sana bir şey ısmarlayabilir miyim?" tezgahın arkasındaki adamı aradı.

Stephen masadan itti. "Taze sıkılmış portakal suyu alayım lütfen." Wes'in kahvesini kokladı. "Bazılarımız uzun ve sağlıklı yaşamak ister."

"O zaman herkesi kızdırmaya çalışmaktan vazgeçerim."

Eski patronu bir kahkaha attı. "Havasındasın." Tezgâhta gelişigüzel parmaklarıyla davul çaldı. "Belki yenileme planlarından bahsetmek istersin?"

Wes başını eğdi. "Şimdi Stephen. Benden yarışma hakkında içeriden bilgi istemezdin, değil mi?"

"Lütfen. Kazanmak için yardıma ihtiyacım varmış gibi. Stephen bir pipeti açtı ve portakal suyu bardağına atmaya çalıştı, birkaç kez deliği kaçırdı. Boğuk bir iç çekişle denemeyi bıraktı. "Yine de bir konuda yardıma ihtiyacım var."

"Bu da ne?"

"Başka ne? Kristin. Bana evin her yerinde bu notları bırakıyor. Hâlâ parmak boğumları arasında sıkışmış olan kağıdı salladı. "Onlar için bir tür önem var, ama anlayamıyorum."

Wes elini uzattı. "Bir okumamı ister misin?"

Stephen tereddüt etti. "İçindekileri kimseye söylemediğin sürece. Özellikle de ablam" diye vurguladı. "İçindekileri çözebileceğimden değil ama yine de."

Şaşırmadım. Hala kadınların burunlarına pudra sürdüğünü düşünüyorsun." Wes notu aldı ve el yazısıyla yazılmış satırları okudu.

*İşler değişecek. Evet efendim. Buna güvenebilirsin. İmza,
sadık karın*

Wes yüz hatlarını eğitilmiş tuttu. Notun içindekileri Bethany'ye söylemeyeceğine dair verdiği sözden cidden pişmanlık duyuyordu, çünkü Bethany'nin bunlardan çok etkileneceğini biliyordu. Baldızı kesinlikle Bethany'nin iddia ettiği kadar çılgındı. O idi

Belli ki hamile olduğu gerçeğini ima ediyordu ama Stephen'a açıkça söylemek yerine, önce onu korkutmaya karar vermişti. Bethany hakkındaki bu küçümseyici yorumdan sonra, Wes eğlenceye katılmaktan kendini alamadı.

Nefesi kesilerek notu Stephen'a geri verdi. Bilmiyorum dostum. Kulağa çok mutsuzmuş gibi geliyor. Ona sorun mu veriyorsun?

Stephen'ın rengi soldu. "HAYIR. ben... . . Yani, sanmıyorum. Kristin ile asla bilemezsin. Bir an bana ayı asmışım gibi gülümsüyor. Sonra, beni izliyor ve bu tür odaklanmış, tüyler ürpertici bir şekilde soğan doğruyor. . ”

"Elbette. Elbette."

"İşlerin daha iyiye doğru deđiőeceğini kastettiğini düşünmüyor musun?"

O artık Jim'di. *Ofis* Dwight'la dalga geçiyor. Keşke bir kamera merceği olsaydı, mahcup bir şekilde omuz silkebilirdi. Bilmiyorum dostum. Kadınlar hakkında bir şey biliyorsam, o da onların ne zaman mutlu olduklarını her zaman anlayabildiğindir," dedi, deneyimsizliğinden yola çıkarak. "Ama sessizce acı çektikleri zaman? Bu bok sürünür ve seni ısırır.

Stephen'ın kafası karıştı. "Bu konuda haklısın dostum." Notu dikkatlice katlayıp cebine koydu. "Yapacak bazı işlerim var."

Kulağa öyle geliyor.

Wes, Stephen kafeden ayrılana kadar kıkırdamasını tuttu. Onu takip etmeye başladı ama geri döndü ve Bethany için pembe süslemeli bir kek aldı ve özlü hareketine gözlerini devirdi. Muhtemelen onun da ona vereceği tepki tam olarak buydu. Onu korkutmaya çalışıyorsa, hayranlığının belirtileri bunu yapmalıydı.

On beş dakika sonra şantiyeye geldi. Bethany'nin kekini bir kese kağıdına sarılı olarak testere tezgâhına bıraktı ve çerçeveye başlamak için kahvesini dışarı çıkardı. Sonraki iki saat boyunca, inşaat yasal olarak sabah sekizden önce başlayamayacağından ve komşuların şikayet etmesini istemediğinden, içerideki testereyi kullanarak içeri ve dışarı gidip geldi. Görevine o kadar odaklanmıştı ki, insanların gelip iş gözlüğünün arkasından etrafa bakıp film ekibini kurmaya başladığını zar zor fark etti.

Ollie ve Carl da oradaydı, izolasyonu ve onlardan almalarını istediği Sheetrock'u taşıyorlardı. Tesisatçı ve elektrikçi bugün gelecek olduğundan, bu malzemeleri kullanabilmeleri için hâlâ birkaç günleri vardı. Her şeyi temize çıkarırlarsa - ve bu oldukça büyük bir olaydı. *eğer-* programa devam edeceklerdi, ancak Wes, sızdıran borular bir yana, elektriğin yenilenmesi gerektiğinden oldukça emindi.

Bethany'nin uzaktan gelen sesi düşüncelerini böldü. Onu görmeye hevesli olan Wes, gözlüklerini kafasına geri itti ve çatırdadı.

evin yanından geçerken yaprakların ve parçalanmış betonun arasından. Garaj yoluna varmadan önce tanıdık sesler ona ulaştı, biri Bethany'ye aitti. Diğerinin sahibi Slade'di.

Keskin bir şey midesine saplandı. Kendini tanıtmak ve sevimsiz ev sahibine kaybolmasını söylemek yerine, kendini bekleyip dinlemeye zorladı.

Slade, "Bugün çok güzel görünüyorsun, Bethany," dedi. Wes dişlerini gıcırdattı.

"Teşekkürler. Sen de hoş görünüyorsun." Onları daha sert yere indirdi.

"Öyleyse dinle, düşünüyordum da... . " İşte geldi. Slade hamle yapıyordu. "Çekim yaparken kasabada kalıyorum ve yerel spotların hiçbirini bilmiyorum. Bana akşam yemeği yemek için en iyi yeri göstermek ister misin? Benim ikramım.

Wes döndü ve ellerini eve dayadı, midesi bir ateş gölü gibiydi ve o anda geri dönüş olmadığını anladı. Kendisiyle Bethany arasındaki bu şeye yatırım yapmıştı. Bir orospu çocuğunu hastaneye iki kez bakması için göndermek gibi. Dün gece ağızları ve vücutları mükemmel bir uyum içindeydi ama burada daha fazlası vardı. Sadece ondan hoşlanmadı. Ya da ona şehvet.

Ona aşık oluyordu.

Bu duygu geçici değildi; ortalıkta dolaşıyordu. Bu şu anlama mı geliyordu? . . Oöyleyditakılmayı düşünüyor musun?

Bethany'nin cevabını beklerken boğazı daha da sıkılaştı.

Sonunda geldi. "Bu harika bir teklif ama... . "

"Ancak?"

Onu zorlama, Slade.

"Ustabaşınla işin var mı? Bu ima edilmiş olabilir, ancak uygun olanı göremedim. Eğer acımasızca dürüst olursam.

Wes yumruğunu evin duvarına indirdi.

"Hmm. . " Tekrar Bethany. "İlgili' güçlü bir kelime. Ama kesinlikle karmaşık, diyebilirsiniz sanırım. Wes'le."

Muzaffer bir yumruk attı.*Karmaşık*. Karmaşık olduğunu söylemişti.

O alacaktı.

"Anlıyorum," dedi Slade. "Pekala, eğer bir şey değişirse, umarım ilk bilen ben olurum."

"Tabii," dedi sesinde bir gülümsemeyle.

Ayak sesleri Wes'e doğru ilerledi ve Wes ayak bileklerini ve kollarını çaprazlayarak evin yan tarafına gelişigüzel bir şekilde yaslandı. Bethany, elinde iki kahve fincanıyla onun görüş alanına girdi ve saçlarının diplerine kadar kızarak öylece durdu. "Ne kadarını duydun?"

Wes, sırtına engel olamayarak parmaklarının tersiyle çenesini ovuşturdu. "Tam olarak ne kadar karmaşık, hayatım?"

Sevimli burnunu havaya kaldırdı ve yanından hızla geçti. "Senden nefret ediyorum."

"Yapamazsın," dedi, hemen arkasından. "İkinci kahve kimin için, çünkü kesinlikle Slade için değil. Şu anda toplarını bir araya getirmeye çalışıyor, bebeğim. Bu şiirseldi."

"Seni boğduğumda kitabın şiirsel olacak." "Ellerini üzerimde tutmak, gitmek için ideal bir yol."

Bir kuruşta durdu, ona sıkı hissetmesine neden olan ilkel bir bakış attı. . . ve sonra kahvelerden birini yere dökmeye başladı.

"Sana pembe şekerlemeli kek getirdiğimi öğrendiğinde kendini gerçekten suçlu hissedeceksin."

Bileği bükülerek birkaç santimlik kahvenin dökülmesini önledi. "Yaptın?"

Wes bir onay mırıldandı. "Çöreklerinizi tamamen sıkı ve seksi gösteren o pantolonlara uyması için."

Başını yavaşça sallayarak bardağın içindekileri yere dökmeyi bitirdi. "Beni öpmene izin verdiğime inanmıyorum."

"Öpüşmekten daha fazlasını yaptık ve sen bunu tekrar yapmak istiyorsun."

Evin arka tarafına doğru yolculuğuna devam ederek omzunun üzerinden ona bir homurdanma attı. "Bu kadar hayalperest olman üzücü."

"Ben de sana aynısını söyleyebilirim."

"Sen istemediğin sürece hayır *Bukafana* kahve." Sabahı inşa etmekle geçirdiği çerçevelerin önünde yavaşlayarak durdu. "Bu ne zaman oldu?"

Wes yanına geldi ve omuzlarının birbirine değmesine izin verdi. Manolya kokusunu içine çekmesine izin verin. Dün kaybettiğim zamanı telafi edeceğimi söylemiştim. Sözümü tutarım."

"Öyleyse öyle." Hafif kaşları çatıldı. "Laura'yı okula kim götürdü?" Yeğenine duyduğu endişe ve rutini, göğsüne sıcaklık akıtıyordu.

"*Yabancı* Zil sesi erken kalkandır. Şirket için heyecanlıydı."

"Ah. İyi." Bethany omuzlarını sıkılaştırdı, bakışları onunkilerle buluşup aynı hızla uçup gitti. Ama dün geceyi, her ritmini hatırladığını görmeden önce değil. O gelene kadar onun lezzetli göğüslerini kemirme şekli, uzun bir aradan sonra yeniden birleşmiş gibi ağızları. Hatırladı ve tıpkı onun gibi bir döngüye atılmanın ortasındaydı. "Şey... . Pencereci adam ölçü almak için burada. Sanırım işe gitsem iyi olacak."

Wes, onunla yollarını ayırmaya gönülsüzce başını salladı. "Tamam aşkım."

Eve doğru döndü ama içeri girmek için herhangi bir harekette bulunmadı. Wes?

Görüş hattını takip ederek bir kameramanın arka bahçeyi pan çekimi yaptığı yere kadar takip etti. "Evet?"

"İyi gidiyor mu?" Evi işaret etti. "Her şey?"

Tamamen irade gücüyle, ona ulaşmasını engelledi. Yüzünü boynuna gömüp konuşarak endişesini gideriyordu. Tanrım, ondan güvence isteyen bu kadını seviyordu. "İyi gidiyor, Bethany."

Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak ona döndü. "İyi?" "Tadilatlar son boya darbesine kadar dağınıktır bebeğim. bu

nasıl gidiyor," dedi. "Bu. . . senin için zor?" Başını

hafifçe salladı. "Mükemmel olmalı."

Bana her şeyi söyle. Üstüme uzan. "Neden?"

"Niçin ne?" diye sordu, kafası karışmıştı. "Neden mükemmel olmak zorunda? Çünkü insanların benden beklentisi bu. Kendimden beklediğim bu."

"Peki, yapma. Mükemmeli beklemek sadece hayal kırıklığına yol açar. Ayrıca insana karakter kazandıran kusurlarıdır. Güzelliğin saklandığı yer burasıdır."

Bunu çığnıyor ve görmezden geliyor gibiydi. "Evden bahsediyoruz, bir insandan değil."

"Sağ." Titreyen elini tuttu ve kaşlarını çattı. Onu daha yakından inceledikten sonra, boynundaki küçük kırmızı deri parçasını fark etti. Hiç düşünmeden uzandı ve parmak uçlarıyla okşadı. "Bu ne?"

Hızla, onun ulaşamayacağı bir yere çıktı. "Hiç bir şey. Sadece biraz tahriş." "Dün gece yoktu. Bana gösterdiğin her santimi hatırlıyorum."

"Mühim değil."

"O zaman bir bakayım." Ona gözlerini devirdi ve küstahça kalçasını kaldırdı ama adam yaklaştığında heykel gibi hareketsiz kaldı ve beyaz pamuklu tişörtünün yakasını gevşetti. Dıştan, hiçbir tepki vermedi ama bir traktör ortasından geçerek toprağı devirdi. "Bunu kendine mi yapıyorsun, canım?"

"Çok önemli değil. Bu sadece bir stres olayı."

"İşler mükemmel gitmediğinde."

"Evet. Bazen." Yutkunduğunu duydu. "Her zaman."

Pulluk daha derine kazdı. Bir zamanlar onun her şeye sahip olduğuna inandığını bilmek onu öldürdü, oysa gerçekte güvenecek birine ihtiyacı vardı. İnsanların sandığı gibi soğukkanlı ve soğukkanlı değildi. Kesinlikle değil. "Kamyonumda ilk yardım çantası var. Üzerine bir şey koyayım, sonra onu bir gün kendi haline bırakırsın."

"Bana patronluk taslama."

Dürüstlük sesini boğuklaştırdı. "Sende bu izi görmek hoşuma gitmiyor."

Dudakları derin bir nefesle aralandı. "Gerçekten yaklaşmadıkça göremezsiniz, ancak bir bandaj koyarsanız insanlar bir bandaj görebilecekler. Göz atacak."

"Kimin umurunda?"

"Ediyorum," diye mırıldandı. "Evet."

Burada çok şey oluyordu. Wes, onun kafasındaki tüm şüpheleri ve güvensizlikleri öğrenmek istiyordu ama daha fazla iterse, onun topuklarını kazacağından şüpheleniyordu. Aslında, bu sabah açıkladığı her şey için minnettar olacaktı. Bunu pek çok insanla yapmadığına bahse girmeye hazırdı. Ama bunu bir zamanlar nefret ettiğini iddia ettiği adam için yapmıştı.

Karmaşık, Aslında.

"O zaman biraz merhem, tamam mı?"

Ona isteksizce başını salladı ve Wes, bir eli onun sırtına koyarak onu kamyonuna götürdü. Ara vermeye çalışırsa diye kiti alırken ona göz kulak oldu. Bunun yerine kahve içmeye ve sabırsız görünmeye karar verdi, ama onun içini görebiliyordu. Kırmızı lekeye erişmesini sağlamak onun için muhtemelen kolay olmamıştı ve o da... . . alçakgönüllü

Tıpkı dün gece Laura'nın söylediği zamanki gibi. *Seni seviyorum.*

Bu dişiler onu Şükran Günü hindisi gibi parçalıyorlardı.

Yine de bunu en kötü şekilde öpmek istiyordu ve merhemi kadının boynunun pürüzsüz tabanına uygularken midesinde oluşan düğümler parmaklarının dengesini bozdu. Ama o hiçbir zaman korkak olmamıştı. Hayatında tek bir gün değil. Ayrıca boynunu düzeltmesine izin vererek ona bir gurur kaynağı olmuştu. Şimdi sıra ondaydı. "Bunu daha da karmaşık hale getirme pahasına, Bethany, seni alt etmek istiyorum."

"Ne?"

"Saçma sapan bir fikirmiş gibi davranma. Seni eve göndermeseydim, dün gece seni yatağa götürmeme izin verecektin.

Ona ağzı açık bakakaldı ama Wes onun gözlerinde minnettarlığı görebiliyordu. Bu kadın şımarıklıktansa tartışmayı tercih ediyordu ve ona ikincisini sindirmesi için bir yol vermişti. "Kendi isteğimle eve gittim, çok teşekkür ederim. Ama kalsaydım bile, flört etmek için büyük bir adım - çok büyük.

"Çıkmak demedim. Bir randevu dedim. Ama çıktığımızda ısrar ediyorsan, sana karşı çıkmayacağım.

"Bu sabah poliüretanla mı çalışıyordun? Kokladın mı?" Wes güldü.

"Yani bana biraz ikna edilmeye ihtiyacın olduğunu söylüyorsun."

Bethany onun ulaşamayacağı bir yere taşındı. "Bunu teşvik etmiyorum."

"Karmaşık olduğunu söyledin bebeğim. Gün gibi apaçık duydum." "Bana hazımsızlık yapıyorsun demek istemiştin."

Bu kadın. O kadar lanet bir sanat eseri ki, onu tutmadan, öpmeden, gıdıklamadan bu kadar yakın durmak eziyet vericiydi. Bir şey. "Bir içecek. Bunu düşün. Arka bahçemde zaten bir bira içmiştik. Öyle bir uzatma değil."

"Bu kasabada olurdu. Bir içki ve insanlar bana eğer

bir veya iki çocuğumuz olmasını planlıyoruz ve çocuk odası için bir renk şemasına karar verdiksek.”

"Doğrudan nötr bir sarı geliyor."

Onu bir iniltiyle kovdu ve onu kamyonunun yanında bıraktı. Yine de arkasını dönmeden hemen önce, Wes onun çiçek açan gülümsemesini gördü ve Slade sonunda veranda olacak yerde onunla röportaj yaparken sonraki yarım saat boyunca bu anıyı sürdürdü. “Kaybetmekten mi endişeleniyorsun? Ne kadar endişeli? Orijinal ekibinizle kalmanızı ister miydiniz? Hangi takımın daha önde olduğunu bilmek ister misiniz?”

Wes her şeye hayır cevabını verdi ve yönetmen parmağını ne kadar şiddetle yuvarlayıp Wes'e devam etmesi için yalvarsa da ayrıntı vermedi. Göz ucuyla, Bethany ve penceredeki adamın odadan odaya dolaşmasını, orta yaşlı adamın bitene kadar bir panoya notlar almasını izledi. Sonunda yapımcılar Wes'in işine geri dönmesine izin verdi ve aynı sorgulama için Bethany'yi çağırdı.

Bütün gün kameralar onun suratındayken çalışmak kolay değildi ama Slade'in aynı cinas oyununu yirmi kez yapmasını dinlerken çok fazla ilerleme kaydettiler. Bethany arka yatak odalarındaki kurtarılabılır duvarları zımparalamaya çalıştı. Wes, Ollie ve Carl, yemek ve oturma odasını Bethany'nin istediği açık konsept alana dönüştürecek yeni kat planını oluşturmaya başladılar.

Film ekibi, Tanrı'ya şükür, saat üç civarında onu gün için paketlemeye başladı. Birisi bir kez daha mikrofonla Wes'e yaklaşıp ilerlemeleri hakkında ne hissettiğini sorarsa, o şeyi dizinin üzerinden kıracaktı. Eve gitmeden önce birkaç saat huzur içinde çalışma şansına sahip olduğu için minnettar olan Wes, telefonu çaldığında az önce taktığı çerçeveye izolasyonu zımbalamaya hazırlanıyordu.

Başı geriye düştü ve yine iptal edenin bebek bakıcısı olmaması için tavana dua etti. Erken kesmeye devam ederse, bu işi zamanında bitiremeyeceklerdi. Ama ekrana baktığında, derisi boyunca buzlar karıncalandı. değildi *Yabancı* Zil sesi arıyordu, kız kardeşiydi.

"Merhaba?"

Wes. Hey."

Sesindeki endişeli tonu duyunca yavaşça zimba tabancasını bıraktı. Becky. Naber? Neredesin?"

"Geri döndüm. Ben kasabadayım. Trafik arka planda vızıldadı. "Tren istasyonundayım. Gelip beni alabilir misin?"

Bethany solundaki odada belirdi ama onu görünce hareket etmeyi bıraktı.

yüzündeki ifade ne olursa olsun. Şok? Korku mu? İkisi birden? "Araban nerede?"

"Satmak zorunda kaldım. Gelebilir misin, gelemes misin?"

Onun ajitasyonu kemiklerinde solucanlar gibiydi. Yine mi kullanıyordu? Emin olmak için onu görmesi gerekecekti, ama zaten kullanmakta olduğu savunuculuk onu evete meylettirmişti. Bu da onu Laura'nın yanında istemediği anlamına geliyordu. Koruyuculuk, yükselen bir akım gibi boynuna çarptı ve yoğunluğuyla onu şaşırttı. Port Jefferson'a vardığında elinden gelenin en iyisini yapmaya kararlıydı ama kendini hiçbir zaman kimseden, hatta kız kardeşinden daha iyi bir seçenek olarak görmemişti. O sadece tek seçenektir. Şimdi, yine de? Yeğeni ile uzaktan olumsuz herhangi bir şey arasındaki bekçi gibi hissetmekten kendini alamadı. Olmuyor.

Becky kötü bir insan değildi. Çok az rehberlikle yeni büyümüşü ve yetim kalmanın getirdiği zorlukların üstesinden gelmek için yeterli olmamıştı ve o kadar sık dolaşıyordu ki istikrar bulamıyordu. Şimdi bunu nasıl sağlayacağını bilmemesine şaşmamalı. Ama ona duyduğu sempati, yeğeni için en iyisini yapma ihtiyacını ortadan kaldırmadı.

"Evet, olduğun yerde kal. Seni almaya geleceğim ve konuşacağız, tamam mı?" Sessizlik geçti. "İyi."

"Görüşürüz," dedi Wes telefonu kapatarak. Aleti avucuna birkaç kez vurdu ama darbeyi hissetmedi. O benim kız kardeşimdi. Üzgünüm, gidip onu almam gerekiyor. Tren istasyonunda." Bebek bakıcısını aramaya çalışırken elleri kararsızdı. "Bebek bakıcısına geç kalacağımı haber vermeliyim. Becky'nin nasıl biri olacağını bilmiyorum. . "

Bethany donakalmış göründü, ama toparlanarak, "Bebek bakıcısını iptal et. Gidip Laura'yı getirebilirim. İstedğin kadar geç kalman umurumda değil.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Evet. Nasıl pizza sipariş edileceğini biliyorum." Atkuyruğuyla uğraştı. "Gitmek."

Wes düşünmedi. Doğru hissettiren şeyi yaptı, eğildi ve Bethany'yi ağzından sertçe öptü. "Teşekkür ederim." Cebinden anahtarlığını çıkardı ve evin anahtarını çıkarıp kot pantolonunun ön cebine soktu. "Yolda okulu arayıp geleceğinizi haber vereceğim."

Dönüp gitmeden önce kızın yanaklarına yayılan kızarmayı izlemek için kendine sadece birkaç saniye izin verdi. Tren istasyonuna giderken bir cümle kafasında defalarca tekrar etti.

gitmeye hazır değilim

On Beşinci Bölüm

BEthany'nin hayatı, değişmeyi asla bırakmayan bir manzaraydı.

Geçen hafta, takla atmanın her şeyi değiştireceğini düşünmüştü. Onu endişeyle dolduracağını ve otuz yaşında dönüştüğü kadınla yüzleşmeye zorlayacağını. Görünüşe göre sadece yarı haklıydı.

Artık It's Complicated düzenlemesinin bir üyesiydi.

Bu sözler, daha iyi muhakeme etmesine rağmen kendi ağzından çıkmıştı ve beş yaşındaki bir çocuğun tertemiz Mercedes'inin arka koltuğunda külah dondurma yerken, aralarında Katy Perry'ye eşlik ettiği şu andan daha doğru olmamıştı. Tatlı cehennemde neler oluyordu?

Ve neden buna aldırmamıştı?

Laura'yı eve götürmek tam olarak olması gereken yerdeydi, ama bundan da öte, eğer Wes'in yakında ayrılacağını habercisi bir gök gürültüsü gibi açılır tavanda asılı olmasaydı, muhtemelen eğleniyor olacaktı. En azından bir yıl daha korna kilitlemeleri gerekmiyor muydu? Ablası olay yerine geri döndüğüne göre şimdi gidecek miydi? Bu ihtimal neden nefesini kesti?

Her kusurunun farkında gibi görünen ve onları belirtmekten çekinmeyen adamın gitmesi onu rahatlatmıştı. Çatlak toynakları hakkında daha fazla çatlak yok. Yoga pantolonunun içinde kıcının nasıl görüldüğü hakkında daha fazla uygunsuz yorum yok.

Artık nefessiz öpücükler de yok. Ya da kendini Wes'e teslim etmekten kendini alamadığı ve garip bir şekilde Wes'in kendisini yargılanmış hissetmesine neden olmadığı o beklenmedik anlar. Artık onun neşeli gülümsemesi yok. Artık tam da sinirlenmesi gereken zamanlarda onu sinirlendirmek yok.

Bethany, evinin garaj yolunda bir dakikadır oturduklarını fark etti ve motoru durdurdu. Bakışları dikiz aynasındaki Laura'ya kaydı, sonra boynundaki kırmızı noktanın olduğu yere daldı. Merhemi işe yaramıştı, değil mi? Ama sadece ilaç değildi. Kamyonunun önünde atıştıktan sonra, o bölgeye tırnaklarıyla saldırma arzusunu kaybetmişti. Stresi yok denecek kadar azalmıştı çünkü Wes, o farkına bile varmadan, gerginliğini onunla konuşmanın bir yolunu biliyordu.

Mükemmeli beklemek sadece hayal kırıklığına yol açar. Ayrıca insana karakter kazandıran kusurlarıdır. Güzelliğin saklandığı yer burasıdır.

Aman Tanrım.

Gitmesini istediğimi sanmıyorum.

"Elsa, içeri girebilir miyiz?"

"Evet." Bethany silkinip arabadan indi ve Laura'yı yükseltici koltuğundan çıkarmak için tamponu döndü. Okula geldiğinde ve Laura'yı yasal olarak taşımak için belirli bir tür çocuk koltuğuna ihtiyacı olduğunu fark ettiğinde paniğe kapılmıştı ama Judy ona fazladan bir koltuk ödünç verme nezaketini göstermişti. Bethany, bardak tutucunun içindeki fosilleşmiş Cheerios'lar için puan bile düşmeyecekti. "Çilek nasıl? Seni çikolata bir kız sanırdım.

"Wes Amca çileği sever," dedi küçük kız, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi yere atlayarak. Wes Amca bir şeyi beğendi, o da beğendi. "O nerede?"

Wes, yeğeninin annesinin şehirde olduğunu bilmesini ister miydi? Emin değildi. Bunun hakkında konuşmamışlardı, bu yüzden kendini iğrenç hissetmesine rağmen bir yalanda karar kıldı. "Biraz geç saatlere kadar çalışıyor," dedi neşeyle, onları eve sokmak için gevşek anahtarı kullanarak. "Okuldan sonra genelde ne yaparsın?"

"Hmm. Let's Color beni izliyorsa, renklendiriyoruz.

"Wes Amca'nın ünlü lakaplarını kullandığını görüyorum."

Laura kıkırdadı. "Garip konuşuyorsun. Tanıtım filmlerini izleyebilir miyiz?"

"Eminim." Bethany'nin dudakları kıvrıldı. "Bu evdeki norm bu mu?" "Ne?" diye sordu Laura, gözleme külahını çıkırtıdayarak. Wes Amca Çok erken uyandıgımda onları benimle birlikte izliyor."

"Ah." Aptal kalbi, boğazının bir yerinde yumurtalıklarıyla resmen zirve yapıyordu. Çevirmenler ve tutanaklar ve her şey hazır. Bir simit tepsisi sipariş edilmişti. Her şey çok endişe vericiydi. "Eminim bazı tanıtım reklamları bulabiliriz. Favorilerim mücevher olanlardır."

Küçük kızın gözleri büyüdü. "Kolyeler gibi mi?"

"Kolye sever misin?"

"Evet! Bende hiç yok.

"Eh, kesinlikle buna sahip olamayız. Bir dahaki sefere geldiğimde kostüm takılarımı getireceğim ve sen bir tane seçeceksin.

Laura'nın ortaya çıkan gülümsemesi, pembe dişlerin ve ufalanan konilerin bir görüntüsüydü. "Wes amcamın kız arkadaşı mısın?"

"HAYIR! Hayır, biz sadece arkadaşız." Bethany çantasını kanepenin arkasına koydu ve kayışlarla oynadı. "Neden? Bana sevgilim mi dedi?"

"Hayır, Megan ve Danielle'in annesi yaptı."

"Ah, öyle mi?" Bethany bu bilgiyi dosyalayarak gülümsedi. Harika değil mi?

Laura bariz bir dondurma komasında uzunlamasına koltuğa çöktü ve Bethany, beyaz altın bir ortamda zarif bir tek taş peridot pendantsi gösterdikleri QVC'ye gelene kadar kanalları kaydardı. "Sende bunlardan var mı?" Laura televizyon ekranını işaret etmek için ayak parmağını kullandı. "BEN

bunu istiyorum.”

Bethany, "O kadar çok ortak noktamız var ki," dedi ve koltuğa çöküp kendini hemen kucağında bir çift küçük kız ayağıyla buldu. Güzeldi.

Çok güzel.

Bethany dışarıdaki kaldırımında bir arabanın durduğunu duyduğunda, on beş dakikadır QVC'yi izliyorlardı ve ekrandaki gösteriş ne olursa olsun önceki favorilerini bir kenara bırakıyorlardı. Wes'in kamyonu gibi gelmiyordu. Belki de komşulardan biriydi? Ensesinde bir karıncalanma olan Bethany, Laura'nın ayaklarını dikkatlice minderin üzerine koydu ve ön pencereye geçti. Uber gibi görünen bir aracın arkasından inen bir kadın vardı. Saçları taranmamıştı ve bir erkek pazen giymişti. Gerçi onun gözleri gölgelendi, Laura'ya benzerliği yanlış anlaşılmıyordu.

Becky ön kapıya doğru giderken yolda biraz tökezledi ve Bethany bir terslik olduğunu anladı. Kapalı yol. Bethany bu kadın hakkında pek bir şey bilmiyordu, onun da Wes gibi bir evlatlık olduğu ve en azından şimdilik bir çocuğu tek başına büyütmeyle baş edemediği dışında. Becky'nin daha önce uyuşturucu kullandığını da biliyordu ve bu, şimdi onları kullanıyor olabileceği anlamına geliyordu. Başka bir deyişle, eve gelmeden önce Becky'nin yolunu kesmesi gerekiyordu. Soru yok. En azından Wes oraya varana kadar.

Bethany elinden geldiğince hızlı bir şekilde Wes'e bir mesaj gönderdi ve ses çıkarmadan ön kapıyı açıp verandaya çıktı. Bu kadının onu karşılamasının dostçadan düşmancaya değişebileceğinin fazlasıyla farkında olarak, toplayabildiği en parlak gülümsemeyle aşağı indi. Özellikle de Bethany'nin eve girişini engellediğinden şüpheleniyorsa. *Hadi, Wes. Buraya gel.*

"Merhaba," dedi, Laura onları evin içinden duymasın diye sesini alçaltmaya çalışarak. "Ben Bethany."

Diğer kadının yürüyüşü yavaşladı, yüz hatları şüpheyle kaplandı. "Bu benim evim. Burada ne yapıyorsun?"

"Ben bir misafirim. Wes'in."

"Ah." Becky dilini diş etlerine sürttü. Burada değil, değil mi? "Hayır, seni almaya gitti."

Bethany'nin bakışlarından kaçındı, elleri fanilasının manşetleri arasında kaybolup büküldü. "Ben sadece çocuğumu almaya geldim."

Büyük resim temizlendi. "Geldiğinde Wes'in burada olmasını istemedin."

"Seninle konuşmama gerek yok. Seni tanımıyorum bile."

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Bethany sakince. "Ama Wes yolda. Neden o buraya gelene kadar beklemiyoruz?"

Dirseğinin iç kısmına öksürdü. "Onu götürecek bir yerim var."

Bethany göğsünde tutuşan öfke alevine engel olamadı. Becky, Laura'yı alıp Wes'e söylemeden gidecekti. Belli ki bir şeyden, muhtemelen bağımlılıktan geçmekte olan bu kadınla empati kurmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ama Wes adına öfkelenmekten de kendini alamıyordu. O perişan olurdu.

Wes geliyor. Sadece bekleyelim.

"Kendi evime gitmek için beklemem gerekmiyor. Kendi çocuğumu görmek için."

"Wes'i burada istemiyorsan, istememen için bir neden olduğunu biliyorsun."

Bu mantığın içeri sızması biraz zaman aldı ama içeri sızdığında Becky'nin gözleri yaşlarla doldu. Cevap vermeye başladı, ancak Wes'in kamyonu bloğun sonunda uçarak geldi ve Uber'in birkaç dakika önce olduğu yerde sert bir şekilde fren yaptı.

Kamyondan indiğinde dikkati evin penceresine kilitlenmişti, Laura'yı görmeyince yüzünde bir rahatlama oluştu. Doomsday Projesi'nden ayrıldıktan sonra şapkasını takmış olmalı, ama şimdi şapkasını çıkardı ve gergin hareketinden habersizmiş gibi huzursuzca kalçasına vurdu. Bunu neden yapmak zorundaydın? dedi Wes nihayet, kalın bir sesle kız kardeşine hitap ederek. "Bu tür oyunlar oynuyorsan onu görmeye uygun değilsin Becky. Kendini toparlayana kadar sorumluluğu bana bıraktın. Sen bırakana kadar gitmeyeceğime dair bana söz verdirdin. yapmadın Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Benim işlerim var, Wes." Sert bir şekilde burnunu çekti. "Erkek arkadaşım la Linden'de yaşıyorum. Bir işim var.

"Erkek arkadaş," diye tekrarladı inanamayarak. "Daha boşanmadın bile."

"Kıçını takip edebilseydim, yapardım!"

"Sesini alçalt," diye homurdandı. "Seni böyle görmesine gerek yok." "Ben iyiyim."

Esprisiz bir şekilde gülerek bir daire çizdi ve geri geldi. "Onun için Linden'de bir odan mı var? Bebek bakıcıları? Onu okula kaydettirdin mi?"

Becky'nin ifadesi, suda yürüyen bir kadının resmiydi. "Ben . . .

Bütün bunlarla ilgileneceğim. İsa. Bana beş saniye ver. "Önce kendine iyi bak, sonra konuşuruz."

"Onu görmemi engelleyemezsin."

Wes'in gözlerinin kenarlarında gerginlik belirdi. Hayır, yapamam. Ama gerçekten seni böyle görmesini istiyor musun? Yoksa daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Wes, Bethany'ye yalvaran bir bakış gönderdi. "İçeri girip dikkatini dağıtabilir misin? Lütfen?"

"Evet elbette." Bethany arkasını döndü ve patikada yürümeye başladı ama sonra durup arkasına baktı. "Wes, ona numaramı verebilir misin?" sadece kulakları için dedi. "Baskı yok. Ben sadece yardım etmek istiyorum."

Bir an sonra başını salladı, yüzünde geçici bir sıcaklık hareket ediyordu. "Evet,

hayatım." Yapacağım."

İÇİNDEüvey kız kardeşinin çökmüş gözlerine baktı ve onun on yedi yaşındaki halini görebiliyordu. Yalnız, kendinden emin değil, sadece diğer ayakkabının düşmesini bekliyor.

Bethany'ye söylediği gibi, Becky ondan daha zor zamanlar geçirdi. Sistem tarafından sıkıştırılırken yaşadıklarının sadece yarısını bildiğinden şüpheleniyordu. Onunla tanıştığında, hasar çoktan verilmişti. İkisine de. Onu bir erkek kardeşin sevmesi gerektiği gibi sevemeyecek kadar deneyimlerinden bıkmıştı. Bunun üzerine beslediği suçluluk, New York'a giden uçağa binmesinin bir parçası bile olabilirdi - Tanrı'ya şükürler olsun ki uçmuştu.

Wes hayatında hiçbir zaman doğru yerde durduğunu hissetmemişti. Şimdiye kadar.

Sadece Laura ile değil. Veya Bethany. Ya da Port Jefferson'da edindiği arkadaşları. Hayır, bu kavşakta Becky'nin önünde durması gerekiyordu.ohayat. Bu onunla ilgili değildi. Ya da onun acısı. Ya da aidiyet eksikliği. O şeylerin hepsinden daha büyüktü. Ve bir kez olsun, kaymayı ve takılmalardan kaçınmayı düşünmüyordu. Bu oydu. Kendisinin karışmasına izin verecekti yukarı.

Göğsündeki serin rahatlama, kararını daha da pekiştirdi.

"Hey." Sesi titrek çıkınca derin bir nefes aldı ve kendine odaklandı. "Bana bak ve iyi dinle."

Kollarını kavuşturup bekledi, duruşu kavgacıydı ama gözleri yaşlarla doluydu. Kahretsin, onun için yeterince şey yapmamıştı. Lanet bir bakışla değil. Ama bunu şimdi değiştirebilirdi. Taahhüt sorunlarını bahane etmek için geçmişini kullanmayı bırakabilir ve cehenneme gidebilirdi.

"Sen benim kardeşimsin ve seni önemsiyorum." Kolları yavaşça iki yanına düştü.

Sen bir hayatta kalan ve bir savaşçısın, tamam mı? Bunun diğer tarafında itiraf edeceksin ve kızını tekrar göreceksin. Başka seçeneğin yok. Laura'nın annesine ihtiyacı var. İhtiyacı varSen, Becky."

"İşte bu yüzden buradayım," diye mırıldandı.

"Onu sevdiğin için buradasın. Tabii ki." Yaklaştı ve elini onun omzuna koydu, onu gözle görülür bir şekilde şaşırttı. Ablasına hiç sarılmış mıydı? "Bak burada olmamın bir süresi yok. Sen her şeyi çözerken ben Laura'ya sahibim. Burada mutlu.

Yeğeni mutluydu. . . ileo. Buraya aileyle ilgili her konuda tamamen beceriksizce geldiğine inanmak hâlâ neredeyse imkansızdı. Her şey çocuklar, aşk ve . . . kalıcılık Ama daha önce olmayan bir yerde istikrar yaratmıştı. Sadece Laura için değil, kendisi için. Tanrım, gerçekten hiçbir yere gitmiyordu. O

bundaydı Ve doğru hissettirdi.

"Bakmak." Wes, Becky'nin omzunu sıktı. "Bu saçmalığı ben çözebildiysem, Becky, herkes çözebilir."

Bu ondan sulu bir kahkaha aldı. "Sen artık kimsin?"

"Erkek kardeşin." Güçlkle yutkundu. "Geçmişte iyi biri olmadığımı biliyorum. Ama artık bana güvenebilirsin, tamam mı?"

Yüzündeki duygular bulutlandı. "Onu almamam gerektiğini biliyordum. Düşünüyorum da . . . çok uzun zaman oldu. Ben nasıl bir anneyim ki, çocuğunu bir aydan fazla bırakmış mıyım?"

Onunla ilgilenecek birinin olmasını sağladın. Bu, çoğu zaman bize verilenden daha fazla dikkate alındı.

"Tanrı bunun doğru olduğunu biliyor." Meraklı gözlerini sildi. "O kadın kimdi?" Wes soruyu düşündü. "Ona gönülsüz kız arkadaşım diyelim."

Acı-tatlı bir gülüş daha paylaştılar ve ilk kez aralarındaki bağı kabul etti. Uzun zamandır gelen bir onay. Belki bir şeyleri değiştirdi. Bilmiyordu ama umudu vardı ve bunda evin içinde onu bekleyen iki kişinin çok etkisi olduğundan oldukça emindi.

O güvenlik ağına sahip olmak, ona sonra ne olacağını söyleme cesareti verdi. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum ama Laura'nın geçici vasisi olmayı öğrenebilirim. Eğer buna açıksan. Sonsuza dek sürmeyecek ama bana ihtiyacı olduğu sürece kalacağıma dair bir kanıtı olmasını istiyorum. Çocukken bunun için öldürürdüm, biliyor musun?"

Ablası birkaç dakika konuşmadan eve hüzünlü bir bakış attı. "Bence bu iyi bir fikir olabilir. Ben bu konuda düşüneneğim."

Wes tuttuğunun farkında olmadığı nefesini bıraktı. "Becky. . ." Bir an tereddüt etti, sonra onu kendine çekip sarıldı. "İyi olacak."

İÇİNDE Es evin ön kapısından geçerek Bethany'nin kalbini bir maratona gönderdi. Yalnızdı ve Bethany buna sevinse mi üzülse mi bilemedi. Laura'ya gelince, kanepeden bir kurşun gibi fırladı, ciyaklayarak ve kayarak amcasının önünde durdu. Vakit kaybetmeden onu pizza hamuru gibi havaya fırlattı ve yere inerken onu kucaklayarak yakaladı. "Merhaba evlat."

Yapışkan dondurmalı elleriyle sırtını sıvazladı. "Hey."

Yüzünde bir gülümseme vardı ama yeğeninin sırtında Bethany'nin gözleriyle karşılaştığında, derinliklerinde bir huzursuzluk dönüyordu. "Akşam yemeği konusunda ne yapacağımdan emin değildim, bu yüzden pizza sipariş ettim. Tekrar. Yolda, dedi, midesi helyumla doluydu. "Gitmeliyim," diye soludu, cep telefonunu çantasına tıkarırken.

"Beklemek." Wes, Laura'yı yere bıraktı ve saçlarını karıştırdı. "Akşam yemeği için ellerini yıkayıp daha sonrası için bir uyku kitabı seçebilir misin? Bethany ile konuşmam gerek."

Laura, Bethany'ye baktı. "Başı belada mı?"

"Hayır, başı deritte değil." Burnuna dokundu. "Devam etmek."

"Tamam aşkım."

Küçük kız, koridora ilk giren olarak çoraplarını giyerek odadan hızla çıktı. Bethany, Wes'in mutfığa girip iki şişe birayla geri dönmesini izlerken kanepenin yanında olduğu yerde kaldı. Ona bir tane teklif etti ve başını sallayarak reddetti, kendisinininkinin yarısını bitirmesini bekledi. Bir şey söylemek için iki kez ağzını açtı ama kapadı ve onun yerine başını salladı.

Başı komutu vermeden önce Bethany'nin ayakları hareket ediyordu. Wes'in önünde durdu, elinden birayı aldı ve masaya koydu. Ve kollarını ona doladı.

Wes onu öyle sıkı bir şekilde kucakladı ki, ciğerlerindeki nefes dev bir ısıklık sesiyle dışarı çıktı.

"Laura'yı bırakamam," diye mırıldandı onun boyun girintisine.

"Yapamam." Parmakları saçlarına dolandı. "Hayır tabii değil."

"Hiç demek istiyorum." Başını kaldırdı, duyguları çene hattı boyunca dalgalanıyordu. "Becky'yi Jersey'e giderken başka bir Uber'e bindirdim. Şimdilik kızını görmek için baskı yapmayacak ama kız kardeşim hayatını yoluna koysa bile bence... ." Gözlerinde kendinden şüphe belirdi. "Laura'nın bana ihtiyacı var, değil mi?"

"Evet."

Sert bir nefes verdi. "Yapmak zorundayım, Bethany."

Bu sözleri söyleyişinde tanıdık bir şeyler vardı. Sanki her seferinde kendi yeteneklerini sorguluyor gibiydi. Ya da bir evi alt üst etmek, bir düğün planlamak, Just Us League toplantısına liderlik etmek veya bir çocuğa bakıcılık yapmak gibi onu korkutan bir şey yaptı. Bilinmeyene duyulan bu korku dalgasını çok iyi biliyordu ve aniden ona, bir zamanlar nefret ettiği bu adama kolayca ayırlamayacağını düşündüğü bir şekilde bağlı hissetti. Ya da zaten nefret ettiğini düşündü. Başından beri ona karşı olan eleştirileri gerçek miydi?

Bethany bilmiyordu. Tek bildiği, artık onun içindeki pürüzlülüğü yumuşatmak istediğini biliyordu, pek çok kez kendisi için mümkün olmasını dilediği yol. "Wes,"

diye fısıldadı, dudakları onun şaşırmış dudaklarına değene kadar ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. . . ve eşit derecede doymak bilmez ve saf olan bir

öpücüğe doğru yavaş yavaş takıldılar. Dürüst. Kendisinin öpülmesine izin verdi, Bethany'nin boğazında teselli mırıldanmasına izin verdi, aynı zamanda homurdanıp

onu vücuduna çekmeye çalışmadan önce, onun parmaklarının saçlarının arasında kıvrılmasına ve onu aşağı çekmesine izin verdi. Kolları gidebildiği kadar hâlâ onun

etrafındaydı ve

Sarılmak o kadar samimiydi ki, onun tüm vücudunun nabzını, nefes alışını ve verişini, kaslarının yoğun iniş çıkışlarını hissedebiliyordu. Terinin ve deodorantının kokusunu alabiliyordu.

Tempo umutsuz bir hal aldı ama teselli etme ihtiyacı hiç azalmadı ve onun bu ihtiyacın onu mahvettiğini hissedebiliyordu. Ve Wes'in daha fazlası için uzanıp ağzına saldırması ve sunduğu anlayışı ele geçirmesi onu memnun etti.

Sağ eli saçlarına daldı, daha derin tatlar için onu kavradı ve ona açtı verdi, vücudu neredeyse geriye doğru bükülene kadar onunkinin üzerinde eğildi. Tanrım, bu kadar çok ihtiyaç duyulmak muhteşemdi. Karşılığında ihtiyaç duymak. Sözsüz bir anlaşma içinde olmak ve bir adamın ne düşündüğünü tahmin etmek zorunda kalmamak. Aklındaki her düşünceyi biliyordu çünkü diliyle, dudaklarıyla ve dişleriyle ifade ediyordu.

Çok fazla olmalı, tüm vücudundaki nabız atıyor, zihni sersemliyor, dengesi bozuluyor. Bir kişiye yönelik o kadar çok duygu vardı ki, bunu tanımlamaktan korkuyordu, bu yüzden kendini öpücüğe bir son vermeye zorladı ve orada, hala birbirlerinin kollarına sarılı, aralarındaki dar boşluğu çılgınca nefesler doldurarak orada duruyorlardı.

"Bu, içkiye evet mi?" dedi sonunda.

Bethany bir kahkaha patlattı. "Oh, şimdi içecekler mi, çoğul?"

Bir eliyle saçlarını okşadı. "Herhangi bir şey senin için asla yeterli olamaz."

Ortasında acımasız bir çekişme vardı. "Bu doğru mu?"

"Lanet olsun." Alt dudağını ısırıldı. "Sana tekrar soracağım, bu evet mi?"

Göğsüne bir daire çizdi ve oyuncu bir parmak hareketiyle bitirdi. "Bunu düşüneneğim."

Wes homurdandı. Tanrım, beni deli ediyorsun Bethany. Saçından bir tutam alıp parmağına doladı. "Buraya geri döndüğümde, yukarıdan aşağıya bilmiyordum. Şimdi yarı yoldayım. Bunu nasıl yaptın?"

"Bilmelisin," diye fısıldadı, onun gözlerine bakamayarak. "Bunu benim için bir kereden fazla yaptın."

Bunun çok açıklayıcı olduğunu kabul ederek, vücudu istemsizce onun tutuşunu kırdı. Hemen onun kollarına geri dönmek istese de, neredeyse çantasına atılıp omzunun üzerinden attı. Tesadüfen Wes'e baktığında, Wes onun hareketlerini kararlı bir yoğunlukla takip ediyordu. "Kalmak."

"BEN . . . planları var," diye ağzından kaçırıldı.

Kaşı kalktı. "Tekrar gel?"

"Rosie ile." Arkadaşının söz konusu planlardan haberi olduğundan değil ama Bethany birdenbire tekila ve kız muhabbetine ihtiyaç duydu.

Homurdandı ama rahatlamadı. Aslında, bakışlarının arkasında çalkalanan düşünceler vardı. Çok sayıda. "Becky'den bana vasilik vermeyi düşünmesini istedim. Laura'nın. Bu ifşayı sindirmesi için ona zaman verilmedi çünkü Wes ona doğru ilerledi, başını geriye yatırana ve parmak uçları birbirine değene, nefesi dudaklarını tüylendirene kadar durmadı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Kalmak için buradayım, bu yüzden bu gece yatağına girip beni düşündüğünde, bunu yapma şeklini değiştirmeyi unutma. Yatak başlığını kırdığımız o terli seans yerine, her gece yatağında olur, kalçalarını neyin titrettiğini öğrenirdim. Başlığı tamamen kaybetmek zorunda kalacağız.

Kulakları rüzgar tünellerine döndü. "Bu ilişkide tasarım seçimlerini siz yapmıyorsunuz..."

"İlişki?" sözünü kestiğinde muzaffer bir ses tonuyla sordu. "Yüksek sesle söylemeye hazır olduğunda, tam burada bekliyor olacağım."

Nefesini tut. "Mavi taşaklarınla mı?" "Bu noktada daha çok siyahımsı bir mor."

"Ah." Kapı zili çaldı ve bu fırsatı onun çekiciliğinden kaçmak için kullandı. "İyi geceler Wes."

İnledi. "İyi geceler Bethany."

Bethany kapıyı pizzacıya açtı ve beklemesini istedi, omzunun üzerinden Wes'e son bir kez baktı. Onun güçlü kollarını kavuşturmuş, saçları hâlâ parmaklarının arasında dağılmış halde buldu. Kirli iş kıyafetleri içinde o kadar erkeksi ki bu bir suç olmalı. "Pizzanız burada," dedi, ses tonu şiir okumaya daha uygundu.

Cebindeki cüzdana uzandı. "Teşekkürler." Wes?

"Evet?"

Güçlkle yutkundu. "Becky evet derse, harika bir iş çıkaracaksın." Yanağında bir kas fırladı. "Teşekkür ederim."

Hâlâ iraden varken buradan defol.

Malzeme rezervi tehlikeli bir şekilde azalıyordu.

On Altıncı Bölüm

VEBethany, Buena Onda'ya her girdiğinde, atmosfere kusursuz bir şekilde yeni bir şey örülmüştü. Rosie restoranın bir deneyim olmasını istiyordu ve Bethany bu görevi başarıyla tamamladığını güvenle söyleyebilirdi.

Bu gece bir dizi ışık, döşeme tahtalarını saran açılı bir halı ve duvarda yeni bir resim vardı. Değişiklikleri ancak bir dekoratörün gözü görebilirdi, çok inceydiler ve ambiyans hiç değişmedi. Her zaman sıcak bir koşuşturmacaydı. Kendini kaybedebileceği ve menünün onu hangi yolculuğa çıkaracağına karar verebileceği gürültülü bir karşılama.

Bu gece buraya gelmekle haklıydı. Bethany masaların arasından Rosie'nin paket siparişleri hazırlayacağı ve mutfaka nezaret edeceği restoranın arkasına doğru ilerledi ve ısıtılı derinlik onu bir kucaklamayla yuttu. Ayrılmış masasında oturmuş, birasını yudumlarken ve gazetenin akşam baskısını okuyan Dominic'e el salladı. *Günlük Haberler*. Birkaç müşteri ona seslendi ya da bardaklarını kaldırdı, arkasından çok da ihtiyatlı olmayan bir şekilde fısıldadı.

Kötü niyetli değil, sadece Port Jeff dedikodusu. İyi de kazanılmış. Brick & Morty'den kaçarak, bir realite şovu yarışmasına katılarak ve gün batımından sonra Wes'in evinde yakalanarak onlara seçebilecekleri pek çok konu vermişti. Yeğenini okuldan almaktan bahsetmiyorum bile, bu tamamen ev içi bir aktivite.

Laura'nın ayaklarının kucağında nasıl hissettiğini hatırladığında, boğazında bir boşluk hissetti. Wes ve Laura şu anda ne yapıyorlardı? Pizza yemek ve reklam filmleri izlemek mi? Aniden dönüp Buena Onda'dan ayrılmayı ve geri dönmeyi istemesi onu biraz korkuttu.

Başka bir deyişle, kesinlikle ara vermeye ihtiyacı vardı. Takla sırasında Wes'in yanında o kadar çok olmuştu ki, biraz mesafe ve perspektif alması gerekiyordu. Ona beklemediği şekillerde yaklaşıyordu. Güzel, onun aşağılık bir pislik olduğuna karar verdikten sonra bile, fiziksel olarak ondan her zaman sinir bozucu bir şekilde etkilenmişti. Gerçek ortaya çıktığına göre şimdi ne yapacaktı? Wes, ona sandığından daha fazla katmana sahipti. Dengesiz bir geçmişten biraz zarar görmüş, komik, gözlemci ve İsa, öpebiliyordu. Asla, asla onun üzerine koyduğu öpücüklerle benzer bir şey yaşamamıştı.

Hepsinden önemlisi, o bir stand-up adamıydı. Tanrım. Bu gece yeğeninin velayetini istemiş, en bağımsız yetişkini bile korkutacak bir meydan okumayı üstlenmişti.

Evet, Wes cesurdu, yürek doluydu ve... . . adama aşık olmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce gerçekten bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacı vardı.

Birkaç metre ötede, Rosie sallanan kapıdan geçti.

mutfağa ve personel istasyonuna, çatal bıçak takımı, kahve gereçleri, acı soslar ve diğer çeşnilerle dolu rafların bulunduğu kocası tarafından inşa edilmiş bir köşe. Bethany'yi görünce iki kez baktı. "Hey yabancı! Seni düğünden beri görmedim," dedi Rosie, kredi kartı makbuzlarına benzeyen şeyleri istifleyip düzenlerken. "Dönüşüm nasıl gidiyor?"

Bethany ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "İnanılmaz tabii ki. Yetkili benim."

Bethany arkadaşını güldürse de bundan her zamanki kadar zevk alamamıştı. Çünkü dürüst değildi. Gerçekte, takla atmayı tren raylarında frensiz uçmaya benzetiyordu. Bu, yaratmak için çok çalıştığı illüzyonu paramparça ederdi, değil mi? En iyi arkadaşıyla bile mi?

Saniyeler içinde, tek bir zayıflık bile göstermeyen kadın haline geri dönmüştü. Tarz ve kabadayılığın arkasına saklanan, taklanın nasıl gittiğini bilmediğini asla kabul etmeyen kadın. Wes ona her şeyin yolunda gittiğini ve her gün ilerleme kaydettiklerini söyledi, ancak her sabah tehlikeli karmaşaya varmak onun stresini ve kendinden şüphe duymasını alevlendirdi. Her gün başını eğdi ve seçtiği projeye odaklandı. At gözlüğü takmak ve bir şey yapmak yardımcı oldu, ancak geri adım atmak ve ne kadar büyük bir girişimi omuzladığını fark etmek? Zordu. Kameralara sunduğu şekilde başa çıkmıyordu. Her şeyin mükemmel olmasını istedi. *Şimdi*. O zamana kadar, bitmemiş karmaşa onun bir yansımasıydı.

Parmakları boynuna doğru ilerledi, Wes'in bu sabah erken saatlerde merhem sürdüğü noktaya saldırmak için can atıyordu ama o merhemi yan tarafına indirmeye zorladı. "Dalgın olduğunu görebiliyorum," dedi Rosie'ye, kaşlarını sallayarak. "Kesinlikle sahip olunması gereken iyi bir problem, değil mi? Bir masa tutacağım ve bir şeyler içmek için vaktin varsa, gel bana katıl. Baskı yok!"

Rosie gülümsedi. "Tamam aşkım." Bethany'nin ötesine bakmak için boynunu kaldırdı. "Pencerenin yanındaki ikiliyi al. Garsonu göndereceğim."

"İki numara. Restoran lingo ile kendine bir bak.

Bethany biraz titreyerek Buena Onda'nın önüne doğru yöneldi ve kendisi hakkında fısıldaştıklarından şüphelendiği insanlara göz kırptı. Gülümsemesi bozulmamıştı ama içinde, kafatasının etrafında milyonlarca düşünce çınlıyordu. Kardeşinin kazanacağına ihtimal veriyorlar mıydı? *Hareket çekmek?* Yirmi üç yaşında bir adamla vakit geçirdiği için ona puma mı diyorlardı? Yorucu yeni işi sayesinde manikürsüzlüğünü görebilirler miydi?

Bethany tırnaklarını avucunun içinde kıvırdı ve öndeki masaya oturup kendisine bir menü uzatan garsona teşekkür etti. Görünüşünün sakın olduğundan emin olmasına rağmen, özellikle de tüm fısıltıların arasında tek başına otururken biraz terliyordu, bu yüzden telefonunu çıkardı ve Wes'ten bir mesaj buldu. bir kahkaha

durduramadan içinden yuvarlandı.

QVC arka planda bir elmas broş reklamı yaparken, onun kredi kartına üflediği bir resimdi. Ama en iyi bölüm, Laura'nın kanepede tezahürat yapmasıydı, ne kadar sevindiği belliydi.

Bethany gülen dudaklarını birbirine bastırdı ve cevap verdi.

BEYTANİ:Her zaman elmaslar için bekleyin. Çocuk işini biliyor.

-Bu kötü. Artık Cheerios'u rüşvet olarak kabul etmiyor. Yarın sabah beş dakika daha uyuması için ona mücevher sözü verirsem, başın belada demektir.

BEYTANİ:Ben miyim? Bu benim kredi kartım değil.

-Elinizde huysuz bir ustabaşı olacak.

BEYTANİ:Awww.Huysuz olma.

-Beni nasıl neşelendireceksin?

Bethany sessizce öksürdü ve kalçalarını birbirine bastırışını kimsenin fark edip etmediğini merak ederek çevresini taradı. Bu kısa mesajlar yaramaz bile değildi. O yöne doğru gidiyor gibi görünseler bile pek değil. Ama Wes'in huysuz Texas sesini kulağında duyabiliyor ve onun ellerinin kalçalarını şekillendirdiğini, poposunun aşığıasını aldattığını, sıkıtiğini hayal edebiliyordu.

Cidden? Kısa bir mesaj alışverişinden sonra külotu ıslak mıydı? Az önce duş almış ve temiz giysiler giymişti.

Cevap vermeyeceğim.

Bethany telefonu yüzü aşağı gelecek şekilde masaya vurdu ama beş saniye geçmeden tekrar kaptı.

BEYTANİ:Elbette o iğrenç mavi taşakların icabına bakardım.

-

BEYTANİ:Etrafta bunca boya varken, onları tamamen yeni bir renge boyayabilirim.

-Burada olsaydın, bunun için sana şaplak atmak zorunda kalırdım.

Parmakları ekranda titreyerek tereddüt etti. Cevap veremezdi yoksa anlamsız sözler gönderirdi. Kafasındaki o görüntüyle beyninin üretebildiğı tek şey buydu. Wes onu yüzüstü kucağına yatırıyor ve o sıcak, nasırlı avuç içiyle kalçasına vuruyor.

-Neden burada değilsin, Bethany?

Bir öncekinden ton olarak çok farklı olan bu mesaj, tamamen farklı bir akoru vurdu. şimdi, fiziksel temas arzusuna bir özlem sancısı katıldı. Wes'le.

Onu özledi. Birkaç saat sonra.

Kötü. Bu çok kötü.

"Hey!"

Rosie, Bethany'nin karşısındaki koltuğa sıçradı ve havlayarak telefonunu karıştırdı ve masanın ortasındaki kırmızı gül çiçek aranjmanını devirdi. "Aman Tanrım," diye soludu, su dışarı akmadan vazoyu düzelitti ve beceriksizliğıne kimsenin tanık olduğıuna dair işaretler bulmak için restoranı taradı. "Üzgünüm. Sadece beklemiyordum. . . Ne zaman bana katılabileceğini düşünmemiştim

bu kadar dolusun!

"İşte buradayım," dedi Rosie, Bethany'yi şaşkın bir ifadeyle izleyerek. "Burada derin düşüncelere dalmış görünüyordun."

"Ha." Telefonu cebine sıkıştırdı. "Yaptım mı?"

"HI-hı." Rosie onlar için sipariş verirken gözünü Bethany'den ayırmadı. "Öyleyse Slade Hogan hakkında konuşalım. Dün öğle yemeğine geldi ve garsonların nefeslerinin kesileceğini düşündüm."

"Ah evet." Bethany coşkuyla başını salladı ve ev sahibinin yüzünü hatırlamaya çalıştı ama başarılı olamadı. "O bir tabak."

"Erkek aranı bitirmeye değer mi?"

Bethany başını sallamaya devam etti. Ta ki başını sallamaya başlayana kadar.

"HAYIR."

Rosie tek kaşını kaldırdı ve az önce teslim ettiği şarap kadehiyle arkasına yaslandı. "Ah?"

Bana çıkma teklif etti. Geçtim."

Arkadaşı nefesini tuttu. Biraz fazla teatral. "Neden bunu yapasın ki?"

"Bununla nereye varmak istediğini görebiliyorum."

"Yapabilir misin?"

"Bu soruya soruyla cevap verdiğin şey çift terapisinin bir ürünü mü?"

Rosie şarabından bir yudum alırken güldü. "Üzgünüm. Bütün gün burada o kadar çok dedikodu duydum ki sen ve kovboy gibi biri ağır spekülasyonlara maruz kaldınız. Senin ağzından duymak istedim." Zarif bir omuz silkti. "Biraz kışkırtma olmadan bu olmayacaktı."

Bethany gülümsemesini bastırdı. "Ailemle çok fazla zaman geçiriyorsun." Trajik bir şekilde törpülenmemiş tırnaklarını masaya vurdu. "Üzerinde spekülasyon yapmaya değer bir şey olduğunu ne onaylayacağım ne de inkar edeceğim."

"Tamam aşkım."

Sesini alçalttı. "Ama olsaydı, bu ifadenin şuna dair güvenceye ihtiyacım olurdu:*sana söylemiştim*dile getirilmezdi."

"Endişelenmen gereken tek şey kız kardeşin olacak. Ama İtalya'dan cinsel bir uyuşukluk içinde döneceğine göre, seni bir iki kibirli koklamayla bırakması için iyi bir şansın var."

Bethany mırıldandı. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Harika. Eve geldiğinde Georgie'yi durduracağım. Rosie ellerini ovuşturdu ve öne doğru eğildi. "Bu azgın evli bayana her şeyi anlat."

Bethany gereksiz yere çatalını düzeltirken gerilim arttı. "Biraz öpüşme oldu. Onunla yatmayı düşünüyorum."

Rosie bez peçetesini aldı ve yüzünü peçeteye sakladı, ama Bethany onu sırtırtırken yakaladı. Onu düşürdüğünde, soğukkanlılığı geri geldi.

yer. "Ah?"

"Evet. Henüz emin değilim.

Buraya geldiğimde onunla mesajlaşıyordun, değil mi? "Flip hakkında."

"İnşaat konuşması seni gerçekten harekete geçiriyor, ha?" Bethany boğazını temizledi. "O kadar belli miydim?"

Rosie'nin bakışları lokantada dolandı ve -tahmin edilebileceği gibi- zaten sıkı sıkıya karısını izlemekle meşgul olan kocasına takıldı. "Yalnızca cinsel ihtiyaçlarını bastırmak için çok zaman harcayan biri için."

Bethany dalgın dalgın masaya bir desen çizerek, "İşte yine o terapi konuşması," dedi. "Diyelimki . . . ve bu tamamen varsayımsaldır. . . Wes, Port Jefferson'da kaldı." Biraz fazla parlak güldü. "Ve bir" -abartılı alıntılar yaptı- "ilişki istiyordu. Bu çılgınca olmaz mıydı? Yani, woooo. Hadi."

Rosie içkisini bıraktı. "Neden çılgınca olsun ki?"

Bethany parmaklarını gıcıklayarak olabildiğince rahat olmaya çalıştı. "Benden yedi yaş küçük, herhangi bir kariyer odağı yok - şu anda yaptığı şey inşaat. Yani, o bir *Boğa binicisi*. Ve sürekli kavga ediyoruz. Baştan sona tam bir felaket olur."

Arkadaşı hiçbir şey söylemedi, sadece detaylandırmasını bekledi.

"Ve . . . Bilirsin, bunu başından beri düşünmüyor. Omzu sarsıldı. "Neden -varsayımsal olarak- her şey tam anlamıyla mükemmel olana kadar rahatlayamayan ama asla öyle olmayan biriyle bir ilişki istesin ki? Durmadan. Bu endişenin etrafında olmak onun için yorucu olacaktı. Nasıl olduğumu bilirsin." El salladı. "Her şeyi belli bir şekilde seviyorum."

"Evet," dedi Rosie yavaşça. "Ama kendini ikinci kez tahmin ettiğini hiç bilmiyordum.

Her zaman kendinden çok emin görünüyorsun."

"Ben!" Kenardan eline dökülen damlaları umursamadan şarap kadehini aldı. "Hayır, kesinlikle öyleyim. neden bahsettiğimi bilmiyorum. Sadece sesli düşünüyorum." Zorla yalan söylemekten boğazı ağrıdı. "Söyle bana. Tavana yeni bir dizi ışık eklediniz mi? Bu harika bir dokunuş."

Rosie'nin konuyu değiştirmesine izin verme konusunda tereddüt ettiği belliydi ama yumuşadı. Rosie işe dönmeden önce birkaç dakika daha çalabildiler ama arkadaşı gittikten çok sonra, Bethany'nin sözleri masanın üzerinde asılı kaldı. Bu geceye kadar, en yakın arkadaşının yanında bile maskesini ne kadar sıkı tuttuğunu hiç fark etmemişti. Ablasının yanında bile. Wes'in yanında mükemmelden daha az olmasına izin vermeye başlayana kadar bunu fark etmemişti.

Tabii ki, maskeyi bir nevi yırtmıştı ama bu tüyleri yarmaktı.

Mesele şu ki, o bu gece kendisinin sahtekâr bir versiyonuydu ve bu hiç bu kadar bariz olmamıştı. Aslında hiçbir zaman onunla bir ilişki düşünmemişti.

Wes. Birlikte çalışmaya başlayana kadar bu fikir gülünç olurdu. Ama şimdi? Bethany onları bir çift olarak hayal etmeye çalıştığında, görüntü onu... . . ılık. Umutlu.

Mutlu.

Ancak bu olumlu duygular, eski korkularının yeniden alevlenmesini engellemedi. İlk etapta bir erkek ara vermesinin bir nedeni yok muydu?

Çok yaklaşmak istediği için eski erkek arkadaşlarını kendinden uzaklaştırmıştı. Beklemeye cesaret ettiğin için *Daha* ondan.

Wes'in daha fazlasını isteyeceğini bilmek, kalbine, zihnine ve vücuduna tam erişim -her zaman birine vermekten korktuğu erişim- her şey çok rahat bir hale gelmeden geri adım atmak istemesine neden oldu. Fazla iyimser.

Normal, sağlıklı bir ilişki için beklentiler oluşmadan önce, nasıl yerine getirebileceğine dair dünyevi bir fikri yoktu. Kesinlikle daha önce hiç olmamıştı.

Kendisiyle nasıl mutlu olacağını bilmezken Wes onunla nasıl mutlu olabilirdi? Bethany'nin kalbinin ona yapmasını söylediği şeye rağmen, erkeklerle eski alışkanlıklarına geri döndüğünü hissedebiliyordu. İşlerin fazla ciddileşmesine izin vermeseydi ondan bıkmazdı, değil mi?

Biraz zaman, biraz boşluk ve Wes muhtemelen her şeyi rahat tuttuğu için ona teşekkür ederdi. Ya kendi içinde hissettiği hayal kırıklığı?

Zamanla solacaktı. Değil mi?

Bethany, Wes'siz bir hafta sonu geçirdiğinde, aralarındaki mesafenin daha da kolaylaşacağı mantrasını tekrarladığında ve buna gerçekten inanmaya daha yakın olacağına dair ikinci bir tahminde bulunmayı bırakacağını umuyordu. Yapacağından şüpheliydi ama hiç kimse onu güçlü bir iradeden yoksun olmakla suçlamamıştı. . .

On Yedinci Bölüm

Ökay millet, aile oyunu yarışmasının dördüncü günü *Hareket çekmek* ve savaş kesinlikle kızışıyor! Sevgiyle Project Doomsday olarak adlandırılan şantiyedeyiz. Wes'in başparmağı ve işaret parmağı burun kemerini ezmek için ellerinden geleni yaptı. En azından acil serviste olsaydı, bir süre Slade Hogan'ın televizyon için yapılmış sesini dinlemek zorunda kalmayacaktı.

Pencerenin dışında, Slade geri geri yürüdü, kameraman ve ışık ve ses elemanları onu Bethany'nin olduğu yere kadar takip etti. . . Bekle, merdiven mi taşıyordu?

Neden?

Wes'in hiçbir fikri yoktu.

Aslına bakarsanız, onun kafasından geçen hiçbir şeyi bilmiyordu çünkü bugün pazartesiydi ve o, cumadan beri ona mesafeliydi. Evinden ayrıldığında her şey güllük gülistanlıktı. Hatta bazı cilveli metin mesajlarını takas etmişlerdi ve o onların iyi ve gerçekten bir köşeyi döndüklerini düşünmüştü. . . çift kasaba. Ya da en azından ona yaklaşıyor. Ama tüm hafta sonu Just Us League ile ve sonunda takla atmayı sahneleyeceği antika alışverişiyle meşgul olmuştu.

Onu özlemişti ama bu sabah sitede onunla yüz yüze gelene kadar paniğe kapılmamıştı. Ne zaman havadan sudan konuşmak ya da belki kendine o hayat değiştiren öpücüklerden birini daha ısmarlamak için ona doğru yönelse, birdenbire malzemeleri toplaması ya da kahve içmesi gerekiyordu. Onunla huysuz bir ustabaşı olmakla ilgili şaka yapmıştı ama bu gerçek olmuştu ve hâlâ -hâlâ- lanet olası taşakları vardı.

Wes elindeki kerpeteni yere attı ve Bethany'nin merdivenle hangi cehenneme gittiğini sandığını görmek için dışarı çıktı. Ondan bir tür avangart çim heykel yapmayı planlamıyorsa, neden buna ihtiyaç duyduğundan emin değildi. Bugün taç kalıplama üzerinde çalışacaktı, değil mi?

Bethany'ye bu karanlık ruh haliyle yaklaşmak korkunç bir fikirdi, özellikle de kameralar çalışırken, ama bir adam ancak bu kadarını kaldırabilirdi. Onu geçen gece bir erkeğin öpmesi gerektiği gibi öpmüştü. Bunun tatlılığı, bir söz gibi hissettirme şekli... . . Eh, onu sarsmıştı. Onu çok sert salladım. Şimdi ondan uzak durmasının hiçbir anlamı yoktu. Tabii ona Cuma gecesi mesaj attığı zamanla şimdi arasında bir şey olmadıysa. Ama ne?

"Bethany, çatıyı yeniden döşemeye karar verdiğini duydum?"

Slade'in ağzından çıkan bu soru üzerine, Wes'in o sabah içtiği kahve midesinde acı aside dönüştü. Bethany çatıda mı? Bunun için eğitilmedi. Onunla ya da inşaat tecrübesi olan biriyle bir güvenlik kursundan ya da sıradan bir eğitimden geçmemişti. İnşaat sahasında çatılardan ve merdivenlerden düşerek yaralanan adamlarla birden çok kez çalışmıştı. Bethany'nin uyluk kemiğini kırması ya da sırtını kırması düşüncesi onu soğuk terler içinde bıraktı.

"Evet," dedi yavaşça ve iyi, belki biraz da alaycı bir şekilde. "Şimdilik bu dahiyane fikre bir iğne koyabilir miyiz?"

Bethany çok dikkatli bir şekilde merdiveni indirdi ve kollarını kavuşturdu.

"Üzgünüm.

Ustabaşımın dile getireceği bir şikayeti var mı?"

"Ustabaşınız," dedi solgun bir sesle. "Tabii, onunla gideceğiz."

Gözlerinde ikiz kıvılcımlar patladı. "İyi."

Wes hayal kırıklığını dizginledi. Aralarında onun farkında olmadığı ne halt olmuştu? Neredeyse görünüyordur *rahatlamak* bu argümanı başlatmak için. "Kamerayı kapatalım ve ne halt yediğini bildiğinden emin olmak için birkaç saat bekleyelim, tamam mı? Lanet olası çatıdan düşmeni istemiyorum."

Yapımcı "Biplememiz gerekecek" dedi. "Öyleyse

bip," diye tükürdü Wes.

Bethany, "Kiremitlenen çok sayıda çatı gördüm," dedi.

Wes, onunla Bethany arasındaki mesafenin bir kısmını kapattı. Çevrelerinde en az otuz kişi vardı ama onlara gösterdiği tüm ilgiye rağmen oradaki tek insan da onlar olabilirdi. "İzlemek ve yapmak iki farklı şeydir. Ya biraz antrenman yaparız ya da ayaklarınızı ait oldukları yere basarsınız."

Omuzlarını dikleştirdi. "Benim adıma kararlar veremezsin."

Slade, "Şimdi, bunda doğruluk payı var, dostum," dedi. "Bethany resmi ev sahibi..."

"Aman Tanrım, Slade," diye sözünü kesti Wes, sağ gözüne kendisini kör edecek kadar kuvvetle masaj yaparak. "Gerçekten sinirlerimi bozuyorsun."

"Bip!"

Wes, dedi Bethany nefes nefese.

"Kamera kabloları, projektörler ve yoluma çıkan Slade ile uğraşmak zorunda olmam zaten yeterince kötü" -bağırmasının şiddeti biraz azalmıştı- "ama eğer iyiysen bunların hepsini halledebilirim." Büyük bir insan kalabalığının önünde çok şey ifşa ettiğini hemen anladı, iki kameradan bahsetmiyorum bile. "Uzun bir düşüş," diye bitirdi sözünü, kızgın ses tonunun bir kısmını yeniden yakalamaya çalışarak ama işe yaramadı. Bethany'nin ağzı açık kalmıştı ve sessizlik -bir kez olsun- ortalığa çökmüştü.

mürettebat.

Bethany toparlandı, gözle görülür bir şekilde kendini sallıyordu. Dikkatli olacağım. Ollie bana ne yapacağımı gösterecek."

"Kral. Ollie ışık kaynağının arkasındaki saklandığı yerden, beni bu işe karıştırma, dedi. "Önemli bir şey olacağını düşünmemiştim."

Bethany, "Önemli bir şey değil," dedi. "Endişen için teşekkür ederim ama düşüp ölmemeyi başarabilirim."

Kafasına ölümü koymak zorunda kaldı, kan basıncını çok yükseltti. "Şu çatıya çıkarsan seni omzumun üzerinden aşağıya taşıyım Bethany. Beni anlıyor musun? Çatıyı kiremitlemek sana göre bir iş değil."

Henüz. söylemeliydi*henüz*.

Tepkisi, Wes'in sözlerinden hemen pişman olmasına neden oldu. Güzel gözlerinden inat kaçtı, yerini ihanet aldı. Yine de özür dilemek veya geri almak için çok geçti, değil mi? Artık resmen kendini becermişti. Dik başlı kadın, Tanrı'nın ve herkesin önünde bir köşeye çekildi. Blöfünü görmekten başka çaresi yoktu.

"Kuyu . . . Biliyorsun." Sesi çatlamıştı ama çabucak toparladı. "Seni kovarsam söz hakkın olmayacak."

Keskin bir cisim boğazına takıldı. "Yaptığın bu mu?"

Gözlerinde bir korku belirdi, ama o korkuyu göz ardı etti. "Evet," dedi çenesini kaldırarak.

Sonunda Wes'in kazandığı bir bakışla on saniye harcadılar.

Ama arabasına koşarken, göğsünün ortasındaki ağrı, kesinlikle kaybettiği konusunda ısrarcıydı.

İÇİNDEKadın sorunları olduğunda kendine saygısı olan her kovboyun yaptığı yaptı.

Acılarını bir şişe biraya boğdu.

*Yabancı*Ringtone, dün Laura'yı okuldan almak için öğleden sonra izin aldığı için ona bu gece izin vermeyi teklif etmişti. Hemen üstüne atladı. Ruh hali karamsardı ve bunun yeğenini etkilemesini istemiyordu.

"Başka istemek?" barmene bir içki almaya giderken sordu.

Wes boş Bud şişesine baktı ve unutkanlığın artıları ile akşamdan kalma bir haldeyken sabah altıda uyandırma servisi almanın eksilerini tarttı. Bu muydu ebeveynlik? Sürekli olarak akşamdan kalmaya değip değmeyeceğine karar vermek zorunda mısınız? Sadece bu da değil, en başta onu bir birayı daha geri çevirmeye iten, dışarıda olmanın getirdiği iğrenç, yapışkan bir suçluluk duygusu vardı. Bu, bir aydır dışarı çıktığı ilk gecesiye neden kendini suçlu hissediyordu?

Kahretsin, daha dokuz buçuk bile değildi.

"Evet," diye mırıldandı, boş şişesini barmene doğru iterken. "Teşekkürler."

Doğrusu, Huysuz Tom's'ta yer kaplamak yerine evde Laura'ya yatmadan önce bir hikaye okumayı tercih ederdi, ama bazen bir erkeğin düşünmek için alana ihtiyacı vardı. Bu gece üç katına çıktı.

Her şey nasıl bu kadar çabuk boka sarmıştı? Buna hala anlam veremiyordu.

Bethany tarafından kovulmadan üç gün önce, tam orada, başka bir şeyin eşiğindeydiler. Tanrım, o da oraya gitmeye can atıyordu. Pes etmeye ve randevularına evet demeye çok yaklaşmıştı. Onu dışarı çıkaracak, ona kapılar açacak, ona bir kraliçe gibi davranacak ve cennette becerecekti.

Şimdi şansını ve işini kaybetmişti.

Dünyası, onu kışına çarpan bir boğadan daha hızlı alt üst olmuştu.

- ve tam da hayatını düzene sokması gereken zamanda. Eğer kız kardeşinin anlaşmayı kabul etmesini sağlayabilirse, Laura'nın velayetini almak konusunda ciddiye. Wes'in Becky'yi sonsuza kadar kızından uzak tutma gibi bir fikri yoktu ama Becky onun bakıcısıyken ona istikrar sağlamak istiyordu. Onun her sabah uyanıp bugün Port Jefferson'dan kaçtığı gün olup olmayacağını merak etmesini istemiyordu.

Bu da onu en acil sorununa getirdi. Laura için istikrar, istikrarlı bir gelir anlamına geliyordu ve bu öğleden sonra artık buna sahip değildi.

Bethany'yi de suçlayamazdı. Bütün gün evin dışındaki sahneyi tekrar oynamıştı. Tanrım, o bir aptaldı. Bethany'nin bu takla atmayı istemesinin tüm nedeni, yetenekli olduğunu kanıtlamaktı. Kendisine olan güvenini artırmak için onu bir fırsattan mahrum etmeye çalışmıştı. Kahretsin, Stephen kadar kötüydü.

Söz konusu adam, sanki düşünceleri Stephen Bat-Signal'ı harekete geçirmiş gibi, birkaç dakika sonra elinde başka bir notla bara girdi. Derin bir konsantrasyona sahip olan Bethany'nin erkek kardeşi, neredeyse Wes'in yanından geçecekti, ancak daha fazla uzaklaşmadan sendeleyerek durdu.

Wes. Burada ne yapıyorsun?"

"Nasıl görünüyor?"

Stephen, Wes'in yanındaki tabureye oturdu ve bir kola ısmarladı, beklerken buruşuk notunu barın üzerine düzeltti. "Kız kardeşim başınızı ağrıtıyor mu?"

Wes elini kaldırdı. "Seni orada durdurayım. Bir ortaokul öğrencisi gibi dedikodu yapmak için burada değilim."

"Ah, hiç eğlenceli değilsin."

"Bunu bir barda gazoz ısmarlayan adam söylüyor," dedi Wes, şişeyi dudaklarına götürerek. "Görüyorum ki Kristin'den başka bir şifreli not almışsın. Bu ne diyor?"

"Her fırtınanın ardından bir gökkuşağı çıkar."

Tanrım, kadın onaylanabilirdi. "Sana bir soru soracağım, dostum. Hemen dışarı çıkıp ona notların ne anlama geldiğini sordun mu?"

"Bunu yapamam." Stephen, sanki bir polis arabası çalıp kasaba meydanında donut yapmalarını önermiş gibi ağzı açık ona baktı. "Kendi başıma çözemezsem, benim için hayal kırıklığına uğrayacak."

"Ama yapamazsın."

Stephen, taburesinde Wes ile yüz yüze geldi. "Bir yıl, Kristin bana Noel için çorap ördü ve yeterince takdirle tepki vermedim. Yani çoraplardı. Ama bana doğrudan Yeni Yıl boyunca sessiz kaldı. Kolasına bir pipet attı. "Sonunda neyin yanlış olduğunu anladım. Ayak bileklerimdeki küçük kırmızı haçlara kadar vaftiz çoraplarımın tıpatıp aynısı oldukları ortaya çıktı."

Wes onun sersemlemiş görünmesi gerektiğini biliyordu. Öyleydi. "Bunu nasıl anladın?"

"Annem yemeğe geldi ve onları gördü. Kristin onları şömine rafının üzerinde bırakmıştı ama ben onun bana bir ipucu vermeye çalıştığını anlayamayacak kadar saftım. Bu açıklama tamamen normalmiş gibi başını salladı. "Neyse annem hemen anladı ve çorapların benzerliğini yorumladı. Böylece Kristin onları ateşe attı."

"Ne?"

Stephen eğildi. *Ben* bir yolunu bulmak."

Bu Long Island mıydı yoksa Mars mıydı? "Kulağa bir korku filmi gibi geldi, ama teşekkür ederim, sanırım."

"Teşekkür ederim?"

"Evet," dedi Wes, içkisini yudumlar. "Benim hanımefendi sorunlarım artık o kadar yıldırıcı görünmüyor."

"Biliyordum." Stephen kendini beğenmiş dudaklarını kamışına sardı. "Bethany seni hayal etti, değil mi? Birlikte çalıştığınız için bunu nasıl başaracağından emin değildim ama kız kardeşim beceriklidir."

Allah kahretsin. Neden sorundan bahsedilmişti? Yapmak isteyeceği son şey, Stephen'ın Bethany hakkında bir sürü saçma sapan konuşmasını dinlemektir. Ama aynı zamanda bir bira içmişti, kalbi hastaydı ve aralarında gerçekte ne olduğu konusunda kafası karışmıştı. Zayıf bir anda yakalanmıştı. "Ne demek beni hayal etti?"

Bu onun olayı. Oltasını suya atıyor." Stephen balık tutma taklidi yapabilmek için kolasını kenara çekti. "Adam ısıırır. Ve sonra, zavallı enayi hala takılıyken tüm kahrolası çubuğu okyanusa geri fırlatıyor."

Boynunun arkası uğursuzca karıncalandı ama alay etti. "Ne kadar var"

Bu metafor üzerinde mi çalışıyordun?

Stephen, "Aslında annemin ve dahası da var," diye yanıtladı Stephen, nota gözlerini kısarak. "Okyanusta yüzen olta var, adam ucuna takılıyor ve Bethany teknede durup balığı suçluyor."

Wes hayatı boyunca her türlü uzun vadeli ilişkiden kaçınmıştı. İşte bu yüzden. Stephen açıkça aklını kaybetmişti ve suçlanacak ne vardı?

Aşk. Evlilik.

Elbette, Stephen'ın karısı tam bir kaçık, ama Wes birkaç ay önce bu tür konuşmalara dışarıda durup gülerdi. Kendini bir keman gibi oynamasına izin verdiği için Stephen'la alay ederdi. Şimdi o kadar komik değildi. Çünkü oltaya takılan balık oydu ve gözlerini kapattığında, Bethany'nin bir geminin pruvasında durmuş, onun batışını izlediğini görebiliyordu.

Evet, onu yakalamıştı, bu kesinlikle kesindi. Dudağına bir kanca takılmasını ne kadar seveceğini de hiç düşünmemişti. Ama bu kadın. Bu kadın onun güvenini, saygısını, kahrkahasını kazanmasını sağlamıştı. Bu başarıların her biri, kendisini bir erkek olarak daha yetenekli hissetmesini sağladı. Onun için potansiyel bir ortak. Sadece kalıcı bir ilişki içinde olamayacak, hatta belki de bunda iyi olabilecek biri.

Bu kadar uzağa geldiklerinde şimdi yüzerek mi gidecekti?

Hayır. Lanet tekneye geri atlayacak ve oltayı onun ayaklarına atacaktı. Hiçbir yere gitmediğini bilmesini sağla. Kendine Teksaslı bir adam yakalamıştı ve adam daha önce çıktığı ahmaklar gibi batmayı reddetmişti. Daha da önemlisi, anlayacaktı. *Neden* oltayla balığı dışarı atmaya devam etti.

Sanki gökler onun yeni hareket tarzını onaylamış gibi dışarıdan bir gök gürültüsü duyuldu ve Huysuz Tom'un camlarına yağmur yağmaya başladı. Sağanak, sigara içenlerin ceketlerini sığınak olarak kullanarak içeri koşturmasına neden oldu.

Lanet etmek.

Tahmin yağmur yağdırmadı. Gecikmelerine neden olacak kötü hava koşulları olmadığından emin olmak için daha bu sabah kontrol etmişti. Ustabaşı olduğu ve her halükarda yerinde acil durum planları olması için para aldığı zamanlar. Şantiyeye gitmesi ve çatıya branda koyması gerekecekti.

İçini çekerek cüzdanını çıkardı ve barmene yerleşmesi için işaret verdi. Stephen'a, "Siteye gitmem gerekiyor," dedi. Kovulsun ya da kovulmasın, onca emeğin boşa gitmesine izin veremem.

Stephen bara kola tükürdü ve uykulu barmenden sert bir bakış aldı. "Seni kovdu mu?"

"Evet."

Stephen cömertçe, "Öncelikle, kazanan takıma tekrar hoş geldiniz," dedi. İkincisi, neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bu klasik Bethany."

Wes rahatsız olmuş bileğine bir fiske vurdu ve bara yirmilik bir kanat çırpı. Bethany'ye neden insanları uzaklaştırdığını sordun mu yoksa onun arkasından bu konuda sızlanıp sızlanıyor musun? Belki de bunu yapmasının iyi bir nedeni vardır. Bunu hiç düşündün mü?

"Onu mu savunuyorsun?" diye kekeleydi Stephen. "Seni kovdu!"

"Onu buna ben zorladım. Bende. Ve ekibine geri dönmek istemiyorum.

Stephen bir an sessiz kaldı. "İkinizin arasında belli ki bir şeyler oluyor, yoksa paraşütünü çekmezdi."

Ire onun sinir uçlarını sıkıştırdı. "Oh, metaforlarını siktir git. Bu kasabadaki herkesin sorunu ne? Hiç kimse aklından geçenleri söyleyemez mi?" Wes notu bardan aldı ve havaya fırlattı. "Karın hamile, seni salak."

"O?"

"Evet. Ve tamamen istikrarlı bir şekilde büyüyeceğinden eminim.

Stephen, Wes'i şok ve dehşet içinde tabureden fırlattı ve kollarını Wes'in omuzlarına dolayarak gürültülü bir şekilde ağlayarak güldü. "Ben baba olacağım."

Wes içini çekti ve sırtına vurdu. "Tebrikler."

Sonunda Stephen nemli gözlerle geri çekildi. Bethany'nin erkek kardeşi yüksek bir bip sesiyle ön cebinden cep telefonunu çıkardı ve kendinden geçmiş ifadesi çileden çıktı. Bethany'den az önce bir mesaj aldım. Bir zımba tabancasının su geçirmez olup olmadığını öğrenmek istiyor." Wes'e bir bakış attı. "Çatı konusunda senden çok ileride gibi görünüyor. Gitsen iyi olur.

Wes'in kalbi boğazına kadar yükseldi. "Ne? Ona mesaj at. Ona beni beklemesini söyle..."

Telefon tekrar biyledi. Stephen, "Boşver," diye yüksek sesle okudu. "Google'da arattım."

Wes kendini bardan dışarı, yağmura doğru fırlattı, Bethany'nin kaydığını ve kanını dondurarak düştüğünü hayal etti.

Görünüşe göre onu geri kazanmadan önce bir dövüş daha yapılacaktı. Yine de, ilk etapta ona hiç sahip olmuş muydu?

On Sekizinci Bölüm

BEthany ağzından yağmur suyu tükürdü ve muşambayı açmak için elinden geleni yaptı. Çatıda nasıl durursa dursun, yağmur doğrudan yüzüne çarpıyor gibiydi, bu yüzden ayaklarını omuz genişliğinde açtı ve bu muhteşem zamanlama için Tabiat Ana'ya alaycı bir şekilde teşekkür etti.

Bir fırtına sırasında yağmurdan ıslanmış bir çatıdan başka bir yerde olması gerektiğini kabul edemeyecek kadar gururlu değildi. Aslına bakılırsa, yüzyılın aptalca hamlesiyle onu kovmasaydı, işi Wes'e bile verirdi. Ama bu öğleden sonra o çatıda altı saat geçirmişti, elleri parçalanmıştı, sırtı ağrıyordu ve içinde bir şeyler kırılmış gibi hissediyordu. Bu yüzden, sıkı çalışmasını, kahretsin, ateş hattındaki her şeyi, o işin başındayken sızıntıların altında kurtaracaktı.

Sağ çizmesi biraz kaydı ama muşambayı açmak için duruşunu zamanında düzeltti. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek mavi örtüyü açtı ve mümkün olduğunca çatının kenarına yakın bir yere zımbaladı. Rüzgâr ve iğne benzeri yağmur damlaları ne yaptığını görmeyi neredeyse imkansız hale getiriyordu ama en kötüsü her an sona erebilirdi herhalde? Tahmin yarına kadar bulutlu dedi. Hepsine yalan söylendi! Kim sorumlu tutulacaktı?

Dramatik davranıyordu ama her neyse. Dolunay altında bir çatıda sırılsıklam olmuştu ve o öğleden sonra içinde kayalık bir türbülans vardı. Yağmur başlamadan önce bile, oturma odasında kıpırdamadan duramıyor, volta atıyordu. Bu doğru değildi. Bir erkek yüzünden midesinde bu korkunç önseziler olmamalıydı.

Asla böyle değildi.

En kötüsü, bir erkekle olan ilişkisinin sona erdiğine karar verdiğinde, yeniden onun gözüne girmeye çalışmadıklarında biraz sinirlendi. o hiç *değilizin vermek*onlara. Ama Wes'in ona karar verme şansı çok fazla sorundu. . . onu gerçekten çok korkuttu.

Karşılıklı sayısız hakaret ve tartışmayla orada takılıp kalmıştı. Georgie'nin düğününde neredeyse panik atak geçirdiğine tanık olmuştu. Boynundaki çirkin iz karşısında gözünü bile kırpmamıştı. Onun gururuna indirdiği darbe bardağı taşıran son damla olur muydu?

Onu kovmak istememişti.

Cruise'unun Zellweger'ıydı. Duygular vardı. Duyguları vardı.

Bethany yağmurun gözlerine damlamasını durdurmak için ceketinin kapüşonunu düzeltti ve ikinci muşambayı sermeye koyuldu. Bir köşeyi emniyete aldı, sonra yavaşça çatının diğer ucuna doğru emekledi ve mavi muşamba çatıda dalgalandı.

rüzgâr. Zonaların kaba malzemesi kot pantolonunun içinden dizlerini ısırdı ama dikkatini dağıtan acıyı memnuniyetle karşıladı.

Wes'in bu öğleden sonra gitmesi ve bir kez bile arkasına bakmaması konusunda onu gerçekten korkutan şey neydi? Kamyon kapısının çarpma sesi kesin bir şekilde yankılandı. Korkularının toplamıydı, değil mi? Bir erkeğin sonunda onun hakkındaki tüm olumsuz şeyleri öğrenip gideceğini. Uzun zamandır kaçındığı şey bu değil miydi?

Kusurlu olduğunun kanıtı.

Bethany güçlkle yutkundu ve emekleme hızını artırdı. Çatıyı aşarak son zımbayı uyguladı. Orada. Tamamlamak.

Hala . . . belki de güvenli olmayan açıklıkları kontrol etmelidir. Bugün Wes'i kaybetmişti. Evde birlikte başardıkları onca sıkı çalışmayı da feda etmeyecekti. Eklenen darbe dayanılmaz olacaktır. Sadece birkaç dakika daha ve mükemmel olurdu—

"Lanet olsun, Bethany!"

Wes?

Rüzgar çok kuvvetli olduğu için nereden geldiğinden emin olamasa da, onun sesine doğru döndü. Başını çevirir çevirmez yağmur yüzüne çarptı ve çivi tabancasını düşürerek irkildi. Körü körüne kapmaya çalıştı ama ıskaladı ve dengesini kaybetti.

Bethany çatının henüz kiremitlenmemiş kısmında kaydı, gırtlğından bir çığlık koptu. Bedeni uçurumdan aşağı yelken açmadan hemen önce, ölümün yakın olduğunu anladığı sinir bozucu bir netlik anı yaşadı. Ani bir kendini koruma hareketiyle, parmakları eski yağmur oluğuna takıldı ve tutundu, ama tıpkı eve bağlı diğer her şey gibi, o da yaşayamayacak kadar eskiydi ve Bethany'yi kırık oluğun kenarından sarkıtacak şekilde sallanmadan önceki tek uyarısı bir kırıma sesiydi.

"Wes!"

"Buradayım. seni yakaladım bebeğim

Bırak." "Yapamam. Deli misin?"

"Yere vurmama izin vermeyeceğim, bunu biliyorsun." Sesi fırtınadan daha güçlüydü, onun içinde tüneller açıyor ve kök salıyordu. "Hadi. Seni yakaladım. Bu şimdiye kadar yaptığı en büyük inanç sıçramasıydı. Sırılsıklam bir maymun gibi çatıdan sarkmasaydı, belki de Wes'e -belki de herkesten daha çok- güvendiğini asla fark etmeyecekti. Ama onu yakalayacağına tüm kalbiyle güvendi ve bir gıcırtyla

bıraktı. Kolları bir saniye sonra ona dolandı, onun vücudu onun sert bedeniyle çarpıştı ve Wes bir adım geriledi. Onu göğsüne daha güvenli bir şekilde yerleştirdi

ve

sonra hareket ediyordu.

Bethany'nin Wes'in yüzünü görmesi yağmur ceketinin kapüşonu tarafından engellenmişti ama onun bacağının dışarı çıkıp evin kapısını tekmeleyerek açtığını gördü. İkisini de içeriye sıkıştırdı ve onu zifiri karanlıkta dikkatlice yere bıraktı, onu titreyip yere damlamaya bıraktı. Bir dakika sonra, odanın karşısındaki asılı ışıklardan biri yanarak Wes'i aydınlattı ve vay canına, çok sinirlenmişti.

Bir yanda yüzünün erkeksi düzlemleri vurgulanmış, diğer yanda karanlık tarafından örtülmüştü. Nefesleri sert ve düzensizdi, odadaki tek ses olarak yağın yağmura katılıyordu. Kalp atışının yanı sıra, öyleydi. Onu görmek o kadar hoştu ki, kalbi olukta asılıyken olduğundan daha hızlı atıyor gibiydi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Ne diyebilirdi? İçindeki bu birikme çok olağandışıydı ve canını yakıyordu. Ne tür kelimeler üreteceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Wes'in söyleyecek bir şey bulmakta böyle bir sorunu yoktu.

Sırılsıklam olmuş şapkasını çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattı ve orada evdeki tek bitmiş duvarlardan birine çarptı. "Lanet olsun Bethany. Aptalların arasında..." Yumruğunu alnının ortasına bastırarak nefesini yavaşlattı. "Yeniden işe alındım. Bu kadar basit. Keşke bok kadar inatçı davranarak kendini öldürmeni engellemek için. Ve kalıcıdır. Beni istediğin kadar çekip kovabilirsin bebeğim ama ben her sabah hiç olmamış gibi geleceğim. Başa çıkmak."

Sıcak bir rahatlama pelerini omuzlarına indi ve sımsıkı sardı. Kavga etseler, kadın çıldırır ve pişman olduğu bir şey yapsa bile, onun geri gelmeye devam edeceğine dair güvence... . Tanrım, şimdiden daha rahat nefes alıyordu. Sanki şimdiye kadar ciğerlerinde bir kum torbası varmış gibi. Zayıflığından değil, Wes'e gitme ihtiyacından dizleri titremeye başladı. Dürtüyü sorgulamadı; bu sefer onu bastırarak iradeye sahip değildi. Buraya geldikten sonra, onu havada yakaladıktan sonra, onu çok özledikten sonra değil.

Bethany doğruca Wes'in kıllı vücuduna girdi ve kollarını onun boynuna doladı. Gözlerinden düşen ılık, tuzlu yaşları kamufle ettiği için yüzünü hâlâ süsleyen yağmura minnettardı.

Kolları onu sıkıca sardı ve dizlerinin titremesi durdu. "Neden geldiniz?"

diye sordu, yanağını sağ göğsüne koyarak. "Senin gibi muşambayı yere sermek için," diye yanıtladı huysuzca.

"Seni kovmuş olmama rağmen mi?"

Homurdandı ve onu daha sıkı tuttu. "Beni kovmak istemedin."

Bethany başını iki yana salladı, birkaç gözyaşı daha aktı. "HAYIR."

"Artık arkamızda," dedi onu iki yana sallayarak. "Ve eğer alırsan

birkaç gün sonra yine bana kızdı ve tartışırız ya da yaralarımızı sarmak için fırtına gibi esip giderdik, o zaman onu da arkamızda bırakırdık.”

“Bir şeyi kaç kez arkanda bırakabilirsin? . . tüm bu olaylar seni kapıdan dışarı atmadan önce?”

"İnşaattayız canım. Onları sığdırmak için bir ek inşa edeceğiz.”

Bunun üzerine Bethany sendeledi ve Wes'e dağınık bir şekilde aşık oldu. Sadece onun söylediklerine inandığı ve bu duygu onu muhtemelen ilk kez güvende hissettirdiği için değildi. Ama aynı zamanda söylediği için *Biz*.

İnşaat halindeyiz.

Wes çenesini kaldırdı ve gözyaşlarını görünce gözle görülür bir şekilde içini boşalttı. Ah, Bethany. Onları uzaklaştırdı. Bunların hiçbiri, lütfen. dayanamıyorum.

"Sadece yağmur," dedi düzensiz bir şekilde.

"Elbette, eşlik edeceğim." Parmakları Bethany'nin dudaklarına gitti ve açlık gözlerini kararttı. "Bu işi halledeceğiz, sen ve ben."

"Soruyor musun, söylüyor musun?"

Mizah ağzını yeniden şekillendirdi. "Tamam, soruyorum."

Bethany bilinmeyen karşısında tereddüt etti. Hiç bu kadar çok hissettiği biriyle bir ilişki içinde olmamıştı. Ona her ne kadar güvenmeye başlasa da, sorun kendine güvenip güvenmediğini bilmemesiydi. Erkeklerle ilişkileri, onları Wes'le birlikte çalıştırdığı zamanki kadar açık olmamıştı. Birisi o. . . Aman Tanrım, sevdin mi? Eğer bu işi batırırsa -ki muhtemelen yapacaktı- bugün yapmış gibi gelirdi ama ebediyen.

Hepsinden kötüsü, Wes'i incitme riskini aldı. Şu anda, bu onun en büyük düşmanı gibi davranmaktan çok daha kötü görünüyordu.

Wes onun tereddütünü gördü ve gözle görülür bir şekilde toparlandı. Ağırдан alabiliriz, tamam mı? Onun adına başını salladı ve ağzını onunkinden bir inç yukarıda bırakarak bıraktı. "Ama benden kaçamayacaksın. Beni koyduğun yerde kalıp ilgi beklemeyeceğim.”

"HAYIR?" Her an gelecek olan öpücük için dudaklarını ıslatarak başardı. Buna çok ihtiyacı vardı.

“Hı-ıh. Dikkat çekmek istediğimde sana haber vereceğim.”

"Nasıl?"

Ellerinden biri yavaşça yağmurluğunun düğmelerini çözüyordu. Şimdi yanları iterek açtı ve onun kuru vücudunu sırlıslamak olan vücuduna doğru çekti, kalçasını eğerek aynı anda nefesini onun ağzına verdi. "Bu nasıl?"

Uyarıcı uçlu ok yağmuru hedefini göbük deliğinin altından vurarak onu mutluluk ve cinsel hüsrarla delip geçti. Tanrım, bu adamın onu ne kadar tahrik ettiğini bunca zamandır görmezden gelmeye çalışmıştı. Şimdi kendini verdiği göre

Onun vücuduna yaptıklarını kucaklama izni, ihtiyacı düşündüğünden daha güçlüydü. Bethany kalçasını Wes'in şişmiş sineğine doğru oynattı ve onun inleme şekli üzerine dudağını ısırıldı. "Yavaş gitmek istediğini bana göstermenin yolu bu mu?"

"Ciddiydim," diye tısladı, kalçalarını umutsuz ellerle kucaklayarak. "Bethany Castle, o şantiyede Mercedes'inden indiğin ilk sabahtan beri aletim senin için zor. Hepsi iş, kimsenin haddini aşması için zaman yok, özellikle benim için." Adam onun ağzını yaladı ama onu öpmedi, dilinin pürüzsüz sürtünmesi kadının kalçaları arasında eriyen bir tereyağı hissine neden oldu. O zamandan beri yanıldığını kanıtlamak istiyordum. Çizgiyi aşma şeklim için zaman ayırmaya bayılacaksınız. Ama beklemenin sonunda seni çıplak ve bacakların altımda açıkken almanın getirisine degeceğini bilecek kadar zekiyim.

Ah kardeşim. Daha önce hiç tatmadığı bir şehvet dalgasıyla parmak uçlarına bastı ve onu öptü. Adamın tek koluyla onu daha yükseğe çekmesi, boştaki eliyle ceketini omuzlarından itip kışına götürmesi ve dokunuşu yavaş ve sahiplenici bir şekilde yoğurması, yoğurması, karnını dramatik bir şekilde sıktı.

"Bunu ne kadar ileri götürüp yine de yavaş gidebiliriz?" diye soludu, adamın boynunu emip ısırabilmesi için başının geriye düşmesine izin verdi.

"Bu vücuda ihtiyacı olanı vermeme izin verdiğin sürece, yarın sınırları hatırlayabilirim," diye mırıldandı onun saçlarına.

Ya vücudumun her şeye ihtiyacı varsa? Şu anda?

Ve oldu. Kadınsı teni zonkluyordu ve zirveye ulaşana kadar bacaklarını onun kalçalarına dolayıp onu ezmek için tüm özdenetimini alıyordu. İnanılmaz ama. . onu daha da fazla tatmin etmek istiyordu. Arka bahçesinde karşılığında hiçbir şey almadan onun için yaptığı gibi. Onu uzaktan istemek için ne kadar zaman harcadığını bilmek onu rahatlatmak için çaresiz bıraktı. Hatta Bethany'nin bir yanı çatıdayken onu korkuttuğu için özür dilemek bile isteyebilirdi. Bu zihniyet doğru ya da yanlış, içinde zaten çılgınca titreyen alevi körükledi.

Kendini ikinci kez tahmin edemedi Bethany, Wes'in düğmeli pazeninin ıslak yakasını tuttu ve onu geriye doğru yürüttü. Açgözlü öpüşmelerini yarıda kesti, beklenti gözlerini aydınlattı. Şansına tam olarak inanamadı ve alçakgönüllü minnettarlığını görmesine izin verdi. Onun hayranlığı. Onun hevesi.

Dolu çimento torbalarına ulaştıklarında, Bethany kemerini çözüp fermuarını indirirken Wes'in ağzıyla dalga geçti. Hızlı nefesleri artık fırtınanın içinden duyulabiliyordu ve kulaklarını seksi bir müzikle dolduruyordu. Külotuna uzandı ve bir elini onun kalın ereksiyonunun etrafında dolaştırdı, sertçe okşayıp sakallı çenesini kısıtırırken çıkardığı boğuk sese bayılıyordu.

"Vücuda oturan bu kovboy kotları için çok irisin, Wes."

Elinin hareket etmesini izledi, yanağında bir kas patladı. "Başka bir şeye geçmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"HAYIR." Bethany onu daha hızlı kaldırdı. "Onları sevmediğimi söylemedim."

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim." Bileğini yakaladı, sıkıldığı dişlerinin arasından, "Sadece on saniyem kaldı."

Kulaklarında bir nabız yükseldi. Bu ana tamamen ve tamamen kapılmıştı, dış dünya ve her zamanki güvensizlikleri lanet olsun. Makyajı yağmurla akmıştı, saçları bir felaketti ve umurunda bile değildi. Bu adam ona dokunurken hiçbirinin önemi yoktu. Bu kadar büyük bir geri dönüş nasıl mümkün oldu? Onun uzun süredir devam eden beklentilerini karşılayamayacağına dair sınırları biraz gergin olabilirdi ama bu, genellikle bir kükreneye kıyasla bir fısıltıydı.

Bileğini Wes'in elinden kurtardı ve kot pantolonunu kalçalarına kadar indirerek dizlerinin altında toplanmış halde bıraktı. Ah. Kahretsin, kalçalar. Kalçalarını hiç böyle açıkta görmemişti ve sağlam ve kaslıydılar. Bir atın sırtının iki yanına ya da o tozlu Kovboy reklamlarından birine aitlerdi. Aralarına ceviz kırmayı bırakın, bir kütüğü ikiye ayırabilir. Yanaklarında gıdıklanmayı hissetme şansı için dizlerini güçsüzleştirmesine ve yüzünün kızarmasına yetecek kadar kıl vardı. Bethany, kafasında o kötü görüntüyle dizlerinin üzerine çöktü.

"Ah, Tanrım, bunu gerçekten yapıyorsun," diye homurdandı Wes, T-shirt'ünün eteklerini avucunun içine alarak gergin erkekliğine erişmesini sağladı - neden bu kadar sıcaktı? "Bunun olmasına izin vermemeliydim ama o ağzın, Bethany. O lanet ağız. Hafızamdan çizebilirim. Aletimi tatmasını izlemek için ölürüm."

Sözleri, Bethany'nin içinde zaten çılgın olan ateşe kömür yığdı ve itirafı, geriye kalan tüm endişeleri ortadan kaldırdı. Onu bu kadar çok isterken, acı çekiyormuş gibi görünürken nasıl utangaç olabilirdi?

Bu kalçalar onu çağırıyordu ve zamanını onların kaba iç kısımlarını öperek, dişleriyle onu sıyırarak ve uzun, kapsamlı yalamalarla acıyı dindirerek geçirdi. Diğer bacağına geçtiğinde, ereksiyonunu eline yumrukladı ve onu gevşek bir şekilde çekti, bu deneyimin, kendi yaptığı gibi tadını çıkarmasına ihtiyaç duyuyordu.

Sonunda, onun kaslı kalçalarına doğru yaptığı kemirgen yürüyüşün zirvesine ulaştı ve dilini adamın şaftının dibine gidebildiği kadar dolaştırmadan ve ağzını tıkalı kafasına doğru sürüklemeyen önce ona bir an için su toplayan göz teması sağladı.

Wes, sağ elinin parmaklarını onun saçlarına gömerek, torbalanmış beton yığının üzerine geri düştü. Bethany. Tatlı İsa. bana ne yapıyorsun

o güzel ağız?" Hareketi tekrar yaptı ve karnı aşağı indi ve esnedi. "Ahhh, kahretsin. Dayanmaya çalışıyorum bebeğim ama canım acıyor.

Bir güç gezisi hakkında konuşun. Kendi dizlerinin üzerindeyken tapınıldığını hissetmenin mümkün olduğunu kim bilebilirdi? Ama tam olarak böyle hissettirdi. Wes, ona bir iyilik yapmak yerine onun ağzına saygı gösteriyordu. O da daha yeni başlamıştı.

Bethany onun sert seksini kavradı ve yumruğunu onun hassas yarığında dilini geçirerek pompaladı. Kalçaları beton torbalardan fırlayıp boğuk bağıırışı boş evde yankılandığında, Bethany ağzını mümkün olduğu kadar aşağı indirdi, ta ki boğazının onun geniş boyunu reddettiğini hissedene kadar, sonra sonuna kadar -sertçe- emdi.

Wes onun adını bir, iki kez tısladı, göğsü titredi ve kendini onun ağzında kaybetti. Tanrım, hayatının en seksi anıydı, çizmelerinin topuklarının yere sürtünmesi, saç tellerini şevkle kavraması, gergin kalçaları. Kendine dokunmadan orgazm olabileceğine inanacağı bir an varsa, işte o andı. Wes orgazm oldu.

"Aman Tanrım," dedi derin nefesler arasında. "Aman Tanrım." Bethany, Wes onu kucağına yanlamasına çektiğinde ciyakladı. "Bunca zaman, senin dünyanı sallayacağımı bilerek o kadar kendini beğenmişim ki, sen de devam et ve benim dünyamı salla. Kibar bir uyarı bile değil."

Karnında küçük bir kelebek dans ediyordu. "Özür mü bekliyorsun?"

"Asla." Bethany'nin başını okşadı ve yanağını avuçladı, o gözlerde yüzünü yakan yabancı bir ışık vardı. "Uyanmayı bekliyorum."

Birinin gözlerine baktığı ve filtresiz gerçekliği deneyimlediği türden bir yakınlık, daha önce hiç yürümediği bir alandı. Bu, ustalastığı bir beceri değildi, bu yüzden bocalamaya başladı. "Kuyu." Doğruldu ve yanağına sert bir öpücük kondurdu ve ardından ayağa kalkmaya başladı. "Yarın işte özel muamele göreceğini sanma..."

Wes onu kucağına geri çekti. "Nereye gittiğini düşünüyorsun?" "Ben..."

Evdeyim," diye kekeledi.

"Böylece?" çizdi.

"Hmm."

"HAYIR."

"HAYIR?"

Avucu uyluğunun iç kısmına gitti, merkezine ulaştığında yavaşladı, iki parmağını kot pantolonunun ıslanmış dikişinin üzerine koyup ovuşturdu. Sıkıca. Kendine güvenerek. Bethany'nin ciğerlerindeki her bir oksijen zerresi dışarı fırladı, şehvet iki tekerleğin üzerinde köşeyi döndü ve caddeden aşağı gürledi. O sadece yapabiliirdi

gözlerini kapat ve Wes'in kotunun fermuarını açmasına izin ver, ellerini kotun ve külotunun içine kaydır.

Parmakları onun ıslaklığıyla temas ettiğinde, Wes'in kalçaları bir inlemeyle gerildi ve Wes'in ifadesinde sıcaklık alevlendi. "Hala gitmek istiyor musun?"

"HAYIR."

Kafasını salladı. Hayır, bilmiyorsun. Bu kadar gaza gelmişken gözümün önünden ayrılmak istemezsin." Orta ve işaret parmağı dudaklarını ayırdı ve sıkı bir daire çizerek klitorisini dalgalandırdı. "Her şeyi çok daha iyi hale getirebildiğimde olmaz."

Boynu bir sigorta attı, kafası geriye düştü. Wes'in dokunuşu onu kısa bir süreliğine kot pantolonunu ve külotunu çıkarmaya bıraktı ve sonra iş sahasının ortasında belden aşağısı çıplaktı, Wes'in kucağında bol dökümlüydü. O anda umursayacak beyin hücrelerini bulabildiğinden değil. Parmaklarıyla ona yaptığı şeyler. . . Sanki Wes onun tepkilerini gerçekten okuyabiliyor ve onları ona daha fazla zevk verecek şekilde yorumlayabiliyordu. Bir nevi seks objesi gibi ama bu adam bunu gerçekten yaptı ve Bethany'nin ona karşı zaten canavarca olan çekiciliğine ek olarak algı yeteneği o kadar ateşliydi ki dokunulduğunda derisi kesinlikle yanardı.

Bethany. . . Tanrım, kendine bak. Nasıl bu kadar güzelsin?"

Wes, onun şişmiş et düğmesini parmaklarının arasında gezdirdi, sırtı büküldüğünde kıkırdadı. Başını eğip gömleğinin içinden göğüslerinin uçlarını yalayarak kendi kahkahasını kesti - ve sonra. Oh, sonra bir meme ucunu ısırды ve orta parmağını onun içinde bükte. Aynı zamanda.

Derin.

"Wes, bunu yapmaya devam et," dedi boğuk bir sesle. "B-bunu yapmaya devam et."

"İhtiyacın olan her şeyi yapacağım," diye inledi, ikinci parmağını ekledi ve dişlerini onun hassas göğüs ucunun üzerinde yan yana kaydırdı. "Parmaklarımı düzmek mi istiyorsun, sevgilim? Kalçalarını hareket ettir. Onları kucağımda gezdir ve aletimi yeniden ne kadar sert yaptığını hisset."

Aklına fırsat bulamadan vücudu onun talimatlarını yerine getirdi, poposu onun kucağında kıvranıyor ve onun uyarılmasının dolgun sırtının tadını çıkarıyordu. Kolay. Çökmüş. Parmaklarının onu daha derine vurması acil hale gelene kadar. Nabızı küçük alarmlar gibi atan Bethany, büyük parmaklarıyla kalçalarını aynı anda çalıştırdı. Yaklaşan salıverilme baskısına neredeyse dayanamayacak hale gelene kadar gittikçe daha hızlı bir şekilde ona girip çıktılar. Bir orkestranın bir müzik parçasının kreşendo'su sırasında yapabileceği gibi, onun etrafında şekillendi.

"Wes," diye bağırdı, gömleğinin önünü tutarak. "Ben . . . Evet. Evet."

Doruk karnının ortasında dalgalandı ve kaslarını sıkıştırdı, alevler içinde olduğuna yemin edene kadar sinirlerine ateş püskürdü. Wes parmağının ucunu onun içindeki gizli bir noktaya bastırdı ve hızlı, emin bir şekilde orayı ovuşturdu.

hareketleri, gırtlğının gerisinde bir çığlık yaratıyor.

“Hadi, yap. Eğer seni çığlık attırırsam, lanet olasıca bağırırsın.”

Yaptı ve özgürlüğü orgazmını parlak ve genişledi, sanki içine dalıp kaybolabilirmiş gibi. Belki birkaç dakikalığına öyleydi, çünkü gözlerini tekrar açtığında sadece Wes'in boynunun kokusu, ona sarılan kollarının hissi vardı, ama Wes'in onu kendisine çektiğini hatırlamıyordu.

“Tamam, öyleyse. . ” diye başladı, sesi cızırtılıydı. "Artık yavaştan başlayacağız."

Bethany güldü, her zamanki gibi tam, spontane bir sesle. Güzel bir kahkahanın kulağa nasıl gelmesi gerektiğini düşündüğü şekilde yumuşatılmadı veya şekillendirilmedi ve sonuç olarak, bilmeden içinde sıkışmış olan bir şeyi gevşetti. Wes'in yüzü bu sesle yumuşadı ve hissetti. . . çakmak

Wes, Bethany hâlâ kollarındayken hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa fırladı. "Bu kadar karşı konulamaz olman senin suçun," dedi ve hemen onun boynuna bir ahududu üfledi. Bethany onu ayağa kaldırıp çıplak kıkına şakacı bir şaplak attığında hâlâ ağız açıktı. "Çatıdan düştüğün için seni affetmem için beni ikna ettin."

Bethany giyinmek için çabaladı ve Wes'in sağlam topuzlarına bakmadan göz kırpıp kottan evlerine geri döndüler. “Öyleyse belki de, um... . . bazı temel kurallar belirleyin.”

"Hayır."

Göz kırptı. "Affedersin?"

“Temel kural yok. Seni şantiyede değil, saatler sonra hırpalamaya çalışacağım. . ” Birkaç saniye ona baktı. "Doğal olanı yap."

"Neyin doğal olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı, parmakları karıncalanıyordu.

Öne çıktı ve onu yumuşak bir şekilde dudağından öptü. "Benimle çöz."

Ondokuzuncu Bölüm

BNacho, patlamış mısır ve pamuk helva dolu bir tepsiyi havaya kaldıran Wes ve Laura, beton tünelden Travis'in güçlendirilmiş sesine doğru ilerlediler. Bombacılar Stadyumu'ndaki hoparlörden gürledi ve Wes yanılmıyorsa, bu hareketli Çarşamba akşamı eski profesyonel beyzbol oyuncusunun ses tonunda fazladan bir kendini beğenmişlik katmanı vardı. Anlaşılabilir, çünkü adam İtalya'daki balayından yeni çıkmıştı.

Bu sabah Wes'in telefonuna hatırlatma gelene kadar, Wes, Travis'in ona bu akşamki maç için verdiği bedava biletleri unutmuştu. Ne Wes ne de Laura beysbol maçına gitmediğinden ve takla atma programa uygun olduğundan, kafasına bir şapka takmış, onu sarmış ve Bronx'a gitmişti.

Tıka basa dolu sırada yan adımlarla ilerlediler ve üçüncü taban çizgisine bakan koltuklara oturdular. Geniş yeşil alanda oyun tüm hızıyla devam ediyordu, Bombardıman uçakları lacivert ince çizgili, rakipleri deniz mavisi. Beyzbol maçı rodeoya hiç benzemiyordu ama kalabalığın enerjisi, periyodik tezahüratlarının kabarması Wes'i çok da uzak olmayan bir geçmişin boğa güreşi arenalarına geri getirdi.

Özledi mi?

Pembe pamuk şeker bulutunu yutmakta olan Laura'ya baktı ve alçak sesle güldü. Hayır, geçmişi özlemiyordu. O günlerin bir daha asla gelmeyebileceğini bildiği için içinde kesin bir acı-tatlı kıvılcım vardı. Sorumluluk eksikliği, kendiliğindenlik. Onu herhangi bir incinme veya hayal kırıklığından uzak tutan kes-kaç zihniyeti. O vahşi varoluşa sevgiyle bakardı. Ama bir boğanın sırtından fırlayarak yaralarını sarmayı düşündüğünde, şimdi oturduğu yeri daha çok takdir ediyordu.

Bu çocuğa bakmak en büyük macera olabilir. Onu korkuttu mu? Kahretsin evet.

Kahretsin, potansiyel olarak bir kız çocuğu yetiştirme konusunda gergin olmasaydı, kafasını kontrol ettirmesi gerekirdi.

Yeğeni, hayatının oyulamayan bir parçası olmuştu ve tek kişi o değildi. Şimdi Bethany vardı.

Evet. Kesinlikle Bethany vardı.

Wes, Pepsi çeşmesini bardaklıktan çıkardı ve buz gibi soğuk bir yudum aldı ve kendisine Pazartesi gecesini düşünmemesini emretti. Halk içinde yeğenin yanında oturmak değil. Bethany'nin dizlerinin üstünden ona nasıl baktığını hatırlaması için bu akşama kadar beklemesi gerekecekti.

Şapkasını çıkardı ve bir elini saçlarından geçirdi, kendi kendine asi düşünceler ve çatılardan düşen pervasız sarışınlar hakkında mırıldandı. Tanrım, dengesini kaybedip uçurumdan aşağı kayınca onu neredeyse kalp krizi geçirecekti. Eğer o kucaklamayla onu şoka uğratıp susturmasaydı, hâlâ o evde, sesi kısılmış halde bağıırıyor olacaktı. Kocaman mavi gözleri yaşlarla dolu ve geri döneceği için rahatlamış bir şekilde ona bakmasaydı.

Ah anne, derinlerdeydi.

Okyanus tabanı kadar
derin.

O kadar derindi ki onu korkuttu. Ama hiçbir koşulda bunu göstermesine izin veremezdi. Çünkü yapamadılar*kisi birdenkorkmak* Aralarındaki farklılıklara ve kalıcı taahhütlerden kaçınma eğilimlerine rağmen, içlerinden birinin ilişkinin yürüyeceğinden emin olması gerekiyordu. Bunlardan biri, rüzgarda savrulan kağıt destesinin üzerindeki ağırlık olmalıydı. Yani Wes olurdu.

Onun şüphe etmesine izin vermeyecekti.

Kendisine gelince, alışılmadık bir arazide yürüyordu ve bir soruna dönüşmeden önce hattaki bir engeli yakalama becerisine tam olarak güvenmiyordu. Hiç biri için böyle hissetmemişti. Hiçbir şey göğsündeki bu sıkı hissin yanına yaklaşamamıştı. Onu yakında bulundurmak için aciliyet. Onu görme, onunla konuşma, ona sarılma dürtüsü. Çıkış veya rahatlama yoktu - sadece inşa edildi.

Aşkın ay ışınlarının ve karahindibaların coşkulu bir akışı olması gerekmiyor muydu? Bethany ile ilişkisi bir mayın tarlasında yürümek gibiydi ama diğer tarafta en çok istediği şeydi. O. Onun güveni. Onun aşkı.

Evet, onu seviyordu, tamam.

Aksi takdirde, hayatı boyunca kaçındığı şeye kendini açmazdı. Birinin sonsuza dek gerçek yolunda hızlı bir durak olmak. Büyürken bunu birçok kez yaşamıştı ve aldığı bedeli daha yeni yeni anlamaya başlıyordu. Yine de Bethany korkularıyla yüzleşmeye fazlasıyla değerdi. Yavaş ama emin adımlarla ona duyduğu inanç, Wes'i de Laura için savaşmak için daha donanımlı hissettirdi. Böylece onun büyüdüğü o boşluğu asla yaşamak zorunda kalmayacaktı.

Wes, yeğenin yapışkan ellerine iç çekti ve cebinden bir Ziploc ıslak mendil torbası çıkarıp ona bir tane uzattı. "Pamuk şeker nasıl?"

Geniş gülümsemesi bir dizi pembe dişi ortaya çıkardı. "İyi."

Güldü ve fotoğraf çekmek için telefonunu çıkardı, ilk kez bilinmeyen bir numaradan sesli mesaj geldiğini fark etti. Sezgi, omurgasında bir ürperti yarattı, ama yüz hatlarını eğitilmiş tuttu. Ne de olsa, onu izleyen çok anlayışlı bir çocuğu vardı. Wes bir fotoğraf çekti, kaydetti ve Laura'nın sahada olup bitenlerle tekrar meşgul olmasını bekledikten sonra o telefonu eline aldı.

kulak verip sesli mesajı dinledi.

Hey, benim. Ablasının sesi ince ve sakindi. "Söylediklerini düşündüm ve sanırım... . . Bence haklısın. Laura'ya ihtiyaç duyduğu türden bir rutini ne zaman verebileceğimden emin değilim. Benimle çalışma geceleri değil. Ve daha anaokuluna başladığında onu okuldan atmak istemiyorum. Hâlâ onun vasisi olmak istiyorsan, bence bunu araştırmalıyız. Sonsuza kadar değil, biliyor musun? Ama şimdilik. Bazı şeyleri çözene kadar." Wes'in sadece kalbinin hızlı atışlarını duyabildiği uzun bir duraklama oldu, oyunun sesleri azaldı. "Sorun şu ki, evden paraya ihtiyacım olacak. Mortgage ödemelerini yaptığınızı biliyorum ama onu şimdi satmam gerekiyor. Bu yüzden . . . Laura ile yeni bir yer bulmalısın. Bak, vaktin olduğunda beni ara, tamam mı?"

Wes hücreyi uyluğuna bıraktı ve boşluğa baktı.

İsa. Laura'yla birlikte yaşadıkları evin sahibi olmadığı gerçeğini nasıl gözden kaçırmıştı? Taşınmış, aylık ödemeleri üstlenmiş ve adının tapuda bile olmadığı gerçeğini tamamen unutmuştu. Şimdi kız kardeşi evi satışa çıkaracaktı ve bu onun - ve kızının - yaşayacak bir yeri kalmamasına neden oldu. Ayağının altındaki kum sürekli kayarken nasıl vesayet alacaktı? Hayatına kağıt üzerinde baksaydı, kendisini asla uygun bir bakıcı olarak görmezdi.

"Wes Amca, sodandan bir yudum alabilir miyim?"

Güçlkle yutkundu. "Hayır, sudasın evlat. Az önce tükettiğiniz yarım kilo şekeri seyreltmeniz gerekiyor."

Başını dramatik bir şekilde geriye attı. "Suyun tadı yoktur."

"Elbette öyle." Bağırsakları bir fil tarafından çiğnenmeseydi, isteksiz ilgisi yüzünü gülümsetebilirdi. "İşte," dedi, şişenin kapağını açıp onun eline verirken. "Yalnızca en rafine tat tomurcukları onu anlayabilir. Algılaması çok zor."

Laura ciddi bir şekilde başını salladı ve büyük bir yudum aldı. "Ah!" Gözleri kocaman açıldı. "Anladım. Tadını aldım."

"Mümkün değil." Bir elini göğsüne vurdu. "Neredeyse kimse tadına bakmıyor.

Çok özel bir kulüptesin."

Biraz daha dik oturdu. "Biliyorum."

Ciddi bir şekilde başlarını salladılar ve maçı izlemeye geri döndüler, ancak Wes'in aklı, kucağına düşen yeni soruna çılgınca bir çözüm bulmaya çalışıyordu.

Kısaca, Bethany'den yardım istemeyi düşündü ama hemen bu fikirden vazgeçti. İlişkileri çok yeniydi, plakalarına daha fazlasını yığmaya başlamak için çok kırılıyordu. Bunun ayaklarının arasındaki zemini düzleştirdiğini kabul ederse,

anlaşma var.

İÇİNDE Bareti Laura'nın başına yerleştirdi ve önünde çömeldi. Yeğenini Doomsday Projesi sitesine getirerek daha akıllıca olan kararına karşı geliyordu ama yeğeni Bethany ile her gün nerede çalıştıklarını görmek için yalvarıyordu. Okulda yarım gün geçirmişti ve kamera ekibi bugün Stephen'ın yanında çekim yapıyordu, bu yüzden Stephen onu bebek bakıcısına bırakmadan önce onu hızlı bir ziyaret için getirmek üzere öğle yemeğinde ayrılmıştı.

"Şimdi unutma, hiçbir şeye dokunma. Her şey tehlikeli." Laura ayaklarının üzerinde hoplayıp zıpladı. Bethany orada mı? "Evet." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Evet, ilişki kurabilirdi.

O da Bethany'yi her düşündüğünde gülümsedi. Ne yazık ki, artık cuma günüydü ve pazartesi gecesinden beri birlikte geçirdikleri çoğu zaman bu evin içinde öpüşmek yerine çalışarak geçiyordu. Ağ tarafından sağlanan yarım düzine stajyerin eklenmesiyle bile, iki buçuk haftalık son teslim tarihinin daha altında geleceklerdi. Bethany'nin geceleri, mobilyaların zamanında teslim edilmesi için dekor şirketlerinden iyilik istemekle geçmişti ve geceleri vasiliği araştırarak geçmişti.

Son zamanlarda bildiği tek şey onun gülümsemesiydi ve bundan şikayet etmiyordu.

BT.

Aslında, Laura'yı ön kapıdan geçirince, Bethany döndü. bir basamaklı taburenin tepesindeki konumundan ve yüzünde o gülümsemelerden biri yeşerdi. Tanrım, onu böyle seviyordu, alçıpan ve boya benekleriyle kaplı, Pazar Topuzu demeye başladığı saçlarında. Zımparalama ve delme arasındaki tuhaf öpücükten daha fazlasını çalabilmek için bu taklanın bitmesine kadar günleri sayıyordu.

"Merhaba Laura!" Basamaklı tabureden inen Bethany seslendi. Kaskın içinde çok resmi görünüyorsun.

Laura eksik alt dişini göstererek gülümsedi. "Neden giymiyorsun?"

"Kafam yeterince sert. Amcana sor."

"Beşinciye savunuyorum."

Bethany ona dilini çıkardı ve yeğeni orada olmasaydı başı belaya girecekti. İyi tür. O da biliyor gibiydi. Etraflarında kötü bir şamata yokmuş gibi ne zamandır birbirlerine bakıyorlardı?

Bethany silkindi. "Megan ve Danielle nasıllar? Bahse girerim bir sonraki çay partini planlıyorsunuzdur.

"Evet." Küçük kız oldu   y  rde sıçradı ve bir tala   bulutunun üzerine indi. "Sınıfımdaki tüm kızlar bir sonrakine geliyor!"

"Bunlar?" Wes ve Bethany aynı anda boğuldu.

Laura şiddetle başını salladı. "HI-h  . Onlara Wes Amca'nın kamyonunun arkasına binebileceklerini ve annelerine soracaklarını söyledim. Yeğeni bir daire içinde ayaklarını s  r  d   ve beklenmedik bir şekilde eğildi. "Bu ne?"

Wes, onun ne hakkında sorduğunu anlamak için kenara çekildi ve artık çok geçti. Pis   ocuk elini, ucundan tuhaf bir zimba parçası çıkmış küçük bir kontrplak parçasına sarmıştı. Laura elini geri çekti ve Wes'i neredeyse oracıkta öldürecek bir uluma attı. "Ah!"

"Ona neden dokundun?" Bileğini tuttu ve ters çevirdi, işaret parmağındaki kanı görünce nefes borusu kapandı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım, kanıyordun."

"Ne?" Bethany cıyaktı ve basamaklı taburesine geri çarptı ve onu bitmemiş zemine savurdu. "Aman Tanrım. Biz ne yaptık?"

"Bilmiyorum." Bu onun histerik sesi miydi? "Daha önce hiç kanamam    tı." G  r     kenarlarda parlak bir şekilde göz kırp  tı. "  imdi damlıyor. *Damlıyor!*"

Laura feryat etti, gözlerinden resmen ya  lar fışkırıyordu. Bu normal miydi? Yoksa bu şoka girdiğinin bir işareti miydi? oldu O  oka girmek mi

"Tamam aşkım. Tamam aşkım." Bethany, Laura'n  n önünde dizlerinin üzerinde kaydı ve kendi tişörtünün eteğini yırttı, kesik etrafına o kadar çok sardı ki, Laura'n  n parmağına bir golf topu tünemiş gibi göründü. "BEN . . . Belki . . . Bence ona yarası olan bir yetişkine davran  rm    z gibi davranmalıyız.

"Bilmiyorum. Eczanede   ocuklar ve yetişkinler için ayrı ilaç reyonlarının olmasının bir nedeni olmalı, değil mi?"

Bethany dudağını ısırdı. "Bağlantının ne kadar dayanacağını bilmiyorum."

"  sa." Wes, Laura'y   kollarına aldı ve her yöne döndü, hayır onu nereye koyaca  n  na dair bir fikir. Transfüzyona ihtiya  ı varsa aynı kan grubu muyd  ? Soğuk algn  l     geçirirse kan nakli yapabilir mi? "Biz ne yaptık?"

Laura, "Bu benim iPad parmağım," diye h   k  rd  .

Kamyonun. Kamyonunuzda bir ilk yardım   antas  ı var."

"Tamam evet. Tamam aşkım." Wes, hemen arkasında Bethany ile Laura'y     n kapıdan çıkardı. Bir dakika sonra, Bethany kiti almak için yolcu tarafına koştuktan sonra, Laura'y   kamyonun sürücü koltuğuna oturttu. Konsolun üzerinden ona fırlattı, ikisi de Laura'n  n şimdi yapmakta olduğu gerçeğini fark etmedi. *dindarcaseler* ve duran kamyonu yönlendirmeye çalışmak.

Wes nefesini tutarak Laura'nın parmağındaki kumaş parçasını yavaşça çözdü ve kanın kendini göstermesini bekledi.

Hiçbir şey yoktu.

Kesiğin açıldığı yerdeki soluk beyaz çizgiyi zar zor seçebiliyordu.

Wes yavaşça bakışlarını, kemik çıkıntıları ve katliamın olmayışı karşısında aynı derecede şaşkın olan Bethany'ye kaldırdı. Bir kahkaha patlattı ve kapı çerçevesine yaslandı.

"Gömleğini yırttın," dedi sersemlemiş bir şekilde, rahatlayarak başını döndürdü.

"Sadece bir gömlek." Dikkatini tekrar Wes'e vermeden önce birkaç kez Laura'ya baktı ve o mavi gözlerde önemli bir şeyler oluyor gibiydi. "Sadece bir gömlek."

O an aralarında bir şey oldu. Elbette, sözlerinin derin bir anlamı olması niyetinde değildi ama bunları söyler söylemez, onu geçmişe bağlayan son çizgi biraz daha yıprandı. Daha önce gelenler her zaman Wes'in bir parçası olacaktı ama önemli olan bu insanlar ve onların iyiliğiydi. Yaralandıklarında onlarla ilgilenebilsin diye onları yakınında tutuyordu. Neden bundan kaçmak istesin ki? Bu kadın ve bu çocuğun ihtiyaç duymasından mı?

"Wes Amca." Laura, kesimine Neosporin uygulamaya çalıştığında Wes'ten kaçtı. "Bu şeyi bir tur atabilir miyiz?"

Neosporin'den vazgeçti ve onun yerine yeğenini kucakladı. Bethany'ye onlara katılmasını işaret ettiğinde, aklı karışmış göründü ama sonunda arabaya bindi ve kollarını ikisine doladı. Yeni ve korkutucuydu ve o anda başka bir yerde olduğunu hayal edemiyordu.

BEthany taze kesilmiş gül buketini en sevdiği pembe altın Prouna vazoya bıraktı ve saplarını kabarttı. Kusursuz olmayan bir düzene girdiler ve onları bu şekilde bırakmakta kendini rahat bulduğuna şaşırdı. Genellikle, Cumartesi gecesi Just Us League toplantısına hazırlanırken her çiçeği düzenlemek için altı ila yedi dakika harcadı.

Takla atmaya başladığından beri bir buçuk hafta içinde gerçekten çok mu değişmişti?

Kalçasını mutfak tezgahına dayadı ve son on bir günü gözden geçirdi. Dağınıklaştı. Tırnaklarının altındaki kir, sarkan topuzdaki saç, inşaatla kaplı kıyafetler dağınık.

Ortalarda bir yerde, dizleri talaşa gömülü halde sakso çekmişti.

Evet, bu sonuncusu, çiçek aranjmanını biraz daha az acil hale getirdi.

Evde yalnız kaldığı birkaç dakika için minnettar olan Bethany gözlerini kapadı ve Wes'in yağmurdan ıslanan ağzının tadını, parmaklarının onun içinde ve dışında hareket ettiğinden ne kadar emin olduğunu hatırladı. Tanrım, bu neredeyse bir hafta önce miydi? O zamandan beri onun dokunuşu olmadan nasıl hayatta kalmıştı? Yavaş hareket etmeye karar vererek ters psikoloji mi kullanıyordu? Çünkü uzayan bir zaman çizelgesi önerisi onu Azgın yapıyordu. sermaye ileH.

Bu bedene ihtiyacı olanı vermeme izin verdiğin sürece yarın sınırları hatırlayabilirim.

Tabi tabi. sınırlar. Bunlara sahip olmaları gerekiyordu.

Ama aslında bu sınırlar ne kadar sağlamdı? nelerden oluşuyordu

ile ilgili?

Temel kuralların olmaması, onu stilsiz bir buket çiçekten daha sinirli yapıyordu. güller yapmayı umabilirdi. Belki toplantıdan sonra Wes'i ziyaret ederdi. Sadece sınırların tam olarak ne anlama geldiğini açıklığa kavuşturmak için. Başka sebep yok.

Bethany kendini yelpazelediğini fark etti ve tezgâhtan indi, evin son turlarını yaparken bluzunun bir düğmesini daha açtı. Yastıkların hepsi hizalıydı, atıştırmalıklar alanın her yerine stratejik olarak yerleştirildi, mumlar yakıldı ve sıcaklık rahattı.

Kanepenin önünde durarak parmaklarını ağzına vurdu. Sonra beyaz kırlentlerden birine uzanıp küçük etiketi görünecek kadar çevirdi. Boynundaki o kaşıntı uyandı, dikkat istedi, ama o bunu görmezden geldi ve zaferle uzaklaştı.*Kendine bak. Sebepsiz bir isyancı.*

Bugün? Yastık etiketleri ve dağınık çiçek aranjmanları.

Yarın? Kim biliyordu? Belki bir sonraki görüşmede makyajdan vazgeçerdi.

Ondaki bu ince değişikliklerin sorumlusu neydi? Kıyamet Günü Projesi, mükemmeliyetçiler için radikal bir daldırma terapisi işlevi mi görüyordu? Yoksa Wes'miydi?

Port Jeff'e geldiğinden beri ona beslediği çekiciliğe rağmen, kusurlarını gören tek kişi olduğu için Wes'i düşman yapmıştı. Şimdi . . . şimdi aynı nedenle onun yanında daha çok olmak istiyordu. Hiçbir anlamı yoktu.

Wes ile olanların hiçbiri mantıklı değildi.

Ancak bir kez olsun. . . düzensiz bir ilişkiyi bırakmayı düşünüyordu. Dağınık.

Kaderin yolunda gitmesine izin verebilseydi, pişman olur muydu?

Kapı zili çalmaya başlamadan önce heyecanlı seslerden oluşan bir koro kapıdan Bethany'ye ulaştı. Saçlarını düzeltti ve sütyen askılarını düzeltti.

gümüş metalik anvelop elbisesinden dışarı bakmıyordu. Bu geceki kıyafeti standartlarına göre bile gösterişliydi ama bunu daha çok kendini seksi hissettiği için seçmişti ve daha azını herkesi etkilemek istediği için seçmişti. İnce malzemeyi yeni duş almış, çıplak cildine kaydırmak ve bunun mütevazı ve klas arasında mükemmel bir denge olmayacağına dair endişelere boğulmamak gerçekten güzel bir değişiklik olmuştu.

Kendisi için giyinmişti.

Yine kendisine mahsus gizli bir gülümsemeyle kapıyı açtı ve değirmenci kadın grubunu içeri aldı, her birini yanaklarından öperek ve işleri ya da aileleri hakkında sorular sorarak selamladı. Ve bu sefer gerçekten dinliyordu. Sözleri, beynindeki sürekli uğultu ya da esprili bir yanıt verme baskısı nedeniyle körelmedi. Aslında eğleniyordu. Uzun zamandır sahip olduğundan daha fazla.

Rosie herkesten sonra geldi, evliliği düzeldiği için her zaman olduğu gibi parlıyordu, kalçasında buğulanmış Tupperware kapları taşıyordu. Havada bir sonbahar ısırığı ile akşam sıcacık bir ambiyansa sahipti. Bethany şarap ve şampanya dağıtırken, Cadılar Bayramı kostümleri ve Şükran Günü planları esintiyle ortalıkta dolaşıyordu.

Bethany bir kez olsun kız kardeşi ve Rosie ile yaptığı şeyin tadını çıkarmak için biraz zaman ayırdı. Biribirlerine destek olmak misyonuyla bir araya gelen bu kadınlar kulübü. Başarıları kutlamak ve başaramadıklarında birbirlerini teselli etmek. Just Us League için ilk fikri ortaya atan Bethany'ydi, ancak yeni keşfedilen bir netlikle, bunu doğru nedenlerle yapıp yapmadığını merak etti. Başkalarının sorunlarının kendi hayatındaki yanlışlardan uzaklaştıracağını mı ummuştu?

Şu andan itibaren, daha fazla mevcut olacaktı. Bu kulübe bencil olmayan hedeflerle liderlik edecekti. Belki biri hariç. Kendine karşı daha nazik olmak istedi. Zaman alacaktı. Ve bu umudu herhangi birine yüksek sesle dile getirmesi daha uzun sürebilirdi ama filizlenen bir tohum vardı ve bu geçen hafta olduğundan daha fazlaydı.

Bethany'nin zihninde Wes'in gülümsemesi gezindi ve kendini soğutulmuş şampanyasının içinde rüya gibi iç çekerken buldu. Gününü nasıl geçirmişti? Birkaç kez ona mesaj atmak için telefonunu eline almıştı ama ne zaman bir mesaja dokunsa, eski kuralları gönder tuşuna basmasını engellemişti. Erkekleri kendine yakın tutmasaydı, muhtaç olduğunu düşünürlerdi. Ama çok fazla ilgi gösterirse, çok sıkı kilitlenebilirler. Ve etrafta dolandı.

"Roma bir günde kurulmadı," diye mırıldandı Bethany, bardağını bitirip deri bir altlığın üzerine koyarken. Oturma odasında duran kadınların arasından sıyrılarak yazı tahtasındaki yerini aldı. "Herkes alsın

rahat," diye cıvıldadı, en sevdiği kalemin kapağını açarak. "Birisi bana bu hafta olan iyi bir şeyi anlatsın!"

Yerel bir avukat ve uzun süredir Just Us Leaguer adındaki Trinisha elini kaldırıp bileziklerini koyu teninde şingırdattı. "Bu hafta ortak oldum. Bu tam bir sürprizdi ve pek çok meslektaşım görmezden gelinmekten memnun değildi. Her zaman yaptığım gibi kendimi suçlu hissetmeye başladım, ama" -bir bileğini salladı- "Ben kazandım."

Alkış coşkuluydu, herkes başarıyı bir dizi şingırtı ve tebriklerle kadeh kaldırıyordu.

Yeni üyelerinden biri, kısa siyah bob'lu bekar bir anne elini kaldırdı. Kızarak, "Bir flört sitesine katıldım," dedi. "Dokuz yıldır kimseyle çıkmadım ama... . . Pazartesi gecesi kahve içmek için biriyle buluşacağım."

Herkes onun adını, mesleğini, göz rengini ve burcunu öğrenmek isteyerek ona doğru dört yüz soru yöneltti. Bethany dudaklarını bükerek keyifle beyaz tahtaya "ateşli randevu" yazdı ve gürültünün dinmesini bekledi. "Bu harika. Tebrikler." Bekar anneye göz kırptı. "Ayakkabı ödünç almak istersen bana haber ver."

"Bu teklifi geri çevirmiyorum," diye yanıtladı kadın, gördüğü tüm ilgiden hâlâ güzelce pembeleşmişti. "Kulübün gıpta ettiği biri olacağım. Hepimiz o koleksiyona bir göz atmak için can atıyoruz."

*Ya umdukları kadar muhteşem değilse? Ya
bir şeyi yerinden hareket ettirirlerse?*

"Gerçekten mi?" Bethany biraz saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve orta bölümünde artan gerginliğe eğildi. "Pekala, herkes gidip bir baksın. Ben-eğer istersen."

Hepsi bir anda karışmadan önce tüm oda ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. Bethany panik hunisine inmeden merdivenlerden yukarı çıkmışlardı. Elinde keçeli kalemle bekledi ve kendi kendine, insanların onun ayakkabı koleksiyonu hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmenin aptalca olduğunu söyledi. Ama bu gerçekten ayakkabı koleksiyonuyla ilgili değildi, değil mi? Kendisinin herhangi bir uzantısıydı. Doomsday Projesi, bir çay partisi, onun ayakkabı duvarı. Ne kadar zamandır değerini, bir şeyleri ne kadar mükemmel yapabileceğine dayandırıyordu.*belli olmak?*

Bethany'nin göğsündeki bağcıklar, merdivenlerden aşağı huşu dolu nefesler geldiğinde gevşedi. Omuzları rahatlayarak düştü ve ancak o zaman Rosie'nin mutfaktan onu endişeyle izlediğini fark etti. Rosie, Bethany'nin koleksiyonunu birkaç kez gördüğü için yukarı çıkmamıştı elbette. Ve vay canına, kendini bir arkadaşının gözlerinde görmek kadar etkili bir şey yoktu.

Sonsuza kadar böyle olmasına izin veremezdi. Artık biraz ilerleme kaydettiğine göre, daha fazlasını istiyordu.

Kendine biraz müsamaha gösterme zamanı.

Nereye ineceğini bilmeden daha fazla sıçrama yapmaya başlayanın zamanı geldi. Bu gece başlıyor.

Wes'le.

Bethany, Rosie'ye seslenmek için ağzını açtı ama n kapısı ardına kadar aılınca sesi kesildi. Kapı eşiğinde çerçevelenmiş olan Georgie idi.

Gondolcu kostümü ve bıyıklı.

“*Günaydın!*”

Bethany ve Rosie'nin kakhahaları oturma odasının duvarlarında yankılanırken, Just Us League yeleri, Bethany'nin ev sahibi sigortasının ayrıntılarını zihninde gözden geçirmesine neden olacak bir hızla merdivenlerden inerek geri geldiler. Georgie, sanki iki hafta değil de bir yıldır yokmuş gibi, üyeler tarafından birer birer kucaklandı. Ancak Georgie gondolcu rol yapma oyununu henüz bitirmemişti.

Kalın bir İtalyan aksanıyla Bethany'ye umursamazca elini salladı, bir Aperol Spritz ve bir çeşit peynir talep ederek odayı kakhahalara boğdu.

Buraya gel, dedi Bethany, kız kardeşini kucaklayarak. "Seni bu kadar zlememe nasıl cüret edersin?"

"Ben de seni özledim," diye karşılık verdi Georgie, onu birkaç saniye sımsıkı tuttuktan sonra gözlerinde kuşkulu bir parılтыyla geri çekildi. "Sende farklı bir şeyler var ama tam olarak anlayamadım. Başka biri parmağını üzerine mi koydu?"

"Georgette şatosu." Bethany, kız kardeşinin omzunun üzerinden Rosie'ye sert bir bakış attı. Onu durduracağını söylemiştin.

"Yaptım!"

"Hadi. Ben ve Ro, erkek dertlerimizle uğraşırken bir gram mahremiyet almadık. Sıra sende abla dostum.”

"Ne hakkında konuşuyor?" Trinisha bilmek istedi. "Kovboy mu?" "Elbette kovboy," diye seslendi biri. “Kimse olmasına izin vermeyecek başka.”

Toplu bir ilahi yükseldi. "Detaylar! Detaylar! Detaylar!"

Bethany'nin iğds faizi kapatmaktı. İlişki trenine binmesine daha yeni izin vermişti ama... . . midesindeki aptal taklayı paylaşmak istedi. Dürüst bir itiraf olacağı için utandırıcı bir itirafta bulunan kişi olmak istedi. Onun için nadir, ama umarım uzun sürmez.

sıçramalar. Geleceklerdi.

Omuz silkti ve tırnaklarını inceledi. "Erkek tatili sona erdi."

Kalabalık ıldırdı.

Bölüm Yirmi

İÇİNDEGözlerindeki bulanık görüşü silmeye ve yaklaşık elli tarayıcı sekmesinin açık olduğu dizüstü bilgisayar ekranına odaklanmaya çalıştı. Beynini dolduran yasal terminolojinin rahatlığının bir anlam ifade etmesini umarak mutfak masasında oturmaktan yatağının başlığına yaslanmaya geçmişti. New York Eyaleti'nin vasilik için yasal gerekliliklerini okuma nöbetleri arasında, apartman avlıyordu.

Bankada makul miktarda parası vardı ama acilen bir yere ihtiyacı vardı ve aceleyle bir eve girmek istemiyordu. Daire öyleydi. Port Jefferson'da çok az değerli olmasına rağmen. Dairelerin çoğu daha büyük özel konutların içinde veya ticari mağazaların üzerinde bulunuyordu. Yazın başlangıcına daha yakın olsalardı şansı daha iyi olabilirdi ama şu anda daire sıkıntısı vardı. Henüz piyasada listelenmemiş bir şey biliyorsa sabah Stephen'ı araması gerekecekti.

Kendine odaklanmasını emreden Wes, dizüstü bilgisayarını aldı ve kolunun üzerine koydu ve yatağının ayakucunda ileri geri yürümeye başladı. Hukuk dilini doğru anladıysa, kendisinin ve Becky'nin onaylanabilecek veya reddedilebilecek bir Vasilik Dilekçesi vermesi gerekecekti. Onaylanırsa, nihai onay için yargıç önüne çıkmadan önce yaşam durumlarını denetlemesi için biri atanacaktı, bu yüzden onlara bir an önce yer bulması gerekiyordu. Peki bu ani hareketi Laura'ya nasıl açıklayacaktı? Ya da annesinin geri gelmeyeceği gerçeği. . . süresiz olarak mı? Dikkat dağıtmak bu sefer işe yaramayacaktı.

Pencereye hafifçe vurulması, Wes'in hızlı ateşli düşüncelerini çılgık çılgıça durma noktasına getirdi. Bethany ona diğer taraftan baktı.

Ayakları kendiliğinden hareket etti ve onu dalgalanan gümüş bir elbise içinde, hafif saçları rüzgarda uçuşan muhteşem görüntüye doğru taşıdı.

MERHABA, dedi, bakışları onun gömleksiz gövdesini ilgiyle tararken.

Yürü aptal.

Wes, açık dizüstü bilgisayarını yatağın üzerine bırakacak kadar döndü ve pencereyi açmak için hamle yaptı. Yüce Tanrım, aralarındaki cam bölme olmadan, onun lanet nefesini, zıplayan bir attan fırlatılmaktan daha hızlı çaldı. Siki kotunun fermuarının arkasında o kadar hızlı döndü ki neredeyse başı dönüyordu. "Merhaba hayatım," dedi Wes, başını pencereden dışarı uzatarak. "Ön kapıyı nasıl bulacağını unuttun mu?"

"Hayır, az önce ışığı gördüm ve kapıyı çalarsam Laura'yı uyandırır diye endişelendim." Ayaklarına baktı. Çıplak ayakları. Kötü bir zaman mı?

"Senin için asla kötü bir zaman değil. Sadece kafamı Bethany Castle'ın ganimet çağrısı için pencereden gördüğüne döndürmeye çalışıyorum.

Homurdandı. "Bu bir ganimet çağrısı değil."

Kesinlikle bir ganimet çağrısıydı, ama onun oyununu oynayacaktı. "İyi o zaman. Buraya gelip biraz konuşmak ister misin?"

"Elbette," dedi ciddi bir şekilde, elini tutmak için uzanarak. Derileri birleşip tutunduğunda bileklerinden dirseğine kadar bir elektrik dalgası yayıldı ve ikisinin de bir an nefessiz kalmasına neden oldu. Allah korusun.

Bethany'ye kollarını dolamak ve onu penceresinden içeri çekmek, soğuk gece havası tenine ve giysilerine hâlâ yapışmışken onu odaya taşımak, hayatının en büyük beklenmedik zevklerinden biriydi. Çıplak ayak parmaklarının uçları ayaklarının tepesine değdi ve gırtlaklarında uğuldayan uzun soluklu iç çekişlerle birbirlerini hissettiler.

"Bu akşamki toplantıda birkaç yudum içtin mi bebeğim?"

Burnu ve ağzı kulağının arkasındaki deriye değdi ve adam ona daha fazlasını vermesi için onu daha yükseğe, daha sıkı çekti. "Kararımı bozmak için yeterli değil."

Wes aynanın üst yarısında onların yansımalarını yakaladı, bu kadında nefes alışını izledi ve hayatının burada olduğunu biliyordu. Bu odada. Bu kasabada. Bütün yollar buraya ve ona çıkıyordu. "Buraya nasıl geldin? Bana karanlıkta yürüdüğünü söyleme.

"Rosie beni bıraktı." Gerginlik sırtını sertleştirerek kendini hazırlamış görünüyordu. "Ben, şey. . . kulübe bizden bahsetti.

Kalbi o gün on beden büyüdü.

Göğüs kafesinin sınırlarını zorladığını hissedemiyor muydu?

"Bu seni rahatsız ediyorsa, onlara çok fazla şampanya içtiğimi söylerim," dedi hemen. "İnsanlar toplantılarda her zaman aptalca şeyler söyler..."

"Tam olarak ne dedin?"

Yutkunuşu duyuluyordu. "Erkek aramın bittiğini." "Sesini beğenmedim."

"Değil mi?" ona bakarak hırıldadı.

"Bana erkek Olimpiyatlarının açılış törenleri gibi geliyor." Elini elbisesinin arkasına soktu ve sıkı kışını avuçladı. "Ama bundan sonra etkinliklerde yarışan tek kişi ben olacağım."

Parmaklarını kot pantolonunun beline soktu ve hayatının gözlerinin önünden geçmesine yetecek kadar çekiştirdi. "Kuyu. Senin . . . cirit kesinlikle hazır." Tek parmağını şişmiş sineğinden aşağı doğru kaydırıp ve sonra dans ederek uzaklaştı. "Ama dediğim gibi, bu bir ganimet araması değil."

Aç bir köpek gibi onun izini takip etti, kalçalarını tekrar kucağına çekti ve boynuna doğru hırladı. "Eğer bu doğruysa, buraya gelmem kötüydü.

çok güzel görünüyor.”

Poposunu onun kasıklarına sürterek, Beni suçlama, diye mırıldandı. "Seks konusunu daha masaya yatırmadın bile."

Beklemek. Ne? Ha? Elbette Project Doomsday dışında yaptıkları o ilk anlaşmayı geçmişlerdi. O üzücü eldiveni on yıl önce yere sermiş gibi hissediyordu. "Masaya geri koymak için şartlarım nelerdi?"

"Senin onurlu niyetinden şüphe etmeyi bıraktığım zaman."

"Sağ." Açık ağzını onun açıkta kalan boynunun yanında gezdirdi. "Birlikte yatalım diye Zellweger olduğumu düşündün."

"Evet," diye tısladı.

"Yaptım." "Ve şimdi?"

"BEN . . . yapma.”

Kan dolaşımında zafer tüneli açıyor—*o bana güveniyor* Wes elbisesinin eteğini ellerinin arasına aldı ve tangalarla kaplı kıcını adamın çıkıntısına bastırmış halde yaptığı tahrik edici resim üzerine inledi. "Masaya geri döndü, Bethany."

Kıpırdadı. "Bunu bildiğim iyi oldu." Hayal kırıklığıyla homurdanmasını, onun çınlayan kahkahası takip etti. Ve kahretsin, bu gece içindeki hafiflik acıya değdi, değil mi? Bu inanılmaz kadının gecenin bir yarısı ayakkabısız bir şekilde penceresinin önünde onu dilenmeye zorlamak için hazırlanıp duracağını kim düşünebilirdi? O değil. Biraz - tamam, çok - cinsel hayal kırıklığının geldikleri mesafeyi alıp götürmesine kesinlikle izin vermeyecekti. Ne kadar uzak . . . o gelirdi

Wes ereksiyonunu düzeltti ve yatağın köşesine oturdu. "Bu akşamki toplantınızda başka neler oldu?"

Yanından geçip gitti, parmaklarını yavaşça onun saçlarına daldırdı ve onları çıkardı. Kahretsin, Bethany hayatının her gününde bir kraliçeydi, ama bu gece cinsel özgüveniyle neredeyse hiçbir tanıma meydan okuyan bir tanrıçaya dönüşmüştü. En son samimi olduklarında, adam onu tatmin edemedi kaçmaya çalışmıştı. Bu kadının aynısını yapmaya çalıştığını göremiyordu. Hayır, yoluna çıkan her şeyin tadını çıkarmaya hazır görünüyordu. "Yastığımdaki etiketin görünmesine izin verdim. Ve . . . Çiçeklerin istedikleri gibi düşmesine izin verdim. Optimal etkiyi elde ettiklerinden emin olmak için herkesin ben orada olmadan dolabıma girmesine izin verdim. Muhtemelen bunların hepsi sana saçma geliyor.”

Kalbi döndü. "Değil," dedi kararlı bir şekilde. "Ama bunun nerede başladığını bilmek istiyorum bebeğim. Dokunduğun her şeyin altına dönüşmesi gerektiğini sana düşündüren ne?"

Bethany bir nefes verdi. "Ameliyat etmediğim bir zamanı hatırlamak zor

Bu taraftan. Stephen mirasın taşıyıcısıydı ama hatalar yaptı. Normal çocuk hataları. Kusursuz giyinmek, dürüst olmak gibi bu küçük yollarla düşündüm sanırım. As, ya da odamı organize ederek, onun yapamadığı yerde başarılı olabilirdim. O her şeyin en iyisiydi. Baba şefkati. Annemin ilk çocuğu.” Durdu, ellerini belinde sıktı. "Her zaman bir yarışmaydı ama sporda kazanamadım - spor yapmıyorum. Ya da inşaat, çünkü her zaman babamın dizinde öğreniyordu ve ben asla dahil edilmedim. Zamanla daha fazla telafi ettim ve kontrolden çıktı. Her şeye bulaştı.”

Onu, iyi bir notun onun daha fazla dikkatini çekeceğini umarak gece geç saatlere kadar çalışan genç bir kız olarak görebiliyordu. Testi geri alana kadar stres. Düzeltilmemiş olsaydı, bu ne kadar kolay bir model haline gelebilirdi. "Ben tersini yaptım. Yaptığım her şey, üvey ailemden ilgi görüp görmediğimi umursamadığımı kanıtlama girişimiydi. Veya herhangi biri. Dışarı çıkıp onu bir boğanın sırtına alabilirim. Yine de beni sadece boş bıraktı. Ya da beni acil servise indirdi.

Ellerini düşürdü. “Harika ebeveynlerim var. Çok şanslıyım. Eminim sana çok mızımız geliyor—”

Bethany, nasıl görüldüğünü ya da bana nasıl geldiğini merak etmeyi bırak.

Dürüst olursan, her zaman iyidir.

Kulağa çok hoş geliyor. Senin her zaman iyi niyetli olduğunu bilen biri.”

"Bunu benimleyken her zaman varsayabilirsin." Bunun yerleşmesine izin verdi.

"Ve gurur duyuyorum

yastıklarınla seviştiğin için.

Şaşkın bir kahkaha attı. Mızızlılığını inkar etmediğini görüyorum.

"Mızımız değilsin bebeğim."

Yanakları pembeye bulandı, dikkati açık dizüstü bilgisayara kaydı. "Porno izliyorsan, bu konuşmanın dokunaklılığını ciddi azaltacaktır."

Wes bilgisayara uzandı ve gecenin geri kalanında ondan başka hiçbir şeye konsantre olamayacağını gayet iyi bilerek kapağı kapattı. Yatağın altına kaydırды, tarayıcı sekmelerinin yarın hazır olacağına ve onu bekleyeceğine dair güvence verdi. "Becky hafta boyunca beni aradı. Laura'nın vasisi olmama izin vermeyi kabul etti."

Elleri yüzüne uçtu. Wes. Aman Tanrım. Bu harika."

Göğüs kafesindeki kasılma hissiyle biraz telaşlanarak başını salladı. “Bu bir süreç olacak. Bunu gerçekleştirebilir miyim onu bile bilmiyorum. İstikrarlı bir ortam sağlayabileceğimi kanıtlamam gerektiğinde evi satıyor. Bu-” Hızlı bir nefes alarak sözünü kesti. Zahmete değer.

"Tabiki o." Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Becky'nin vasiliği kabul ettiğini neden bana söylemedin?"

Gerçek şu ki, aralarındaki her şey çok yeniyken şimdi ona fazla yüklenmek istemiyordu. Ama nedenlerinin onun duygularını incitebileceğinden endişe ederek bunu kendine sakladı. "Sadece ilk önce neden bahsettiğimi biliyormuşum gibi konuşmak istedim."

Bethany mutlu görünüyordu ama yaptığı açıklamaya pek ikna olmamıştı. "Ben yardım edeceğim."

Elimden gelen her şekilde yardım edeceğim.

Dudakları köşede kıvrıldı. "Artık benim Zellweger'ım mı olacaksın?" "Benim sıram." Onun arasında durana kadar daha yakın sallandı.

Uzatılmış kalçaları, tırnakları onun saçlarının arasında yavaş yollar çiziyor. "Sen iyi bir adamsın Wes. Ne zaman sana yeterince değer verdiğimi düşünsem, bunun ötesine geçiyorsun."

Bu cennetti. Tam burada. Saçıyla oynayan bu kadın, ağzı dolgun göğüsleriyle aynı seviyede. Onun sözlerini dinlemek, özlem duyduğundan tamamen habersizdi. Dengede asılı duran onca şeye rağmen, hayatında hiç bu kadar bütün olmamıştı. Eğildi ve göğüs dekoltesinin kenarlarını öperek fısıldadı, "Geceyi benimle geçirmeni nasıl sağlarım, Bethany?"

Vücudunda bir ürperti dolaştı. "Ah, bu kadar ikna edilmeye ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

Wes, elbisesinin altında kaybolana kadar kalçalarının arkasına masaj yaptı ve poposunu kavradı ve yatağa tırmanana kadar onu daha da yakınlaştırmaya zorladı. Ona binmek. Tüm manevra boyunca ağızları birbirine yapıştı, öpmediler, sadece kabul ettiler ve amcıkları adamın ereksiyonuna acı verici derecelerde bastırana kadar birbirlerine nefes verdiler ve kırık bir şekilde inlediler.

Wes?

Onu nefessiz bir öpücüğün içine çekti ve titreyen elleriyle kucağında salladı. "Ne istersen bebeğim."

"Bana zor, dağınık sevişmeni istiyorum. düşünmek istemiyorum."

Wes dönüp onu nefesinin kesilmesine yetecek kadar güçlü bir şekilde yatağın üzerine fırlattığında talebi yerine getirmeyi henüz bitirmişti. O öyle olmasını istediği için güçlü müydü? Ya da duyduğu için? Dudaklarından çıkan kelime tüm varlığına şok kürekleri gibi mi gelmişti? bilmiyordu. Ama heyecanlı gözleri onun iyi olup olmadığını sormasını engelledi. Her şeyden daha iyiydi ve daha fazlasını istiyordu.

"İlk seferimiz her zaman zor ve dağınık olacaktı, hayatım." Elbisesinin altına uzandı ve tangayı bacaklarından aşağı yırttı, eteği beline dolanmış halde bıraktı - ve Tanrı yardımcısı olsun, neredeyse amını ilk kez görüyordu. Sarışındı ve onun geri kalanı gibi bakımlıydı, sanki öyle olacağını biliyordu. Ama onu ateşli yapan şey onun bariz ıslaklığıydı. "Nihayet buraya geldiğimizde, bunun en iyi haliyle nefret laneti olacağını düşünmüştüm, ama bu öyle değil."

Bu da ne, değil mi bebeğim?" Cinsiyetini kavradı ve sıkarak sırtını kavis yaptı. "Senin için hissettiklerim nefretten en uzak Şey. Ama seni bu incitici alet için suçluyormuŐum gibi pompalarken tuttuğuma inanmakta zorlanabilirsin.

Wes kot pantolonunun kemerini çıkardı ve yere fırlattı, ortaya çıkan çınlama, uyluklarının i kısmı ve boynu boyunca tüylerinin diken diken olduğu bir ordu yarattı. Bu mükemmel yaratığa ağır ağır, tatlı bir Şekilde sevişmek isteyen bir yanı vardı, ama zihnini boŐaltmak için bunalmış olması gerekiyordu. Bunu ona vermesi gerekiyordu. Bunun mümkün olduğunu bilmesi gerekiyordu. Sonra ne kadar hızlı, yavaş ya da sert olursa olsun, bunu her seferinde yapabileceğini ona kanıtlayacaktı.

Kot pantolonunun ıttıtını açtı, kendine biraz nefes almak için fermuarını indirdi ve karnının üzerine kt, onun kalçalarını genişçe aarak ağzllğn yatıŐtırdı. "Bütün o göz devirmeler ve hakaretler. Bütün o kavgalar. Hepsinin ortasında bu amcığı yalamak için dizlerimin üzerine kerdim. Akıllı ağzından tek bir kelime söyleseydin, nefes nefese kalırdım ve kalçalarının arasına vururdum.

Wes. Elbisesinin korsajını aşağı çekti ve göğüslerini avuçladı, meme uçlarını imdikleği, kalçaları onun önünde Őilte üzerinde kıvranıyordu. "Konuşma Őeklin. Seni tokatlamalıyım ama bunu seviyorum. Bayıldım."

Başparmağı amının yarığını takip etti ve aılmasını izledi. "Biliyorum bebeğim."

Gülüşü, inanmazlık ve heyecan karıŐımıydı. "Lütfen. Lütfen, sadece..."

Adamın dilini sertçe yalaması, onun sözlerinin akışını engelledi, iniltisi, onu memnun etme isteğini körükledi. Tatlı Tanrım. Bu kadının tadı. Sırf tadının sıcak vanilya ve tahrik edici bir kadın gibi olduğunu bilmek için onu elli yıl daha kovalardı. Dilini daha yeni bu kıvrımlara gömmüŐtü ve bir daha ne zaman fırsat bulacağı konusunda Şimdiden endişeleniyordu. Kahretsin, onun pürüzsüz dokusu, bir dahaki sefere tasarımcı külotunun iine girmesine izin verene kadar onu rahatsız edecekti.

evresinde, satın almak için yorganın üzerine konan ellerini görebiliyordu. Amacı, tutuşunu dndrmekti. İŞte o zaman doğru noktayı, doğru hızı, doğru basıncı bulduğunu anlayacaktı. Yine de Tanrım. Gözlerini aık tutmak ve bu sinyalleri izlemek zordu, çünkü onun tadı onu uyuoŐturmuŐtu.

Wes, hizmetleri için onu açık tutmak için parmaklarının V'sini kullandı, ara sıra başparmağıyla giriŐiyle dalga geçti. Ah evet, bu hoşuna gitti. Tıslayan nefesler bunu doğruluyordu. Bu yüzden dilini aşağı doğru kaydırdı ve ağzını sinir uçlarının her birine vurmak için bükerek girişinin iine soktu. Orada. Elleri yatak örtüsünün içinde pencelere döndü, daha fazla ıslaklık amını yalıyordu.

"Evet. Orada orada. Lütfen."

Aynı sayfada olduklarını anlamasını sağlamak için mırıldandı, başparmağını klitorisine götürdü ve dili onun içinde dönmeye devam ederken hafif, masaj yaparak daireler çizdi. *İşte bu bebeğim.* Hareketsiz kalamazdı. Uylukları, yüzünün yanlarını kucaklamak ve açık bırakmak arasında gidip geliyordu, dilindeki küçük spazmlar ona çoktan yaklaştığını söylüyordu. Sözleri daha önce anlaşılırken, şimdi onun adının feryatları arasındaki hecelerden başka bir şey değildi.

Bakışları onun hareket eden vücudunu, kendisi amını yerken onun hala elbisesini giymiş olması onu çok azgın hale getiriyordu, sadece vücudunun dürtülerini takip edebiliyordu, yatakta kamburlaşıyor, kalçalarını defalarca kenara çarpıyor, uygun bir açı bulduğunda sürüyordu. *gelme gelme*

O şimdiye kadar gördüğü en ateşli şeyken söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Bu kadını tanıyor olması, onun da onu tanıması ve her ikisinin de kavgalara, kusurlara ve kovulmalara rağmen birbirlerine doğru çekilmeye devam etmeleri, ona zevk vermeyi daha da ayrıcalık haline getiriyordu. Amının müstehcen lezzetli tadını ekleyin ve kontrolünün sınırlarını zorluyordu. Kot pantolonu hala üzerindeyken onu kenarda tuttu.

"Geliyorum," diye fısıldadı kesik kesik, sonra daha yüksek sesle. "Aman Tanrım, geliyorum."

Wes dilini onun daha derinine itti ve başparmağıyla klitorisini çalıştırdı, yeni bir tatla karşılaştığında inledi. En iyisi. Memnuniyeti. O yatakta debelenirken, parmakları onun yorganını yırtarken dilini ve dudaklarını kayganlaştırdı.

Kendini bacaklarının arasındaki yerden kurtarmayı başardığında, kadın gevşemiş ve titriyordu. Bir an yatağın kenarında durup komodinden bir prezervatif aldı ve ardından pantolonunu tekmeleyip onun üzerinden geçti. Dizlerini yatağın üzerine bacaklarının arasına dayadı ve genişçe kaydıldı. Onu tekrar açıyorum ama bu sefer aleti için.

Bethany'nin vücudunda ona parlayan bir tanrıça görünümü veren hafif bir ter lekesi vardı. Onu sarstı. Onu küçük düşürdü. Öyle ki, koruma takmadan neredeyse aç bir adam gibi üzerine düşüyordu. Parmakları adamın baldırlarının ön tarafında dans etti, nefesi hâlâ şiddetli bir şekilde geliyordu ve onu sersemlemiş gözlerle izliyordu. "Wes," diye mırıldandı, baştan çıkarıcı bir şeymiş gibi hareket ederek. "Bana sert davran. Beni dağınık al.

Tanrıya şükür, kadın bu hatırlatmayı yaptığında prezervatifi yerine takmıştı, çünkü prezervatifin çıplak gireceğinden oldukça emindi. Olduğu gibi, ses hızıyla Bethany'nin üstüne düştü ve eliyle Bethany'nin boynunu kavradı.

dişler ve ona ilk kez acımasız bir sürüşle giriyor.

Çılgılığını son anda sol avucuyla yakaladı ama bu yaptığı son mantıklı hareketti. Hayvan içgüdüğü devreye girdi ve tamamen duygu, aciliyet içindeydi. Amcığının mengeneyle benzeyen tutuşu onu prezervatif için şükretti, çünkü onsuz hemen yakalanırdı. Kaygan, ateşliydi ve etrafında nabız gibi atıyor, taşaklarının dayanılmaz bir baskıyla dolmasına neden oluyordu. Hayatının en iyisi. Bir sonraki hayatın ve ondan sonraki hayatın en iyisi ve daha onu düzgün bir şekilde becermemiştir bile.

Bunu düzeltme zamanı.

Bethany'nin tırnakları kıcını tırmaladı, onu harekete geçirdi ve gitti. Öfkeyle. "Bu evin kalın duvarları olması iyi bir şey," diye onun ağzına gıcırdadı ve aletini ona tokat-tokat-tokatladı. "Biraz bağırır mısın bebeğim?"

"Hayır," dedi nefes nefese.

Bacaklarını omuzlarının üzerine yerleştirdi ve sertçe aşağı indirdi. "Artık öylesin." İsa. Ona uyma şekli suçtu. Tüm aletini onun içine sokmak için boş alan arayarak sertçe içine girmeye devam etti, ama sahip olunacak hiçbir şey yoktu. Onu ikiye katlamaktan, onu bulmaya çalışmaktan alıkoymadı - hem de orada. Orada. Şimdi onun tamamını alıyordu, çok ıslak, hoş ve rahattı. "Bütün hayatım boyunca bu amcığı mahvetmek için beklemişim gibi geliyor, bebeğim," dedi kalın bir şekilde onun boynuna. "Hiçbir fikrin yok. Benim gibi hissedeceğini biliyordum.

"Bu." Dudakları bir dizi sert, iniltili öpücüklerle birleşti. "Sizin."

"Ben de senin gibi hissediyorum?" "Evet.

Aman Tanrım, evet."

Sahiplenme duygusu, onun boynundaki nabızı duyunca dişlerini çıtlattı, bacaklarını yatağın üzerine geri atıp açtırdı, vücudunun alt kısmı sallanıyordu, ağzı uzanabildiği her yerdeydi. Boynunu tırmalıyor, meme uçlarını ağzında emiyor.

"Endişelendiğin o bok neydi?" Zıplayan göğüsleri arasında bir yol yaladı. "Adam seks sırasında orada mı? Kahretsin evet öyleyim. sen de öyle Aydınlatmanız bende sizi canlı canlı yemek istememe neden oluyor. Ve benim bir köpeğim yok."

Düğünde kendisine söylediği sözleri tekrarlarken gözleri parladı ve onlarda aşkı gördü. Onu gördü, kahretsin ve onu göğsüne sardı, ona duyduğu aşkla ördü. İnanılmaz ağırlığı onu bir anlığına zayıflattı ve Bethany bunu kendi avantajına kullanarak bağlantılarını koparmadan onu sırt üstü yuvarladı.

"Ben konuşurken gerçekten dinliyorsun," dedi nefes nefese. "Şimdi başın belada."

Kalçasını kaldırdı ve Bethany'nin elbisesini çıkarıp ona yüzyılın görüntüsünü vermesini hayranlıkla izledi. Bethany Castle, güzelce çıplak,

ükünün üzerine oturuyor. Ona çok iyi bir çocukmuş gibi bakmaktan bahsetmiyorum bile. Cennette biri onu sevdi. "Bu tür belaları umursamıyorum." Alt sırtını yuvarladı, onu yukarı ve geri salladı. "Sür, hayatım." Gelmemizi sağla."

Denge için omuzlarını kullanarak, basıncını test ederek, bir, iki, oh... . . Kahretsin. Sonra göğsünün üzerine düştü ve kalçalarını sallamaya başladı, omurgasının dibindeki o son baskıyı harekete geçirdi. Ah, Tanrım. Bu dünya için uzun değilim. Ellerini kık yanaklarına tokatladı ve kabaca hareketlerine yardım etti. Durma. Durma.

Her zaman aşırı başarılı olan Bethany, yalnızca pornoda gördüğü şeyi yaptı. Ayaklarının üst kısmını onun dizlerinin etrafında kıvırdı ve onu kahrolası bir zıpkın gibi çalıştırdı - ve o on saniyeden fazla dayanamadı. Ağzı zevkle açıkken, göğüsleri titrerken ve sanki tekrar gelecekmiş gibi onun etrafında amcığı hızlanırken değil...

İşte oraya gitti, tırnakları onun göğsünü çizdi, vücudu doruğa ulaşmak için sürtünmek ve öğütme için aşağı indi. Onun kafasının dışına çıkıp aldığını görmek çok fazlaydı. Ondan al.

Kör gözlerle çevresini göremese de gökyüzünde hızla ilerledi. Tek bildiği, hiç bitmeyen enginlikle sarmalanmış olduğu ve bedeninin rahatlamamanın kölesi olduğuydu. Kahretsin. Kahretsin. Tanrı. İhtiyacının tükenmesi, kaslarını ve boğazını yırtarak sonsuza dek sürecekt gibiydi. Bir hayvan gibi hırlayan o muydu?

Evet. Ve bu, Bethany'nin boynuna doğru kırık bir şekilde inlemesiydi, terli vücudu onun üzerinde tükenmişti. Yeniden dünyaya inmişti ama bir şekilde hâlâ cennetteydi. Çünkü o oradaydı.

Uzun dakikalar boyunca orada öylece yattılar, nefes alıp vermeleri ve kalp atışları senkronize oldu, vücutları birbirine uyacak şekilde yeniden şekillendi. Sonunda sorumluluk üstünü örttü ve Wes, prezervatifi atmadan önce Bethany'yi omzundan öperek yanına aldı.

Birkaç dakika sonra, Bethany'nin ne kadar hızlı kafasının içine girdiğini merak ederek ve emekleyerek dışarı çıkmasına yardım etmeye can atarak yatak odasına döndü.

Yanındaydı, iri, kırılmayan gözleriyle onu izliyordu. "Hey."

Wes yatağa girdi, kadını göğsüne çekti ve alnından sertçe öptü. "Hey. İnanılmazdın. Ben mahvolmuş bir adamım. Kahrolası hayatımda hiç bu kadar sert gelmemiştim. Ve sabah her şeyi yeniden düşünmeye geri dönebilirsin.

Gerginliği altı saniye daha devam etti, sonra en sevdiği battaniyesiymiş gibi Wes'e sarıldı ve soğuktan bayıldı.

Anın, gecenin kusursuzluğunu paramparça etmekten korkarak, karanlığa, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Bölüm Yirmi Bir

Fya da Bethany yetişkin hayatında ilk kez bir çocuk sesiyle uyanmıştı. İlk başta mesafeliydi, biraz boğuktu ve sonra çok yüksekti ve tam kulağının dibindeydi.

"Elsa!" diye bağırdı çocuk. "Wes amca, yatıya mı kaldın?" Aman Tanrım.
Aman Tanrım.

Bethany'nin gözleri açıldı ve duvarı boyayan güneş ışınlarının her zamanki altı olan uyanma saatinin çoktan geçtiğini anladı. AM Sabah yogası: cevapsız. Dün gece Wes'in yatağında uyuyakalmıştı. Hayır bekle. Neydi o? Bir kol kalçasının üzerine atılmıştı. Çıplak kalçası mı? O parmak uçları Vaat Edilmiş Topraklara tehlikeli bir şekilde yakındı ve odada bir çocuk vardı. Onun yeğeni. Bunu ona nasıl açıklayacaklardı? Bunu kendine nasıl açıklayacaktı?

Wes, kulağına dumanlı bir kahkaha attı ve aniden içindeki bina hunisi bulutu dağıldı. Flanel çarşafı -ne erkek seçimiydi- teninde hissetmesine izin verdi. Göğsünün sırtına bastırıldığı korumacı tavrın ve parmak uçları karnına değdiğinde omurgasında yayılan zevkin tadını çıkarmasına izin verdi. Birer birer kasları gevşedi ve nabızı yavaşladı.

"Dönmeden önce," diye fısıldadı kulağına, "bulaşmış maskaran ve sabah nefesin umurumda değil."

Laura yatağın kenarına atlayarak varlığının kabul edilmesini talep ettiğinde, ağzında bir gülümseme daha kıvrılmaya başlamıştı.

"Wes Amca, bir kedi alabilir miyiz? Megan ve Danielle'in iki kedisi var ve bizim hiç yok. Bugün ne yapıyoruz? Pijama partisinde ne yaptın?"

Wes'in vücudu Bethany'ninkilere karşı titredi, kısık, cızırtılı sabah kahkahası bir anda Bethany'nin onunla ilgili en sevdiği şeylerden biri haline geldi. Bir adım atmadığı sürece asla bilemeyeceği bir şey. "Evlat, bana bir iyilik yapar mısın? Mutfaktaki çöp çekmecesinde bir lolipop var. Eğer bulabilirsen, alabilirsin."

Koridorda hızla ilerliyordu bile.

Bethany sırtüstü döndü ve uykulu Wes'i ilk kez gördü. Vay za. Yogayı kaçırmaya kesinlikle değer. Kadınsı duyuları için bir ziyafetten bahsedin. Güçlü, uzun boylu vücudu güneş ışığında belirginleşiyor, yüzü gölgede kalıyordu ama omuz kaslarının ve trisepslerinin poposu, yerinde olmayan saçları belirginleşiyordu. Tek kelimeyle muhteşemdi. Belki de hepsinin en iyi kısmı Wes'ti.

onun görüntüsünü kataloglamak, aynı onun ona yaptığı gibi. "Kahvaltıda lolipop mu?" o başardı.

Enfes bir sabah sakalıyla onun omzunu öptü. "Seni acele ettirmek istemiyorum hayatım, ama o geri gelmeden önce giyinmek için kırk beş saniyemiz var."

İkisi de tek ayak üzerinde zıplama telaşı içinde yataktan fırladılar ve uzuvları giysilerindeki açıklıklardan fırladı. Gözleri yatağın karşısında buluştuğunda güldüler ve Laura ağzından bir Dum Dums sopası çıkararak odaya geri döndüğünde hala gülüyorlardı. "Ne?"

Wes içini çekti. "Bethany

tökezledi." Tükürdü.

"Yapmadım!" "Kural nedir,

Laura?"

Enayisinin etrafında kıkırdayarak, "İnkâr ettiysen, sağladın," dedi. "Elsa tısladı." Küçük kız ayıldı, "Buz mu çıktı?" diye fısıldadı.

Wes dikişler içinde geriye doğru yatağa çöktü ve yeğeni bunu onun titreyen formuna tırmanması için bir işaret olarak aldı. Hemen durumu tersine çevirdi, çocuğu yana fırlattı ve çığlık atana kadar kaburgalarını gıdıkladı.

Bethany buz osuruğuyla suçlandığı için ciddi ciddi gülümsüyor muydu? Büyürken, osurukla suçlanmak kardeşleri arasında saldırı sebebiydi. Bir yetişkin olarak suçlanmak duyulmamış bir şeydi. Ama şimdi kontrolsüz bir şekilde kıkırdıyordu ve duramıyordu. Kendini beğenmişliği, kanepede kokulu tuzlar talep ediyordu ama umursayacak gücü kendinde bulamıyordu.

"Yine de krep yemesine izin vermeli miyiz?" Wes, Laura'ya sordu.

"Krep," diye bağırdı Laura, koridordan mutfığa doğru uçarak. Tekrar yalnız kalır kalmaz, Wes yataktan kalktı ve kot pantolon ve güneş ışığından başka bir şeyle ona doğru yürüdü - ve önceki geceden gelen her türlü görüntü, seksi sıcak çubuklar gibi yuvarlandı. Hayatının en iyi seks? Hafifçe söylemek gerekirse, belki. Wes'in seks hakkındaki fikirleri beysbol topları olsaydı, dün gece onları parktan dışarı, birkaç ön camı kırdıkları arsaya fırlatırdı.

Cunnilingustan kesinlikle orgazm olmamıştı. Dün geceye kadar bundan hoşlanmamıştı bile. *Benim için değil*, derdi zihinsel bir omuz silkmeye. Ne olmuş?

Sanki ona cinsel iyilik yapma fırsatı için can atıyormuş gibi büyük bir güvenle ve zevkle bu işi halletmişti. . . tek başına bu onu heyecanlandırdı. Ama sonra. Tanrı. Diliyle yaptığı şey. Onun içinde.

Bethany.

Ve sonra penisi.

"Bethany," diye tekrar sordu Wes, göz hizasına gelene kadar eğilerek. "Fark ettin mi bilmiyorum ama elimizde beş yaşında bir kız çocuğu var. Koymak

Ben ağlamaya başlamadan önce yüzüm kızarıyor.”

"Anladım," diye tısladı, ağzına, alnına ve çenesinin yanına tatlı bir öpücük kondurdu. "O pankekler için çikolata parçacıkların var mı?"

"Doğru söylüyorum." Elini tuttu ve sanki bunu milyonlarca kez yapmışlar gibi onu yatak odasından çıkardı. "Ama serpinti için hazırlıklı olun."

Gerçekten de sadece şekerden zengin kahvaltının değil, birlikte geçirdikleri gecenin de sonuçları vardı. Ve bu serpinti oldu. . . mutluluk. Mağazada yepyeni bir çift ayakkabı denemek gibiydi. Onlarla dolaşıyordu ve harika görünüyorlardı, ama onları işe giyer giymez, beklemediği bir yerde su toplayacaklarına dair bir endişe vardı. O zaman nerede olurdu? Kötü bir kesikten kan sızan bir çift aldatıcı ayakkabıyla ortalıkta topallamak. Yine de, mutfağında Wes ile birlikte olmak çok iyi hissettirdi. Tamamen aptalca güldüler ve bir sonraki çay partisi için yeni fikirler buldular. Laura sonunda şekerin neden olduğu histeriden kanepede bayıldığında, Bethany arka bahçede bir battaniyeye sarınmış şekilde Wes'in kucağına oturdu ve final hakkında konuştu.

Project Doomsday için sahne fikirleri.

Artık evin düzeni ve yapısı şekillendiğine göre, mutfagın hemen yanında yerleşik bir ziyafet ve karanlık koridorda bir tavan penceresi istiyordu. Kendinden emindi ve Wes ile fikirleri hakkında konuşmak çok kolaydı. Söylediği hiçbir şeyi hafife almadı ama ölümüne de evet demedi. O gerçek ve anlayışlıydı ve çıkıyorlardı.

İşte buydu.

Eski düşmanı artık onun erkek arkadaşı olma yolundaydı.

Aslında, bir şekilde bundan daha fazlası gibi görünüyordu. "Erkek arkadaş", Bethany'nin arka bahçede göğsüne yaslanmış ya da mutfak tezgahına yaslanıp ondan bir çatal dolusu krep kabul etmesine kıyasla kulağa önemsiz geliyordu. Pazar öğleden sonra vedalaştıklarında onu öpmesi, hâlâ sersemlemiş olduğu kesin bir sahiplik damgasıydı.

Şimdi, Pazartesi sabahı, Bethany arka bahçede durmuş, sonunda doğrudan dışarıya açılan sürgülü bir cam kapı içerecek olan devasa alandan Slade film tanıtımlarını izliyordu. Çevresindeki peyzaj görevlileri, çiçek tarhlarını kesip çimleri sererek çok çalışıyorlardı. Bir orman kadar ölü bitki örtüsünü taşımak için hafta sonu gelmişlerdi ve sonuçlar inanılmazdı. Tüm bu aşırı doğanın altında gerçek bir avlu bulacaklarını kim bilebilirdi?

İşi uygun maliyetli kılmak için Bethany arka veranda için damgalı beton seçmişti ve bu beton daha yeni dökülmüştü. Yeni dökülen betonun uzak tarafında iki adam metal aletlerle düzleştiriyordu. Ollie, karısı başında bahçe düzenlemecilerinden birini gölgeleyerek bahçede yürüyordu.

hoparlörlü telefonda açelya dikmekle ilgili pek çok istenmemiş gibi görünen tavsiyeler veriyordu. Carl, her zamanki gibi zanaat servis tablosunu karıştırıyordu.

İş son sürat ilerliyordu. cumartesi kazananı açıklayacaklar*Hareket çekmek*. O ve Wes olup olmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbiri. Ama yavaş yavaş, artık kendini bir sahtekar gibi hissetmiyordu.

"Hey, hayatım," diye mırıldandı Wes, onun ziyafeti için kereste kestiği evin yan tarafından yaklaşıyor. Ona uzun, sert bir şekilde bir kez daha verdi, bu da göğüs uçlarının kolsuz bluzunun içinde büzülmesine neden oldu. "Yüce Tanrım, bir an için ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuştum. Kameraların önünde öpüşme konusundaki politikanız nedir?"

"Sana zaten söyledim," diye soludu, geri çekilerek.

İş botlarının uçları onunkine çarpma kadar gelmeye devam etti. "Unuttum."

"Ailem bunu izleyecek. Herkes. Çalışmamız gerekirken beni hırpalarsan beni ciddiye almazlar. Şimdi kaybedersek hepsini duyabiliyorum. Eh, belki dikkatleri bu kadar dağılmasaydı, kazanırlardı.

"Bu arada burada dikilip ne yapıyorsun?"

Parmağıyla evi işaret etti. "Slade güncellemesini çekebilirsin diye beni kovdular. Umarım yakında yapılır; Gerçekten ana yatak odası duvarlarını zımparalamaya geri dönmem gerekiyor.

Wes, onu durdurmak için kaburgalarına dürtene kadar sahte bir sinirle biraz homurdandı.

Sırtını eve çevirerek, doğrudan kulağının üstünden konuşmak için eğildi. "Seninle yalnız kalmaya ihtiyacım var, Bethany," dedi huysuzca. "Geri dönmene o kadar çok ihtiyacım var ki. Senin içinde sadece bir kez bulunduğuma inanamıyorum."

Tüm erojen bölgelerine bağlanan ip, daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde gerildi. Hayatında pek çok kez tahrik olmuştu. Kendi kendine empoze ettiği erkeğe ara verdiği sırada internet pornosunun en altını bulduğunu Tanrı biliyordu. Bu farklıydı. Vücudu o kadar uyanık ve açgözlüydü ki, bu adamı bir daha inkar etmenin mümkün olacağını düşünmüyordu.

Teni onun sıcaklığında ıslanmayı, dişlerinin, ağırlığının ve endişesinin kurbanı olmayı özlüyordu. Adam ona bu kadar yakın dururken, sinir uçlarını telaşla fısıldarken, güvendiği bu adamın kısıtlamalar, yüksek sesle konuşulan kurallar veya zaman sınırlamaları olmaksızın vücudunu sevmesini istiyordu.

Zaman sınırı yok. Bu onu daha önce korkuturdu.

Şimdi bile, omurgasında bir endişe parmağı, Bethany'ye en kötü kusurlarının zaman içinde ortaya çıkacağını söylüyordu, ama o bunu görmezden geldi.

Wes onun yüzünü inceledi ve başka bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı ama Slade'in sesi yaklaştı ve ağzını kapattı. eğlenceli bir pırıltı

şehveti tamamen ortadan kaldırmasa da gözüne girdi. "Onunla uğraşmak mı istiyorsun?"

Hafiflik göğsünden esti. "Nasıl?"

Göz kırptı ve çömeldi, çimlerden küçük bir sopa aldı. Veranda görevlisinin arkasının dönük olduğundan emin olmak için kontrol etti.

Sonra ıslak betona gülen suratla tamamlanmış dev bir penis çizdi.

"Wes," diye tısladı Bethany. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Wes ayağa kalktı ve sopayı fırlattı, ardından hızla bir kolunu onun beline dolayarak onu kendi vücuduna doğru çekti. Evin yan tarafına yürüdü ve onları bir çam ağacının arkasına yerleştirdi. "Ah, hadi ama. Evet yapabilirsin."

Gülmemeye çalışarak yüzünü onun omzuna sakladı. Slade ve kamera ekibi yavaş yavaş arka bahçeye doğru ilerliyorlardı. Wes'in eseri keşfedilmeden önce birkaç saniyeleri vardı. Üstler. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Onu görecekler. Geri düzleştirin. Bir şey yap-"

"Hatırlarsan, Doomsday Projesi'ne ilk vardığımızda arka bahçe daha çok bir orman gibiydi," diye geldi Slade'in sesi, çizimleri yatak odası girişinin en ucunda duracak kadar sürtünerek. Bethany, Wes'in tişörtünün önünü kavradı ve boğazında bir kahkaha patlamasıyla bekledi. "Bazı aşırı çevre düzenlemesi ve Bethany'nin damgalı betonla biraz para biriktirme kararı sayesinde, arka bahçedeki yaşam alanı artık gerçekten bir araya gelmeye başlıyor. Yeni ev sahiplerinin bir sürü margarita içtiklerini görebiliyorum..." Slade sözünü kesti. "Ah. Ahh. bu . . . tasarımın bir parçası değil."

Bethany homurdanarak kıkırdadı ve Wes kendi omzunu sarsan kahkahasıyla onu susturdu.

"Pekala," diye bağırdı yönetmen. "Sikini kim çizdi?"

Kendini kaybetti, Wes'e tökezledi ve onu evin yan tarafına geri devirdi. Onu yakaladı, ikisi de eğlencelerini tutamadılar. Bir noktada gülmeyi bıraktılar ve sadece birbirlerine baktılar, gülümsemeleri soldu. İhtiyaç, güneşin ısıttığı köpüklü okyanus suyu gibi üzerine çöktü ve bu ertelenebilecek veya yumuşatılabilecek türden bir arzu değildi. Hayır. Büyük, ezici ve görkemliydi.

Sana ihtiyacım var, diye nefes verdi. "Şu anda."

Gözkapakları bir an için gözlerini sakladı. "Tanrıya şükür." Seçeneklerini düşünür gibi dudağını ısırdı. "Bana güven?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı, sıcak eli yüzünün yan tarafını okşuyordu. "İyi." Dokunuşu Bethany'nin bileğine düştü ve onu arka bahçeye, stajyerler ve kameramanların - ve Slade'in - arasına çekti.

Çimento aletine ağız açık bakıyorlardı. "Vay canına," dedi Wes, ıslak betonun üzerinden geçerek yatak odasına çıkan merdivenlere çıktı ve Bethany'nin arkasından çıkmasına yardım etti. "Siz insanlar, reytingler için her şeyi yapacaksınız."

Yönetmen göz kırptı. "Herkes ögle yemeğini alsın," diye mırıldandı. "Bu aleti temizleyebilir miyiz, lütfen?"

Evin koridorunda yan yana koştular, ikisi de bastırılmış kahkahalarla dikiş yerlerinden fırladı. Banyoya ulaştıklarında, Wes onu içeri soktu ve kapıyı arkalarından kilitledi. Yeni armatrler henüz takılmamıştı, bu yüzden küçük odadaki tek ışık kapının altındaki şeritten geliyordu. Ve bu utanç vericiydi çünkü Bethany onu görmek istiyordu. Gözlerini kapatıp bunu atlatmak istemiyordu, bu şekilde birlikte olmalarından keyif almak istiyordu. Nefes nefese ve azgın ve herhangi bir utançtan yoksun.

Wes, onu uzak duvara sabitlemek için sıfır zaman harcadı, pantolonunun fermuarını amak için aceleyle elleri birbirine çarptı. Bethany, o hayati organını kontrol altında tuttuğuna karar vererek avuçlarını karın kaslarının her yerine ovuşturdu, aşağı indi ve kotunun iinden onun etli ereksiyonunu okşadı. "Aman Tanrım."

"Ne?" diye gıcırdadı, yoga pantolonunu ve külotunu çıkaracak kadar eğilerek onları bir kenara, karanlığa fırlattı. Bir folyo paket yırtıldı, ardından lateksin aılma sesi geldi. Bu oluyordu. Bunu gerçekten yapıyorlardı. İnsanlarla dolu bir evde seks yapmak.

Yasadışılığı, aciliyetini yalnızca daha da artırdı. O artık kimdi?

"Sen sadece . . ." Onun bastıran ağızına, cılız sesine utanmaz bir dürüstlükle karşılık verdi. "ok hızlı sertleşiyorsun."

Wes, boğuk bir inlemeyle Bethany'yi duvara doğru itti. Bacaklarını kalçalarına doladığında, eliyle ağızını kapattı ve kalın şaftını onun iine soktu. Bir gram nezaket göstermeden. Sert istilanın katıksız zevkenden gözleri yaşlarla doldu. Ah, çok iyi hissettirdi. İnanılmaz. Onun için fazlasıyla hazırды ve onu bekletmemiş olmasına bayılıyordu. Aralarında oyun yok. Sadece vermek ve almak.

"Tekrar söyle," diye kulağına sordu Wes, elini yavaşça ağızının üzerindeki konumundan çekerek.

"ok hızlı sertleşiyorsun," dedi aceleyle, inlemesini engellemek için alt dudağını ısırды, çünkü adam hareket ediyordu, hareket ediyordu, kalçaları iyi yağlanmış bir makine gibi dönüyordu.

"Bu doğru." Ellerini Bethany ile duvar arasına sıkıştırdı, onun çıplak kıcını sıkıca kavradı, ona srttı ve kendini derine bastırdı. "Artık yaşımdan şikayet etmiyorsun, değil mi hayatım?"

"Hayır," dedi nefes nefese.

"Hayır," diye inledi, kendi cinsiyetini yavaşça onunkine pompaladı ve üst dudağını dişleriyle kavradı. "Sana daha iyi hizmet etmek için, Bethany."

Bir spazm onu hazırlıksız yakaladı, samimi kasları adamın etrafında kasıldı. Titrek bir nefes almasını sağlayacak kadar güçlü. "Durma." Bacaklarını onun hareket eden kalçalarına daha sıkı sardı. "Lütfen. Lütfen. Hayatımda hiç bu kadar ıslanmamıştım."

Wes onun boyun girintisine doğru homurdandı ve dürtüleri çılgına döndü. "Kahretsin. Bunu sadece bana söylemedin. Çok hızlı eseceğim bebeğim. Gelmelisin. Gelmelisin."

Wes'in tıpkı sarhoş edici olduğu gibi sınırda sallandığını bilmek. Bacaklarının arasında oluşan basınca neredeyse dayanamıyordu, bedeni ona her girdiğinde daha da büyüyordu. Yayın için hazırlanıyor. Karanlıkta, dilenciler kadar çaresiz, gergin, çıplak iki bedendiler.

Boynunu pençeledi, saçını çekti, topuklarını onun itici kıkına soktu. Cinsinin devasa sapı acımasızca klitorisini ovuştururken ve parmağı onun arka girişindeki el değmemiş halkayı fırçalarken, onunla alay ederken, sallarken hareketsiz durmak mümkün değildi. Tanrı. Tanrı.

Koridordan sesler geçti, zemin gıcırdadı. Banyo kapısının kolu bile biri onu çevirmeye çalışıyormuş gibi gıcırdadı ve Wes durmadı. Dudaklarını birbirine yaklaştırdı ve bir daha asla şansları olmayacakmış gibi onu öptü. Dili vücudunun alt kısmıyla aynı anda hareket ediyordu ve bu çok fazlaydı. Duyusal aşırı yük.

Wes'in temposu morarmaya döndü ve Bethany'nin baldırları, kalçasındaki yerden kontrolsüzce titriyordu. "Gidiyorum," diye fısıldadı, denizyıldızının kayaya tutunması gibi onun omuzlarına yapışarak. "Ben . . . ohhhhhh Şimdi şimdi şimdi."

"Aman Tanrım, çok şükür," dedi boğuk bir sesle, amansızca ona çarparak. "Kum çok iyi bebeğim. Onu geri tutamıyorum."

"Zor," diye soludu, parmaklarını onun saçlarının arasından geçirip ağzını kendisinininkine yaklaştırdı, adamın dudaklarına hayvansı bir şekilde saldırmaktan memnundu. Doruk noktası, gittikçe daha yoğun hale gelen sıcak nabız atışlarıyla yakında gelişinin sinyalini verdi. "İçime sertçe sok."

Tanrım. O mükemmel küçük çeneni kapa Bethany. Lanet prezervatifi yırtmamaya çalışıyorum," diye homurdandı ama ne olursa olsun onu daha hızlı ve daha sert bir şekilde yumrukladı, dudakları onunkilerin üzerinde geziniyor, tadına bakıyor, dilleri birbirine dolanıyor ve birbirine dolanıyordu. Poposunu tutuşu acımasız bir hal aldı, tutuşunu kullanarak onu dürtülerine çekti - ve gaddarlığı onun içindeki bir düğmeyi çevirdi, zevk orta bölümüne aktı ve aşağı doğru aktı, basınç, patlamadan önce acı noktasına ulaştı. "Kahretsin," diye çıkıştı Wes, güçlü vücudu şiddetli bir şekilde sallanarak onu kalçalarıyla duvara sıkıca bastırdı. "Tanrım, bebeğim," diye gıcırdattı dişlerinin arasından.

nefes kesici "Güzel kadın. Çok güzel, biliyor musun? Beni çok zorluyorsun.

Duvardan adeta eridiler, Wes'in kolları ona dolandı, iyileşme nefesi şakağındaki saçlarının etrafında uçuşuyordu. Cinsiyeti ondan kurtuldu ve bağlantıyı hemen kaçırdı, ancak başparmağı boynunun altını bulunca ve oradaki halkalara masaj yapınca, dudakları saç çizgisine öpücükler bastırmaya başladığında yatıştırıldı. Saygılarımla. Güvence ihtiyacını ortaya çıkmadan önce tahmin etmek. Ve bu düşünce, bu ilgi onun ağzındaki aşkı bir gayzer gibi döndürüyordu.

Gücüyle onu sarstı.

Söyle. Onu sevdiğini söyle.

Bu sözleri söylemek için çok erken olmalıydı. Çok erken. Sadece birbirleriyle çıkma fikrine zar zor ısınmışlardı. Ya Wes için, Wes'in onun için hissettiğinden daha derinden hissediyorsa?

Hayır, daha yavaş hareket etmek en iyisiydi.

Parmağını gerçekliğin nabzında tutun ve duygularını açıklamadan önce Wes'in onun hakkında aynı şekilde hissettiğinden emin olun. Hala . . .

Kalbi bir şeyler yapmak için acıyordu. İçindeki vahşi duyguyu ifade etmek için. Bunu bastıramıyor gibiydi.

"Bethany?"

Ya sen ve Laura benim yanıma taşınırsanız? Karanlık için Tanrı'ya şükürler olsun. Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, bunların büyüklüğünü hissetti ve paniği bir yumruk gibi boğazına tıklandı. Yüzü muhtemelen tam bir korku maskesiydi. Nefes aldığını bile duyamıyordu. Ölmüş müydü? Evet, muhtemelen şoktan ve tavşanının haşlanma korkusundan. " gibi demek istedim. . . Tamamen bir tür iş anlaşması gibi. Yaşayacak bir yere ihtiyacın var ve sen mahkemenin onun yaşadığı ortamın istikrarını doğrulaması gerekeceğini söyledin ve ben de evimin bu amaca uygun olduğunu düşündüm. Ve kimsenin kullanmadığı fazladan iki yatak odam var. Sanki bilmiyorum. . . Bilmiyorum."

"Bir iş anlaşması," dedi Wes yavaşça.

Konuştugu için minnettar, Bethany aceleyle devam etti. "Tabii ki. Demek istediğim, birlikte yaşamayı sevmiyoruz. Bu delilik olurdu. Bu yakında . . ."

Wes uzun süre sessiz kaldı. "Bu konuşmayı yaparken yüzünü görmem gerekiyor, Bethany."

Bu bir hayır mıydı?

Reddedilme olasılığı nefes borusuna kenetlenmişti. Aman

Tanrım, başı dönüyordu.

Duvardan aşağı kaydı ve iç çamaşırı ile yoga pantolonunu yokladı, Wes'in kotunu ilikleyen çıt sesini ve fermuarını dinledi.

prezervatif. Sessizlik, kulaklarındaki uğultu sessizliği doldurana kadar boğucuydu. Kapı açılır açılmaz bir bahane uydurup öğleden sonrayı bir şişe tekilayla dolabında saklanarak geçirecekti. Tanrı aşkına, ne düşünüyordu?

Wes, kapıyı açması için onu dövdü ve yüzünde gördüğü her şey karşısında ifadesi şok oldu. "Aman Tanrım," diye kıkırdadı, kaçmasına fırsat vermeden onu belinden yakalayarak. "Hayır. Olduğun yerde kalıyorsun."

"Gitmek zorundayım-"

"Yapabilirsin, ama ben seni kovalardım."

Ağzı düz bir çizgi haline geldi ve kalbinin takla atmayı bırakmasını dileyerek adamın omzuna baktı. "Ne?"

"Ne?" Şaşkınlığına tanık olabilmesi için çenesini yukarı kaldırdı. Senin yanına taşınmamı istedin ve sonra buna bir iş anlaşması dedin. Lanet dünyayı yaktıktan yaklaşık otuz saniye sonra. Nerede durduğumuzu anlayamazsam beni dava edin.

Sadece yardım etmek istediğimi biliyorum, diye fısıldadı.

Wes onun yüzünü inceledi. Orada olmamı istemenin tek nedeni bu mu?

Tabii ki değildi. Adamı sevmekle kalmadı, çocuğa da hayran kaldı. Ama savunmasız ve savunmasız olan Bethany, başını yalnızca en ufak bir sallayabildi.

Yeterli olmuş olmalı, çünkü Wes'in gözlerinde sevgi alevlendi. Eğildi ve "Bununla çalışabilirim" diyerek alnını öptü.

Yirmi İkinci Bölüm

TSuffolk İlçe Katibi Ofisi Salı öğleden sonra sessizdi. Wes dışarıda durmuş şapkasını ellerinin arasında çevirerek otoparkta kız kardeşini arıyordu. Onu tren istasyonundan almayı teklif etmişti, ama o oraya kendi yolunu çizmeyi seçmişti, bu da onu fena halde germişti. Vasilik Dilekçesini doldurmak için onunla buluşmayı kabul etmişti ama en iyi gününde güvenilir değildi.

Hadi, Becky. Sadece bu kez gel.

O gittiğinde Bethany, Doomsday Projesi'nde banyoya fayans döşemek için canla başla çalışıyordu ve yapımcıya öğle yemeği yemek için dışarı çıkacağını söylemişti. Bethany'ye nereye gittiğini söylemeden ayrılmak ona tam oturmadı. Cehennem, *oaranano* orada. Kötü. Ama dün onları evine taşıma yönündeki şok edici teklifinden sonra çoktan göz kamaştırmıştı, bu yüzden ona biraz nefes alması için kendini zorluyordu. Onu rahatlatmaya yetecek kadar ama onun herhangi bir yere gittiğini düşünmesine izin verecek kadar değil.

Evet. Bethany Castle onu kesinlikle bir ipin üzerinde yürüttü. İyi ki başka türlü istemiyordu.

Kadın onun kanındaydı. Ne zaman gardını indirse onu biraz daha anlıyordu ve bu olaylar giderek daha sık oluyordu. Bir anda ondan korktuğunu ve onun tarafından manyetize edildiğini hissetti. Aynı şey onun için de geçerliydi.

Aşk, anestezişiz açık kalp ameliyatıydı.

Ama Bethany onu parlak yeni bir numarayla dikmediği sürece hayatta kalamazdı. Aşkını içerdigi için daha büyük ve daha dayanıklı olacak bir tane. O zamana kadar ameliyat masasında sadece yaşam mücadelesi veriyordu.

Kaldırımında volta atmaya başladı, şapkasını işaret parmağında döndürerek. Harçla kaplı, kaşlarının arasında bir konsantrasyon çizgisi ve havadaki o tatlı fişkırtmayla onu terk ederken Bethany'yi düşündü.

Tamam, aşk tamamen dokun ve git operasyonu değildi. İsa'yı görüyorum seksi vardı.

Onun en iyi arkadaşı olmasının yolu buydu. Güvendiği kişi.

Onun için -sadece onun için- geliştirdiği kıkırdama, fikrini değiştireceği endişesine değdi. Onu ve Laura'yı evine taşıyabileceğini ve ondan bıkabileceğini. Bethany'nin evini yaşadığı on beşinci ev olarak düşünmemek için çok uğraşıyordu ama olan buydu. İçindeki şüphe, sevdiği kadının orada yaşadığını pek umursamıyordu. Sadece onunla yaşamının her şey gibi geçici olacağını kulağına fısıldamak istiyordu.

Ama kalbi ona güven dedi.*Ne hissettiğine güven.*

Lord biliyordu ki, Port Jefferson'da boş bir daire olsaydı, onu alıp Bethany'ye alışması için daha fazla zaman vermeyi düşünürdü. Uzun süredir bu işin içinde olduğu gerçeğine. Sadece Laura'nın koruyucusu ya da bir Port Jefferson sakini değil, aynı zamanda erkeği.*ben onun adamıyım*Hızlandırılmış bir zaman çizelgesindeydiler ve içindeki sahiplenici orospu çocuğu bundan hoşlanıyordu, çünkü Tanrı ve herkes onların bir çift olduklarını ne kadar çabuk anlarsa, onun onu yedi rakamlı bir banka hesabı olan uygun yaşlı bir hıyar için bıraktığına dair kabuslar görmekten o kadar çabuk vazgeçebilirdi.

Boğazından bir hırıltı çıktı.

Şapkayı kafasına indirdi ve kot pantolonunun cebinden cep telefonunu kaparak Bethany'nin favori listesindeki numarasını tuşladı. İkinci çalışta cevap verdi, arka planda şarkı söyleyen elektrikli matkapların sesi.

"MERHABA."

Kahretsin, sesi çok tatlı geliyordu. Onu özledi mi? Arabayla gitmesi ve beklemesi de dahil olmak üzere neredeyse tam kırk dakika önce gitmişti.

Tanrım. Kendini dinle. Sen bir gidenisin.

"Hey," dedi, ses tonunda istekli bir sertlik vardı. "Taşınma teklifi hâlâ geçerli mi?"

"Evet elbette."

Kalbi koşmaya başladı ve ciğerlerini zorladı. "İyi. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım, sevgilim. Kız arkadaşımın misafir odasında uyumuyorum. Beni evine ve yatağına alıyorsun, ya da hiçbir şeye.

Bethany onu terletecek kadar uzun süre sessiz kaldı. "Sanırım bu şartları kabul edebilirim." Sesindeki gülümseme miydi?

Ağırlık omuzlarından uçup gitti. "Tamam o zaman." Wes?

"Evet bebeğim?"

"Blöfünü görseydim ne yapardın?"

Hayranlığı göğsüne yağ gibi yayıldı, ağzında yavaş bir gülümseme oluştu. "Yine de taşındı ve seni baştan çıkardı."

O güzel kahkaha duyuldu. "Ah evet? Nasıl?"

"Benim için deli olduğunu anlayana kadar seninle savaştım," dedi ağır ağır. "Bu yöntem senin üzerinde bir tılsım gibi çalışıyor gibi görünüyor."

"Haklı olabilirsin," diye mırıldandı birkaç vuruştan sonra. "Yarın akşam işten sonra bir şeyler getirebilirsin diye düşünmüştüm. O zamana kadar odaları hazırlamış olmalıyım."

Oda, Bethany. Tekil."

"Oh evet, doğru. Neredeyse unuttuyordum."

Sesindeki küstah gülümsemeyi duyunca rahatladı. "Banyoyu kapat

Ben dönene kadar kapı. O pantolonun içinde popon çılgınca görünüyor.”

"Şovenist."

"Benim olan benimdir."

İnledi, ama kapının kapandığını duydu.

"Senin olan senin de senindir, Bethany. Bana asılacak mısın?"

Wes cevap veremeden telefonu kapattı. Tek bir belirsizlik notası duymaktan korkuyordu, bunun kendisine ne yapacağından endişeleniyordu. Ancak vedalaşmadan telefonu kapatmak onu rahatsız etti, bu yüzden onun numarasını tekrar çevirmeye başladı - ama o sırada ayakkabılarının gölgesi karardı ve kız kardeşini bulmak için yukarı baktı.

Yavaşça cep telefonunu kaldırdı. "Hazır mısın?"

"Evet." Sarsıntılı bir şekilde başını salladı, ama gözlerinde, Laura'nın kendi ayakları üzerinde durana kadar onun koruyucusu olmasına izin vermesinin yapılacak doğru şey olduğunu anladığını görebiliyordu. "Evet, hazırım."

Bir süre sonra belgeleri imzaladığında, Bethany'nin adresini Laura'nın daimi ikametgahı olarak kaydetti ve paraşütsüz dalış hissini görmezden geldi.

İÇİNDE Çarşamba, Wes ve Laura'nın kamyonunun arkasına spor çantalarını attıkları için pek hareketli bir gün değildi. Evin içindeki eşyaların çoğu kız kardeşine aitti ve bir noktada muhtemelen onları taşımasına yardım etmesi gerekecekti, ama kendi eşyalarına gelince? Çok yoktu. Port Jefferson'a cüzdanı, birkaç kıyafeti ve bir kovboy şapkasıyla gelmişti. O zamandan beri pek birikmemişti.

Dün gece ilçe memuruna evrakları doldurduktan sonra eve gelmiş ve Laura'ya Elsa'nın buzdan şatosuna taşınacaklarını söylemişti ama burası onun güçlerini bir sır olarak saklamak için bir ev kılığına girmişti. O sırada gülmüştü ve heyecanlı görünüyordu. Ama şimdi yolda olduklarına göre, oyuncak ayısını biraz fazla sıkı tutuyordu, bu yüzden Bethany doğruca Bethany'nin evine gitmek yerine Main Street'e gidip dondurmacının önüne park etti.

Wes, onu yükseltici koltuğundan kurtardı ve içeri girerken elini tuttu ve gökkuşağı şekerlemeleri ve sakızlı ayıcıklardan oluşan fazladan bir kaşık ısmarlamasına izin verdi. Wes bariz stres konusuna nasıl yaklaşacağını bulmaya çalışırken, birkaç dakika sessizce pencerede oturdular.

İki dişi ve karmaşık zihinleri onu öldürecekti. Zaten söyleyebilirdi.

"Hey." Vanilya-çikolata karışımını masanın üzerinde dürttü. "Benimkini denemek ister misin?"

"HAYIR."

Geri çekildi. Birkaç ısırık daha aldı. "Ne hakkında düşünüyorsun?"

"Hiç bir şey."

İçten içe içini çekti. Ondan gerçeği öğrenmek için biraz kendinden vazgeçmesi gerekecek gibi görünüyordu. İnsanlara güvenmek, bir zamanlar ne pahasına olursa olsun kaçındığı bir şeydi. Başkalarının acıyan noktaları ve zayıflıkları olduğunu bilmesini kim isterdi? Ama Bethany, Stephen, Travis ve Dominic'i tanımak onun... . . herkesin zayıf yönleri vardı. Sadece farklı boyut ve şekillerde geldiler. Belki de bu bilgeliğin bir kısmını yeğenine aktarabilirdi. "Biliyorsun, bu yaşadığım on beşinci ev olacak."

Neredeyse kaşığını düşürüyordu.

"Gerçekten mi?" "HI-hı."

"Kaç tanesinde yaşadım?"

"Sanırım bu üç ya da dört olacak evlat. Ama iyi haberi biliyor musun? Bana asla yetişemeyeceksin. En azından bastonlu yaşlı bir kadın olana kadar. Belki o zaman bile değil, çünkü bunun olmasına izin vermeyeceğim. Durdu, doğru kelimeleri aradı. "Buraya geldiğimde, gidecekmişim gibi geldiğini biliyorum. Yapmaya alıştığım şey buydu. Ama gitmen ve harika olman gerekiyordu. Planlarım değişti ve artık seni de içeriyorlar."

Gözlerinde bir neşe kıvılcımı parlamıyordu ama bu kıvılcım yavaş yavaş söndü ve kaşığını dondurma dağının ucuna vurmaya devam etti. "Taşınmak istiyorum. Elsa ile yaşayacağımız için mutluyum.

Wes kaşlarını çatı. Bunun geldiğini görmedim. "Somurtkanlığı açıkla o zaman." "Somurtmuyorum," diye haykırdı, şaha kalkarak.

Ellerini kaldırdı. "Benim hatam."

Bir süre sessizce yemek yemeye geri döndüler ama Wes onun söylemek istediği şey üzerinde çalıştığını görebiliyordu. "Bu, annemin geri gelmeyeceği anlamına geliyor."

Kaşığı ağzına giderken yavaşladı. "Geri dönmek istiyor, Laura.

Bu sadece bunu yapmak için daha fazla zamana ihtiyacı olduğu anlamına geliyor."

Yavaşça çatalını bıraktı ve masaya baktı. "Mutlu olmak beni kötü hissettiriyor."

Bunu çözmesi biraz zaman aldı ama anlayış doğdu. "Ah. Anlıyorum." Yuttu. "Annenin eve gelmesini istemediğin için kendini suçlu hissediyorsun."

Minik omuzlarını silkti. "Şimdi daha iyi. Seninle."

Wes kelimelerini dikkatle seçti. Bethany'den bir şey öğrendiyse, o da kadınların her zaman bir çözüme ihtiyaç duymadıkları, sadece göğüslerinden boku çıkarmaları gerektiği. Yeğenin kesinlikle onun belli bir şekilde düşündüğü için yanıldığını duymasına gerek yoktu ama yine de onu doğal suçluluk duygusundan kurtarmaya yardım etmek istiyordu. "Hey."

Laura yukarı baktı. "Ne?"

"Sadece iyi insanların kendini suçlu hissedebileceğini biliyor muydun?" Kadın şüpheli bir şekilde kaşını kaldırdı, ama onun dikkatini çekmişti.

"Bu doğru. Bunu düşün. Annen öğrenirse duygularının incineceğini düşündüğün için kendini suçlu hissediyorsun." Onun isteksizce başını sallamasını bekledi. "Kötü bir insan olsaydın, başka birini incitmeyi umursamazdın."

Ah, diye mırıldandı. "Ama yine de ona zarar verirdi."

"Belki. Evet. Ama diğer insanları mutlu etmek senin işin değil evlat. Özellikle de seni mutlu etmesi gereken insanlar için değil." Sandalyesine yaslandı ve ona kısık gözlerle baktı. "Altıyı geçen birinin uyumasına izin vermek istemiyorsan, Amarada bir. Bu tamamen kabul edilebilir olurdu."

Sonunda, bir gülümsemenin hayaletini yakaladı, ama gözleri hâlâ sıkıntılıydı.

"Ne diyeceğim," dedi. Bethany'nin yanına taşındığımız için mutlu olmamızın bir sakıncası yok. Anneme geri dönebileceği zaman bir şans verdiğin sürece, neden şimdilik kendini mutlu hissetmiyorsun? Bu adil görünüyor mu?

"Yine de istemeyeceğim. Çünkü . . . eğer geri gelirse, gideceksin."

"HAYIR." Sorunun kökenini daha erken bulmayı ihmal ettiği için, çoğunlukla kendisine, başını salladı. Laura'nın onun gitmesinden korktuğunu fark etmemişti çünkü daha önce kimse bundan gerçekten korkmamıştı. "Her iki şekilde de ortalıkta dolaşıyorum, Laura. Burası artık benim evim. Seninle."

Gözlerinden yaşlar aktı. "Ya Elsa?"

"Evet." Kendi sesi biraz cızırtılıydı. "Ve Elsa."

Umutla.

Laura koltuğundan fırladı ve masanın etrafından ona doğru koşarak kollarını onun boynuna doladı. "Seni seviyorum."

Boğazında bir düğüm oluştu. "Ben de seni seviyorum." "Artık buzdan kaleye gidebilir miyiz?"

Gözlerini silerek dikkat çekmemeye çalışarak güldü. "Biz daha iyi ederiz. Prensesleri bekletmek kabalık."

İÇİNDE Gergin olanın olmaması gerekiyordu.

Bethany'nin ikisine de yetecek kadar siniri vardı. Bahsetmiyorum bile, yeğenin iyiliği için kendine güvenmesi gerekiyordu. Mahkemeler için bir tür istikrar serabı sunmak istemiyordu - bunun doğru olmasına ihtiyacı vardı.

Ama hazırlıklı olmadığı için muhtemelen taşınmadan önce Bethany'nin evini ziyaret etmesi gerekirdi. adım atmak gibiydi *ev güzel* orta sayfa. Giriş masasında, dekorasyon görevi gören mor çiçek yapraklarıyla mükemmel yığınlar halinde düzenlenmiş, taze pişmiş çikolatalı kurabiyelerden oluşan bir tabak vardı.

Muazzam cam kürelerde mumlar, raflardaki yerlerinden ve tertemiz mutfak tezgahlarından titreşiyordu.

Halısı, mobilyaları ve kahrolası her şeyi bembeyazdı. Beş yaşındaki bir çocuğu buraya mı getiriyordu?

Bethany onları içeri almak için kenara çekilmişti ve şimdi Laura'ya muhteşem bir ev tanrıçası gibi çömelmiş bir kurabiye sunuyordu ama yeğeni, mükemmel bir şekilde yuvarlak olan unlu mamullere uzanamayacak kadar çevresiyle ilgileniyordu.

"Bu bir buzdan saray," diye fısıldadı Laura.

Bethany'nin gülümsemesi biraz soldu ve ayağa kalktı, Wes dirseğinden tutup onu dengeleyene kadar neredeyse kurabiye tabağını karıştırıyordu. "Hey." Eğildi ve ağzını yumuşakça öptü. "Her şey harika görünüyor."

Gözle görülür şekilde sakinleşti ve karşılığında Wes de sakinleşti. Güvensizliklerini tam olarak belirleyebilmek ve onu bunlardan vazgeçirmek, bunu yapabileceklerine dair ona güvence verdi.

Ancak burayı sonsuza kadar pırıl pırıl temiz tutamazlardı.

Wes, kirli spor ayakkabısını halıya basamadan Laura'yı kapşonlusunun arkasından yakaladı. "Ayakkabılarını çıkar, evlat." Çizmelerini çıkardı. "İşte bak. Ben de benimkini yapacağım."

"Herkes aç mı?" diye sordu Bethany neşeyle, mutfığa doğru yola çıkarken. "Spagetti sosu yaptım - sadece ısıtmam gerekiyor. Önce Laura'nın odasına bakıp sonra yemek yeriz diye düşünmüştüm."

Tanrım, zavallı kadın. Kalbi saatte bin mil hızla atıyor olmalıydı. Kulağa mükemmel geliyor hayatım.

"Harika." Parmak ucunda döndü ve koridorda onu takip etmelerini işaret etti. "Pekala, henüz genç bir bayan için dekore edilmedi Laura, ama sohbet edip kendi tasarımınla gelebiliriz diye düşündüm. Ya da belki belirli bir tema istiyorsunuz. . "

Kapıyı açarak birinin oda diyebileceği bir odayı ortaya çıkardı. Daha

fazla titreyen mumlar. Krem rengi yumuşacık bir yatak örtüsü.

Boncuklu yastıklardan oluşan bir dağ.

Kalın bordo perdeler.

Bir avize.

"Bu benim odam?"

Wes nefesini tuttu, ancak yeğeni keyifle ciyaklayıp top güllesi yatağın ortasına geldiğinde verdi. Bethany kapının pervazına yaslandı, gözleri bir an için kapandı ve düşünmesine gerek kalmadan uzanıp parmaklarını birbirine ördü, elini ağzına götürdü ve dudaklarını nabzına dayadı. Yerleşmek dileğiyle.

Ama bir saniye sonra yeğeni dönüp saçları on sekiz yöne doğrulduğunda yükseldi. "Nerede uyuyorsun Wes Amca?"

Bethany değişti. "Ah, şey. . "

Laura yatağın kenarına doğru kıvrandı ve sıçrayarak Wes ile Wes'in arasından geçti.

Bethany'den doğrudan salonun karşısındaki açık kapıya. Kapıyı daha da açarak karanlığın içinde kayboldu. Wes, ışığı açarak Laura'nınkine çok benzeyen, yalnızca orman yeşili renk şemasına sahip bir yatak odası bulmak için onu takip etti. "Tam karşımda olacaksın!"

Bethany şaşkın bir ifadeyle ona döndü. "Evet, bu harika değil mi?" "Sanırım bu işi kolaylaştırsak iyi olur," diye mırıldandı.

"Bu gece seni özleyeceğim," diye fısıldadı kapıdan çıkarken.

Wes arkasından, "Şans elde edeceğini düşünmen çok hoş," diye seslendi.

Bethany gözden kaybolur kaybolmaz derin bir nefes verdi ve sırtını yatak odasının duvarına yasladı. Her iki dişi de mutlu olsaydı, taşınmanın başarılı olduğunu düşünürdü. Bir evin bu mükemmel kartpostalına ait olmadığı endişesini besliyor olabilirdi - kahretsin, bir keresinde apartmanlar arasında bir arkadaşının minibüsünde uyuyarak geçirmişti ve bu sadece lanet olası bir yıl önceydi - ama güvensizliklerini bir kenara bırakıp ilişkilerini güçlendirmeye odaklanması gerekiyordu.

Bethany'nin hayatında olması kendinden şüphe duymaya değermişti. O her şeye değermişti. Ve istikrar söz konusu olduğunda, yeğeni için daha iyi bir yaşam durumu isteyemezdi. Bu yüzden, kendini tamamen yersiz hissediyorsa ve birinin pit stopu olma konusundaki eski korkuları ön plana çıkmaya başlıyorsa, bunu emmesi ve onları görmezden gelmesi gerekiyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

BEthany yatağının ucuna oturdu ve yavaşça saçından bir fırça çekti.

Bu sonbaharda ilk kez ocağındaki ateşi yakmıştı ve şimdi ona gülümsüyordu, yaydığı sıcaklık, içindeki sıcaklığa uyuyordu. Tıpkı Wes'in yatmak için yukarı çıkmadan önce verdiği söz öpücüğü gibi, Laura'nın yatmadan önceki kucaklamasının hissi hala üzerindeydi ve bunu düşünmeye devam ederse, ısınmak için ateşe ihtiyacı olmayacaktı.

Yatağına geri düşerek saç fırçasının kenardan halıya düşmesine izin verdi ve orada kaldı. Canı çok iyi hissettiğinde alırdı. Onun mükemmeliyetçi doğasına karşı bu küçük isyan hareketleri artık daha kolay gelmeye başlamıştı. Gerçi şimdi evde bir çocuk varken bir zorunluluk olacaktı. Lekeler, dökülen yiyecekler ve izlenen çamur olacaktı - peki ne olmuş?

Karşılığında bu mutluluğu alırsa? Buna değer. Milyon kere buna değer.

Bu gece spagetti yedikten ve Laura'nın okuldaki günüyle ilgili hikayeler dinledikten sonra, yeğeni kelimenin tam anlamıyla kanepenin üzerine düşerken, Wes ona mutfağı temizlemede yardım etmişti. Kirlentler uçarken göğsünde hafif bir sallanma olmuştu ve Laura kesinlikle yüzündeki ve ellerindeki marinara sosunu yıkamamıştı ama bu, küçük bir leke temizleyicinin çözemeyeceği bir şey değildi. Ve belki de artık yeni kanepeler düşünmenin zamanı gelmişti! Üzerine düşen her toz zerresini göstermeyen renkte bir şey.

Belki Wes onları seçmesine yardım edebilirdi.

Vay canına, onun adını düşünmek bile kısa ipek bornozun teninde daha da hoş görünmesine neden oluyordu. Işıkları kapalı bırakmış, odayı ateş ışığından başka bir şey görmemişti. Dans eden alevler duvarlarda ve açıkta kalan teninde titreyerek ona ellerini hatırlattı. Onun elleri.

Her gece odasında Laura'ya kitap okuma ritüelini ne kadar sevse de, onun yukarı gelmesini bekleyemedi. Sadece onun kendine güvenen, sahiplenici, aç bir adam gibi ona dokunmasını arzuladığı için değil, aynı zamanda onunla konuşmak istediği için. Bu büyük değişikliklerle uğraşan tek kişi o değildi. Bir hafta içinde çocuğun vasisi olmak için başvurmuş ve onun yanına taşınmıştı. . . kız arkadaşı.

Wes'in kız arkadaşıydı.

Ağzını değiştiren gülümseme biraz hezeyanlıydı ve kapısı çalındığında hâlâ yerindeydi. Bethany o kadar ani bir hareket yaptı ki başı döndü ama yataktan düşmeden baştan çıkarıcı bir pozla dirseğinin üzerine düşmeyi başardı. İçeri gel, diye seslendi.

Kapı yavaş bir yay çizerek açıldı ve Wes, ipek bir sabahlık içinde losyonla ölünceye kadar eşofman giyerek gelip tamamen zıt olduklarını kanıtlayan Wes'i gördü.

"Aşırı giyinmiş hissediyorum," dedi.

"Kabul etmeliyim," dedi ağır ağır, gevşek kalçalı ve ukala bir tavırla içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. "Endişelenme, bunu düzeltmek için bir planım var."

"Ah öyle mi-"

Wes saçma sapan bir tutuşla bileğini kavradığında Bethany bir ciyaklamayla sözünü kesti. Sırtüstü çevrildi ve şiltenin kenarına çekildi, iç çamaşırının ipeği göğüslerinin altında toplanıncaya kadar gittikçe daha yükseğe sürüklendi. Wes tehlikeli bir şekilde göz kırparak eğildi ve sıcak nefesiyle onun göbek deliğini öptü. "Her neyse, bu külotunu gösteriyor." Dişleriyle kemeri kısırdı ve teni bir melekler korusu gibi şarkı söyledi. "Güzel küçük şey, değil mi?" Dilinin ucu ipeği sıyırdı. "Bakalım ne saklıyor."

"Beklemek." Bir uyarılma dalgasıyla güldü. "Beklemek . . ."

Sorun mu ödünç alıyordu yoksa Wes her zamankinden daha güçlü mü geliyordu? Tanrı biliyordu ki aldırımıyordu -üzerindeki ağırlığı için acı çekiyordu- ama kulağında bir şeylerin ters gittiğini söyleyen neredeyse duyulamaz bir fısıltı vardı. Birlikte yaşamının bu büyük adımını yeni atmışlardı ve konuşmaları gerekiyordu. Her şeyi nasıl hallediyordu? Yeğenine taşınma konusunu nasıl gündeme getirdi ve yeğeni ne dedi? Evini beğendi mi yoksa buzdan bir kaleye mi benzediğini düşündü?

Wes alnını karnına indirdi. "Düşünmeyi bırak, Bethany."

Sesinde bir keskinlik var mıydı? "Biraz konuşuruz diye düşünmüştüm," dedi, onun altından fırlayıp yataktan kalktı, ateşin sıcaklığı çıplak baldırlarını ve baldırlarını yalıyordu. "Bütün gecemiz var, değil mi? Her gece bizde."

Onu bulduklarında gözleri biraz yumuşamıştı. Bu daha önce zor oldukları anlamına mı geliyordu? "Tabii ki yaparız." Wes aralarındaki mesafeyi kapattı ve sabahlığının bağını kullanarak onu kollarının arasına aldı ve yanağını onun başının üstüne yasladı. "Aklında ne var bebeğim?"

"Sen."

Sert vücudu bir derece sertleşti. "Ben?"

Ona bakmak için eğildi. "Ah. Evet, sen, Wes. Kasabada kalmayı planlamıyorken tüm bu yeni sorumluluğu alıyorsun—"

"Şimdi kalıyorum," diye söze girdi, bornozunun düğümünü çözüp omuzlarından atmak için uzandı. "Bu kadar basit."

Ona ne oluyordu? "Bu sadece büyük bir adım."

"Neden endişelendiğini bana söylemiyorsun?" dedi sakince.

Çok mu sakın?

"Hiçbir şey için endişelenmiyorum," dedi sessizce. "Seni endişelendiren bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Önemli değil," dedi kesin bir sesle, onun gözlerinin içine bakabilmesi için çenesini yukarı kaldırarak. "Ben çok sağlamım, Bethany. Tamam aşkım? Bana inancını koy. Seninle buradayım çünkü en başından beri benim kadınıym oldun, sen bunu fark etmeden ya da kabul etmeden önce bile. Tam burada duruyorum ve tam burada kalıyorum. Seni tutamayacağım bir yerde olmamı istemek için senin veya herhangi birinin yapabileceği hiçbir şey yok."

Söyleyecek söz bulamıyordu, kalbi çılgınca kulaklarına çarpıyordu. Bu kadar güzel bir şeye ne diyebilirdi ki? Onu sevdiğini, evet. Ama Tanrım, iki saat önce aynı eve taşınmışlardı; bunun için bolca zaman vardı. "Wes," diye fısıldadı, ellerini onun göğsünden yukarı, saçlarının arasına kaydırarak. "Sana ihtiyacım var." Bunlar onun kalbindeki sözler değildi. Ama yine de bunu fiziksel ihtiyacın ötesine geçen bir şekilde kastediyordu. Onun varlığına, sevgisine, kalbine, karakterine, mizah anlayışına, özveriliğine, sadakatine ve Texas öfkesine ihtiyacı vardı. Hepsine ihtiyacı vardı. Ve bunu Wes'e açıklığa kavuşturmak istedi ama Wes, "Kahretsin, benim de sana ihtiyacım var bebeğim," dedi, ağzı onun boğazından aşağı, tekrar boynunun yanından yukarıya ve saçlarının içine doğru ilerleyip saçını her türlü pislikle karıştırırken.

rasyonel düşünce veya kendini kontrol.

Açgözlü eller sabahlığının askılarını kavradı ve ağzını göğüslerinin üzerine alabilmesi için onu beline doğru çekti. İpek yere düşer düşmez, onu külottan başka bir şey bırakmaz, elleri onun poposunu kavradı ve göğüs uçlarını emebilmek için Bethany'yi ayak parmaklarının üzerine kaldırdı, uzun, gırtlaksı iniltilerle onları ağzının sıcaklığına çekti ve titrek yalamalarla onunla alay etti.

O ve Wes her iki sevişmesinde de bunun arkasında feci bir aciliyet vardı ama Bethany bu gece onda bir değişiklik sezdi. Farklı birşey. Sanki çaresizce onun hislerini alt etmeye çalışıyordu ve neyse ki -ya da ne yazık ki- işe yaramıştı. Çok iyi. Bir kez olsun hava almasına izin vermedi, ağzı göğüslerinde sihir yapıyordu, işaret parmakları külotunun yanlarından dolanıp onları ayak bileklerine gönderiyordu. Dengesini korumak için yapabileceği her şey buydu.

"Kaya gibi sağlamım," dedi, bir kez daha ağzını bulup sıcak, yağmacı bir dille parçalayarak. "Bu gece de sadece kelimeler almıyorsun. Bunu hissedeceksin." Adamın poposuna bir tokat indirdi, zeki olacak kadar, tüylerini diken diken edecek ve nefesini kesecek kadar. "Bunu en iyi elleriniz ve dizlerinizden hissedeceksiniz. Bunu benim için yapacak mısınız?"

"Evet," dedi titreyerek. Hayır diyebilir gibi mi? Onun cinsiyeti nemliydi

onurunu kenetliyor, onu doldurmak için o sert yanını arıyordu. Daha önce erkek arkadaşlarından hiçbiri ona şaplak atmaya cesaret etmemişti ve böyle bir şey yaptığına güvendiği bir adam, bunun ardından kalan neşenin tadını çıkarmasına izin verdi - ve Tanrı onu hiç yapmadı. Onun için diz çöküp eğlencesinin nesnesi olmak istiyordu.

Bethany döndü ve onu Wes'in önüne doğru bastırdı, kalçasının kıvrımını kucağında yan yana kaydırdı ve dizlerinin üzerine çökmeden önce hüsrana uğramış bir erkek inlemesine neden oldu. Ve sonra ellerine doğru ilerleyin. Şömine parlayarak karşı duvardaki çıplak vücudunun silüetini görmesini sağladı ve bu ışık boğazından bir inilti kopardı. Wes, kalçalarını bir ön kolla daha yükseğe kaldırmadan önce korumalarını sağlamak için onun arkasında konumlandığında, "Şimdi, şimdi, şimdi" cıglığına dönüşen bir inilti. "Bunu hisset bebeğim." Şaftını ona soktu ve iyice bastırdı -Tanrım, çok iyiydi, çok iyiydi- Bethany'nin kalçalarında erotik bir titremeye neden oldu. "Bu, ne istediğini tam olarak bilmeyen bir adam gibi mi hissettiriyor?"

"Hayır," diye soludu o hareket etmeye başlayınca. Wes. . "

"Şimdi nasıl?" Üstüne düştü, onu yere ezmeden hemen önce durdu, o güçlü koluyla kalçalarını her zaman yukarıda tuttu - ve vücudunun alt kısmına defalarca sıkı bir şekilde tokat attı, ereksiyonu onu kasıtlı, kaygan dürtülerle doldurdu. "Sensiz bir saniyeliğine yaşayabilecekmişim gibi hissettiriyor, Bethany?"

İçinden yoğun bir ürperti geçti, kalbinde durup onu elektriklendirdi. Tanrım, bu adamı seviyordu. Onu demirleyebilir ve aynı anda süzölmeye gönderebilirdi. "Hayır," düzensiz bir nefes vermeyi başardı. "Yapamazsın."

"HAYIR. Yapamam," diye homurdandı onun boyun girintisine, yumruklarının gücü cezalandırıcı bir hal aldı. "Kahretsin. Böyle daha da sıkısın. Gelmeye hazırlandığını hissedebiliyorum ama biraz daha benimle kalacaksın. Tırmanırken sikimi çok iyi çalıştırıyorsun. Kirli ve çaresiz, ha?"

Doruk noktasını erteleyeceğine dair sözlü bir garanti vermek zorunda kalmamak için başını salladı. Kalınlığı, ona matematiğe yeni bir takdir kazandıran bir açıdan giriyordu, çünkü klitorisine ve G noktasına sürekli sürtünme sağlıyordu, ta ki halının üzerinde nefes nefese kalıncaya ve hızını ya da aniden yükselenleri değiştirmemesi için dua edene kadar.*değişme Asla değişme.* Aman Tanrım, kulağa kötü bir yıllık yazısı gibi geliyordu.

"Hayır, yapmıyorsun," Wes boğuk bir sesle onun saçlarına doğru mırıldandı.

"Mükemmelsin." Beklemek. Yüksek sesle mi konuşuyordu? Kim biliyordu.

Kimin umurundaydı? "Daha fazla. Lütfen." "Sana istediğin her şeyi vermek için buradayım," diye homurdandı, üstünü bastırarak.

Yanağı halıyla aynı hizaya gelene kadar vücudunu birkaç santim daha aşağı indirdi,

Kıç havada, Wes'in kalçaları acımasızca onunkine şaplak atıyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum. yapma . . gitmeme izin ver. Herhangi bir yer."

"Yapmayacağım. yapmayacağım. Sesleri uzaktan geliyordu ve hatırlaması gereken bir şey olduğunu biliyordu. Ne demek istiyordu, gitmesine izin verme? Ama kalçalarını tutan kol hareket etti ve parmakları klitorisine yapılan şehvetli saldırıya katıldı - ve oyun bitmişti. Bethany, onun daha da derine inmesine izin vermek için kalçalarını açtı ve zevk, sıvı şeker gibi kafasına yağdı. Orgazmı çok iyiydi, dayanılmazdı. Ve sonsuz Ama Wes, adını başının üzerinde inleyip son kez derin bir şekilde çarptığında, koca vücudu titriyor, doruğa ulaştı.

Çünkü orada birlikteydiler.

Birkaç dakika sonra, onun kemiksiz vücudunu kollarının arasına aldı ve onu yatağa taşıdı. Bethany'yi dikkatlice sırtına oturttu ve yanına tırmanarak önünü sırtına doğru kıvırdı. Onu ateş ışığında sıkıca tutuyor.

Uyku onu ele geçirmeden hemen önce, hiçbir şeyin bu kadar uzun süre bu kadar iyi kalamayacağına dair bir endişe içini süzdü, ama o daha üzerinde duramadan bilinciyle birlikte dans edip gitti.

Bölüm Yirmi Dört

BENCuma sabahıydı, Doomsday Projesi üzerinde çalışmak için son günleriydi ve her şey tam bir kaos halindeydi. Ollie ve Carl koridorda ve ikinci yatak odasında son dakika boyalarını sürüyorlardı. Bethany bir merdivenin üzerindeki tüneğinden aydınlatma armatürleri ve aplikler kurarken, aynı zamanda seçtiği ürünleri taşıyan mobilya dağıtımçıları yönetiyordu. Wes gömme kitaplığa son rötuşları yapıyordu, kovboy şapkası çoktan yere atılmıştı. Üretim stajyerleri bile son turlarını yapan ve tüm değişiklikleri onaylayan tesisatçıları ve inşaat müfettişlerini yönlendirmek için devreye girmişti.

Son dakika düzeltmelerini yapmak için yarın sabaha kadar süreleri vardı, ardından jüri üyeleri gelip son bölümü filme alacak ve kazananı ilan edecekti.

Bethany, evin kamera hazır olması için muhtemelen bütün geceyi sahneleme yaparak geçirecekti. Ancak bu sefer farklı olacaktı. Döşeme tahtalarındaki damarların yönünden ters sıçrayan kiremitlere kadar bu evin her küçük detayında parmağı vardı. Banyoya fayans döşemekten tırnaklarının altında harç ve tavanı boyamaktan boynu ağrımişti. Neredeyse çatıdan kışından aşağı inecek olsa da, kışını tekrar oraya çekmiş ve işini bitirmişti - Wes onu çok yakından ve sinirli bir şekilde izliyordu. Ama hala.

Düğünde Stephen'la karşı karşıya geldiğinde, tüm deneyimin zafer ya da yenilgiyle özetleneceğini düşünmüştü. Bu artık doğru değildi. O çoktan kazanmıştı.

Daha doğrusu, o kazanıyordu.

Bir gecede farklı biri olamazdı ama içinde değişiklikler oluyordu. Pozitif olanlar. Boynundaki kırmızı izi artık saklaması gerekmiyordu çünkü o gitmişti. Sabahları dolabının önünde durduğunda, artık onu o gün görecekti ve buna göre giyinecek herkesin zihinsel bir kontrol listesini gözden geçirmiyordu. Şantiyeye ayak basmadan önce nefes egzersizlerinden geçmesi gerekmiyordu. Günün her dakikasının bir sonraki dakikayı saymak için harcanması gerekmiyordu. Ve bu sabah Laura'yı okula bıraktığında, "Ben de seni seviyorum," dediğinde yaya geçidi görevlisi "Günaydın," demişti ve bunun üzerinde sadece on dakika falan durmuştu.

Bethany, omurgasında hafif bir zonklama hissederek, enerji tasarruflu bir ampulü takma işinde duraksadı ve odaya bir göz atarak Wes'in onu izlediğini gördü. Her hareketini kaydeden iki kameraman yokmuş gibi onu izlemek ve takdir etmek. Dilini alt dudağında gezdirdi ve ona göz kırptı. Ona gözlerini devirdiği ya da ters çevirdiği bir zaman vardı.

kuş, ama şimdi? Oh, şimdi baharın tüm unsurları bir anda karnında çiçek açmış gibiydi. Çiçekler açtı, kuşlar cıvıladı, güneş parladı.

Bethany Castle'ın yatılı bir erkek arkadaşı vardı. Buna kim inanırdı?
O değil, iki hafta kadar kısa bir süre önce.

Yine de, arada bir şüphecilğin minik parmakları bilinçaltının sularını sıyırıp geçiyordu ve o da elinden gelmiyordu. Ya Wes, Laura için istikrarlı bir yaşam ortamına ihtiyaç duymasaydı? Hiç taşınır mıydı? Sonunda ondan bıkip daha az nevrotik birini bulur muydu? Odanın karşısından Wes, Bethany'ye başını salladı ve

Bethany düşüncelerini bir gülümsemeyle çabucak gizledi. İyi tanrı. Neden belayı ödünç alıyordu? Birlikte bir fırtınayı savuşturuyormuş gibi gece boyunca onu tutan bir erkek arkadaşı vardı ve onu seviyordu. Evde bir çocukla, hayatı birdenbire bir

Pandora'nın mum boya kırıntıları ve çikolata lekelerinden oluşan kutusuna dönüştü, ama bunlar ona yavaş yavaş mükemmelliğin ne kadar abartıldığını öğretiyordu. DSÖ

Herkes güldüğü sürece neyin dağınık olduğu umurunda mıydı?

Ve güldüler. Bu sabah, Laura dışarı atlayıp onu korkutmak için banyonun dışında pusuda bekliyordu. O kullanılmış araba şişme botlarından biri gibi savrulmuş ve duvardan bir resim düşürmüş, kışına bir şaplak indirmişti, hem de daha havlusunun içindeyken. Wes, ona yardım etmek için merdivenlerden koşarak gelmişti, şaşkın dehşeti, tüm durumun komikliğini keskin bir şekilde odak haline getirdi. Yarına kadar çevirmeyi bitirecek bir evleri olmasaydı, Bethany hala yerde yüzüstü halıya doğru gülüyor, Laura sırtüstü uzanmış, Bethany'nin züppe bir bronco gibi davranması için bağıırıyor olabilirdi.

Önceki sabahı nasıl geçirirdi?

Çiçek aranjmanları ve hangi çay aromasını içeceğiniz konusunda ıstırap mı çekiyorsunuz?

Ah, hala ıstırap çekeceği şeyler vardı. Annesi, yeni yaşam düzenlemelerinden haberdar olmuş ve sesli mesajına yaklaşık on yedi pasif-agresif mesaj bırakmıştı. Bethany de onu gerçekten suçlayamazdı. Herkesle bir aile yemeğinin zamanı çoktan geçmişti. Wes ve Laura artık hayatının bir parçasıydı ve var olmayan bir ayakkabının düşmesini beklemeyi bırakması gerekiyordu.

"Hey," diye Wes'e seslendi.

Yaklaştıkça gözleri parlıyor muydu? Büyülü müydü? Bu adama olan ilgisini inkar etmek için nasıl bir saniye harcamıştı? "Evet, hayatım?"

"Düşünüyordum, biliyorsun. . . yarından sonra her şey sona erdiğinde, davet edebiliriz-"

Wes'in telefonu onun sözünü keserek titredi. "Devam et," dedi elini sallayarak.

Hayır, Laura ile ilgili bir şey olabilir. Onu almalısın."

Onu bir süre daha inceledi, sonra cevap verdi. "Merhaba?" birkaç saniye sonra

dinledikçe tavrı değişti. "Evet, bu Wes Daniels." Alıcıyı kapattı. "Aile mahkemesi."

Bethany'ye tepki verme şansı verilmedi. Wes aramayı kesmeden Bethany'nin kalçalarına kolunu doladı ve onu basamaklı tabureden çekip evden çıkardı. Arkalarında bir sürü kafa karışıklığı ve eğlence bıraktılar, ama o telefon görüşmesiyle ve Wes'in onu alırken yanında olmasını istediği gerçeğiyle çok daha fazla ilgileniyordu.

"Evet," dedi, Bethany'yi yere bırakıp kapıyı arkalarından kapatarak bahçedeki herkese sessiz olmalarını işaret etti. "Ev ziyaretini bu gece yapmak ister misin?" Wes elini saçından geçirirken bir daire çizdi ve Bethany onun ne gördüğünü anladı. Henüz tamamlanmamış saatlerce süren el emeği. "Bu gece zor olacak. Ateş etmemizin bir yolu var mı—"

Bethany ona el salladı. "Evet de," diye fısıldadı. "Evet. Çalıştıracamız."

Tek kelime etmeden emin olup olmadığını sordu ve Bethany şiddetle başını salladı. "BEN . . .

Evet, bu gece uygun." Boğazını temizledi. "Saat altı. O zaman görüşürüz.

Wes telefonu kapattı ve Bethany'ye uzandı ama o zaten ona doğru gidiyordu. Onu kucakladı ve uzun süre bu şekilde yan yana sallanarak kaldılar. "Ziyaret bu gece iyi giderse, muhtemelen geçici vasiliği onaylayacaklarını söylüyor," dedi.

"Olacak," diye yanıtladı Bethany. "Tabiki olacak."

Bethany'nin yapmayı bildiği bir şey varsa, o da çekicilikti. Kolejde, panoları olan tatlı konuşan insanlarla yandal yaparak, aylaklık konusunda uzmanlaşabiliirdi. Çantada bu vardı. Wes ve Laura ona güveniyordu ve o onları yüzüstü bırakmazdı.

SBir şey Wes'in karnını doyuruyordu ama buna tam olarak bir isim veremiyordu.

Yanında Laura ile birlikte kanepeye oturdu, onun Judy Moody'sini okumaya odaklanmaya çalıştı ama Bethany onun dikkatini onun mutfakta ileri geri koşturduğu yerlere çekmeye devam etti.

Çikolataları bir tabağa yerleştiriyor ve mumları yakıyordu. Saçları toplanmış, kulaklarında elmaslar göz kırptıyordu. Bacaklarını gösteren bir tür dar, siyah, tek omuzlu bir elbise giymişti. O öğleden sonra, nedensiz egzersiz pantolonunda boyayla çizgili olan kadın gitmişti. O çok güzeldi; kalp atışının uğultusundan kendi sesini zar zor duyabiliyordu. Yine de sinirlerinde bir uğultu vardı ve görmezden gelmek imkansızdı.

Mahkeme tarafından atanan ziyaretçinin evi Laura için uygun bir yer olarak onaylamaması halinde, potansiyel olarak temyize gidebileceklerini bilecek kadar araştırma yapmıştı.

karar verin ve tekrar deneyin. Vesayet makamını öyle ya da böyle görecekti. Onu endişelendiren bu değildi. Bethany'ydi. İlişkileri çok yeniydi ve o kendi derisinin içinde daha rahatlamış ve rahatlamış olsa da, yeni yaşam koşulları onu sudan çıkmış bir balığa çevirdiğinde ara sıra yaşadığı paniği hâlâ hissedebiliyordu.

Mükemmel olma konusunda gitgide daha az endişeleniyor olabilirdi ama bu gece içine koyduğu bu tek-odaklı yoğunluk, ona Bethany Before'u hatırlattı. Başarısız olurlarsa eski güvensizliklerinin tekrar ortaya çıkmasından korkuyordu.

İçinde, bu geceki kararın inşa ettikleri şeyin merkezine bir darbe indirebileceğini söyleyen endişeli bir his vardı. Üzerinde çok mu baskı kurmuştu? İşleri ağırdan alacaklarını söyleyen oydu. Belki de o ve Bethany güçlenirken kendisi ve Laura için bir daire bulmak için daha çok çabalamalıydı?

Endişeleri yüzeye çıkar çıkmaz, onları geri doldurdu. Bu evde sadece bir gergin kişiye yetecek kadar yer vardı ve o bunun kendisi olamayacağına çoktan karar vermişti. Bethany onun kımıldamayacağından emin olana kadar her zaman kendine güvenen bir kişi olması gerekiyordu. O zamana kadar ve ihtiyaç duyduğu sürece, tek bir çatlağı olmayan bir kayaydı. Sağlam.

Kapı zili çaldı ve Laura'nın kafası yukarı fırladı. "Onlar mı?"

Laura'ya yaptığı açıklama şöyle olmuştu: Kasaba, Bethany'nin evinin gerçekten *öyleydi*sihirla gizlenmiş bir buz sarayı. Birinin gelip hiçbir maskaralık olmadığını doğrulaması gerekiyordu. "Evet, onlar." Kanepeden kalktı ve yeğenini ayağa kaldırdı. "Neden gidip Bethany'nin koyduğu çikolatalardan almıyorsun? Daha sonra ellerinizi yıkayın."

"Neden!"

Laura koşarak uzaklaştı ve Wes derin bir nefes vererek girişe gitti ve kapının önünde Bethany ile karşılaştı. Elini sıktı ve açabilmesi için geri çekildi, altmışlı yaşlarında zayıf bir kadın ortaya çıktı, kollarını kavuşturdu, yüzünde en ufak bir gülümseme bile yoktu. Wes bir kez daha midesinde o uğursuz tıkırtıyı hissetti. Daniels ve Castle konutu mu?

Bethany neşeyle, "Evet," dedi. "Lütfen içeri gel."

Kadın, umursamaz bir tavırla eve girdi, gözleri bir anda her yere dikilmiş gibiydi. "Benim adım Paula." Ceketinin cebinden bir kartvizit çıkarıp Wes'e uzattı. "Gecene normal bir şekilde devam et lütfen. Rehberli bir tura ihtiyacım yok. Kendime bir bakacağım.

Ah, peki, dedi Bethany duraksayarak. "Sana içecek bir şey ısmarlayabilir miyim?

Kahve?"

"Hayır, teşekkürler," diye yanıtladı Paula, çoktan yanlarından hızla geçerek.

Wes, Bethany'ye yaklaştı ve elini tuttu, ama daha önce sıcakken şimdi nemliydi. "Hey. Gel bizimle oku. İyi olacak."

Gülümsemesi titredi. "Düzelecek. Biliyorum."

Wes, sonraki on beş dakika boyunca Laura'ya okuduğu hikayenin tek kelimesini bile duymadı. Sadece evin içinde dolaşan, odalara giren ve çıkan metodik ayak seslerinin farkındaydı. Laura, Bethany'nin kolunun altında rahat bir yer buldu ve başını sallamaya başladı ve hiçbir şey ters gitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Yeğeni onu hiç görmediği kadar rahatken herhangi bir şeyin olumsuz bir sonucu nasıl olabilirdi? Bethany, gözlerinin önünde yavaş ama emin adımlarla, pankek hamuru yere düştüğünde gülebilen ve yüksek sesli çizgi filmlere aldırış etmeyen birine dönüşüyordu. Olağanüstüydü ve Laura'nın, annesi dönmeden önce ve sonra hayatında sahip olabileceği türden bir kadındı ve Laura, kız kardeşinin geri gelebileceğine ve geleceğine inanıyordu.

Yeğeni için daha iyi bir yer yoktu ve Tanrı biliyordu ki, kalbini kaptırdığı bu kadınla birlikte olmak istediği başka bir yer yoktu.

Öyleyse neden nabızı kulaklarında gittikçe daha hızlı atıyordu?

Paula üst kat gezisinden döndüğünde öğrendi. Onun kısıtlanmış yüz hatlarına bir bakınca biliyordu.

"Seninle dışarıda konuşabilir miyim, lütfen?"

Bethany o kadar hızlı ayağa fırladı ki neredeyse dengesini kaybediyordu ama Wes zamanında elini yakaladı ve onu kanepenin çevresinden ön kapıya getirdi. Laura'dan gelen hafif horlamalar için minnettardı çünkü kötü haberlerin onlara doğru yaklaştığını duymasını istemiyordu. Daha şimdiden midesine bir levye gibi saplanıyordu, darbe uyuşukluk yankıları gönderiyordu. Bu nasıl oldu?

Paula tereddütle, "Bunu yaptığım için üzgünüm," diye söze başladı. "Bunun kendinizin veya evinizin kötü bir yansıması olduğunu düşünmenizi istemem ama Laura'nın çevresini inceledikten sonra onun yaşındaki bir çocuk için nitelikli bir yaşam alanı olarak burayı tavsiye edemem. Ya yakın zamanda taşındı ya da bu evi çocuk dostu yapmak için hiçbir düzenleme yapılmadı. Bir iç tasarım showroom'una benziyor. Gerçekten, evi buluyorum. . . soğuk." Bunun üzerine Bethany irkildi ve Wes gözlerini kapattı. "Karara itiraz etme fırsatın olacak ve ben başka bir ziyaret için geri gönderilebilirim ama şimdilik... . . Geçici vasiliğin askıya alınmasını öneriyorum. . ."

Wes gerisini duymadı çünkü Bethany'nin yüzünü izlemekle ve göğsünün yavaş yavaş aşınmasını hissetmekle meşguldü. Bethany'yi omuzlarından yakalayıp sallamaktan kendini alamadı. *Şimdi sana ihtiyacım olduğunda beni kapatma.* Yine de çok geçti. bu kadarını görebiliyordu

Açıkça. Kırılğan gülümsemesi ve mesafeli ifadesi, bu başarısızlıkla ilgili gerçekte ne hissettiğini gizleyen bir maske gibi çoktan yerleşmişti.

Hayır, başarısızlık değil. Bir aksilik.

Onu böyle görmesini sağlamak için en ufak bir şans var mıydı? Kendi hayal kırıklığı onu boğacak kadar yoğunken bile enerjisi var mıydı?

"TBethany, Paula'nın arkasından kapıyı kapatırken, "Teşekkür ederim," dedi. İkisi de oradaydı ama o, Wes'le en ufak bir göz teması bile kuramıyordu.

Aşağılanma tenini ateş karıncaları gibi harap etti.

Gerçekten, evi buluyorum. . . soğuk.

Aynı şey, çok yaklaşılmaya çalıştıklarında buza koyduğu adamlar tarafından daha önce onun hakkında söylenmişti. Tüm yol boyunca onların içeri girmesine izin vermekten ve gerçek Bethany ile tanıştıktan sonra bu sonuca varmalarından korktuğu içindi. Çekici bir paketten başka bir şey olmadığını.

Bu ev onun bir uzantısıydı, değil mi? Yerden tavana her dokunuşa kalbini ve ruhunu katmıştı. Ve soğuk kabul edilmişti.

Şimdi tek düşünebildiği, böylesine kesin bir başarısızlığın acısını en aza indirmektir. Wes ve Laura'yı sıcakkanlı, sakın bir tip olduğuna inandırmıştı. Ama bu, başından beri korktuğu şeyi kanıtlamalıydı. O toplam paket değildi. Hediye paketine sarılmış boş bir kutuydu.

"Bunu yapma Bethany." Wes'in kulaklarındaki uğultu yüzünden hırıltılı yalvarışını zar zor duydu. "Lütfen."

"Neyi yapma?" diye sordu sersemlemiş bir şekilde.

"Öncelikle bana bak." Aman Tanrım, öyleydi. Sevdiği bu adama bakıyordu ve o çok mağlup görünüyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemişti, kovduğu zaman bile. Bu onun hatasıydı. Derme çatma bir aile olabileceklerine dair bu çılgınca fikri bir araya getirmişlerdi ve o yanlış kişiydi. Gerçekten önemli olduğu halde mükemmel olamayacaksa mükemmeliyetçi olmanın ne anlamı vardı? "Bakmak . . . temyize gideceğiz—"

"Hayır, ben . . . Yani, yine burada değil. Belli ki onu hareket ettiriyor. . . a-ve sen burada kötü bir seçimsin." Evi işaret etmek için titreyen elini uzattı. Çocuklar için değil. Bunu herkes görebilir. Bütün bunlar çılgıncaydı. Çılgıncaydı."

"Deli değildi. Bunu söylemeyi kes. Burun kemerini iki parmağının arasına aldı. "Burada karnına yumruk yiyen tek kişi sen değilsin. İkimiz için de güçlü olabilirim ama bazen yardıma ihtiyacım oluyor. Bu yüzden şu anda benim için bir arada tutmana ihtiyacım var.

"Birlikte tutuyorum," dedi, mutfığa gitmek için ara vererek.

titreyen bacaklar Onun gözlerindeki bilgiden uzaklaşması gerekiyordu. Bethany buzdolabından bir şişe su çıkardı, kapağını açtı ve aceleyle bir yudum aldı, umutsuzca düşüncelerinin kaosunu kontrol etmeye çalışıyordu. Yine de boğazından aşağı akan soğuk su, yenilginin acısına yardımcı olmadı.

"Bethany-"

"Bu iyi. Onları benim bir anne ya da başka bir şey olduğumu düşünmeleri için kandırmaya çalıştık. . . mutlu ev kadını, ama değilim. Sıcak ve misafirperver değilim. asla olmayacağım ben bile emin değilim *istek* olmak." Sözleri kendi kendilerine çelme taktı. "Ve şimdi sadece uyum sağlaman gerekiyor."

"*BEN* Nayarlamak zorunda Aynen öyle artık yok *Biz*"

"Evet." Alay etti. "Neredeyse başka biriyle daha iyi durumda olurdun."

Kahkahası alçak ve mizahtan yoksundu. "Şaşırdığımı söyleyemem."

Parmak uçlarında bir önsezi vızıldayarak su şişesini yavaşça yere bıraktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, elimizdeki şeyde bir kusur arıyor olduğun anlamına geliyor. Kendinde bir kusur. Bizde bir kusur. İşte böyle, Bethany. Artık kesip kaçmak için bahanen var.

"Ben değilim *seyir* bir bahane için—"

"Saçmalık." Yumruğunu mutfak adasına indirdi. Kendi zararını en aza indirmek için beni uzaklaştırıyorsun. Ve seninle her seferinde kenardan konuşamam. Bazen ben de üzerinde duruyorum."

Üzgünüm, diye fısıldadı, sarsılmıştı. "Sadece bu ilişkiden beklentilerimizin çok yüksek, çok hızlı olduğunu düşünüyorum ve bu bunun kanıtı." Aman Tanrım, ağzından çıkan her kelime için kendinden nefret ediyordu, ama yalnızca itip kakabiliyordu, ta ki sonunda onu barıştaki başarısızlığından utanabileceği bir yerde yalnız bırakana kadar. *O kadın benim içimdeki dolandırıcılığı gördü.* "Bensiz daha iyi bir şansın olacak."

Wes sabır arıyor gibi görünüyordu ama gözle görülür bir şekilde sabır bulamıyordu. Elini saçlarının arasından geçirdi, bir şey söylemek için ağzını açtı ve tekrar kapattı. Neredeyse dizlerinin üzerine çökecek ve az önce söylediği her kelime için özür dileyecekti. Son beş dakika hiç yaşanmamış gibi davranması için ona neredeyse yalvaracaktı. Ne de olsa evi tamir edip Laura için daha sıcak hale getirebilirlerdi. Geçen hafta Wes'in omzunun üzerinden okuduğundan, çocuk evde tehlikede olmadığı sürece devletin onu götürmeyeceğini ve sorunu çözebileceklerini yeterince biliyordu. Karara itiraz edin.

Ama o anda, gerçekten Wes'in tek başına daha iyisini yapıp yapamayacağını merak etti. Burayı ev gibi yapmak için gösterdiği tüm çabalar tamamen boşa gitmişti ve bu gerçekten kaçış yoktu. Daha yeni doğrulanmıştı.

Wes arkasını dönüp mutfaktan çıkarken, "En kısa zamanda kafandan kurtulacağız," dedi.

Bethany'nin midesine yüz kiloluk bir ağırlık düştü. "Bekle," diye hırıldadı ve su şişesini tezgahdan düşürdü. Şimdi? Bütün bunlar oluyordu*Şimdi?* Sonuçlarını düşünmeden önce tepki göstermişti. Wes'in yapması gerekiyordu*durmak*dönmesini engelledi, değil mi? Nasıl bu kadar ileri gitmişti? "HAYIR. Gitmek zorunda değilsin.

Wes uyuyan yeğenini kanepeden kaldırdı ve koridorun hemen önünde durdu. "Evet, sanırım öyle." Laura'ya baktı. "Şimdilik uyumasına izin vereceğim, ama sabah dışarıda olacağız."

Yirmi Beşinci Bölüm

BEthany parmak uçlarını duvar boyunca sürükleyerek Project Doomsday'in koridorunda gıcırdadı. Evle yer değiştirmişti. Bu sabah, o yeni bir hayat ve umutla doluyken içi boş bir gemiydi. Şimdi boş olan oydu ve ev düzenlenmeyi bekleyen mobilyalarla doluydu.

Wes kendini odasına kapattıktan sonra şantiyeye tek başına dönmüştü ve bir yeri hayata geçirmenin o son aşamasının her zamanki heyecanından bir kez olsun yoksun kalmıştı. Her şey plastiğe sarılmış, uygun odaya yerleştirilmişti ama dört uzuvları da ölü ağırlıklardı, bu yüzden bu nesnelerin doğru köşelere ve açılara nasıl ulaşacakları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Nefes nefese Bethany'nin vücudunda kalan enerjiyi çalarak onu koridorun duvarından aşağı kaydırды ve orada bir yığın halinde bıraktı.

Ne yaptın?

Ayağı titreyerek evinden çıkıp bir zombi gibi arabasıyla kasabayı boydan boya geçtiğinden beri aynı soruyu kendine doksan kez sormuştu. Cevap hâlâ bilincinin erişemeyeceği bir yerde asılıydı, çünkü çoğunlukla Wes'i kaybetmenin acısının ötesinde bir şeyi kavramak çok zordu.

Üzerine yeni bir ıstırap dalgası yükseldi ve titredi. Aman

Tanrım. Wes'i kaybetmişti.

Nasıl ama? Nasıl?

İlişkileri yeni ama güçlüydü. Ne zaman bir endişe balonu yüzeye çıksa, onu patlatmanın bir yolunu buluyordu. Her şeyden önce var olduğunu unutturmanın bir yolunu buldum. Gülerek korkularını yenmesine ve iyiye odaklanmasına yardım etti. Hayır, onu o yaratmıştı.*hissetmek*iyi, sadece onu aramayın.

Wes ejderhalarıyla yiğitçe savaşmıştı.

Ve o yapardı. . .

Her seferinde zırhıyla, kılıcıyla olay yerine geri dönmesini bekleyerek onları salıvermeye devam etti. Kendi zihinsel savaşlarıyla savaşmayı bırakıp angarya işini çok sık ona mı bırakmıştı?

Evet.

Evet, açıkça öyleydi. Ve bu gece mutfakta ona söylediği her şey son derece doğrudu. Birlikte inşa ettikleri temeldeki zayıflıkları arıyordu. Kusurlarıyla yüzleşmek zorunda kalmamak için bir çıkış yolu arayarak eski numaralarını kullanmıştı.

Tanrım, eğer Wes onun gibi bir suskunluk gösterseydi bu onu öldürürdü. Bunun yerine kararlı olan o olmuştu, asla daha azını hissetmesine izin vermemişti.

güvenli. Evet, kendisi üzerinde çalışıyordu ama yeterince hızlı değil. Evinin uygun görülmemesine dayanamadı ve her şey göz açıp kapayıncaya kadar alt üst oldu.

Bu onun hatasıydı. Baştan sona.

Ucuz bir bahçe sandalyesi gibi katlanmış ve sevdiği adamı incitmişti. Ve bunda bir yanlışlık yoktu. Onu uzaklaştırmaması için gözleriyle ona neredeyse yalvarmıştı. Şimdi, iblislerinin listesine bakıp yine de kaydolan tek kişiyi kaybetmişti.

Bethany iki elini de yüzüne bastırdı ve tuzlu gözyaşlarının avuçlarından dudaklarına süzülerek gömleğine damlamasına izin verdi. Ah adamım, her şeyi mahvetmişti. Kendini Wes'e karşı başka bir insana karşı olduğundan daha savunmasız bırakmış olabilirdi ama iş kaba saba söz konusu olduğunda çok fazla Wes istemiş ve karşılığında yeterince vermemişti. Güvenilmezdi, tembeldi ve bu kadar büyük bir kalbi olan birine layık değildi.

Aceleyle gözlerini sildi ve koridorda yukarı ve aşağı baktı. Gecenin bir yarısıydı, bu yüzden ona eşlik edecek toz ve yeni kesilmiş kereste kokusundan başka bir şey yoktu. Hak ettiği şey buydu - yalnız kalmak.

Wes'ten önce olduğu Bethany, yalnız kalmayı tercih ederdi. Şimdi mi tercih etti?

Hayır. Tanrım, hayır. Hiçbir şey bu şekilde başarılardı. Bethany daha dik oturdu.

Bu projenin başlangıcında, tek başına bir evi alt üst edebileceğini ve ağabeyinden daha iyi bir iş çıkarabileceğini kanıtlamak için yola çıkmıştı. Herkesten daha iyi bir iş. Yine de öğrendiği şey bu değildi. Yardımı kabul etmeyi ve bunun için minnettar olmayı öğrenmişti. Başarılı olmak için gardını indirmesi ve bir hata yaptığında -Wes'i kovmak ya da banyo için yanlış boyutta fayans sipariş etmek ve yol boyunca yaptığı milyonlarca başka şey gibi- kabul etmesi gerektiğini öğrenmişti. Mükemmellik başarı değildi. İmkansızdı ve açıkçası biraz sıkıcıydı.

Onu gururlandıran proje için harcanan çabaydı. Sonuç değil.

Keşke aynı çabayı Wes için gösterseydi.

Bethany kendini yerden itti ve oturma odasına yürüdü, tırnağıyla kanepenin etrafına sarılı plastiğe bir parça bant çizdi. Dersinden ders alacak mıydı? Yoksa son iki buçuk hafta hiç yaşanmamış gibi davranıp yaralarını sarmak için sürünerek mi gidecekti?

Dürüst olmak gerekirse, ikincisi en çok itirazda bulundu. Dizleri lastik gibiydi ve gözleri ağlamaktan kumluydu. Etrafında bir dizi güçlü kol istiyordu ve onları hak etmediğini bilmek en acı verici olanıydı.

Yine de cebinden telefonunu çıkardı ve ablasını aradı.

Hak etmediği halde yanında duran adam olmadan onu bu ıssız, soğuk çorak araziye düşüren kalıplara girmemeye kararlıydı.

"Sorun nedir?" diye cevap verdi Georgie, sesi alarına geçmişti.

Bethany hemen, "Bir sorun yok," dedi. "Gecenin bir yarısı seni bu şekilde aradığım için üzgünüm. Ben sadece . . . Yardıma ihtiyacım var." Yuttu. "Evi yarına hazırlamak için yardımına ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam.

Uzun bir duraklama. "Beklemek. Bu Bethany mi? Kız kardeşim Bethany?" Dudaklarında donuk bir gülümseme gezindi. "Evet benim."

"Tamam . . ." dedi Georgie yavaşça. "Travis'i uyutup hemen geleceğim."

Travis arka planda konuştu. "Cehennem gibi."

Georgie'nin boğuk sesi, "Evi düzenlemek için yardıma ihtiyacı var," dedi. "Bethany'nin yardıma ihtiyacı var mı?"

"Evet!"

"O olduğundan emin misin?"

Sesleri, örtülerin hışırtısı arasında birkaç dakikalığına azaldı, sonra Georgie geri döndü. Travis benimle geliyor. Port Jefferson'ın acımasız sokaklarını tek başıma idare edebileceğimi düşünmüyor."

"Ne kadar çok o kadar iyi. Yakında görüşürüz."

Georgie yalnız gelmedi. Uykulu gözlü Rosie de dahil olmak üzere Just Us League üyelerinin yarısıyla birlikte geldi, Dominic her zamanki gibi metanetli ve karısını koruyordu. Bethany evin ön kapısını açtı, ona bakan gülen yüzler denizine o kadar şaşırdı ki, yanlara doğru tökezledi. Kendilerini selamlamasını beklemediler ve bir açıklama istemediler; sadece birer birer yanından geçtiler, birkaç yaşlı hanım geçerken omzuna hafifçe vurdular. Plastik Stanley bıçaklarıyla yırtılırken, kutular kırılırken ve mobilyalar katlarda sürüklenirken, ev ürkütücü bir sessizlikten son derece gürültülü bir hale geldi. Bethany, A tipi genleri buna daha fazla dayanamayana ve çabaya katılana kadar gözlerinde minnet dolu yaşlarla kaosa baktı.

Evin tasavvur ettiği gibi düzenlenmesi şafağa ve bir sürü boğuk talimata kadar sürdü. Yine de her zamanki tatmin dozunu yaşamadı çünkü sevinci en çok paylaşmak istediği kişi orada değildi. Onu terk etmeye hazırlanıyordu ve haklıydı.

Bol bol esneyerek, doğaçlama dekorasyon komitesi ayrılmaya başladı ve kapıda durup, şüphesiz bitkin bir şekilde günlerine başlamak için yola çıkana kadar her birine teşekkür etti. Travis, Georgie, Rosie ve Dominic geride kalarak son kalan dağınıklığı da topladılar.

Georgie, Bethany'nin yanına geldi, başını omzuna koydu. "Görünüyor

inanılmaz. Gerçekten gurur duymalısın.”

Travis, "Zar zor tanıyorum," diye ekledi ve bir zamanlar çocukluk evi olan yeri görmek için bir daire çizdi. "Ve bu çok iyi bir şey. Güzel gidiyor, Bethany.”

"Teşekkürler." Kalbi göğsünde şiddetle atıyordu. "Tek başıma yapmadım."

Rosie, Dominic'in benzin istasyonundan almaya gittiği kahvelerden birini ona uzattı ve nazikçe sordu, "Wes, Laura'yla birlikte evde, sanırım?"

Bethany, arkadaşının ses tonundaki merakı kaçırmadı. Belli ki bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti. Benim evimdeler. Evime taşındılar.”

Dört çift kaş kalktı.

Bethany yapmacık bir tavırla, "Orada ne kadar kalacaklarını bilmiyorum," diye devam etti. "Her şeyi mahvettim."

"Nedir . . . her şey? Sormamın sakıncası yoksa." Travis karısına bir bakış attı. "Beni dedikodulardan haberdar etmen gerekiyor."

Georgie, Bethany'nin yüzünü inceleyerek, "Ben de buna ayak uyduramadım," diye mırıldandı. "Mahvettiğini düşündüğün her ne ise, düzeltilebilir. Yardım edeceğiz."

"Teklifi takdir ediyorum." Wes'i son gördüğünde aklına geldi ve başını salladı. Paula'nın kararı yüzünden yıkılmıştı ve Paula onu bocalamaya terk etmişti. Tıpkı onun söylediği gibi, duygusal olarak keser ve kaçırdı. Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu soğuk sözlerle terk etti. Ona bir daha nasıl güvenebilirdi?

O yapmazdı.

Ama Wes'le ortak bir paydada buluşması ona çok şey öğretmişti ve ihtiyaç anında onu terk etmiş gibi öğrendiklerini de bırakmayacaktı.

"Size bir şey söylemem gerekiyor çocuklar." Pencereden dışarı bakmak için gruptan uzaklaştı. "Kendimi sürekli ikinci kez tahmin ediyorum. Her kelimeyi ve her kararı fazla düşünürüm ve aslında bir karmaşa olduğumu anlamasınlar diye insanları uzaklaştırırım. Hepsi bir arada yok. Ben sadece . . . hepinizin önünüzde gördüğünüz güzel, dinamik yaratık. Her zaman."

Birkaç vuruş için herkes sustu.

"Tanrıya şükür," diye soludu Georgie, Bethany'yi kendine çekerek. Bethany, tebrikler, sen bir insansın. Bu odadaki hiç kimse mükemmel değil.”

Travis göz kırparak, "Ben bile," dedi.

Georgie kalçasını kontrol etti.

Rosie öne çıkarak, "Sana kusursuz olman gerektiğini hissettirdiysek özür dileriz," dedi. "Her şeyi o kadar kolay gösteriyorsun ki, senin de bizim gibi mücadele ettiğini hayal etmek zor."

"Yine de bu gece yardım istedin." Dominic öksürdü, bir saniye bile ilgi odağı olmaktan gözle görülür bir şekilde rahatsızdı. "Muhtemelen kolay olmadı."

Benim için de kolay olmazdı.” Karısına baktı. "Önce."

"Ve şimdi bizimle konuşuyorsun," diye ekledi Georgie. "Problemi yüksek sesle söylemek savaşın yarısıdır. Sana Zumba dersinde Travis'e aşık olduğumu söylediğim zamanki gibi."

Travis, "Bundan bir sorun olarak bahsetmeyelim," diye homurdandı.

Georgie, kocasının elini tutmak için uzanarak, "O sırada öyleydi," diye nitelendirdi. "Ama güzel bir şeye dönüştü. Sorunlar ortadan kalkmak zorunda değildir; şekil değiştirebilirler veya siz onların sizin için çalışmasını sağlayabilirsiniz."

"Haklı," dedi Rosie yumuşak bir gülümsemeyle. "Kendinle ilgili her şeyi değiştirmek zorunda değilsin. Bazen sadece biraz dürüstlük eklemeniz gerekir ve bu tüm farkı yaratır."

Rosie haklı mıydı? O olabilir gibi görünüyordu. Bethany en yakın arkadaşlarının ve ailesinin önünde kendini açıkta, evet ama aynı zamanda daha hafif hissederek duruyordu. Her zamankinden daha çok kendisi. Bu ders neden bir gün geç gelmek zorundaydı? Dün gece çok farklı olabilirdi. Wes'i uzaklaştırmaya çalışmak yerine ona gerçeği söyleyebilirdi. Başarısızlıktan utandığını ve onu hayal kırıklığına uğrattığı için dehşete düştüğünü. Bunun hakkında konuşabilir ve birlikte ilerleyebilirlerdi. Dahası, evlerinin Laura'nın velayeti için hazırlıksız sayılması konusunda onun nasıl hissettiğini öğrenebilirdi.

Artık bu ayrıcalığı kaybetmişti, değil mi?

Böyle bencil bir kafa davasında asla başka bir risk almazdı.

Bethany boğazındaki pası temizleyerek, "Teşekkürler çocuklar," dedi. "Gecenin bir yarısı gelip bana yardım ettiğin için de teşekkürler. Bunu asla tek başıma yapamazdım. Cape Cod tarzı konutu tükürük gibi parıldayan tüm görkemiyle gözlemlemek için bir daire çizdi. "Şimdi Stephen'ı yenmek için yeterli olacak mı?"

Kazandığını anlayınca Bethany'nin midesindeki çukur daha da genişledi.*Hareket çekmek* artık önemli değildi. En önemli şeyi çoktan kaybetmişken değil.

TErtesi sabah Wes ebeveyn olmanın gerçek anlamını keşfetti. Evet, elbise alışverişi ve beşte uyanma vardı. Ama çoğunlukla gülümsüyordu ve korkunç anlarla meşgul oluyordu. Bütün gece yaklaşık yirmi dakika uyuduktan sonra Cumartesi sabahı yataktan kalktığında ev boştu. Bethany'nin evi hazırlaması gerekiyordu ve orada onunla birlikte olmamak doğru değildi. Hiç de bile. Projeye birlikte başlamışlardı ve birlikte bitirmeleri gerekiyordu.

Kapı pervazına yaslanmış Laura'nın dişlerini fırçalamasını izlerken, geri dönüp Bethany ile olan tartışmasını farklı şekilde ele alabilmeyi diledi. Tanrım, diledi mi?

Aptal küçükler için dengeleyici varlık olmanın onun için ne yararı vardı?

boynundaki iz gibi şeyler? Ya da sabah nefesini umursamadığına dair ona güvence vermek mi? O büyük bir sarmal yaşadığında güçlü olamıyorsa, diğer bokların hiçbir anlamı yoktu.

Dün gece kollarını ona sarabilir, öpebilir ve “Kötü haberlerimiz var bebeğim. Bu gece üzerinde uyuyalım ve sabah taze saldıralım. Ya onu vazgeçirmek için gereken tek şey buysa?

Bunun yerine oradan uçup gitmişti, sinirlenmiş ve incinmişti.

Kahretsin, hala acıyordu. Yarasına tuz basmıştı ve o bununla başa çıkamayacak kadar üzgündü. Ama şu anda sadece Bethany'yi düşünebiliyordu. O da mı bu kadar berbat hissediyordu?

Hiç bilemeyebilir. Muhtemelen onunla bir daha hiçbir şey yapmak istemeyecektir. En zor anlarında sağlam olamayan bir adam onu hiç hak etmiyordu.

Sonunda kendisi ve Laura için bir plan bulması gerekecekti. Bethany onların orada yaşamasını istemiyorsa, durumun böyle olduğuna ikna olmasa bile buna saygı duyardı. Bethany, Laura'yı severdi. Yeğenine bakışında hiçbir şüphe yoktu. Laura'nın adını her söylediğinde ya da kucağına oturduğunda yumuşaması. Yine de Bethany'nin vesayet başvurusunda bulunmak için çıkıntıdan aşağı inmesini bekleyemedi. Er ya da geç olması gerekiyordu ve Bethany'nin üzerinde hemen o baskıyı tekrar kurmayı hayal edemiyordu.

Laura diş fırçasının etrafından dolanarak, "Pazartesi günü okulda gösteri yapacağız," dedi.

"Ah evet?" Wes avucunun içini göz yuvasına gömmeye çalıştı. "Ne getireceksin?"

Bethany'nin manolya mumu. Onu çoktan sırt çantama koydum.”

"Neden mum?"

Lavaboya tükürdü. "Onun gibi kokuyor."

Kalbi sıkıştı. "Evet. Öyle.”

“Kokunu seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum.

"Ben de onunla ilgili her şeyi seviyorum." Çılgın kısımlar bile. Dün gece mutfakta, tüm bu tartışma boyunca onu sevmişti, değil mi? Onu şimdi o kadar çok seviyordu ki, yüzüne dokunma, saçlarını okşama ihtiyacıyla elleri ağrıyordu. Evi sahnelemek için çok çalışıyor olmalı ve ona olağanüstü olduğunu söylemek için orada değildi. Her şeyi yapabileceğini.

"Wes Amca?"

"Evet?"

Ona bir kaşını kaldırdı. Koridorun karşısındaki yatak odasında pek uyumuyordun, değil mi?

Gülümsemek canını yakıyordu ama buna engel olamıyordu. Hayır evlat. Tam olarak değil."

"Danielle bana senin ve Bethany'nin pijama partilerinde ne yaptığınızı anlattı." Dondu. "Ah evet? Danielle ne dedi?"

Laura aynaya ulaşabilmek için Bethany'nin lavabonun önüne koyduğu tabureden aşağı atladı. Ev ziyaretçisi bunu hiç düşünmüş müydü? Mutfakta bir kutu Cheerios ve duşta Disney prenses şampuanı gibi Bethany'nin eklediği tüm küçük dokunuşlar? Ondan bunları yapmasını bile istememişti. Laura düşünce balonunu patlatarak, "Annesi ve babası yatıya kaldığında evlilik yeminlerini yenilediklerini söyledi," diye devam etti.

Tanrım. Kafası betona gömülmüş gibi hissettiğinde, zihinsel olarak bu konuşmaya hazır değildi. "Yeni? mi demek istiyorsun . . .tekrarı?"

"Evet." Parlak bir şekilde gülümsedi. "Onları yenilediler."

Wes, hareket eksikliğinin bir ayı saldırısından kaçınmakla aynı şekilde işe yarayacağını umarak gerçekten hareketsiz kaldı. "Tamam aşkım. Bu güzel, sanırım.

"Evet ama sen ve Bethany evli değilsiniz."

Bu oydu. Bir ayı tarafından parçalanacaktı. Bethany'nin yanında durmasını hiç bu kadar çok dilememişti. O da ne diyeceğini bilmiyordu ama ilişkinin güzelliği buydu. İster doğaçlama bir çay partisi, ister kanayan bir parmak olsun, birlikte karıştırdılar. Kahretsin, onunla işi mahvetmişti. İlk ve son kez aşık olmuştu ve Bethany'yi hayal kırıklığına uğratmadan önce başlangıç kapısından güç bela çıkmıştı.

Laura'yı da yüzüstü bırakmıştı.

Bak ne kadar mutlu. Tekrar taşınmaya nasıl tepki verecek?

"Hayır," diye tısladı sonunda. "Bethany ve ben evli değiliz."

"Öyleyse orada hangi yeminleri yeniliyorsunuz? İnsanlar evli olmasalar da yemin edebilirler mi?"

Onu dürterek yoldan çekti ve o da onu koridora, odasına doğru takip etti. Ve sırtını dönmüş olması iyi bir şeydi, çünkü adam muhtemelen bembeyazdı. "Evet tabi . . ." diye irkildi ve karanlıkta Bethany'ye söylediği sözleri düşündü.

Ben çok sağlamım, Bethany. Tamam aşkım? Bana inancını koy. Seninle buradayım çünkü en başından beri benim kadınıym oldun, sen bunu fark etmeden ya da kabul etmeden önce bile. Tam burada duruyorum ve tam burada kalıyorum. Seni tutamayacağım bir yerde olmamı istemek için senin veya herhangi birinin yapabileceği hiçbir şey yok.

Tırtıklı bir şey boğazına saplandı. Bunu Bethany'ye söylemişti.

O da bunu kastetmişti. Ona gideceklerini söylerken aklından ne geçiyordu? Ağzından çıkan bir tek kelimeye bile inanır mıydı?

"Evet, evli olmayanlar yemin edebilir," diye bitirdi sözlerini, Laura'nın yatağının kenarına çökerek ve zonklayan kafasını ellerinin arasına alarak.

"Ah." Laura hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ama yine de evli yapabilirsin.

nazik, değil

mi?

"Neden?

"

Kafasını kaldırdığında, Laura'nın yanında, yatağın üzerine yayılmış olduğunu gördü. Wes, nasıl görünürse görünsün, bu odada ne kadar rahat olduğunu fark etti. Bu dekorla ilgili değildi. . . odanın içinde olduğu hissine kapıldı. Bu evin içinde.

Bethany'nin evinin uygun olmadığını kim uydurabilir? Laura öfkesini dağıtmak için tekrar konuştu. "Bilmiyorum. Benim zaten bir annem var.

Ama iki tane alabilirim. Yapamaz mıyım?

Bir tırmık onun için tırmaladı. Bethany'nin annen olmasını istiyor musun?

İçini çektiğinde gözlerinde yıldızlar olduğuna yemin etti. "Evet. Yapıyor musun?" "Hayır, onun annem olmasını istemiyorum."

Laura kıkırdadı ve göğsünü yakan ıssızlığa rağmen dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Tüm bu durum birdenbire ona haksızlık olarak geldi. Elbette, mahkemenin çocukların güvenli bir eve gitmesini sağlama sorumluluğu olduğunu biliyordu, ama Tanrım, Bethany'nin Laura'yı umursadığı kadar onu umursayan biri için o gün neleri geri verirdi. Güvensizliklerini bir kenara bırakmış ve yeğeninin hayatında bir demirbaş haline gelmiş, onu okuldan almış ve Becky gelip ona bir ev verdiğinde onu potansiyel acılardan korumuştı. *Aılık*bir, o kadının onun hakkında söylediklerinin canı cehenneme. Bu işte yeniydiler.

Ama Bethany olmadan hiçbir şeyde yeni olmak istemiyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Laura'nın da ona ihtiyacı vardı. Ve güvence altına alınmasına en çok ihtiyaç duyduğu anda bunu ona söylemeyi tamamen başaramamıştı. Korktuğu için ona bir şans vermişti ve o da bunu yaptığı için kendi suratına bir yumruk atmak istedi.

Onun asla ve asla dışarı çıkmayacağını bilmesi gerekiyordu. Bunu asla düşünmeyeceğini bile.

"Let's Color ile birkaç saat geçirmenin bir sakıncası var mı evlat? Biraz işim var."

Yirmi Altıncı Bölüm

BENYarışmadaki dramanın her zerresini ortaya çıkarmak için yapımcı, Bethany'yi kamera ekibi ve Slade ile birlikte kazanan açıklanmadan önce Stephen'ı çevirmesi için şehrin diğer ucuna gönderdi. Kaldırıma park ettiklerinde, Wes'in kamyonu artık sokağın karşısındaki garaj yolunda değildi. O ve Laura temelli mi ayrılmışlardı?

Bu düşünceyle midesi bir dalış yaptı.

Sadece bu sabahı atlat.

Söylemesi yapmaktan kolay. Stephen'ın takla atmasının eşiğini aştığında dizleri neredeyse bükülecekti. İlk bakışta etkisi muhteşemdi. Giriş yolunu açmış ve doğu duvarına küçük bir çamur odası oymuştu. Sarkıt bir lamba gün ışığını yakalıyor ve limon şerbeti renkli duvarlara gökkuşağı parçaları yansıtıyordu. Meşe zeminler, onu açık kat planının daha derinlerine çağırdı ve değişikliklere sadece ağzı açık bakabildi. Bethany, kameraların her tepkisini belgelediğini biliyordu ama umursayacak hali yoktu.

Tam bu noktada, üç haftadan kısa bir süre önce Wes, onun için Zellweger'ı seçmişti.

"Eğer bir toplantıyı birbirimizin kafasını ısırmadan atlatabilirsek, o zaman birlikte çalışmayı düşünüyoruz."

"Başka seçeneklerin varmış gibi davranacağız, ha?"

"Toplantı yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

"Evet."

O zaman bile, onun güvensizlikleri arasında bir labirent gibi dolanıyordu. Wes'in kılık değiştirmiş bir kahraman olduğunu anlaması nasıl bu kadar uzun sürmüştü?

"Şansın hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Slade, kollarını kavuşturmuş, bacaklarını kavuşturmuş klasik bir inşaatçı pozuyla yanına yaklaşarak. "Ağabeyinin sensiz başardığı şeye şaşırdın mı?"

"Evet gerçekten. Ben." Uzun bir nefes verdi ve zevkli zarafet karşısında bir kez daha şok geçirerek oturma odasına ilerledi. Görünüşe göre ailedeki tek dekoratör ben değilim. Bunu kendim daha iyi yapamazdım.

Slade yarım bir sırıtış sergiledi. Endişeli konuşuyorsun.

Parlak kamera ışıkları ile birlikte onun kandırıcı tonu baş ağrısını güçlendirdi. "Kesinlikle kaybedebiliriz. Ama kaybetmek, evimizle ilgili gururumu azaltmayacak."

"BahsederkenBiz, ustabaşın nerede?"

Göğüs kemiğine bir sancı saplandı. "Bilmiyorum."

Kamera operatörleri, sanki Wes'in konusundan heyecanlanmış ve daha iyi bir açı yakalamak istiyormuş gibi, onun etrafında yer değiştirdiler. "Pişman olduğun

bir şey var mı?

ona bu kadar sorumlulukla güvenmek mi?"

"HAYIR. Hayır, çok pişmanım ama Wes'e güvenmek asla onlardan biri olmayacak. Benim için aynı şeyi söyleyebileceğinden emin değilim." Gözlerinin arkasını yakıcı bir basınç karşıladı ve Slade ile yönetmeni yarıp kapıya yöneldi. Ağ minibüsünün orta koltuğuna yığıldı ve dengesini sağlamak için derin nefesler aldı. Ve sonra minibüs hareket ediyordu, Slade ve yönetmen ön koltukta büyük duyuru için gardırobunu değiştirme olasılığı hakkında yüksek sesle sohbet ediyorlardı. Wes için çok kötü dilek tutmasına neden oldu. Göz devirmelerinden biri için dilek tuttu ya da kulağına ağır sözler söyledi.

Project Doomsday'de kaos hüküm sürüyordu, stajyerler karavanla ev arasında koşuşturuyor, peyzaj görevlileri dış cephenin çekimlerini yapmaya yardım ediyor - Ollie ve Carl'ın ön tarafta smokinler içinde röportaj yapması, eğer kalbi teneke kutular gibi peşinden koşmasaydı bu onu kahkahalara boğardı.

Minibüsün kapısı Bethany'nin sağına doğru kayarak açıldı ve dikkatini çekti. "Her iki ev de üç tarafsız emlakçı tarafından gezildi ve resmi olmayan bir ekspertiz yapıldı. Kardeşin içeride Project Doomsday'i geziyor, biz de onun tepkilerini değerlendirebiliriz. Bu bittiğinde, ikinizi de çimlere çıkaracağız ve kazananı açıklayacağız. Arkadaşların ve ailen zaten çekimde ayarlanıyor."

"Ah." Gerçekten de uzaktan favori listesindeki herkesi, ebeveynleri de dahil, görebiliyordu. Annesi, Georgie'nin düğününde giydiği elbisenin aynısını giymişti ve sonsuz bir mercan ovaline ruj sürüyordu. "Harika."

Bethany'ye minibüsten sahnelenen çekim alanına kadar eşlik edilirken midesinde uçuşan kelebekler onu şaşırttı. Bütün sabah içi boş ve sakindi - teknik olarak kalbi kırılmıştı - ama şimdi... . . kazanmak istedi. Galibiyete ihtiyacı vardı. Kendisi için değil, kendisi ve Wes için. İlişkilerinden gelecek olumlu bir şeye umutsuzca ihtiyacı vardı. Elbette acı verecek kadar kısaydı ama onu başka hiçbir şeyin olmadığı kadar etkilemişti. Birlikte geçirdikleri zaman on yıl kadar sürmüş olabilirdi ve bunun için gösterecek bir şeye ihtiyacı vardı. Onda yarattığı değişiklikler, verdiği koşulsuz destek için.

Bethany aile ve arkadaşlardan oluşan kalabalığa ulaştı, herkes onunla aynı anda konuşuyor ve kelimelerin hiçbiri nüfuz etmiyordu. Stephen dikkatini çekerek evden çıktı. yazan bir gömlek giyyordu.YÜZDE YÜZ BABA OZERRE kadar utanma olmadan ve Bethany sadece başını sallayabildi.

"Bunu gerçekten televizyonda giyeceksin."

Kristin sana da bir tane almış.

"Birinizin bir şişe suya ihtiyacı var mı?" diye sordu telaşlı bir stajyer.

Stephen, "Biz iyiyiz," diye yanıtladı ve genç adamı hızla kalabalık mürettebat kalabalığının arasına daldırdı. "Sorun değil Bethany, yapma

Hamileliğimi kutlamak zorundasın. Bir günde iki kez tebrik etmek çok fazla olur.”

"Oooh, o zinger'ı kameralar dönene kadar saklamalıydın." Abisi omuz silkti. "Bende çok var."

"Pekala millet," diye bağırdı yönetmen elini kaldırarak. "Buradaki enerjiyi seviyorum. Devam edelim, böylece seyircinin pan görüntüsünü alabilirim. İşaretimle, herkes hayatınız buna bağılıymış gibi neşelensin. Sanki Black Friday'de bir Best Buy'ın dışındaymışsınız gibi ya da banliyöleri heyecanlandıran her neyse."

"Ne alet," diye mırıldandı Bethany.

Stephen ağzının kenarıyla, "Bu konuda anlaşılabiriz," dedi. "Öyleyse ilk kim çatlayacak ve kapaklarıyla ilgili fikir isteyecek?"

"Bu değil."

Stephen küfretti.

"Elbette! İşte başlıyoruz! Kara Cuma enerjisi!" Yönetmen ellerini dizlerine koydu. "Aksiyon."

Stephen ve Bethany'nin arkasında, sabah ortası atmosferini ısıklar ve wooslar doldurarak onun yalnızlığına daha fazla dikkat çekti. Bu doğru değildi. Orada tek başına durmaması gerekiyordu.

Slade Stephen'la onun arasına girip ellerini ovuşturarak onun düşüncelerini bozdu. "İnanılmaz derecede kısa bir zaman çerçevesine sıkıştırılmış iki küçük kasaba dönüşü. Erkek kardeş kardeşe karşı. Hatta nihai övünme hakları. Dramatik duraklama. "Söylemeliyim ki, ikiniz de beklentilerimizin ötesinde bir performans sergilediniz. Ama galip gelen kim olacak?" Kameraya parmak tabancasıyla ateş etti. "Bizimle kal. Aradan sonra kazananı açıklayacağız."

"Kesmek! Mükemmel, Slade," diye seslendi yönetmen. "Bir sonraki duyuruya geçelim. Dramayı inşa et. Uzatmak. Millet, işaretim üzerine yüzünüzü neşelendirin. Kameralar hazır mı? Kameramandan bir onay bekledi. "Ve . . . yuvarlanıyoruz."

Bir kez daha alkış ve tezahürat sesleri Bethany'nin kulaklarını doldurdu, parlak ısıklar onu kör etti, ta ki görebildiği tek şey insanoğlunun belirsiz ana hatları ve renk bulanıklıkları olana kadar.

Slade'in sesi gürültüyü bir vızıltı gibi kesti. "Hareket çekmekLong Island, Port Jefferson'dan size geliyor! Bize yeni katılıyorsanız, destansı boyutlardaki bir erkek kardeş hesaplaşmasının galibini duyurmak için hazırız. Nasıl hissediyorsun Stephen? Kendinden emin?"

Bethany'nin erkek kardeşi göğsünü şişirdi. "Her zaman."

Bethany mi? Senden ne haber?"

"Gergin," diye soludu, dürüstlük daha kolay gelmeye başladı.

Slade görüşünü engellemeden önce Stephen'ın kaşlarını çatıldığını ancak belli belirsiz fark etti.

"Yargıçlarımız her iki evi de kapsamlı bir şekilde incelediler ve ikiniz de olağanüstü bir iş çıkarmış olsanız da yalnızca bir kazanan olabilir. Daha fazla uzatmadan . . . onları en çok kimin etkilediğini açıklayacağız. kazanan *Hareket çekmekdir-dir* . . ." O kadar uzun süre konuşmayı bıraktı ki, Bethany hayatta olup olmadığını anlamak için neredeyse ev sahibini çimdikleyecekti. Stephen! Tebrikler dostum."

Bethany yüzündeki her kamera trenini hissetti ve sırtıp bu haberlere katlanması gerektiğini biliyordu, ama bunu gerçekleştirecek gibi görünmüyordu. Yaralanmaya hakaretti. Wes'i kaybetmişti ve şimdi haftalardır üzerinde yorulmadan çalıştıkları bu ev, tıpkı ilişkileri gibi, kaybeden ilan edilmişti. Tabuttaki bir çivi gibi acıyordu.

Yine de Stephen'ın elini sıkmaya hazırlanarak Slade'in etrafından dolandı. Tebrikler. Hak edilmiş bir mağlubiyet—"

"Şimdi, bir saniye bekle," diye gürledi Stephen, onun elinden kaçınarak. "Yargıçların kriterleri tam olarak neydi? Çünkü kız kardeşim köhne bir kabusla başladı ve ben biraz modası geçmiş bir evle başladım. Ve her şeyin ötesinde çok az deneyimi vardı veya hiç yoktu. Yüzü kızarmaya başlamıştı. "Sadece oraya gittim ve. . . Bethany, onu öldürdün. Tüm bu küçük detaylar yeri satacak. Mutfaktaki kırık duvar kaplaması, gömme kitap rafları ve yatak odasının duvarlarının ortasından geçtiğin dekoratif döşeme. Demek istediğim, yargıçlar neye bakıyordu ki? Slade'e parmağını salladı. "Kız kardeşim kazandı. Tekrar duyurun."

Uzaklarda bir yerde, Bethany annesinin gözyaşlarına boğulduğunu duydu. "Çocuklarım birbirini seviyor"

"Stephen," dedi Bethany kalın bir sesle. "Bunu yapmak zorunda değilsin." "Ben duman üflemiyorum, Bethany. Kazandın."

"Yine de eviniz güzeldi. Sahnelemeniz yerindeydi."

"Neden biliyormusun? Eski mobilya siparişlerinizden birini inceledim ve her şeyi tam olarak yaptığınız yere koydum. Ellerini kaldırdı. "Eski aşamalarından birini kopyaladım."

Kalabalıktan bir ıslık sesi yükseldi.

"Ah. Bir düşününce, düzenleme oldukça tanıdık geldi," diye kendi kendine mırıldandı.

"Dönüşler ve dönüşler gelmeye devam ediyor *Hareket çekmek* diye bağırdı Slade."

Bethany, gözlerinde biriken nemi sildi. "Biliyor musun? Kazanmak istedim. Yarattığım karmaşanın ortasında tutunacak olumlu bir şeye sahip olmak istedim ama... ."

"Ama ne?" diye sordu.

Kameraların arkasındaki insan uçurumuna baktı. "Wes burada olmadan galibiyeti kabul etmek doğru gelmiyor. Ustabaşım. Benim . . . eski erkek arkadaşı, sanırım?"

Annesi artık tamamen buhardaydı. "Ondan çoktan ayrıldı mı? Bundan bir Pazar akşam yemeği bile alamadım.

"Wes, bu evi çevirirken her tarafımı gördü. İnatçı Bethany. Korkmuş, stresli ve aptal Bethany. Ve onu dışarı çıkardı. Sabırlıydı. Hak ettiğimden daha sabırlı. Yanımda durup beni ona âşık etmeseydi o kadar çok dönerdim ki." Kameraların yüzüne yaklaştığını hissedebiliyordu ama kalbinin hızlı atışından başka bir şey duymuyordu. "Yani belki . . . umarım bundan altı ila sekiz ay sonra bu şovu koltuğunda izleyecek ve bir fark yarattığını duyacak. Wes, sen benim için her zaman bir pit stoptan fazlasıydın. Hedef sendin. Oraya giderken birçok kez kayboldum—"

Wes, bulanık vücutların arasından çıktı ve kovboy şapkasını yavaşça çıkardı.

Birbirlerine beş fit arayla baktılar, gürültü kakofonisi etraflarında bir sessizliğe dönüştü.

"Buradasın," diye fısıldadı olduğu yere kök salarak. Wes'in yanında olmanın, onu görmenin, varlığını özümsemenin katıksız ezici zevkiyle orada tutuldu. Onsuz bir günü nasıl geçirdi? Bunu gelecekte nasıl yapacaktı? "Buradayım," diye tekrarladı bir adım daha yaklaşarak. "Tam kalacağım yerde.

Peki ya kaya gibi sağlam anlamadın mı?

Bethany titremeye başladı. Onu affediyor muydu? Rüya mı görüyordu?

"Geç kaldım çünkü temyiz başvurusunda bulundum. Seni bir dahaki sefere gördüğümde, bir dahaki sefere ufukta olmak istedim. Biz pes etmeyeceğiz, Bethany. Birlikte karıştırıyoruz. biz varızher şeybirlikte."

Ciğerleri içindekileri hızla serbest bıraktı. "Seni çok seviyorum."

Gözleri kuşkuyla nemlendi. "Duydum."

Aralarındaki mesafeyi kapatmak için ikisi de kıpırdamadı.

"Senin için de kaya gibi sağlam olacağıma söz veriyorum." Göğsünden bir ses yükseldi ve serbest kaldı. "Ben çok üzgünüm—"

Wes öne atıldı ve yüzünü iki eliyle kucaklamak için şapkasını ayaklarının dibine düşürdü. Ağzı istekli bir hassasiyetle onunkilere konmadan önce, onun bakışlarını incelemek için bir dakikasını ayırdı. Kararlı parmakları saçlarına dolandı, dili hem hassas hem de aç bir şekilde onun dilini okşuyordu. "Sen benim ilk evimsin Bethany ve son evimsin," diye tısladı onun dudaklarına. Ben de seninim. Ve bazen bir döşeme tahtası gıcırdayabilir veya bir sundurma ışığının sabitlenmesi gerekebilir. Onu tamir edip yeni gibi olacağız. Bu aşk. Çay partileri olmasaydı aşkın nasıl bir his olduğunu bilemezdim. Ya da gece yarısı pencерemde beliren güzel bir kadın. Ya da aynı kadının onu korkutsa da evini açması." Yanaklarından akan yaşları öptü. "Ben senin varış yerinim. Ve bana gelirken kaybolmadın, bloğun etrafında bir kez daha döndün. Şimdi

Lanet arabayı park et sevgilim, içeri gel ve beni tekrar sevdiğini söyle.

Gülüştü neşeli ve suluydu. Bu adam bir harikaydı. Onun harikası. Geleceğinden bahsetmiyorum bile. "Seni seviyorum."

Wes onu sımsıkı kucakladı ve alnından öptü. "Ben de seni seviyorum Bethany."

Slade, Wes'in homurdanmasına neden olarak, "Bölmek istemem," diye araya girdi, "ama sana söylemem gerekenlere aldıracağını sanmıyorum. Bu yarışma için gerçek bir ödül var. Övünme haklarından biraz daha önemli bir şey.

Wes, gözlerini Bethany'den ayırmadan, "İyileştir, Slade," dedi. Artık 'eski erkek arkadaş' kelimesini tadamayacak hale gelene kadar bu kadını öpmem gerekiyor.

Slade güldü. Stephen resmen zaferi kabul etti ve Bethany ve Wes'i kazananlar yaptı. *Hareket çekmek*” Yüzlerinin önüne bir dizi anahtar sarkıttı. "Evin değerini yükselttiniz ve aradaki fark için bir çek artı bir yıllık ödenmiş emlak vergisi alacaksınız. Kulağa nasıl geliyor?”

Bethany ve Wes aynı şok ifadeleriyle birbirlerine döndüler. İlk önce iyileşen Wes, Bethany'yi kollarının arasına aldı ve onu eve ve eşğin üzerine taşıırken mürettebat denizini ayırdı.

"Ne düşünüyorsun?" Bethany, Wes'in boynuna doğru gülümsedi. "Evleri çevirmeye devam etmeli miyiz? Oldukça iyi bir takım olduk.”

"En iyi takımı oluşturuyoruz" Bethany'yi yere bıraktı ve onu en yakın duvara yasladı, ağzının yavaşça, hayranlıkla onunkilerin üzerinde gezinmesine izin verdi. "Fırtınalar sırasında çatılardan uzak durun."

"Bu bir anlaşma."

Ortak kahkahaları yükseldi ve azaldı. "Bu sabah geç kalmamın bir nedeni daha var, Bethany." Elini cebine attı ve bir yüzük kutusu çıkardı, Bethany'nin soluk soluğa uğultusuna göre kaldırdı. "Bir hafta ya da on yıl bekleyebiliriz ama bilmeni isterim ki seni sonsuza dek sevmeyi planlıyorum. “

Bir kalp kaç mutluluğa dayanabilir? Ben de seni seveceğim Wes. şiddetle. Kavga ettiğimizde bile. Özellikle kavga ettiğimizde," diye yemin etti, sesi titriyordu. "Ben de senin karın olmaktan onur duyarım."

Dudakları bir köşede zıpladı. "Yüzüğü görmek istemiyor musun?"

"HAYIR. Görmem gereken tek şey sensin.”

sonsöz

Sekiz Ay Sonra

Tanaokulu mezuniyet töreninin belasıydı onlar.

Castle-Daniels birliği, diplomasını kabul ederken Laura'ya tezahürat yapmak için koca bir sıraya ihtiyaç duydu. Bethany, diğer ebeveynlerden aldıkları kirli bakışlar karşısında yüzünü buruşturdu ama ne diyebilirdi ki? Oturmak için oraya bir saat erken gelmişti. Ertelediğinizde kaybedersiniz.

İlkokul konferans salonunun ön sırasına anne babası Georgie, Travis, Dominic ve Rosie tıktırılmıştı. Kristin ve Stephen da oradaydılar, sanki Kristin İngiltere'nin müstakbel kralını göğsüne bağlamış gibi davranıyor, yakınında hapşırın ya da çok yüksek sesle konuşan herkese ters ters bakıyorlardı.

Bethany'nin bir konuda hemfikir olması gerekiyordu. Yeni yeğeni oldukça harikaydı. Bethany, Laura ve Wes, ebeveynlerinden biraz daha az muz çıkarması umuduyla, çocuğu olabildiğince normal bir duruma sokmak için gizli bir anlaşma yaptı. Adil olmak gerekirse, Bethany ve Stephen takla attıktan sonra çok daha yakınlaşmışlardı. Hatta Kristin'in doğum tarihine yakın bir Just Us League toplantısına katılmasına bile izin vermişti çünkü Kristin onu orada yalnız bırakarak fazla paranoyak davranmıştı.

Sonunda tekila içmiş ve grup kucaklaşmasına girmiş, ağlamış ve kadınlara daha iyi bir arkadaş olacağına söz vermişti. Bethany hâlâ travma geçiriyordu.

Ama abisini seviyordu. Ya da her neyse.

Kabul ettiği gün *Hareket çekmek* ona göre, onun bunu kastettiğini biliyordu. Ve o çılgın üç hafta boyunca kendi gelişiminin yanı sıra kendine gerçekten güvenmeye başlamıştı. kendine inanmak Ve şimdi sevmeye ya da sevilme yeteneğini asla sorgulamadı.

Aşk mükemmel değildi.

Bazı günler öyleydi. Diğer zamanlarda, bir bandaj yapmak için tişörtünüzü karıştırıp yırtıyordu. Ya da o, Wes ve Laura aynı anda nezle oluyor ve bir zamanlar tertemiz olan yatağında günlerce zombiler gibi yığılıyorlar.

İşe yarayan şeyi yaptılar ve sonuç vahşi, kaotik, güzel bir mutluluktu.

Bethany, Wes'in gelip gelmediğini görmek için boynunu uzattı. Koridorun hemen yanındaki koltukları ayırıyordu, böylece Laura onu görebilecekti. Ve özel konukları, eğer yetişebilirse.

Okul müdürü mikrofona dokunarak bir geri bildirim sesi çıkardı. Mezuniyet törenine herkesi davet etti ama Bethany yarım yamalak dinliyordu. Birincisi, Wes'in zamanında gelemeyeceğinden endişeliydi. Ancak

esas olarak, son sekiz ayda her şeyin ne kadar değiştiğini düşünmeden edemedi.

Birincisi, Wes ile evlenmişti.

Büyük, mükemmel bir düğün mü planlamıştı?

Hayır, herkesi eski adıyla Doomsday Projesi olarak bilinen yeni evlerine davet etmişler ve onları oturma odasında sürpriz bir düğünle tuzağa düşürmüşlerdi. Parmak resimleri, çerçeveli resimler ve şöminenin üzerindeki tozla dolu bir oturma odası. Bu doğru, Bethany Castle dağınık bir evde tek bir profesyonel makyaj bile yapmadan çıplak ayakla evlenmişti. Olmayı tercih edeceği bir yer yoktu.

Sıcaklık veya samimiyet eksikliği nedeniyle evini geride bırakmadılar. Sadece bir aile olarak tepeden tırnağa kendi alanlarını yaratmak istemişlerdi. O gelişigüzel oturma odasında yüzünde bir mil genişliğinde bir gülümsemeyle durmuştu. Tüm dünya gezegenindeki en inanılmaz, sadık, kararlı adamla evlenirken ve bu süreçte bir yarı kız evlat edinirken neden gülümsemiyordu?

Şimdi, aylar sonra, ön sıradaki herkes Laura'ya aşık olmuştu. Sadece bir evi yoktu, birkaç evi vardı ve yaklaşık on yıl içinde kasabanın en meşgul bebek bakıcısı olacaktı çünkü Rosie ve Dominic ikiz bebek bekliyorlardı, Travis ve Georgie'nin küçük bir kızları yoldaydı ve Stephen ve Kristin, geride kalmamak için şimdiden başka bir ev arıyorlardı.

Bethany ve Wes'e gelince?

Kızları vardı ve o isteyebileceklerinden daha fazlasıydı.

Daniels soyadıyla sahneyi geçen ilk bir avuç çocuktan biri olacaktı. Wes neredeydi?

Düşüncesini bitirmek için ancak zamanı vardı ki, kocası oditoryumun girişinde belirdi, imzası olan kovboy şapkası ve çok dar kot pantolon giymişti. Törenin henüz başlamadığını görünce yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve Bethany onu ön sıraya oturttu. Dudakları ona doğru kıvrıldı ve sanki şöyle der gibi başını hafifçe salladı: *Tabii ki ön sırayı kaptın. Ayrıca, Seni seviyorum.*

İfadesi de bunu söylüyordu. Her zaman yaptı.

Wes bir an için oditoryumdan dışarı çıktığında kafası karışmıştı. Ta ki yanında üvey kız kardeşiyle geri dönene kadar.

Bethany rahat bir nefes aldı. Başardı.

Wes'e Laura'nın geçici velayetini vermek için mahkemeye temyiz başvurusu yapıldıktan sonra, birkaç ay boyunca Becky'den haber alamadılar. Yeni evlerine taşınmakla o kadar meşguldüler ki, o aylar o kadar hızlı geçmişti ki, Bethany bir akşam ön kapısını açıp Becky'yi orada dururken görünce şaşkına dönmüştü.

Şans eseri, o gece Just Us League toplantısı vardı. Becky bunun için kaldı. Sonra bir sonraki ve ondan sonraki için geldi. Hâlâ geçmişindeki her şeyi açıklamamıştı ama kulübün pozitifliğinin yavaş yavaş etkisini göstermemesi imkansızdı. Bethany ve Wes'in yardımıyla Becky rehabilitasyonunu tamamlamış ve artık ayıktı, Freeport'ta yaşıyordu.

Brick & Morty'nin bir yerine iki takımla mücadele edecek şekilde genişlemesiyle - Bethany ve Wes ek ekibi oluşturuyor - Bethany'nin yeni bir sahneye ihtiyacı vardı. Becky'yi pozisyon için eğitiyordu.

Kocası ve kız kardeşi, müdürün anaokullarının isimlerini söylemeye başlaması için tam zamanında yerlerine oturdular.

"Hey!" diye fısıldadı Bethany, Becky'nin elini sıkmak için uzanıp Wes'in alnına konan bir öpücüğü kabul ederek. "Başardığına sevindim."

Ben de, dedi Becky, çevresinde biraz rahatsız görünüyordu. Bununla birlikte, Laura'nın Noel şovundaki haline kıyasla, ailevi durumlarda kesinlikle daha rahat büyüyordu. Laura aşkına, Bethany bundan daha fazla memnun olamazdı. Laura, ilk birkaç ziyaretlerinde annesine soğuk davranmıştı ama Becky ne kadar bağlılık gösterirse, Laura'nın içi o kadar ısındı ve Bethany bundan sonra her şeyin daha iyi olacağına inanıyordu.

Laura'nın adı söylendi ve ön sıradaki gürültücüler patlayarak Laura'nın net, mutlu kıkırdamasının sahnede çınlamasına neden oldu. Ön sırada el salladı ve diplomasını Thor'un çekici gibi kaldırdı. Oh evet, prenseslerle işi bitmişti.

Artık her şey süper kahramanlarla ilgiliydi.

Wes'in parmakları Bethany'nin parmaklarının arasından geçerek onu sıktı ve dikkatini çekti. Kocasının gözlerinde parlayan duyguyu görünce şaşırdı.

Arkadaş ve aile sırasına baktı, sonra tekrar ona baktı.

Alyansının üzerine bir öpücük kondururken sessizce, "Elimizde ne var, bak bebeğim," dedi. "Her şeye sahibiz."

"Her şey," diye nefes verdi.

Eğildi ve onun ağzını öptü, düğün günlerinde ve o zamandan beri her gün verdiği yemini tekrarlamadan önce bir an bekledi. "Sen ve ben. İçinde birlikte."

"Daima."

Son

Daha şimdiden Just Us League'i mi diliyorsunuz? İyi haberler! En sevdiğiniz yan karakterler kendi hikayelerinde rol alıyor. . .

Georgie ve Travis'in palyaço ayakkabılarının üzerine düştüğünü görün

ONU DÜZELT

Rosie ve Dominic'in zorlu ilişkilerini yenilemelerini izleyin.

ONU SEV YA DA KAYBET

Kitap satılan her yerde mevcut!

teşekkürler

Burada! Wes ve Bethany'nin hikayesi! En sevdiğim çifti sona saklama eğilimindeyim. Bu sefer bir istisna değildi ama Bethany ile bu kadar yakın ilişki kurmayı beklemiyordum. Bu kitabı yazarken ve bu süreçte okuyucularla konuşurken, kaçımızın Bethany'nin görünüşe ayak uydurma ihtiyacını paylaştığını fark ettim. Kesinlikle yapsa bile *Olumsuz* hepsi bir arada, insanların onun yaptığını düşünmesini istiyor. İyi bir arkadaş, evlat, kulüp başkanı ve ev dekoratörü olması yeterli değil. Hiçbir şey asla yeterli değildir ve sanırım bazı günler hepimiz böyle hissediyoruz. Daha fazlasını yapabiliriz. Yapabiliriz *olmak* Daha. İnternette gördüğümüz insanlar gibi görünebilir, hareket edebilir ve tatil yapabiliriz. Gerçek şu ki, her birimiz gayet iyi durumdayız. Biz olduğumuz gibi yeterliyiz. Biz ailelerimizi bir arada tutan yapıştırıcıyız, birinin gününü kurtarabilecek bir Facebook gönderisinin cesaret verici yorumcusuyuz, hayal gücü bir sayfadaki sözcükleri hayata geçiren biziz ve bu kadarı yeter. O yüzden hepimiz kendimize aşırı yüklenmeyelim, tamam mı?

Her zaman olduğu gibi aileme teşekkür ederim; editörüm Nicole Fischer; pazarlama ve tanıtım guruları Kayleigh Webb ve Imani Gary; bu dizide çalışmış inanılmaz kapak tasarımcıları; ve hikayelerimi almaya devam eden okuyucular.

Çalışmaya konsantre olabilmem için tip 1 diyabet hastası (ve tam bir savaşçı) olan üçüncü sınıf öğrencimle ilgilenen kızımın okulundaki hemşirelere ve yardımcılara – Nora, Sarah ve Joanna – özel bir teşekkür.

Kitabın tadını çıkarın!

yazar hakkında

TESSA BAILEYYaslen Carlsbad, California'lıdır. Lise mezuniyetinin ertesini günü, yıllığını, yırtık kot pantolonunu ve dizüstü bilgisayarını topladı ve dört günden kısa bir sürede ülkeyi baştan başa New York City'ye sürdü. En değerli yaşam deneyimleri, daha sonra amcasına ait bir Manhattan barı olan K-Dees'te garsonluk yaparken öğrenildi. Bu dört duvarın içinde, kocası ve en iyi arkadaşıyla tanıştı ve klasik rock'ın büyüsünü keşfetti ve aynı anda hem Kingsborough Community College'a hem de Pace Üniversitesi'ndeki İngilizce programına girmeyi başardı. Bunu bir gazeteci olarak işgücüne girmek için birkaç bodur girişim izledi, ancak aşk yazıları onun dikkatini çekmeye devam etti.

Şimdi kocası ve kızıyla birlikte Long Island, New York'ta yaşıyor. Ciddi derecede uykusuz olmasına rağmen, aşık olan insanlar hakkında yazma hayalini yaşadığı için inanılmaz derecede mutlu.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını şu adreste keşfedin:hc.com.

Ayrıca Tessa Bailey tarafından

TONUNSERİYE

Onu Düzelt • Onu Sev ya da Kaybet • Etkileşim Araçları

TOAADEM

Düzensiz Davranış • Uygunsuz Teşhir • Huzurunu bozmak

BROKE VEBgüzel

kovala beni • bana ihtiyacın var • Beni yap

RİNŞAATCLARKSON

İşlenemeyecek Kadar

Sıcak•Ehlileştirilemeyecek Kadar Vahşi

Unutulmayacak Kadar Zor•Kırılmayacak

Kadar Güzel

MADE GİRİŞİJERSEY

Çöktü•Aşağı Atılan Kaba

Ritim•çalıştı•Yara Sıkı

CKIRMIZILSAHİBİM

Her Şeyi Riske Etmek•Duman

Kaynama Noktasında•Ham

KefaretLİNESİDUTY

Onun Olanı Korumak•Onların Olanı Korumak(roman)

Alacağı Risk•Görevli Sınır Dışı Bela

İstiyor•İddiasını SürdürmekSİNERVE

Kader tarafından sahip olunan•Kader Tarafından Açıklandı•Kader tarafından

yönlendirilen

BHER BİRİKONU SEVİYORUM

Ağız ağıza•Sıcak çarpması•Batmak ya da yüzmek

StandalonBOOKS

sabitlenemez•Baş Nedime Üssü Dışında

Yemin Etmek(Sophie Jordan ile

birlikte)büyülenmiş(Eve Dangerfield ile

birlikte)kaçış kız•kaçak kız

Join Avon's **From the Heart** newsletter to win prizes, get exclusive content and more!

SIGN UP NOW

BOOKS BY TESSA BAILEY

FIX HER UP

A steamy, hilarious romantic comedy perfect for fans of Christina Lauren and Sally Thorne!

"*Fix Her Up* ticks all my romance boxes. Not only is it hilarious, it's sweet, endearing, heartwarming and downright sexy. It's a recipe for the perfect love story."

**—Helena Hunting, *New York Times*
bestselling author of *Meet Cute***

LOVE HER OR LOSE HER

A unique, sexy romantic comedy about a young married couple whose rocky relationship needs a serious renovation . . .

"Bailey writes banter and rom-com scenarios with aplomb, but for those who like their romance on the spicier side, she's also the Michelangelo of dirty talk. She wields filth like Da Vinci does a paintbrush, and there's a lot to be said for an author who can fill such exchanges with all the requisite heat, enthusiastic consent, and yes, even humor, of such a scenario without veering into corny territory."

—*Entertainment Weekly*

TOOLS OF ENGAGEMENT

Two enemies team up to flip a house . . . and the sparks between them might burn the place down or ignite a passion that neither can ignore!

"Her voice feels as fresh and contemporary as a Netflix rom-com."

—*Entertainment Weekly*

 HarperCollins Publishers

DISCOVER GREAT AUTHORS, EXCLUSIVE OFFERS, AND MORE AT HC.COM.

Available wherever books are sold.

telif hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçekmiş gibi yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylara, mekanlara, organizasyonlara veya canlı veya ölü kişilere herhangi bir benzerlik tamamen rastlantısaldır.

KATILIM ARAÇLARI. Telif hakkı © 2020, Tessa Bailey'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, size bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verildi. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme dahil edilemez.

İLK BASKI

Kapak tasarımı ve çizimi Colleen Reinhart Emoji tarafından yapılmıştır [Burada](#) © Sanat stüdyosu G / Shutterstock, Inc.

Dijital Baskı EYLÜL 2020 ISBN: 978-0-06-287287-6

Versiyon 07212020

ISBN'yi yazdır: 978-0-06-287293-7 (ciltsiz)

Yazdır ISBN: 978-0-06-303484-6 (ciltli kitaplık baskısı)

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Kat 13, 201 Elizabeth Street
Sidney, NSW 2000,
Avustralya www.harpercollins.com.au

m.au Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41st Floor
Toronto, Ontario, M5H
4E3 www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins
Hindistan A 75,
Sektör 57 Noida
Uttar Pradeş 201
301 www.harpercollins.co.in

o.in Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni
Zelanda www.harpercollins.co.nz

ns.co.nz Birleşik Krallık

HarperCollins Yayıncılar Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik

Devletleri

HarperCollins Yayıncılar A.Ş.
195 Broadway New
York, NY 10007
www.harpercollins.com

İçindekiler

1. [*Kapak*](#)
2. [*Baş sayfa*](#)
3. [*özveri*](#)
- 4.
5. [*Birinci bölüm*](#)
6. [*İkinci bölüm*](#)
7. [*Üçüncü bölüm*](#)
8. [*Bölüm dört*](#)
9. [*Beşinci Bölüm*](#)
10. [*Altıncı Bölüm*](#)
11. [*Yedinci Bölüm*](#)
12. [*Sekizinci Bölüm*](#)
13. [*Dokuzuncu Bölüm*](#)
14. [*Onuncu Bölüm*](#)
15. [*Bölüm Onbir*](#)
16. [*On İkinci Bölüm*](#)
17. [*On Üçüncü Bölüm*](#)
18. [*On Dördüncü Bölüm*](#)
19. [*On Beşinci Bölüm*](#)
20. [*On Altıncı Bölüm*](#)
21. [*On Yedinci Bölüm*](#)
22. [*On Sekizinci Bölüm*](#)
23. [*Ondokuzuncu Bölüm*](#)
24. [*Bölüm Yirmi*](#)
25. [*Bölüm Yirmi Bir*](#)
26. [*Yirmi İkinci Bölüm*](#)
27. [*Yirmi Üçüncü Bölüm*](#)
28. [*Bölüm Yirmi Dört*](#)
29. [*Yirmi Beşinci Bölüm*](#)
30. [*Yirmi Altıncı Bölüm*](#)
31. [*sonsöz*](#)
32. [*teşekkürler*](#)
33. [*yazar hakkında*](#)

34. [Ayrıca Tessa Bailey tarafından](#)
35. [teşif hakkı](#)
36. [Yayıncı Hakkında](#)